

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

III
PRESENTS
STATE OF GRACE

WILD

GAME

COLETTE RHODES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Wild Game

State of Grace 3

OceanofPDF.com

Colette Rhodes

Colette Rhodes
ROMANCE AUTHOR

OceanofPDF.com

Copyright © 2022 Colette Rhodes

Tüm hakları saklıdır

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Kapak tasarımı: Colette

OceanofPDF.com

"Hepimiz ukurdayız ama bazılarımız yıldızlara bakıyor."
- Oscar Wilde

OceanofPDF.com

Bu dizinin cinsel içerik, şiddet ve uyuşturucu referansları içerdiğini lütfen unutmayın.

OceanofPDF.com

Hikaye şu ana kadar.

Melek agathosumuz Grace, zorba ailesinden ve çevresinden kaçmak için taşındığı daimon kasabası Milton'daki bir kulübün dışında kötü ocuk daimon Riot ile tanıştı. 25 yaşındaki Grace, şimdiye kadar dört agathos ruh bağına doğru bir çekim hissetmeyi beklemişti, ancak bu hiç gelmedi. Bunun yerine, Anesidora'ya tapan ve insanlığın hizmetkrları olan agatholar ile La Nuit'e tapan ve insanları yoldan çıkarmak için tasarlanmış daimonlar arasında bir bağlantı mümkün olmamasına rağmen Riot'a doğru çekildiğini hissetti.

Grace'in ailesi Riot'tan haberdar oldu ve Grace'i bir sığınma evindeki işinden aldırıp, bağlantıyı koparmak için bir arınma ritüeli için Auburn'deki bodrum tapınağına srkletti. Riot'a psişik daimon Bullet tarafından Grace'i nerede bulacağına dair talimatlar verilmiştir. Babalarından birinin yardımıyla Riot onu arındırma ayini yapmaya çalışan ve yakın zamanda dul kalmış agathos erkeklerine bağlamak için dua eden agathoslardan kurtarır. Bullet'in evine giderler ve burada Grace ikinci ruh bağıyla ilk kez karşılaşır.

Riot, Grace'i saklamak için yapılan bir anlaşmanın parçası olarak daimon Viper için çalışmak zorunda kalırken, Grace Bullet'i tanımaya başlar. Bir Oneiroi olan Bullet, Grace'i tüm hayatı boyunca tanımıştır. Her gece onun rüyalarını ziyaret etmiş ve Grace'in hatırlamadığı binlerce "ilk buluşma" gerçekleştirmiştir. Ona tanrılar La Nuit (Nyx) ve Anesidora'nın (Gaia) gerçek kökenlerini ve aralarındaki kan davasını öğretir. Grace'e bir kehanet verilir ve 'Kahramanların İkinci Çağı'nı başlatmakla görevlendirilir.

Grace'in kuzeni Mercy ile buluşma girişimi ters gider ve Bullet yaralanır. Sessiz ve gizemli Wild tarafından kurtarılırlar, Wild isteksizce gece kulübü kompleksinde kalmalarına izin verir ve Grace'in üçüncü ruh bağı olmasına rağmen ondan kaçınır.

Grace, Bullet ve Riot ile olan bağlarını mühürler ve Wild'ın kendisinden neden kaçtığını öğrenmek için peşine düşer ve hikâyemiz burada başlar.

OceanofPDF.com

Bölüm 1

O Tanrım.

Hayatım bu şekilde devam ederse, uygun küfürler kullanmayı gerçekten düşünmem gerekecekti, çünkü 'şeker' bunu kesmiyordu.

Sessizce önümdeki monitörlere baktım, gizemli üçüncü ruh bağım Wild, köşede garip bir şekilde dururken aslında köşede garip bir şekilde durmuyormuş gibi görünmeye çalışıyordu. O kadar kontrollü, o kadar katıydı ki, konuşmuyor gibi görünmesi onun hakkında hiçbir şey bilmememin nedeni değildi; bana neredeyse hiçbir şey vermeyen beden diliydi.

Yine de eylemler sözlerden daha yüksek sesle konuşuyordu ve bu adam -bu daimon ruh bağım- dairemin, eski iş yerimin, hatta sabahları koşmaya gittiğim sokakların güvenlik kayıtlarına sahipti.

İş ortağı Onyx, benden neden kaçtığı konusunda Wild'la yüzleşebilmem için bana dairesinin anahtarını vermişti. Buraya gelmek için anlık bir karar verdiğimde, bunu beklemiyordum. Bu muhtemelen beklediğim *son* şeydi.

"Bu... canlı mı?" Tereddütle sordum. Ekranlarda özellikle ilginç bir şey yoktu - Pazar sabahının erken saatleriydi ve sokaklar çoğunlukla ıssızdı. Tüm bunlar biraz gerçeküstü olsa da, en azından dışarıdan bakıldığında dairemin son birkaç haftadır yalnız kaldığını görmek içimi rahatlatmıştı. Komşumun arabalarından biri her zamanki yerine park etmişti, benim dairemin pencereleri karanlık kalırken onun dairesinin ışıkları yanıyordu.

Eskiden çalıştığım sığınma evi Hope House'un önünden biri çıkıp duvara yaslanıp bir sigara yakarken bakışlarım diğer ekranlardan birine kaydı. *Orada kalan insanların mahremiyet hakkı vardır. Bu beş yüz farklı düzeyde etik dışı,* diye düşündüm belli belirsiz.

Wild bir kez başını salladı, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Üzerinde uzun kollu siyah bir bluz vardı ve bu şekilde durduğunda pazıları kabarıyordu. Ne kadar saçma bir şekilde yakışıklı olduğuna odaklanmamaya çalışıyordum çünkü bu gerçekten dikkatimi dağıtıyordu ve cevaplar isterken bir tür sert görünmeye çalışıyordum.

Yine de bu yakışıklılığa karşı bağışıklığım yoktu. Wild benden en az bir baş daha uzundu ve düz siyah, militarizm sınırındaki kıyafetleri kaslarının ne kadar belirgin olduğunu gösteriyordu. Zengin, koyu bir teni, gür siyah saçları, parmaklarımı üzerinde gezdirmek istediğim düzgün bir sakalı ve hayatımda gördüğüm en daimonik gözleri vardı. Bullet'inkiler neredeyse tamamen ametistti, Riot'inkiler mor ve kırmızının karışımıydı ama Wild'inkiler neredeyse tamamen kıpkırmızıydı.

Korkutucu cüssesine ve küçük, penceresiz bir odada yalnız olmamıza rağmen, korktuğumu hissetmedim.

Benden, benim ondan korktuğumdan daha fazla korktuğu çok açıktı.

"Neden?" Sonunda boğulacak gibi oldum, tamamen bunalmıştım. "Neden? Neden

Bunların hiçbiri mi? Neden sadece bana yaklaşmadın? Benim için kim olduğunu biliyor musun?

Sen benim için nesen?"

Bir baş sallama daha. *Doğru, konuşamıyor. Ya da konuşmuyor.* Tanrım, keşke onun hakkında daha çok şey bilseydim.

Benim hakkımda kesinlikle daha çok şey biliyordu.

"Neden?" Kelimeyi imzalarken ellerimi görebilmesi için onun görüş alanına doğru eğilerek tekrarladım.

Bu jest karşısında kıpkırmızı gözleri bir parça büyüdü, ama bunun tanıma amaçlı mı yoksa işaret dilini bilmemi beklemediği için mi olduğundan emin değildim. Biraz paslanmış ama Umut Evi'nin hizmetlerinden yararlananların çoğu işitme engelliydi, bu yüzden ASL'nin temellerini öğrenmek için gece dersleri almıştım.

Wild cevap vermedi, onun yerine arkasındaki dosya dolabının üst çekmecesini açtı ve hepsi şarj kablolarına düzgünce sarılmış birkaç eski moda cep telefonunu sıraladıktan sonra tıknaz, gümüş bir tanesinde karar kıldı. Telefonu ters çevirip, arkasına iliştirilmiş bir etikette yazılı numarayı kendi telefonuna ekledikten sonra eski hantal telefonu açmasını biraz şaşkınlıkla izledim. Kullan at bir telefon muydu? Bir çekmece dolusu kullan-at telefonu mu vardı? Küçük kare ekran canlanıp düğmeler kısa süreliğine aydınlanırken telefonu şarj aletiyle birlikte masanın kenarına bıraktı. Başlangıç sesi sessizlikte sarsıcıydı ve ellerimle bir şeyler yapmak için parmağımdaki opal yüzüğümü çevirdim.

Muhtemelen çıkarmalıydım. Agathos erdeminin bir sembolüydü ve onu takınca kendimi biraz sahtekâr gibi hissettim.

Sessizlik uzadı ve ruh bağlarımı tanıma konusunda bu şimdiye kadarki en garip etkileşimdi. Riot ve ben aramızdaki bağın ne anlama geldiğini bilmiyorduk ve *bu* tanışmanın rahatsız edici olduğunu düşünmüştüm ama en azından ikimiz de bunu keşfetmekle ilgilenmiştik.

Wild ile aynı şekilde karşılaşıyordum ve benimle arabama binmesini isteseydim, kabul edeceğinden hiç emin değildim. Beni kovmuyordu ama burada olmamdan da memnun görünmüyordu. Bunun beni güvensiz hissettirdiğini söylemek çok hafif kalırdı. Bir ay önce Riot'la tanışana kadarki tüm hayatım, varlığımın odadaki neredeyse herkes tarafından istenmediği bir dizi andan ibaretti ve bu durum bazı tanıdık duyguları gündeme getiriyordu.

İçinde bulunduğumuz küçük oda, eskiden bir depo dolabıymış gibi görünüyordu ve buraya, önüne yaptırmış olması gereken bir kitaplığın içindeki gizli bir kapıdan giriyorduk. Bu dar alandaki alçak eğimli tavan, Wild'ın hatırı sayılır boyu için açıkça rahatsız ediciydi, ama yine de köşeye olabildiğince geri çekildi, siyah dosya dolabı ile L şeklindeki masanın arasındaki boşluğa sıkıştı ve kafasını çarpmamak için kamburlaştı.

Bana sert bir bakış attı ve ardından benzer bir hareketle telefonu gösterdi.

Tamam. Al şunu.

Wild'ın gönderdiği mesaj hemen belirdi ve bu telefonlardan birini nasıl çalıştıracağımı hatırlamaya çalışarak beceriksizce ok tuşlarına bastım ve sonunda açabildim.

Bilinmeyen Numara: *Benim için kim ve ne olduğunu biliyorum. Telefon sende kalsın, bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at. Hoşça kal Grace.*

"Ne?" diye sordum. Kırgınlık ve şaşkınlık arasında gidip gelerek sordum. "Bu kadar mı? Beni tanımak... istemiyor musun? Hiçbir şey mi?"

Birinin beni tanımak isteyeceği kadar harika olduğumu düşündüğümünden değil, ama biz *ruh bağlarıydık*. Anlayışımızın ötesindeki güçler tarafından birbirimiz için seçilmiştik, ruhlarımız sonsuza dek birbirine bağlıydı. Birazcık bile merak etmiyor muydu?

Meraklı olduğunu biliyorsun. Yoksa neden bütün bunları yapsın ki? Kimse merak etmediği birini gözetlemek için kamera kurmaz.

Wild soruma cevap vermedi, zaten azımsanmayacak cüssesiyle benimle masa arasındaki küçük boşluktan geçerek gizli kapıya ulaşmaya çalışıyordu.

"Gidiyor musun?" Sesim kendi kulaklarıma bile biraz histerik geliyordu. Bana dokunmamak için çok dikkatli davranıyordu - fiziksel temasın bağlanma sürecinin başlangıcını tetiklediğini biliyor muydu? Telefonu masanın üzerine bırakmış, parmaklarımızın bir saniye bile birbirine değmesine izin vermemişti. Biliyor *olmalıydı*.

Wild durakladı, aramızda bir santimden daha az boşluk vardı. O kadar uzundu ki bakışlarıyla buluşmak için başımı arkaya eğmek zorunda kaldım ve sıcak nefesi dudaklarımın üzerinde gezinirken hafifçe ürperdim. Parmak uçlarımla üzerine çıkarsam, birbirimize dokunabilirdik. Sadece o küçük hareket yetecekti ve o dolgun dudakların göründükleri kadar yumuşak olup olmadıklarını görebilecektim. Küçük bir dokunuş ve aramızdaki bağlanma süreci başlayacaktı.

Wild'ın gözleri benimkilerle tam olarak buluşmadı. yerine, sanki ezberliyormuş gibi yüz hatlarımı taradı; siyah saçlarımı düzleştirip şık bir hale getirmiştin.

at kuyruğu, bütün gece sürdüğüm makyajın çok azı kalmış yüzüme. Üzerimdeki biraz mütevazı, agathos dostu koyu yeşil elbiseye rağmen, hayatımda hiç bu kadar açıkta hissettiğimi sanmıyordum.

İçimdeki her şey teslim olmak, aramızdaki o küçük mesafeyi kapatmak istiyordu. Göğsümde beni ileriye doğru sürükleyen bir çekiş vardı ve buna karşı savaşmak *doğal gelmiyordu*. Tüm agathoslar ruh bağlarını bulduklarında çok sevinirlerdi; hiçbir şeyle savaşmaya gerek yoktu. Ama Wild bir agathos değildi ve duruşu ya da ifadesindeki hiçbir şey bundan daha fazlasını istediğini göstermiyordu. Geri çekilmek ne kadar doğal değilse, teklif etmediği bir şeyi almak da o kadar yanlış olurdu.

Nefesini ağır ağır verdi, gözleri bir an için pes edecekmiş gibi kapandı - ve eğer pes ederse nasıl tepki *vereceğim* konusunda hiçbir fikrim yoktu çünkü egom *pes* etmesi gereken bir şey olma fikrinden hoşlanmıyordu - ama o bakış geldiği gibi hızla geçti. Sessiz adımlarla yanımdan geçip küçük dairesine girdi, ben ise ön kapı sessizce kapanırken olduğum yerde donup kaldım.

Elim telefonun etrafında o kadar sıkı kenetlenmişti ki tuşlar parmak uçlarıma acıyla batıyordu. Az önce beni terk etmişti. Hem de *kendi* dairesinde! *Kendi* evinden kaçtığına ve kesinlikle kaçtığına göre aramıza biraz mesafe koymaya gerçekten hevesli olmalıydı. Elimi ağzıma kapatmadan önce şaşkın bir kahkaha attım. Bu durumun komik bir tarafı yoktu - hiç ilgi duymadığı birine doğaüstü bir şekilde bağlanmış olması korkunçtu - ama her şey o kadar saçma ve beklenmedikti ki tüm bunlara nasıl karşılık vereceğimi bilemiyordum.

Agathos öğretilerimin çoğunu unutmak için elimden gelenin en iyisini yaparken, ruh bağları hakkında sahip olduklarım sarsılması en zor olanlardı. Bunun olması gerekiyordu.

Kolay. Kusursuz. Birbirimize *uymamız* gerekiyordu.

Beni *istemeleri* gerekiyordu ve ben bencilce Wild'ın hiç de öyle görünmemesinden nefret ediyordum.

Birkaç yıl önce Bullet'i alt kattaki kulüpte öptüğünü bilmem de yardımcı olmadı. Bullet bana bunu söylediğinde, bu fikir garip bir şekilde hoşuma gitmişti. Wild'ı çekici bulduğu için Bullet'ın beni *daha az* istediğini hiç hissetmemiştim ve Bullet'ın hayatında o kadar sevgi ve rahatlık eksikliği vardı ki, olsa olsa daha fazlasına sahip olabileceği fikri güven vericiydi. Zihnimde hemen üçümüzün birlikte olduğu, aramızda Riot'la paylaştığımdan ayrı bir ilişki olduğu imgeleri canlandı. İkisi arasında, her birinin *benimle* paylaştığından ayrı bir ilişki. Bu, kendi hayal gücünden başka hiçbir şeye dayanmayan, nasıl işleyebileceğine dair saf bir fanteziydi, çünkü bildiğim kadarıyla, bağlı bir agathosun erkekleri arasındaki ilişkiler hiçbir zaman romantik veya cinsel nitelikte değildi. Ya da eğer öyleyse bile, bu agathos'un sakladığı ve reddettiği pek çok şeyden biriydi.

Belki de her şeyi yanlış anlamıştım. Belki de benimle olan bağlantısı Wild'ın kurtulamadığı bir sıkıntıydı, ama aslında ilgisini çeken Bullet'tı. Bu yüzden mi gitmişti?

Gerçekten istediği Bullet ise ne yapacaktım?

Bensiz bir ilişki sürdürmelerine seyirci kalıp onları cesaretlendirebilir miydim?

Wild'ın beni istemediği için hepimizden sonsuza dek kaçmasından daha mı iyi yoksa daha mı kötü olurdu?

OceanofPDF.com

Bölüm 2

Fuck. Siktir. Siktir. Siktir.
Sikeyim.

Grace'in beni bulacağını ve ondan neden kaçtığıma dair cevaplar isteyeceğini hep biliyordum. Hatta o zaman geldiğinde ona kameraları göstereceğimi de biliyordum. Onu lanet olası bir deli gibi takip ettiğimi gösterecektim ve bunun akli başında her insanı korkutup kaçırmaya yeteceğinden emindim.

Belki de benim küçük tatlı agathos ruh bağım görüldüğü kadar akli başında değildi, çünkü kameralar konusunda *kafası karışmış* olsa da, belirgin bir korku ve tiksinti eksikliği vardı ve bundan ne anlam bilmiyordum.

Bunu bilmeliydin, diye düşündüm kendi kendime sinirli bir şekilde, arka otoparka giden ıssız koridorlarda koşarken. Bir ruh bağından kaçınmayı kolaylaştırmayacaklarını bilmeliydin.

'Onlar'ın kim olduğundan -Nyx ya da Kaderler, hatta belki Gaia'nın kendisi- emin değildim. Bilmiyordum ve bunun bir önemi yoktu çünkü ne olursa olsun bundan kaçınmaya devam edecektim.

Kollarımın pürüzlü kumaşını sıkarak ellerimdeki ve bileklerimdeki deriyi kuvvetlice ovmak için kullandım. Beş yıl önce edindiğim talihsiz bir alışkanlıktı bu. Kimsenin görmesine izin vermediğim bir zayıflıktı, çünkü bana karşı eline koz verecek kadar saklayamayacağım kadar büyük bir zayıflığım olduğunu biliyordum.

Çoğunlukla sigara molaları için kullanılan çalışan bölümünün çıkışını iterek açtığımda soğuk sonbahar havası yüzüme çarptı. İlk ışık bulutların arasından yeni yeni süzülüyor, gökyüzünü aydınlatıyor ve Nyx'in gecesinin kalıntılarını kovalıyordu. Kapıyı arkamdan iterek kapattım, arkama yaslandım ve bir kızla on dakikalık bir konuşma yapmak yerine ringde on raunt yapmışım gibi ağır bir şekilde nefes aldım.

Sadece bir kız değil, diye hatırlattı beynim bana yararsız *bir* şekilde, Grace'in şaşkın yüz ifadesinin anısı zihnimin ön saflarına geri döndü. Neden kızmamıştı ki? Öfkeyle başa çıkmak daha kolay olurdu. Onun yerine, sanki ona büyük bir iyilik yapmıyormuşum gibi, dokunmaktan kaçındığımda gidip *incinmiş* gibi görünmek zorunda kalmıştı.

Siktir!

Aşağıya inmeliydim. Aşağıda Keres'in dövüşten sonra ağrıyan kasları için kullanmayı sevdiği bir sauna vardı. Bunu temizleyici buluyordum - üzerimdeki lanetin balçığı bana ikinci bir deri gibi yapışmıştı ve bunu fark etmediğim tek zaman terlediğim ya da suya battığım zamanlardı.

Neredeyse beni öpecekti.

O da *istemişti*. Yıllar geçmişti ve ben paslanmıştım ama birinin bana bakmasının nasıl bir his olduğunu hatırlıyordum, ayrılmış dudaklar ve davet dolu gözler. En son birini öptüğümde, peşinde Kerberos varmış gibi benden kaçmıştı. Ve şimdi o da geri dönmüştü. Neredeyse iki yıl saklandıktan sonra hayatıma geri dönmüştü.

Mantiken, tanrılardan gelen bir lanetin tenden tene geçemeyeceğini biliyordum ama zihnimde bana dokunursa, bana bulaşan miazmanın ona da bulaşacağına dair görüntüler vardı. Bana dokunduğunda *bunu anlayacaktı*. Gerçekte, Grace bana dokunabilirdi ve ona saplantımın daha da derinleşmesi, karşı konulmaz hale gelmesi dışında hiçbir şey olmazdı ve bu yeterince kötüydü. Onunla ne kadar uzun zaman geçirirsem, *benim lanetimin onun laneti olma ihtimali* de o kadar artacaktı ve bunun olmasına izin veremezdim.

Grace vurulduktan sonra minibüsün arkasına tırmandığı ve benimle buraya döneceğini öğrendiğim andan itibaren, kendini bana atacağı ve öz kontrolümü yok edeceği paniği beni boğdu.

Bugün çok yakındı. Çok yakındı. Beni yalnız yakalamıştı, özel bir yerde, onun baktığı gibi bakıyor, onun koktuğu gibi kokuyordu... Kahretsin.

Grace'e yakın kalmak için duyduğum bencilce arzu neredeyse her şeyi mahvediyordu.

Camaro'nun anahtarlarını arka otoparka getir.

Ne yazık ki, ana ofisime erişimi olan diğer tek kişi olarak Onyx'e gitmek zorundaydım ve Grace'in yeni numarasını ve ihtiyacı olan her konuda ona yardımcı olma emrini göndererek onu zaten kızdırmıştım. En azından Onyx Grace'den hoşlanmıştı, bu da takdir ettiğim bir şeydi.

biraz içerlemiştim, çünkü saplantı nesnemden uzak durmamı daha da zorlaştırıyordu.

Bekle, Grace ilk başta daireme nasıl girmişti?

Grace'e dairemin yedek anahtarlarını verdin mi?

Tabii ki Onyx işlerin yeterince hızlı ilerlemediğini hissederse müdahale edecekti. Ona Grace'in benim için ne ifade ettiğini hiç söylememiş olsam da, Grace'in diğer iki ruh bağıyla tanışmıştı ve Grace'i kameralardan takip ettiğimi, yanımdaki her daimonu ölüm acısıyla onu rahat bırakması için uyardığımı biliyordu.

Onyx aptal değildi.

Oniks: *Etrafta o kadar çok anahtar var ki, hepsinin nereye gittiğini kim bilebilir?*

Bilmek senin işin. Camaro'nun anahtarlarını getir.

Pekala, tavuk boku, yoldayım.

Onu kovmalıyım, diye düşündüm kendi kendime milyonuncu kez. Yine de kovmazdım. Karşılaştığım neredeyse herkes etrafımda el pençe divan dururken, Onyx onunla tanıştığım andan itibaren küstahça saygısızlık etmişti. Aynı zamanda son derece sadıktı ve türümüzün içgüdülerimiz tarafından yönetilme eğilimi göz önüne alındığında alışılmadık derecede becerikliydi. Her ne kadar haddini aşması beni sinirlendirse de Onyx, Grace'e sadece bir agathos yeniliği olarak değil, bir insan olarak ilgi duyuyordu ve Grace'in iletişim noktası olması için ona ihtiyacım vardı.

Grace'in olmamı istediği, bizim olacağımızı düşündüğü şey olamazdım ama onu kurtların önüne atacak da değildim. Yardım edebilirim. Yardım edebilirdim.

onu güvende tutmak.

Onyx kapıyı çarparak açmadan bir saniye önce kapının yanına gittim, anahtarları fırlatıp kollarını kavuşturarak düşmanca bir tavırla bana baktı. Muhtemelen onu uyandırmıştım - her zamanki topuklu çizme üniformalı dar kıyafetinin aksine bol bir eşofman altı ve kaydırak giymişti ve onu makyajsız görmek biraz rahatsız ediciydi.

Gz kalemi olmadan çok daha az korkutucuydu.

"İyi kız seni bu kadar korkuttu, ha?" Onyx, aramızdaki boy farkına rağmen her nasılsa burnunun ucuyla bana bakarak söylendi. "Bu çok aptalca, Vahşi. Eminim kendine göre sebeplerin vardır ama Grace ve daimonlardan oluşan küçük haremle ilgili her şeyde Kader'in parmağı var ve sen de bunu biliyorsun. Bundan kaçamazsın."

Denememi izle.

Başımı onaylarcasına eğdim ve otoparkta çalışanların kullandığı arabaların bulunduğu yere doğru yürüdüm. Yeraltı Dünyası ağının çoğu ana Asphodel, Elysium ve dövüş ringi kompleksinden oluşurken, Milton çevresindeki diğer kulüplerden birkaçını satın almıştım ve orada çalışan daimonlar bu araçları aralarında gidip gelmek için kullanıyordu.

Siyah Camaro kişisel kullanımım içindi, ancak çok fazla dikkat çektiği için nadiren onunla uğraşıyordum. Bugün kendimi şımartmak istedim. Grace'i kaçırmaya çalışan agathos'u bıakladıktan ve o da onaylamadığını göstermek için Gaia'yı çağırdıktan sonra, kasabada dolaşan agathoslar sonunda bizi yalnız bırakmıştı. Yeniden toplanacaklarından emin olsam da, en azından şimdilik kasabamın bana kalmasının keyfini ıkarabilirdim.

"Korkak!" Onyx kapıyı arkasından çarpmadan önce bağırdı, muhtemelen geceden çıkmakta olan yarı uykulu çalışanları kızdırdı

vardiyalar. Grace'in daimonların gece programına alışıp alışmadığını merak ettim. Yorgun görünüyordu. Tanrım, tek istediğim onu yatağıma yatırmak, yanına oturmak ve asla kabul edemeyeceğim tanrıçalardan gelen hediye izleme saplantımın tadını çıkarmaktı.

Araç, Asphodel çalışanlarının diğer yarısını kızdıracak şekilde yüksek sesle kükredi ve ben de vites takıp Milton'ın çoğunlukla ıssız olan şehir merkezi doğru hızla yola koyuldum. Easton'daki mülklerimden birine geri dönmek için agathos bölgesinde bir gezintiye çıkma riskini almak ne kadar cazip olsa da, vücudum Grace'den *o kadar* uzağa gitme fikrini fiziksel olarak reddetti.

Asphodel'den. Bullet'ten. Hatta

O sinir bozucu bok kafalı Riot.

Kader'in hınzır ağları çoktan başlamıştı ve ben buna çok içerliyordum.

Hayatımın *yine* kontrolüm dışındaki güçler tarafından bana dikte edilmesinden nefret ederek hayal kırıklığı içinde bir elimi direksiyona vurduğum ve köşeyi keskin bir şekilde dönerek deniz kenarına yakın yarı endüstriyel bir bölgede sahibi olduğum dört yatak odalı eve doğru yöneldim. Pek lüks sayılmazdı ama dayak yiyen ve yeniden ayağa kalkmak için Dr. Martinez'in onları ziyaret edebileceği güvenli ve sessiz bir yere ihtiyaç duyan Keres için rahat bir iyileşme noktasıydı.

Orada kalması gereken daimonlardan mesajla talepler almıştım, bu yüzden şu anda sadece iki odanın kullanımda olduğunu biliyordum. *Dr. Martinez'in orada düzenli ziyaret yaptığından emin olmam gerektiğini* kendime hatırlattım. Geras daimon'ları çoğunlukla iyi insan doktorlarıydı -öncelikleri insanları yaşlandırmak ve bu şekilde acı çekmelerine izin vermektir- ama daimon hastaları söz konusu olduğunda yakın yönetime ihtiyaçları vardı. Bitmek bilmeyen listemde bir şey daha vardı ama bu bana bir amaç veriyordu.

O evde kalacak, daimonlarla yakından ilgilenerek iyileştiklerinden ve kendilerine baktıklarından emin olacak ve Grace bıkıp sadık aşık çocuklarını yanına alıp Bullet'in kır evine dönene kadar Asphodel'deki işleri Onyx'e devredecektim. Günlerdir sabırsızlığının yüzünden okunduğunu bilecek kadar onu kameralarda izlemiştim. Gitmek istiyordu, o gün halk merkezinde Gaia'nın kendisine cevap vermesine neden olan şey her neyse onun peşinden gitmek istiyordu. Grace şu anda yaşadığı hayattan daha büyük şeyler için yaratılmıştı. Bunu görmek için bir Oneiroi'nin yeteneklerine ihtiyacım yoktu; Asphodel'deki en kana susamış Keres bile onda özel bir şeyler olduğunu fark etmişti.

Ve uzaktan izleyecektim, çünkü yapılacak doğru şey buydu. Ölümün pis kokusunu ondan olabildiğince uzak tutacaktım, çünkü Grace hak ediyordu. Sonunda benden vazgeçip gidecekti ve ben de lanetli sessizlikteki hayatıma tek başıma devam edecektim. Umarım bir gün bunun neden böyle olması gerektiğini anlar.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

Wild'ın dairesinde geçirmem gerekenden daha uzun zaman geçirdim. O gittikten sonra orada tek başıma geçirmem gereken uygun süre muhtemelen sıfırdı, ama ayrılmak düşündüğümünden daha zor oldu.

Dairesi güzel kokuyordu. Tarçın ve ter gibi - ki bu lezzetli kokmamalıydı ama kesinlikle kokuyordu. Ayrıca bana onun bir insan olarak nasıl biri olduğuna dair küçük bir fikir de veriyordu ki bu, görünüşe göre ondan doğrudan alabileceğimden çok daha fazlasıydı. Soluk ahşap zeminler ve çıplak tuğla duvarlarla stüdyo daire güzel olma potansiyeline sahipti, ancak siyah deri bir kanepe, düz lacivert nevresimli büyük boy bir yatak ve sahte ahşap flatpack mobilyalarla çok genel ve kişiliksizdi. Ne kadar zamandır burada yaşıyordu? Bullet, Asphodel'in iki yıl önce açıldığından bahsetmişti. Raflardaki fitness ile ilgili kitaplara , sadece ara sıra süslü likör şişeleriyle bölünmüşlerdi. Aşırı kişisel dokunuşlar yok, fotoğraf yok, ıvır zıvır yok...

Vahşi, katman katman gizemliydi.

Selam güzel kız, ben Onyx. Patron benden bir şey istersen diye numaranı verdi. Pislik gibi davrandığını biliyorum ama endişelenme. Kendine gelecektir.

Kendime rağmen gülümsedim ve hem onun hem de Wild'ın numaralarını hızla kaydettim. Başlangıçta Wild ve Onyx arasındaki ilişkiden endişe duymuştum -tamam, kıskanmıştım- ama onu tanıdıkça neredeyse kardeş gibi görünmeye başlamışlardı. Vahşi'ye ve çoğu zaman benden uzak durmasına neredeyse kızmış görünüyordu.

Ben: *Bundan emin misin?*

Ağır bir iç çekişle, Grrace'e bakan gizli odanın kapısını iterek kapattım, kapının şaşırtıcı ağırlığı kaslarımı germiştii. Buraya başka kimlerin girebildiğini bilmiyordum ama bu odayı başka birinin görmesi fikri hoşuma gitmiyordu. *Sadece* eski dairemde ve işyerimde kameralar olduğu için değil, gerçi bu da işin büyük bir parçasıydı, ama aynı zamanda fazla kişisel hissettirdiği için. Wild hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama bu alanın sadece benimle paylaştığı bir sır olduğunu biliyordum ve bu zayıflığın başkaları tarafından görülmesini istemezdi.

Bazı cesur varsayımlarda bulunuyorsun, Grace. Ruh bağınız olabilir ama onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz ve o da bilmenizi istemiyor.

Yeni telefonumu elimde sıkıca kavradım, ona şimdiden duygusal olarak bağlandığımı hissediyordum. Agathos beni işten kaçırdığında, hem normal telefonumu hem de Riot'un bana verdiği kullan-at telefonumu almışlardı ve ben

o zamandan beri bir tane yok. Riot ve Bullet'ın tekrar bir tane edinmem konusunda çekinceleri olduğunu biliyordum, agathos içgüdülerimin beni yerimi itiraf etmeye iteeceğinden endişeleniyorlardı. Wild muhtemelen onların gerekçelerini bilmiyor ya da anlamıyordu, yoksa muhtemelen o da bana bir tane emanet etmezdi. Riot ya da Bullet'a beni güvende tutmak için doğru olduğunu düşündükleri şeyi yaptıkları için kızgın değildim ama bu küçük bağımsızlık parçası benim için bir anlam ifade ediyordu.

Küçük mutfağı geçip Wild'ın dairesini kilitledim ve daimonların çoğunun çoktan uyuduğunu umarak spiral merdivenlerden mutfağa ve ortak alana doğru koştum. Mizah anlayışlarıyla başa çıkma konusunda daha iyi olmuştum ama sabahın erken saatlerinde Wild'ın dairesinden indiğimi görürlerse ortaya çıkacak şaka yağmuruyla yüzleşmeye hazır değildim.

Milton'a geldiğin andan beri sana takmış durumda. Uzun süre uzak kalabileceğini sanmıyorum.

Telefonu elbisemin cebine sokarken *başka seçeneği olmayabilir* diye düşündüm. Kurşun, silah yarası seyahat edebilecek kadar iyileşmişti. Milton'dan geri dönme vaktimiz gelmişti. Riot'un bağlantısı Viper, Boston'a gitmişiz gibi görünmemiz için izlerimizi kapatmıştı ama agatoların bu sahte izi ikinci kez tamamen yutacaklarından şüpheliydim. Ayrıca yalan söyleme konusundaki beceriksizliğim, ihmal ederek yalan söylemenin daha iyi olmadığı konusunda beynimi sürekli rahatsız eden, boğucu bir varlıktı.

Ailemin Boston'da olmadığını bildiğinden emindim ama en azından artık yem olarak kullanacakları bir Mercy'leri yoktu ve umarım annem bile beni Agathos'a geri çekmek için küçük kardeşlerimi kullanmazdı. Creed

O ve Chase diğer ebeveynlerime göre daha empatiktiler. Annem ne kadar korkutucu olsa da, Leon ve Tobin'i onun planlarından korumak için ona karşı çıkmaya istekli olacaklarını umuyordum.

Mutfak bereket versin ki boştu ve yatak odalarının bulunduğu koridora ulaşmak için uzun tezgahın ve dev ticari buzdolaplarının yanından yarı koşarak, yarı yürüyerek geçtim.

Milton'a geldiğin andan beri. Wild beni gerçekten o kadar uzun zamandır mı izliyordu? Riot'la tanıştığımdan beri mi? Eğer beni *aylardır* izliyor ve bana ulaşmaktan kaçınıyorsa, neden şimdi pes etsin ki?

Bullet, Riot ve ben koridorun sonundaki en büyük odada kalıyorduk, tüm personel yatak odalarını geçtikten sonra. Onlara yaklaştıkça koşma isteğıme zorlukla karşı koydum, iyice zedelenmiş egomu yatıştırmak için sahip olduğum bağdan biraz güvence almaya hevesliydim.

Odaya girdiğim anda Riot biraz suçlayıcı bir tavırla, "Bir şeyler atıştırmaya gideceğini söylemiştin," dedi. Burada kaldığımız süre boyunca dağınık siyah saçlarını yeniden kestirmek için zaman ayırmış ve uzattığı sakalları yeniden düzgün bir kirli sakala dönüşmüştü. Onu kaç kez görmüş olursam olayım, o koyu mor ve kıvı gözler ne zaman bana dikilse, Riot nefesimi kesiyordu. "Sen mutfakta değildin."

"Bir şeyler atıştıracaktım," diye cevap verdim çabucak, yalan söylemiş *olabileceğim* iması bile o agathos doğruyu söyleme içgüdülerimi iğneliyordu. "Ama etrafta kimse yoktu ve Wild'ın dairesine çıkan merdivenler de hemen şuradaydı..."

Bullet yatağın üzerinde uzanıyordu; üzerinde hâlâ eşofman altı ve iyileşme üniforması vardı. Bu kadar olmaktan hoşlanmadığını bilsem de, tarotla mürekkeplenmiş vücudunu kesintisiz olarak görmekten oldukça keyif aldım.

Tanrıça Nyx'ten uykusunda aldığı gelecek vizyonlarında ya da doğrudan Kaderlerle iletişim kurarak yaptığı kart okumalarında ona teslim edilen kartlar. Çene hizasındaki dağınık sarı saçlarını yüzünden geriye doğru itti ve yüzünde hiç şaşırmamış bir ifadeyle beni izledi.

Ne olacağını bilerek hayata devam etmek nasıl bir şey olmalı? Hayatın karşısına çıkardığı *her şeye* rağmen Bullet'ın bu kadar neşeli olması beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi.

"Wild ile işler umduğun gibi gitmedi mi, Amazing Grace?" diye sordu.

"Bunu *görmedin* mi?" Riot omzunun üzerinden Bullet'a bakarak karşı çıktı.

"Aslında hayır, iyi kısım başlamadan hemen önce görüşüm kesildi." Bullet sırtıttı, mümkün olan her fırsatta Riot'u iğnelemekten çekinmiyordu.

Bullet'a alaycı bir ifadeyle, "Çünkü iyi bir kısmı yoktu," dedim. Aslında oraya gidip onun kemiklerini kırmayı ve bağı hemen mühürlemeyi falan beklediğimden değil. Oraya sadece benden neden kaçtığını anlama beklentisiyle gitmiştim.

Gerçi oraya gitmiş olsaydım ve bağı görür görmez mühürlemek isteseydi... Muhtemelen hayır demezdim.

"Pisliğin teki miydi?" Riot omuzlarını dikleştirerek sordu. "Bu sefer daha hazırlıklıyım, kıcını tekmelememi ister misin?"

Bullet homurdandı ve Hamilton'dan *My Shot'ı* hiçbir incelik göstermeden mırıldandı. Wild'ın onu kulübünde uyuşturucu sattığı için dövdüğü zaman Riot'ı tanıımıyordum ama herkesin anlattığına bakılırsa acımasız, tamamen tek taraflı bir dövüş olmuştu ve kesinlikle bir daha tekrarlanmasını istemiyordum.

"Hayır, hayır. O bir *pislik* değildi." Bu kelimeyi söylerken yüzümü hafifçe buruşturdum, hayatım boyunca aldığım terbiye bana bunu söylemenin kadınlara yakışmadığını hatırlatıyordu ama agathos terbiyemin her kelime seçimimi ve kararımı etkilemesine izin vermemeye kararlıyım. "Eğer bir şey varsa, o da *bendim*. Sormadan dairesine girdim ve cevaplar talep ettim. Wild kibardı, her şey göz önüne alındığında. Bana bir telefon verdi," diye tereddütle ekledim, telefonu cebimden onlara göstermek için havaya kaldırdım.

"Yani başın her sıkıştığında onu arayabilirsin ve o da bıçaklanmış bir şövalye gibi gelip seni kurtarabilir mi?" Bullet alay etti, gülümsemesi sempatikti.

"Ona ihtiyacımız yok. Mercy bizi sattığı için bir kez hazırlıksız yakalandık. Bundan sonra tüm bıçaklamaları ve korumaları ben yapacağım," diye inatla cevap verdi Riot, agathos'un onu asfalta çarparak burnunu kırdığı o son çatışmadan dolayı yüzü hâlâ morarmış ve yer yer şişmişti.

"Dövüş yeteneğini fena halde abartıyorsun," diye güldü Bullet. "Aynaya bak, benim bağlım. *Berbat* görünüyorsun."

Riot, Bullet'ın haklı olduğunu bilerek ona gönülsüzce bir bakış fırlattı. Riot dayak yemiş ve Bullet *vurulmuştu*. Ama desteğe ihtiyacımız olduğunda ortaya çıkması için Wild'ı çağırmayacaktım. Kendimizi korumak için kendi yolumuzu bulmak zorundaydık.

"Anlat bakalım Gracie," diye cesaretlendirdi Riot. Ağır bir şekilde nefes verirken omuzlarım öne doğru çökmüş olsa da zayıf bir gülümsemeyi başardım. Beni yargılamayacaklarını biliyordum ama yine de reddedildiğimi kabul etmek aşağılayıcıydı.

"Öylece içeri dalarak ne umduğumu bilmiyorum ama Wild'ın bana *mesaj atarak* benim onun için ne ifade ettiğimi bildiğini ve buna rağmen beni kovduğunu söylemesi değildi. O biliyordu."

Riot kaşlarını çattı. "Bana götlük yapıyormuş gibi geldi. Nereden biliyordu ki? Ruh bağlarını nereden biliyor ki?"

"Ben de bunu merak ediyordum," diye düşündü Bullet, parmaklarını kalçasına vurarak kimsenin duyamayacağı bir melodi tutturdu. "Rüyalar aleminde kim olduğun konusunda çok bilgili görünüyordu."

"Beni izliyordu." Yüzümün ısındığını hissettim. Beni izlediği fikri, muhtemelen olması gereken sapık benzeri korkuyu uyandırmak yerine, aslında oldukça çekiciydi. "Dairemde, Umut Evi'nin dışında, koştüğüm sokaklarda kameraları vardı... Belki başka yerlerde de vardır? Sormadım."

"Ama en başta seni izlediğini nereden biliyordu?" Bullet sordu. "Çoğu daimon etrafta dolaşp ruh bağı aramaz."

"Milton'a taşınmaya karar veren tek agathos'u merak eden tek daimon o olamazdı," dedi Riot sert bir şekilde.

"Onyx buraya taşındığımdan beri beni izlediğini söylemişti," diye itiraf ettim. "Gerçi onu buraya çeken şeyin merak mı yoksa başka bir şey mi olduğundan emin değilim. Buraya taşındığımda herkes beni yalnız bıraktı, daimonlardan *daha fazla* merak beklerdim."

"Belki de Wild *yüzünden* seni yalnız bırakmışlardır," diye karşı çıktı Bullet. "Buralarda çok fazla etkisi var ve çoğu daimon onun kötü tarafında olmak istemez."

Bullet Riot'a sert bir bakış attı ama Riot bana bakmakla meşguldü, kaşları dağınık siyah saçlarının arasında kaybolmuştu. "Yani hepimiz Grace'i kaydetme olayını sorun etmiyor muyuz? Benim dışımda kimse takip edilmeyi garipsemiyor mu?"

"Tabii ki hayır. Kamera kayıtları *çok* romantik." Bullet dramatik bir şekilde bayıldı ve bana alaycı bir göz kırptı. Sanırım biri bilseydi

takip etmekle ilgili bir şey varsa, o da Bullet'ti. Hayatımın her gecesi rüyalarımaya giryordu.

"Mantiken, bu çok büyük bir sınır aşımı ve bu konuda en azından biraz endişelenmeliyim," dedim yavaşça, mantığımaya kafamın içindeki dengesiz hormonal tepkimi uzlaştırmaya çalışarak. "Ama endişelenmiyorum. Nedenini bilmiyorum. Belki de o benim ruh bağım olduğu içindir, gerçekten öyle olmak istemese bile."

Riot'un şaşkın bakışı, beni kollarına çekmeden bir an önce kaşlarını çatmasına dönüştü. Başımı omzuna yasladım ve kucağında rahatladım. Riot benim için güvenlik, ev ve rahatlık demekti. Sarılmaları ruhum için tavuk çorbası gibiydi.

"Onun kaybı," diye homurdandı Riot. "Olabilir ama eninde sonunda yola geleceğini zaten biliyoruz. Değil mi, B?"

B! Şirinmiş.

"Eninde sonunda dört ruh bağına da sahip olacaksın, Amazing Grace," diye beni rahatlattı Bullet, Riot'un yeni lakabı karşısında bağın içinde bir zevk nabzı atıyordu.

"Yani, bunu göreceğiz," diye mırıldandım, sözlerimi Riot'un bedenine karşı boğarak. Bullet dördüncü ruh bağımı bulduktan sonra geleceğinin belirsiz olduğundan bahsetmişti ve ben de ona onu kaybetme riskini almaktansa dördüncüyü hiç bulmamayı tercih edeceğimi söylemişim. Kaderlerin bu şekilde işlemediğinden emindi ama ben de gerekirse onlarla savaşmaya hazırdım.

Belki de Wild benden uzak durarak bana bir iyilik yapıyordu, her ne kadar benim olduğunu bilmek ve yine de ulaşılamaz olmak göğsümü biraz boş hissettirse de.

"Ne olursa olsun beni Viper'ın anlaşmasından satın alıyor," dedi Riot güven verici bir şekilde sırtımı okşayarak. "Onyx bana çoktan haber verdi."

Bu iyiydi. Bu iyiydi. Bencilce, bizi Agathos'tan saklamaktan Wild'ın sorumlu olmasını istedim çünkü en azından bir şekilde onun hayatında olacaktım ve belki de beni tanımak konusundaki fikrini değiştirecekti.

Yine de bu muhtemelen korkunç bir düşünceydi çünkü Wild sırf Kader birbirimize uygun olduğumuza karar verdi diye hayatımın bir parçası olmaya zorlanmamalıydı, öyle değil mi? Birkaç hafta önce olsa bunu sorgulamazdım. Riot'a ruh bağlarının bir armağan olduğunu, asla hata yapılmayacağını söylemiştim ama o zamanki saf insan değildim.

Riot bir insanı, bir *ilişkiyi* hediye edemeyeceğiniz konusunda kararlıydı ve haklıydı. Wild'ın beni istememesinin nedeni her ne olursa olsun, buna hakkı vardı.

Acıtsa bile.

"Gracie..." Riot iç çekti, içimdeki mücadeleyi hissedince beni sıkıca kavradı. *O ve Bullet beni şımartıyordu*, diye düşündüm kendi kendime gülümseyerek ve onu sıkarak. O kadar uzun süre yalnız kaldıktan sonra, hatta evde ailemle yaşarken bile, şımartılmak güzel bir şeydi. Ama şu anda şımartılmayı göze alamayacağım bir lükstü bu.

"Ben... iyi değilim ama kendimi iyi *edeceğim*. Ve bunun bir parçası da bundan sonra nereye gideceğimize karar vermek," dedim kararlı bir şekilde, kendimi çözdüm ve Riot'un elini tutarak onu yatağa oturması için sürükledim, kendimi onunla Bullet'in arasına sıkıştırdım. Şu anda kontrolüm dışında olan pek çok şey vardı ama bu değildi. "Burada kalamayız."

Wild'la işler yolunda *gitseydi* ve hemen benimle bağ kurmak, beni elinde tutmak ve sonsuza dek mutlu yaşamak isteseydi bile, Milton'a geri dönmek bencillik olurdu ve kalmak tehlikeliydi. Bu değildi.

Gerçi ayrılmak özellikle cazipti - buradaki daimonlar bizi kollarını açarak karşılamıştı ve onların arkadaşlığını özleyecektim.

Özellikle de Onyx. Topluluğumdaki agatholar arasındaki kadın arkadaşlıklarım, onlar ruh bağları ve çocuklarıyla ilerledikçe son yıllarda oldukça yüzeysel hale gelmişti ve ben olduğum yerde sıkışıp kalmıştım. Onyx hayatıma kaçırdığımı fark etmediğim bir şeyi geri getirdi.

"Oneiroi Malikanesi'ne geri mi dönelim?" Riot bu fikirden pek hoşlanmamış gibi görünerek öneride bulundu. Kendime karşı dürüst olursam, ben de öyle. Derimin altında bir şeyler *yapmak* için garip bir kaşınma isteği vardı. Bir yerlere gitmek. Benim rızam olmadan hayatımın kontrolünü ele geçiren bu kehanetin temeline inmek.

Bullet beni dikkatle izliyordu, şüphesiz aramızdaki bağ sayesinde bir şeyler kapıyor ve bunları geleceğe dair bildikleriyle eşleştiriyordu. Aramızdaki bağ ve Bullet'ın duygusal durumuna dair iyi bir sahip olsam bile, *bildiği* ve gördüğü şeyler benim için neredeyse anlaşılmazdı.

"Gaia seninle iletişim kurdu," dedi Bullet dikkatle ve ona onay verip vermediğini sorduğumda toplum merkezinde yarattığı küçük depremi hatırlatarak hafifçe irkildim. "Belki daha fazlasını söylemeye istekli olur. Belki de kehanetin ne anlama geldiğine dair cevapları vardır, yine de kehaneti sevmeme riski her zaman vardır."

Riot hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Peki ya değilse ne olacak? Belki de her neyse onu özgürleştirmemizi istemiyordur."

"Derinlerde saklanan hazine," diye mırıldandım kendiliğinden. "Hiçbir güzel kokulu dumanın ya da duanın ulaşamadığı yerde."

"Ve İkinci Kahramanlar Çağı'nı başlatacak," diye ekledi Bullet. "Bu kısmı unutma."

"Bence her iki şekilde de bilmek daha iyi," dedim dikkatlice. "Davamızı savunacağız ve umarım destekleyici olur. Belki agathos'u geri çağırarak, daimonlara karşı şiddeti durdurmalarını, bizi avlamayı bırakmalarını açıkça söyleyecek kadar destekleyici bile olabilir."

"Belki," diye kabul etti Riot, sesi en ufak bir ikna olmuşluk belirtisi göstermiyordu. "Wild'ın yerleşkesini dümdüz etme riskini göze almadığınız sürece onunla burada temas kurmaya çalışmasak iyi olur."

"Depremden daha ince bir mesaj bekliyordum ama evet, başka bir yere gitmemiz gerekiyor." Bullet kıkırdadı. "Gaia'nın varlığının hissedilebileceği, Grace'in kahinlerin eskiden yaptığı geleneksel arınma ritüelinden geçebileceği doğal bir kaynağın olduğu bir yere. Gaia'ya saygı göstererek her şeye doğru adımla başlamak en iyisi."

"Sence seyahat etmek güvenli mi?" Biraz gergin bir şekilde sordum. Milton agathos yerleşimleri tarafından dört bir yandan kuşatılmıştı. Şimdilik Boston'da olduğumu düşünüyor olabilirlerdi ama yine de herhangi bir agathos topluluğunun kalbinden geçmemiz kadere meydan okumak gibi geliyordu.

Bullet yavaşça, "Güvenliğiniz her zaman benim önceliğimdir ve *sizi* güvende tutacağını düşündüğüm her türlü eylemi tavsiye ederim," diye cevap verdi. Kolundaki bandaj hem ifadesini destekliyor hem de benimle alay ediyor gibiydi. Bullet yaralanmasına neden olacak yolu seçmekte hiç zorlanmıyor gibiydi. "Oraya *ulaşmamızda* herhangi bir sorun görmüyorum ama sonrasında ne olacağı konusunda kafam biraz karışık."

"Kafan mı karıştı?" Ellerimizi birleştirmek için aramıza uzanarak sordum. Bullet'in kafasının karışması pek de hoş bir şey değildi.

Şakağını ovmak için elini benimkinden çekti, yüzü sanki fiziksel bir acı çekiyormuş gibi buruşmuştu. Bağın onun akan bir hayal kırıklığı vardı ve ben hem minnettâr hem de .

Genelde bu tür konularda bu kadar bilinçliyen bunu örtbas etmek için herhangi bir çaba sarf etmedi.

Bullet sonunda gözlerini hafifçe kısarak, "Her neyse, sonundan iyi çıkacağımızı biliyorum," dedi. Başını mı ağrıyordu?

"*Bu* da ne demek şimdi?" Riot, Bullet'a bakmak için etrafında eğilerek sordu.

"Öngörülerimde bazı boş alanlar var." Bullet omuz silkti ve yaralı kolunu kullandığı için parmaklarını her zamanki çılgın hızından biraz daha yavaş bir şekilde kalçasına vurdu. "Garip ve rahatsız edici. Muhtemelen bir tanrıçanın ya da diğerinin eğlenceli sürprizleri."

"Senin ve benim 'eğlence' tanımlarımız çok farklı," diye homurdandı Riot, sanki ortadan kaybolacağımdan endişeleniyormuş gibi yanıma yaklaşarak.

Bullet'in tam olarak gizleyemediği bir gerginlik dalgası vardı ve rahat tavrına ve rahatlama çabalarına rağmen, bu "boş alanların" onun için sadece bir hayal kırıklığından daha fazlası olduğunu hissettim.

"Kaderlere tekrar sormayı deneyeceğim," dedi Bullet, içinde tarot kartlarının bulunduğu siyah keseyi cebinden çıkarıp odanın köşesindeki küçük masa ve sandalyeye doğru ilerlerken. "Bunlar kart okuma için çok elverişsiz koşullar, biliyorsun. Işıklar *floresan*."

"Züppe," diye homurdandı Riot, beni yatakta sıkıca kendi tarafına çekerek. Tehlikeli bir pozisyondu, çünkü zaten gözlerimi zar zor açık tutuyordum ve makyajlı uyumaktan nefret ediyordum.

Uyuyor olmamız *gerekiyordu* - arazideki birden fazla kulübün bas sesleri ve duvarlardan sızan sesler ve sarhoş kahkahalarıyla geceleri burada uyumak neredeyse imkansızdı.

"Yorgun musun?" Bullet kartlarını hazırlarken Riot sordu, şimdi nefesinin altında *Don't Rain on my Parade* şarkısını söylüyordu.

"Bu gece programına alışabileceğimi hiç sanmıyorum," diye itiraf ettim, başımı omzuna yaslayarak. "Ama alışmak istiyorum, buradan ayrıldıktan sonra bile. Siz ikinizin *benim* programıma uyum sağlamanızı beklemek adil değil."

"Bullet zaten senin programındaydı ve ne zaman istersen uyuyabilirim," diye cevap verdi Riot, beni battaniyenin altına girmeye teşvik ederek. Tamam, belki de sadece bu seferlik makyajımın içinde uyuyabilirdim. Şu anda yataktan kalkma fikri işkence gibiydi.

Ayrıca duş gibi duygusal açıdan güvenli bir alana girersem Wild için ağlamaya başlama ihtimalim de hiç az değildi ve bunu yapmak istemiyordum. Bullet çalışmaya çalışırken dikkatini dağıtacak ve Riot'strese sokacaktı ve açıkçası kendimi şımarık bir velet gibi hissetmeme neden olacaktı.

Bir ilişkiye hakkın yok, diye kendime hatırlattım, reddedilmemin keskin kenarlarını yatıştırmak için kelimeleri bir mantra gibi tekrarlardım ve gözlerimin kapanmasına izin verdim. Bağ boyunca Bullet'ı belli belirsiz izledim, kararlı odaklanmanın istikrarlı akışını bozacak bir heyecan ya da güven dalgası umuyordum. Geleceğimizde iyi haberler olduğuna dair bir işaret.

Belki ailemden mucizevi bir kalp değişimi? Agathos'tan bir özür ve geri çekilip yaşamamıza izin vereceğine dair bir söz? La Nuit'in ortaya çıkıp *'kehanet olayını kafana takma Grace'* demesi. *Hayatına devam et ve mutlu ol'* demesi mi? Yukarıdakilerden herhangi birini ya da hepsini kabul ederim.

Riot'un başparmağı omzumda rahatlatıcı daireler çizerek beni neredeyse uyutuyordu ki, bağın içinden gelen ani ve keskin bir *acı* beni sarsarak uyandırdı.

"Bullet!" Riot bağırdı, Bullet sandalyeye yığılırken ikimiz de yataktan fırladık, poposu bir gümbürtüyle yere çarptı, burnundan kan .

Ona doğru tökezledim, başını fayans zemine çarpmadan önce vücudunu hızla kendime çektim. Gözleri kapalıydı, vücudu tamamen gevşek ve bana karşı ağırdı.

"Neler oluyor?" Özellikle kimseye fısıldamadım. Yanağını avuçladım, kan hızla avucumda birikti ve bileğimden aşağı döküldü ve iki parmağımı hızla aşağı indirip nabzını kontrol etmek için boynuna bastırdım. Güçlü. Normaldi. *Değil mi?* Normal hissettiriyordu. "Bullet! Uyan! Sence onu iyileşme pozisyonuna getirmeli miyiz?"

"Bilmiyorum. Belki?" Riot cevap verdi ve hemen Bullet'i yan yatırmama yardım etmek için atladı. Kanayan bir burun için en iyi uygulama neydi? Neden gerçekten ihtiyacım olduğunda iş yerinde aldığım tüm ilk yardım kurslarından tek bir şey bile hatırlayamıyordum?

"Lanet olsun. Aşağı inip Dr. Martinez'i bulacağım," dedi Riot, ayağa kalkıp bir elini kabaca saçlarında gezdirerek.

"Tamam," diye kısık sesle kabul ettim. "Tamam, bu iyi bir fikre benziyor. Sen Dr. Martinez'i çağıracaksın, ben de burada Bullet'le kalacağım ve yakında uyanacak."

"Doğru, Gracie," diye mırıldandı Riot, çoktan kapıya doğru geri dönmüştü. "O iyi olacak, göreceksin."

Ama öyle miydi? Çünkü Bullet'ın sorunu buydu. Umutsuzca gerçek olmadığına inanmak istediğim *lanetiyle*. İyi olup olmayacağını asla bilemezdik.

Ya gerçekten Oneiroi lanetine sahipse?

Ya tanrılar onu benden erken almaya karar verdiyse?

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 4

*"Rüyaların Ruhu," dedi Nyx, yüzükoyun yatan bedenimin üzerinde
"T" dururken, tüm vücudunu saran siyah peçesi rüzgârda
dalgalanıyordu. "Beni itiyorsun
kendini çok zorluyorsun."*

*Neden yerde yatıyordum? Rüya alemine ne zaman girdim? Uyuduğumu bile
hatırlamıyordum.*

*Nyx'in bakışlarının ağırlığı altında kendimi biraz daha savunmasız
hissederek kendimi ön kollarımın üzerine ittim, harcadığım çabaya şaşırdım
ve sonunda dik bir pozisyona gelmek için mücadele ettim.*

*Kartlar. Kartları okuyordum. Fal bakarken uyuya mı kalmışım? Kaderler
bundan etkilenmezdi. Onlarla olan özel ayrıcalıklarımı kaybetme riskiyle karşı
karşıya olduğumu söyleyebilirim, ama kalan son Oneiroi olduğum için,
muhtemelen bu açıdan oldukça güvendedim. Gümüş astarlar ve hepsi bu.*

"Belki de sizi şımarttım," diye iç geçirdi Nyx, her zamanki oniks tahtını getirip otururken sesi ölümsüz bir tanrıçadan ziyade uzun süredir acı çeken bir ebeveyn gibi çıkıyordu. "Ben ve kızlarım size çok şey gösterdik, sorularınızın çoğunu cevapladık. Nasıl cevaplamayalım ki? Sen bizim seçilmiş azınlığımızdan birisin. Benim son Oneiroi'm."

Bu konuşmanın gittiği yer pek çok açıdan hoşuma gitmiyordu. Duyularımla Grace ve beni rüyalar aleminde birbirine bağlayan o ipliğe uzandım ama bulamadım. Hâlâ uyanık olmalı.

Umarım tam bir amatör gibi okurken uyuyakaldığım için paniğe kapılmamışımdır.

"Ama bazı şeyleri göremezsiniz," diye devam etti Nyx. Doğru, odaklan. Kadim bir ilkel tanrıçanın huzurunda, şimdi gevşemenin zamanı değil. "Sana gösteremeyeceğimiz bazı şeyler var, artık değil. Bir Oneiroi olmanın ne demek olduğunu, bedelinin ne olduğunu biliyorsun. Gerekenden fazla acı çekmeyin."

Nyx'in yeteneğimin herhangi bir acıyla birlikte geldiğini kabul etmesi alışılmadık bir şeydi ve sadece bu bile beni şok ederek daha fazla sessizliğe itti. Bana karşı her zaman cömert olsa da, genel olarak ölümlülere karşı pek sempatik değildi. Hayatlarımız onun için o kadar kısaydı ki, acı çekmemizin ne önemi vardı? Onun gözündeki gerçekten önemli olacak kadar uzun yaşamıyorduk.

"Tahtadaki oyuncular değişiyor. Yüzyıllar boyunca Gaia sessiz kaldı. Öfkeli, güçlü ama sessiz. Ama senin agathos'una, bana dua ettiğinde kehanetin örtüsünü kabul eden kişiye, Gaia yanıt verdi. Bu diğer tanrıların dikkatini çekti. Daimonlar ve agatholar diğer tanrılar ve tanrıçalar için her zaman çok az ilgi çekici olmuşlardır -insanların bir adım ötesinde ve benim ya da kız kardeşimin evcil hayvanları- ama sanırım artık değil."

Biraz saldırgan olan 'evcil hayvan' kavramını bir kenara bırakırsak, bu korkunç bir şeydi. Yüzyıllardır uykuda olan ya da ölümlülerin yaşamıyla ilgilenmeyen diğer tanrılar aniden oturup dikkatlerini mi veriyorlardı? Son zamanlarda imgelemlerimin bu kadar bulanık ve huzursuz olmasına şaşmamalı.

"Geri dön, Rüyaların Ruhu. Sevginize geri dönün. İhtiyacın olan cevapları sana verebileceğimiz zaman alacağına güven. Ben veremediğimde kendi içgüdülerine ve yeni ailenin içgüdülerine güven. Onlara dön ve kalan zamanını en iyi şekilde değerlendir."

Bir sıçrayışla uyandım, soğuk zemin yanağıma bastırıyordu.

"Bullet!" Grace nefesini tuttu, yumuşak elleri yanaklarımı, burnumu, alnımı okşuyor, beni kontrol ediyordu. Ya da en azından öyle hissediyordum - başım büyük, zonklayıcı bir karmaşaydı ve kör edici parlaklıktan kaçınmak için gözlerimi kapattım.

"Uyandı, bu iyiye işaret," dedi bir ses sertçe. Dr. Martinez mi? "Bu göz kamaştırıcı tıbbi görüş için teşekkür ederim," diye tersledi Riot. Ah, o muydu

Yine benim için mi endişelendin? O gerçekten en iyi kayınpederdi.

"İyiyim," diye , kanın tadı dilime çarptığında hafifçe öğürdüm. "Tamamen iyiyim. Burada görülecek bir şey yok. Sadece yüzümü yıkamam gerekiyor."

"Çöktün," diye sertçe karşılık verdi Grace. "Sen kesinlikle iyi."

"Kaç yaşındasınız?" Dr. Martinez, sesi hafifçe yumuşayarak sordu. "Ben 29 yaşında bir Oneiroi'yim. Gidebilirsin, doktor. Hepimiz sorunun ne olduğunu biliyoruz.

benimle."

Karıştırma sesi duyuldu ve Dr. Martinez'in talimatlarımı uyguladığından hiç şüphem yoktu. Tüm daimonlar otuza yaklaşan bir Oneiroi için yapılabilecek hiçbir şey olmadığını bilirdi; bunun için tıbbi eğitime bile ihtiyaçları yoktu. Riot temelde hiçbir şey bilmiyordu ama benim sorunumun ne olduğunu biliyordu.

"Gidiyor musun?" Grace öfkeyle sordu. Hayatında hiç bu kadar alındığını duymamıştım. Hiç sırası değildi ama *bana* karşı korumacı bir tavır takınması *beni* tahrik etmişti. *Bu küstah ses tonunu şaplak bankası için saklıyordu.*

Kapı kapanmadan bir süre önce doktor, "olmasını sağlayın," diye cevap verdi. Utanç verici bir çabayla kendimi oturur pozisyona getirdim ve oturduğum sandalyeye yaslandım. Kahretsin, bayılıp sandalyeden mi düşmüştüm? Buna tanık olmak oldukça korkunç olmalı, Grace'in bu kadar endişeli olmasına şaşmamalı.

Gözbebeklerim hâlâ istediğim kadar işlevsel olmadığı için onları tam olarak *göremesem* de Grace ve Riot'ın bakışlarının içimi yaktığını hissedebiliyordum.

Çok kabalar.

"Ne oldu?" Grace sordu, elleri hala vücudumun üzerinde geziniyor, sanki tüm parçaların hala orada olduğundan emin olmaya çalışıyordu. "Bir okuma yapıyordun ve sonra acını hissettim... Sorduğun bir soru muydu? Hoşlarına gitmedi mi?"

Sanırım *onlar* Kader'di. Kızım hızlı öğrenen biriydi, ona tanrılar ve ölümlülerle etkileşim biçimleri hakkında verdiğim her dersi özömsüyordu.

"Sanırım bana anlatmaya hazır olmadıkları şeyler çok fazla soruyordum. Gaia'nın büyük ölümünden sonra dikkatini veren başka tanrılar da var.

ve ne kadar istesem de onların da olaya dahil olduğunu *göremiyorum*. Ama endişelenmenize gerek yok," diye cevap verdim rahatça, sandalyeyi kullanarak kendimi dikleştirdim ve banyoya doğru olduğundan emin olduğum yöne doğru tökezledim ve çabalarım için kaval kemiğimi sertçe yatak çerçevesine çarptım. Lanet olsun. "Sadece biraz baş dönmesi, yüzüme biraz soğuk su çarpacağım. Muhtemelen tüm bu mikrodalga yemeklerin etkilerini yaşıyorum, anlıyor musun? Ben kırılgan bir çocuğum, beni ayakta tutmak için taze meyve ve sebzeye ihtiyacım var," diye geveledim, banyo kapısını arkamdan kapatıp ona yaslandım.

"Kurşun-" diye başladı Grace, endişesi bağdan aşağıya doğru titreşiyordu.

"Sadece yüzümü yıkıyorum!" Lavaboya yaslanıp musluğu açarken sesim doğal olamayacak kadar yüksekti. Yüzümün alt kısmı ve göğsüm sırlıslılandı, kan cildimde rahatsız edici bir şekilde hızla kuruyordu.

Tamam, tamam. Tamam, ideal değil.

Çok fazla soru sormuştum, tamam. Araya girip varlıklarını göstermeye hazır başka tanrılar da vardı. O da iyi sayılır. Sanırım bu kimin tarafında olduklarına bağlıydı. Mikrodalga yemekler konusunda şaka yapmıyordum. Evime döner dönmez -ya da buradan sonra nereye gidersek gidelim- plastik tepsiden çıkmayan yemekler yemeye başladığımda muhtemelen daha iyi hissedecektim.

Elbette burun kanaması Oneiroi lanetinin ilk belirtilerinden biri değildi. Ve elbette, Nyx kendimi zorlayarak kendi ölüm sürecimi hızlandırdığım konusunda beni uyarmıştı.

Yine de muhtemelen iyi olacaktı. Zamanım kalmıştı.

Asla yeterli zaman olmayacaktı. İşin basit gerçeği buydu. Grace'le yaşamak istediğim binlerce hayat vardı; tembel Pazar öğleden sonraları ve yoğun Cumartesi sabahları. Okul koşuşturmaları, tatil yemekleri,

Deniz kenarı tatilleri. Broadway ve West End gezileri. Benim nerede bitip onun nerede başladığını bilmeden, çarşıların arasında birbirine dolanmış geceler. Asla yaşayamayacağım milyonlarca senaryo, benim için tasarlanmamış gelecekler.

Acı dolu bir nefes çektim ve bağ Grace'e ne kadar dehşete düştüğümü göstermeden önce paniklememek için kendimi zor tuttum. Yüzüme bolca soğuk su döktüm ve kendi kendime *Sevgi Mevsimleri*'ni mırıldandım, bulanık görüşüm yavaşça normale dönerken rahatlayarak nefes verdim. Tanrılar adına, berbat görünüyordum - gözlerimin altındaki mor gölgeler dışında cildim neredeyse yarı saydamdı ve bu sabahtan beri beş yıl yaşlandığıma yemin edebilirdim. Grace'in banyonun kapısının önünde korkudan titreyerek beklemesi boşuna değildi.

Kanın son kalıntılarını da temizleyip yüzümü kuruladıktan sonra, yüzüme en iyi ve en parlak gülümsememi yapıştırdım ve kendimi banyodan dışarı attım.

"Bullet!" Grace sanki beni görmeyeli dakikalar değil de saatler olmuş gibi soluk soluğaydı, kollarını ortama atıp bana sıkıca sarılırken aynı anda beni yatağa doğru sürükleyen siyah saçlarından bir bulanıklık vardı. "Aman Tanrım, dinlenmen gerek. Uzan. Riot, ona su getir! Mutfakta elma gibi bir şey olmalı. Taze meyveye ihtiyacı olduğunu söyledi.

."

Riot inanmadığını belli eden bir ses çıkardı ve Grace ona ürkütücü bir şekilde korkunç annesini anımsatan bir bakış atarken ellerini teslim olmak için hızla havaya kaldırdı.

"Gidip elma falan bakacağım," dedi hızla, kapıya doğru ilerleyerek. Önemseydiğini biliyordum, çok ama çok önemseyordu ama Riot da en az benim kadar biliyordu ki bendeki sorun vitaminlerle tedavi edilemezdi. Grace de biliyordu ama henüz bunu kabullenmeye hazır değildi ve ben de

Gerçeğe çok fazla bakmaktansa onu şımartmaktan mutluydum. Ben de henüz bunu kabullenmeye hazır değildim.

"Meyveye ihtiyacım var... Yok olabilirim..." Dramatik bir şekilde iç geçirdim, yatağa uzandım ve bir kolumu yüzüme attım.

Riot biraz da sevecen bir tavırla, "Zorlama, göt herif," diye mırıldandı ve kapıyı arkasından *kıs kıs gülererek* kapattı.

"Bullet," dedi Grace sessizce, yatağın kenarına oturdu ve elini yüzümün yan tarafında gezdirdi. "Bir saniye ciddi ol ve bana neler olduğunu anlat. *Lütfen.*"

Sesinin kırık döküklüğü kolumu çekip hemen elini tutmamı sağladı; durumu endişelenecek bir şey yokmuş gibi küçümseme içgüdüsüne rağmen onu rahatlatmam gerekiyordu.

"Nyx, Gaia yüzyıllar süren sessizlikten sonra size yanıt verdiği için artık bizimle ilgilenen başka tanrılar olduğundan bahsetti," diye açıkladım, sanki bu tamamen korkunç bir kavram değilmiş gibi gülümsemek için elimden geleni yaptım. "Sanırım bu, cevaplar için her zaman yaptığım gibi zorlayamayacağım anlamına geliyor. Ben sadece Nyx ve Kader'in Favori Çocuğuyum, diğer herkesin değil."

"O zaman cevaplar için daha fazla zorlamak yok," diye kararlı bir şekilde cevap verdi Grace, yapabileceğimiz tek somut eylem parçasına kilitlenerek. "Sadece şaşırmamız gerekecek. Herkesin yaptığı gibi gerçek zamanlı olarak neler olacağını göreceğiz."

Siktir et.

Yani, *zorlayamazdım*. Az önce yaşadığım deneyimi tekrarlamak için acelem yoktu. Ama diğer herkes gibi olmaya da hiç niyetim yoktu. Zaten rüyalarımda imgelemler görmeyi tamamen bırakacağımı sanmıyordum -Nyx beni bunun için çok seviyordu- yani bizi neyin beklediğine dair hâlâ bir tür önsezimiz olacaktı.

Herkes gibi, dedi, sessizce alay ettim. Ben son Oneiroi'ydim, nesnel olarak herkes gibi değildim ve bu benzersizliği ölüm döşeğime kadar kucaklayacaktım. Bu konuda başka türlü hissetmek için zamanım yoktu.

Acı için zaman yok.

"Peki ya sağlığın?" Grace kararsızca sordu, geleceğimi inkâr etme savaşını kısa süreliğine kaybetmişti.

"Harika bir işaret değil ama hayatımda daha göreceğim çok şey var," diye onu temin ettim. *Bolca*. 'Çok' öznel bir terimdi.

Grace parmaklarını benimkilerle birleştirdi, onları esnetti ve elimin arkasını belli belirsiz bir tedirginlikle ovuşturdu. "Dördüncü ruh bağıyla tanışana kadar olmaz, değil mi?"

"Doğru." Her zaman olduğu gibi, Dare'i her düşündüğümde göğsümde sağlıklı bir suçluluk ve acıma duygusu hissediyordum.

"Söylediğimde ciddiydim. Onunla asla tanışmayacağım," diye açıkladı Grace, çenesini inatla yukarı kaldırarak. "Onunla asla tanışmayacağım ve o zaman sen de iyi olacaksın."

"Amazing Grace-"

"Tanıdığım ve sevdiğim birini varsayımsal bir şey için riske atmayacağım," diye kestirip attı, gözyaşlarını uzak tutmak için gözlerini kırptırdı. Bağ aracılığıyla bunu söylemenin ona ne kadar pahalıya mal olduğunu hissedebiliyordum. Agathos'lar ruh bağlarını bulmak için her şeyi yapmaları gerektiğine inandırılarak yetiştirilmişlerdi ve Grace, Wild'ın aptalca reddinden dolayı zaten kendini ham hissediyordu.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama Kader bu şekilde işlemiyor," dedim sessizce, parmaklarını sabit tutmak için elini kavrayışımı ayarlayarak. "Dördüncü ruh bağın varsayımsal bir şey değil, Amazing Grace. Bunu bilmek istemediğini biliyorum, ama seni o kadar şiddetli sevecek ki, onunla ne yapacağını bilemeyeceksin.

kendiniz. Sizi gülümsetecek ve öfkeyle gözlerinizi devirmenizi sağlayacak ve hepimiz için zincirdeki eksik halkayı tamamlayacak."

Grace sessizce başını salladı, tek bir gözyaşı kaçtı ve elinin topuğuyla acımasızca ovuşturdu.

"Edecek," diye söz verdim. "Ve tanrıçalar adına, yakında sana her zamankinden daha fazla ihtiyacı olacak çünkü Kader ona karşı çok acımasız olmak üzere ve bu konuda hiçbirimizin yapabileceği bir şey yok. Ne olacağını bilsem de *benim* yapabileceğim bir şey yok ve bu çok acı veriyor. Güvende olmamı istediğini biliyorum Grace, ama bu her zaman bizden daha büyük oldu. Bu bizim lanetimiz."

"Grace fısıldayarak ellerimizi çözdü ve yanıma uzanıp bana sarıldı. Onu korkuttuğum için nefret ediyordum ama bu aynı zamanda Grace'in bana karşı en rahat ve kolay sevecen olduğu andı ve ben de bundan en iyi şekilde yararlanacaktım. Aptal silah yarası, kendini bana doğru düzgün atmasını engelledi. Bir de bayılması vardı herhalde. "Seni kaybetmek istemiyorum. Onun da acı çekmesini istemiyorum. Lütfen bana sakın olacağına söz ver."

"Söz veriyorum," diye cevap verdim ciddiyetle, bir şaka yapma ve ağır havayı hafifletme dürtüsüyle savaşıarak.

Acaba Grace, Dare'in muhtemelen onun dördüncü ruh bağı olduğunu biliyor muydu? *Kesin* olarak bilmiyordum, Grace'le birlikte görüldüğü imgelemlerimde hâlâ Dünya kartı kılığındaydı, yüzü gizlenmişti ama eğer öyle değilse kendi tarot kartlarımı yedim. Dare, Riot ve ben gençken hepimiz arkadaşlık ve daimon akranlarımız arasında bu arkadaşlık alışılmadık bir şeydi.

Ayrıca, Grace'in birlikte geldiği grubu düşündüğümde, Dare Riot'un asık suratlı doğasına, Wild'ın metanetli yoğunluğuna ve benim altın-kurt-tiyatro-çocuğu enerjime doğal bir kontrpuan gibi görünüyordu. Rahattı, lafını esirgemezdi, doğal bir flörtçüydü ve cana yakındı. Dördümüz bir araya geldiğimizde, grubumuz dışındaki biriyle normal bir insan gibi konuşmayı bilen tek kişi o olurdu. *Küçük* konuşmalar yapabiliyordu.

Dare gerçekten Grace'in kayıp halkasıydı.

Grace'in kesinlikle sinir bozucu değil de sevimli bulduğu benim heyecan seviyeme sahip olmasa da, komik olabiliyordu. Hatta komik. Ben yokken, Dare onu gülümsetirdi.

Grace'in başını göğsüme yasladım, uzun bir nefes alıp yüzümü nötr bir ifadeye sokarken bağa dikkat etmediğini umuyordum. Boğazım o kadar gergindi ki ağrıyordu ve kendime ne kadar acı için zaman olmadığını söylesem de acıyordum.

Hayatımın aşkına veda etmek istemiyordum. Onun gülüşlerini bir başkasına emanet etmek ve yeraltı dünyasından bensiz yaşlanmasını izlemek, bir gün onu tekrar görmeyi beklemek, beni hatırlamasını ummak istemiyordum. Diğer üç bağıyla uzun bir ömür boyu sevgi ve memnuniyet içinde yaşadktan sonra öbür dünyada beni görmek *isteyeceğini* umuyordum.

Yaşamak istiyordum. Grace'i sevmek ve onun sevgisine karşılık vermek istiyordum. *Yaşamak* istiyordum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 5

I Gün boyunca huzursuz bir şekilde uyudu, yaralı olduğu ve uyurken pek sarılmadığı düşünüldüğünde Bullet'e biraz fazla sıkı sarıldı. Elimde değildi - bu sabah aniden yere yığılması beni dehşete düşürmüştü ve birlikte geçirdiğimiz zamanın elimden kayıp gittiğini hissediyordum. Bunun doğru olmadığına inanmaya çalışsam , parmaklarım.

Yataktan dikkatlice kalkıp bitişikteki banyoya giderken Bullet ve Riot hâlâ mışıl mışıl uyuyorlardı; yolda temiz kıyafetler aldım - Onyx'in benim için tedarik ettiği ve şimdiye kadarki en rahat şeyler olan siyah taytlar ve Riot'un içinde seyahat edilebilecek kadar sıcak tutan büyük boy kalın lacivert kazaklarından biri.

Gitmeye hazırdım.

Wild'ın bana verdiği telefon Onyx'in mesajlarından beri sessizdi ve kendimi daha önce bir kez onun yoluna atmıştım. Bunu yapmak istemedim.

ona kendi evinde tekrar saldırmak. Sabah apartmanda yaşadığım utanç verici olaydan önce bile bir haftadan fazla bir süredir burada, Wild'ın burnunun dibinde kalıyordum. Bu sürenin çoğunu onun evine çıkan merdivenlerin dibindeki ortak alanda geçirmiştım ve o da benden uzak durmak için elinden geleni yapmıştı. Bir kız ancak bu kadar reddedilmeyi kaldırabilirdi.

Ayrıca, burada olmanın Bullet için iyi olmadığı açıktı. Taze sebzelere ihtiyacı olduğu ve floresan ışığından nefret ettiği konusunda şaka yapıyordu ama aynı zamanda şaka da yapmıyordu. Dürüst olmak gerekirse, Asphodel *benim* için aşırı uyarıcıydı, benden önce yalnız yaşayan, tamamen organik beslenen ve düzenli olarak meditasyon yapan Bullet'i bir kenara bırakın.

Ben dışarı çıktığımda Riot elinde iki kahveyle odaya geri dönüyordu.

Fincanı dikkatlice bana uzatırken saçlarımı öptü ve panjurları açıp pencerenin yanındaki alçak çıkıntıya oturdu, ben de Bullet'in dün oturduğu yere oturdum, ikimiz de sessiz bir an için onun uyumasını izledik. Bullet her zamanki gibi hareketsizdi, sırt üstü yatmış, kolları yanında sabit duruyordu. Sadece göğsünün sürekli inip kalkması ve ara sıra göz kapaklarının titremesi *hayatta* olduğunu gösteriyordu.

"Bir ile on arasında bir ölçekte, bu sabahtan sonra ne kadar paniklediniz?" Riot kahvesini yudumlarken sordu.

"Paniğe kapıldım," diye mırıldandım, göğsümde beni günün büyük bölümünde uyanık tutan amansız ağrıyı ovuşturarak.

Riot anlayışla başını salladı ve pencereden dışarı bakmaya başladı. Pek bir manzara yoktu; sadece Asphodel'in biraz harap olmuş çatısı ve bu yükseklikten uzaktaki birkaç baca. *Belki de Wild'ın beni istememesi iyi bir şeydi*, diye düşündüm kendi kendime. En azından uzlaşmak ve onun evine taşınmak zorunda kalmayacaktık.

Asphodel ne kadar geniş olursa olsun, burası Bullet'in sahnesi değildi ve Riot bu kadar çok insanın etrafında olmaktan nefret ediyordu. Daha doğrusu, *etrafımda* bu kadar çok insan olmasından nefret ederdi. İlgimi paylaşma konusundaki istekliliği bir yere kadar gidiyordu ve ben onun bu yönünü seviyordum.

"Yani, eğer iyi bir şey arıyorsan," dedi Riot yavaşça, tepkimi dikkatle izleyerek, "sen ve Bullet bu sabah o iyileşirken birbirinize gerçekten *uyum sağlamış* gibiydiniz. Normalden daha fazla."

Riot'un beni suçlu hissettirmeye *çalışmadığını* rağmen, suçluluk duygusu içime işledi. Bullet ve ben birbirimizle hemen kolay bir ritme girmemiştik, bu üzerinde çalışmamız gereken bir şeydi ve hâlâ tam olarak o noktada değildik.

"Seninleyken kolaydı," diye mırıldandım kahve fincanımın kenarından. "Bullet ile biraz zor oldu. Ve sonra Wild... Şey, sanırım bu imkânsız. O beni istemiyor."

Riot düşünceli bir şekilde mırıldandı, duygularım azgın bir okyanus gibi hissettiğinde her zaman içine dalabileceğim pürüzsüz bir göl. "Wild çetin ceviz, ama onu bir kez çözersen, sanırım o kadar olur. Anlıyor musun?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim.

Riot homurdandı. "Demek istediğim, onun bariyeri her neyse onu aştığında, bence önündeki yol oldukça pürüzsüz olacak. O bir savaşçı ve kendini buna açtığında yolun her adımında senin yanında olmak için savaşıacaktır. Zaten öyle, ürkütücü, takipçi bir şekilde."

Kendi kendime gülümsedim, başımı duvara yasladım ve tavana baktım. Bu, Wild'ın hayatıma yerleştirdiği çok sayıda CCTV kamerasına bakmanın gerçekten güzel bir yoluydu.

"Peki ya Bullet?" Hâlâ uyumakta olan ruh bağına baktım. "İkimiz de bunu bu kadar çok isterken neden onunla daha zor?"

Onu seviyordum. O da beni seviyordu - bunların sadece kelimelerden ibaret olmadığını biliyordum, aramızdaki bağ sayesinde bunu hissedebiliyordum. Ama yine de bir şeyler eksikmiş gibi hissediyordum. *Benim* kaçırdığım bir şey.

Riot yüzünü buruşturdu ve cevap vermeden önce bir süre kahvesini yudumladı. "Ben de bunu düşünüyordum."

"Aklına herhangi bir fikir geldi mi?" Nefesimi tutmuş cevabını beklerken bir yandan da dehşete kapılmıştım. Riot kendisi hakkında söylediklerine rağmen zeki ve gözlemciydi ve benim kaçırdığım şeyi görme ihtimali yüksekti.

"Aptalca gelebilir, Bullet'ın yeteneklerinin nasıl çalıştığını gerçekten bilmiyorum ve zaten şu anda değişiyor gibi görünüyorlar," diye itiraf etti Riot, kahve fincanının kenarına endişeyle vurarak. "Bildiğim tek şey, o sizi rüyalar aleminde ziyaret ettikten sonra kalıcı bir hisle uyandırdınız, değil mi?"

"Doğru," dedim yavaşça, kaşlarımı çatarak.

"Benim teorim, onun ziyaretlerine dair anıların bilinçaltınızda bir yerlerde olduğu, sadece size bırakılan en güçlü duygu dışında hiçbir şeye erişemediğiniz yönünde. Yıllar içinde onun hakkında bir şey öğrendiyseniz - örneğin Bullet'in hayatında belirli bir son kullanma tarihi olduğunu - bu, siz farkında olmadan zihninizin girintilerine yapışabilecek türden bir şey olabilir. Bu tür şeyler sizi... yapabilir, sanırım."

Ben paniklemeye başlarken Riot neredeyse anında bağ aracılığıyla sevgi ve şefkat akıtmaya başladı. Bullet ile yüz yüze tanışmadan önce onun kısa bir yaşam beklentisi olduğunu biliyor muydum? Bu, onunla etkileşim kurma şeklimi etkiliyor muydu? Bırakın ona karşı davranışlarımı etkilemesini, Oneiroi lanetinin gerçek olduğuna inanmak bile .

"Sadece seninle ilgili olduğunu sanmıyorum," diye hızla ekledi Riot. "Bence aranızdaki bağ onun açısından da gergin. Kendimi onun yerine koymaya çalışıyorum ve seni geride bırakmak zorunda kalacağımı bilseydim nasıl davranacağımı düşünüyorum ve nasıl tepki vereceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Seni uzaklaştırır mıydım? Acını azaltmak için biraz mesafe mı çalışırdım? Sadece en iyi yanlarımı hatırlaman için her anı en iyi şekilde mi değerlendirirdim? Sen taşımak zorunda kalmayasın diye tüm yüklerini kendi yüküm gibi üstlenmeye çalışır mıydım? Bilmiyorum ama Bullet'ın bunların hepsini seninle bir noktada yaptığını gördüğüme eminim."

Zihnimi hareketsiz kalmaya ve aramızdaki bağları incelemeye zorladığımda, kaçtığını fark etmediğim bir *damla* gözyaşı sessiz bir şekilde kahvemın içine düştü. Sadece birkaç günlük olmalarına rağmen, zihnimde o kadar parlak bir şekilde parlıyorlardı ki, sanki ay ışığından yapılmış gibiydiler. O kadar parlaktı ki, ipliğin üzerindeki küçük donuk lekeleri görmek zordu ama yine de Bullet'la birlikte orada olduklarını inkâr etmek mümkün değildi.

Çatlaktan çok *tümsek* gibiydiler. Ama düzeltilebilirdi, değil mi? Bu sabah zaten ilerleme kaydetmiştik. Acı verse de dürüst bir konuşma yapmıştık ve Bullet'a düne göre daha yakın hissediyordum.

"Bullet'ın Oneiroi lanetinden etkileneceğine inanmak istemediğini biliyorum, belki de etkilenmez," dedi Riot aceleyle, ama benim istediğim kadar inanarak değil. "Şu ana kadar hiçbirimiz normal değildik. Ama *her ihtimale* karşı, Bullet ile paylaştığın anıların en iyileri olmasını istemez misin? Birbirimize aynı anda hem her şeyi hem de hiçbir şeyi verip yeterliymiş gibi davranmak gibi garip bir gariplik değil mi?"

"Gerçekten çok akıllısın," dedim Riot'a, zayıf bir kakhaha atarak, Bullet ve beni geride tutuyor olabileceğim fikri biraz midemi bulandırmıştı

istemeden. Ama eğer ilerlememiz onun lanetli olduğunu ve fazla zamanı kalmadığını kabul etmem anlamına geliyorsa...

Bunu kabul *edebileceğimden* emin değildim. Artık savaşamayacak hale gelene kadar her gün Bullet için savaşacaktım. Başka bir seçeneği *kabul* edemezdim.

Bullet'in derslerinden anladığım kadarıyla, zamanımız sonluydu, Kader tarafından belirlenen bir ölümlülük ipliği vardı ve gidebileceğimiz yollar değişip sapabilse de, bu ipliğin uzunluğu belirlenmişti. Bunu biliyordum, hayattaki tek kesinliğin ölüm olduğunu biliyordum ama yine de...

"Bilge değilim ama ben bir Moros'um. Çok yaşam sonu davranışı gördüm. Kafanın karışık olduğunu hissedebiliyorum Gracie. Sadece güzel anılar biriktirmeye odaklan, gerisi gelir ya da gelmez." Riot bu kadar kolaymış gibi omuz silkti, belki de öyleydi. Belki de tek yapmam gereken Bullet'la geçirdiğim her günü olabilecek en iyi hale getirmeye odaklanmaktı.

Bu planın ilk adımı onu buradan çıkarmaktı. İyileşme süreci bir yana, Bullet burada bulunduğumuz süre boyunca kendini odaya kapatmıştı çünkü ne kadar çok insana maruz kalırsa, o kadar çok gelecek vizyonuyla bombardımana tutulacaktı.

"Biz burada Uyuyan Güzel'in uyanmasını beklerken, ne yapabileceğimize dair bir fikrim var," dedi Riot hafifçe, gözlerinde kesinlikle bela vaat eden bir bakışla.

"Uykuya ihtiyacı var, onu uyandıramayız," diye cevap verdim, ona sert bir bakış attım.

"Ne önerdiğimi sanıyordun?" Riot kendi kendine sessizce güldü. "Aklını çukurdan çıkar, Gracie. Sadece yürüyüşe çıkmak istiyorum."

Riot'un utancımı aramızdaki bağdan hissedebileceğini bilsem de, kızarmamı gizlemek için kahve fincanımın arkasına saklandım. Ben de onun

fiziksel yakınlıktan bahsediyor.

"Nereye gitmek istersin? Uyandığında Bullet'ten çok uzakta olmak istemiyorum."

"Uzak değil. Sadece Wild'ın seni bir sapık gibi izlemek için kullandığı gizli kamera odasını görmek istiyorum."

"Oraya giremeyiz," diye güldüm, Bullet'i uyandırmamaya dikkat ederek. "Wild'ın dairesinde. Muhtemelen şu anda oradadır. Ve o bir *sapık* değil.

"Orada değil. Onyx, siz onu ziyaret ettikten hemen sonra mülkü terk ettiğini söyledi." Riot telefonunun arkasına dokundu. "Tam bir dedikoducu. Bu bizim için gerçekten çok uygun."

Kendime rağmen homurdandım. Onyx kendini o kadar soğukkanlı ve mesafeli bir şekilde sunuyordu ki tombala oynayan yaşlı bir kadın gibi dedikodu yaptığı hemen anlaşılmıyordu.

"Yapamam," dedim ona özür dileyen bir gülümsemeyle. "Agathos içgüdüleri 'hayır' diyor. Sanırım haneye tecavüz yalan söyleme, hile yapma ve çalma yasağına giriyor. Bu sabah gittiğimde, onun orada olacağını bildiğim için gittim."

"Bu agathos içgüdüleri size yalan söylemeyi, hile yapmayı ve çalmayı *engellemenizi* mi söylüyor?"

Alt dudağımı dişlerimle sıkarak düşündüm. "Evet? Bazen beni korumak için yalan söylediğini biliyorum ve bu ruhumu rahatsız ediyor ama yalanın ne *olduğunu* bilmediğim sürece harekete geçmek zorunda hissetmiyorum, eğer mantıklı geliyorsa."

Riot düşünceli bir şekilde mırıldandı, kahve fincanını bir kenara bıraktı ve cebinden bir şey çıkararak ayağa kalktı. "Peki ya Wild'ın dairesinin anahtarlarını çaldığımı *bilseydin*? Onları geri almak zorunda hissedermiydin?"

Onları bir an için önümde salladı ve kapıya doğru koşmadan önce bana sırttı.

"İsyan!" Tısladım, kendi kahvemi hızla yere bıraktım ve ayakkabılarımı giymek için bile durmadan peşinden koştum. Şekerim, genelde dünyada çok vakti varmış gibi yürüyen birine göre hızlı hareket edebiliyordu.

Mucizevi bir şekilde, burada yaşayan diğer daimonların odalarında hareket ettiklerini duyabilsem de mutfak boştu. Wild'ın özel odasına çıkan sarmal merdivenlerde Riot'ı kovaladığımı görseler ne diyecekleri hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Dürüst olmak gerekirse muhtemelen gülerlerdi. Daimon'lar agatho'lar gibi otoriteye karşı sakatlayıcı bir korkuyla yetiştirilmemiştir.

Merdivenlerin başına vardığımda Riot çoktan anahtarla oynamaya başlamıştı ve ben de tam kapı açılırken kolundan tuttum. Kapıya yaslanıp Wild'ın sessiz dairesine düşerken ukalaca sırttı ve yüzündeki ifadeye bakınca nefesim kesildi. Riot o kadar nadiren gülümserdi ki -dişleri olan düzgün bir gülümseme- benimle hiçbir şey yapmak istemeyen bir ruh bağının dairesine girdiğini bir an için neredeyse unutuyordum.

Neredeyse.

"İsyan," diye homurdandım, daireye girip kapıyı arkamdan kapattım ve arkama yaslandım. "Burada olmamalıyız. Kötü kitaplarımdasın."

"Senin kötü kitapların yok, Gracie. Sen çok iyisin." Hiç utanmadan stüdyo daireyi karıştırmaya başlamıştı bile, dolaba doğru ilerlemeden önce mutfaktaki buzdolabına ve dolaplara bakıyordu. Kapıyı kapatıp kitaplığa doğru ilerlemeden önce bir sıra siyah tişörtlü gözüm ilişti.

"Çok meraklısın," dedim, öfke ve eğlence arasında gidip gelerek.

"Wild seni burada istemeseydi, anahtarları geri isterdi," diye cevap verdi Riot, sanki dünyadaki en mantıklı şey buymuş gibi.

"Seni kesinlikle burada istemiyor," diye belirttim sessizce gülerek. "Ah, işte başlıyoruz," dedi Riot zaferle. Kahretsin, bir an için ağır kitaplık kapısı dün sonuna kadar kapanmıştı ama görünüşe göre kapanmamıştı. Riot kitabın içinde saklı tutamağı bulamamıştı ama kapının görünen yarım santimlik kenarını kavrayıp hiçbir ağırlığı yokmuş gibi açarken buna ihtiyacı yoktu.

Alçak bir ıslıkla Wild'ın ofisine girmeden önce bana muzaffer bir sırıtış fırlatmak için bir anını ayırdı. Bıkkın bir iç çekişle kapıyı ittim ve onu takip ettim. Belki onu dışarı sürükleyebilirdim, hiç değilse.

Riot, ekranların dairemin ve eski iş yerimin çeşitli görüntüleri arasında gidip gelmesini izlerken, "Bu tam bir düzen," dedi hafifçe.

Beni her gün agathos diz boyu eteklerim ve pastel kazaklarımla işe gidip gelirken gören Wild benim hakkımda ne düşünüyordu? Çok dar siyah tişörtüyle burada oturmuş, her hafta aynı sıradan rutini yaparken, saçlarım her zaman mükemmel bir şekilde kıvrılırken ve makyajım kusursuz bir şekilde yapılırken düşünceli bir şekilde beni izlediğini düşünmek, midemin güneyinde bir şeylerin kıpırdanmasına neden oldu.

Elbette bu arzu değildi. Bu fikir beni tahrik etmedi. Bu muhtemelen sapkınlık olurdu. Uygunsuz, kesinlikle.

"Ne ?" Riot sordu, sesi çok eğlenmişti. düşüncelerimin hangi yöne gittiğini bilmiyordum.

"Kameralar," diye cevap verdim, sesimin ne kadar yüksek çıktığını düşünerek. Milyonuncu kez, Anesidora'nın ara sıra söylenen küçük beyaz yalanlarla ne alıp veremediği olduğunu merak ettim.

"Bir ev filmi yapmak ister misin, Gracie?" "Ev filmi mi?"

Riot kendini beğenmiş bir şekilde, "Titrek kameralı, çıplak türden," diye cevap verdi.

"Hayır!" Bir elimi pazusuna dolamadan önce koluna hafifçe vurdum ve onu odadan dışarı sürüklemeye çalıştım. *Egzersiz rutinime ağırlık eklemem gerekiyordu.*

"Eğer kamerada *performans sergilemek* değilse," diye düşündü Riot, elimi kolundan kolayca çözüp sırtımı göğsüne yaslayarak beni masayla arasına hapsetti, "o zaman belki de Wild'ın seni *izlemesi* fikri seni biraz ateşlendirmiş ve rahatsız etmiştir. Benim tatlı agathos'um, ruh bağının bu hüzünlü küçük odada, elinde siki, senin peşinde nefes nefese oturması fikrinden hoşlanıyor mu?"

Aman Tanrım.

Bu fikir hoşuma *gitti*.

Bu beni kötü bir insan mı yapar?

Riot bana bunu analiz etme şansı vermedi. Ellerini kollarımda gezdirdi, parmaklarımızı birbirine doladı, sonra ellerimi önümüzdeki masaya götürüp oraya yerleştirdi ve omzuma tembel bir öpücük bıraktı.

"İsyan," diye uyardım, yüzüm kızarmıştı. "Yapmamalıyız..."

"Bullet ve benim sana daimon deneyimini tam olarak gösterme konusunda iyi bir iş sanmıyorum. Daimon olmanın en iyi yanlarından biri -" Riot'un elleri önümden kaydı "- canın ne isterse onu yapmak."

"Ben bir daimon değilim," diye nefes aldım, Riot'un elinin yine de sahiplenici bir şekilde bacaklarımın arasına kaymasına izin verdim, beni tozluklarımın üzerinden kavradı.

Riot mırıldandı, orta parmağı muhtemelen yasadışı olması gereken bir şekilde dikişin üzerinde çalışıyordu. "Agathos gözlerin var, ama ruhun

Bir Daimon'un. Sen kendine özgü bir şeysin Gracie. Bir yanıyla iyi kız, bir yanıyla asi, bir yanıyla da Wild'ın casus ininde orgazm olan."

Riot eğilip dudaklarımı dudaklarıma çarparken bir eli çenemi kavrayarak yüzümü ona doğru itti ve parmakları taytımın üst kısmını okşayarak bel bandını geçip külotumun içine girdi.

Eğer hayatımı kontrol eden tanrılar bu tür şeylerden hoşlanmıyorlarsa, açıkçası ceza buna değer, diye düşündüm, Riot'un dili benimkine karşı okşarken dudaklarımı ayırdım, orta parmağı girişime hafifçe bastırdı. Kalçalarımı salladım, avucunun topuğu *tam* klitorisime sürterken sürtünmeden dolayı inledim.

Riot'un sert boyu popoma baskı yapıyordu ve ben ona doğru geri iterken dudağımı hafifçe ısırды, beni delirttiği kadar onu da delirtmek istiyordu.

"Minx," diye güldü dudaklarıma karşı, hâlâ çenemi tutuyordu. Kavrayışı sıkı değildi ve uzaklaşmaya kalkışırsam beni bırakacağını biliyordum ama bunu yapmayacaktım. Riot'un beni sahiplenmesini seviyordum.

"Şimdiden çok ıslandın," diye mırıldandı Riot, ikinci bir parmak birincisine katıldı ve inlemelerimi bastırmak için dudağımı ısırana kadar daha derine bastırdı. "Umarım Wild senden uzak duramadığı için bu gece buraya geri döndüğünde, bu trajik küçük oda hâlâ senin gibi kokuyor olacak. Bakalım o zaman ellerini senden uzak tutabilecek mi?"

Belki de Riot'un sözleri beni uçurumun kenarına ittiği için korkunç, ahlaksız bir insandım. Vahşi'yi burada, ofisinde Riot'un elini tutan ahlaksız agathos ile izlediği çalışkan, kitaplara uygun agathos'u uzlaştırırken hayal ettiğimde, yavaş bir orgazm içimde yuvarlandı, uzuvlarımı erişteye çevirdi.

"Çok güzel lan," diye mırıldandı Riot, parmaklarını kurtarmak için zaman ayırdı ve ben kızarak taytımın kemerini düzeltirken parmaklarını yalayarak temizledi. "Bütün gün senin boşalmanı izleyebilirim. Dürüst olmak gerekirse bu benim ideal günüm olurdu."

"Sen adam olmazsın ve kesinlikle burada olmamamız gerekiyor," diye güldüm ve Riot'u buradan çıkarma çabalarımın devam etmeden önce bir anlığına yüzümü onun göğsüne yaslayıp nefes almaya çalıştım.

"Burada olmamamız gerektiğini biliyorum," diye beni temin etti Riot, okşayarak. "Sadece bölgeni işaretlemene biraz yardım etmek istedim. Artık gidebiliriz."

Ona bakmak için arkama yaslandım, çenem açık kaldı. "Bölgeyi işaretlemek mi?!"

"Ruh bağlarınızın patronun kim olduğunu unutmasına izin vermeyin," diye karşılık verdi Riot kendini beğenmiş bir sırıtışla. "Haydi, Bullet muhtemelen senin dönüşünü bekliyordur, bu sabahki bayılma nöbetinden sonra kendisine acil müdahale edilmediği için öfkelenmiştir. Hadi gidelim."

"Kitaplığı düzgünce kapat," diye emrettim, Riot'u küçük oyuktan dışarı sürükledim ve ona en sert bakışımı attım. "Ve anahtarları bana geri ver. Ve bunun için seni geri alacağım."

"Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme Gracie," diye homurdandı Riot, dediğimi yaptı ve kitaplığı tatmin edici bir tıkırtıyla sonuna kadar kapattı.

Muhtemelen Wild'a kimin patron olduğunu göstermeyecektim ama onu beklemekten bıktığımı gösterecektim. Riot'u kapıdan dışarı çıkardım ve kapıyı arkamdan çekip kapatmadan önce dairenin anahtarlarını tezgâhın üzerine fırlattım. Yüksek sesle *çıt* sesi arkamda yankılanıyor gibiydi ve ben kısa bir süre gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. Her şeyi bıraktım. Beklemeyi, merak etmeyi, ikinci kez düşünmeyi.

Artık yok, kendime söz verdim. Önceliğim Bullet ve kehanet olmalıydı, beni hiç istemeyen bir ruh bağının dikkatini çekmek değil.

OceanofPDF.com

Bölüm 6

A Beklediğim gibi, Bullet dramatik bir şekilde yalnız bir sakat olduğundan ve onu *saatlerce* terk ettiğimizden şikayet etti.

Grace sarılmak için yanına kıvrılana ve ben yemek görevine düşene kadar bok yiyen sırtışını bastırmaya çalıştı.

Aslında umursamadım. Ona verdiğim onca boka rağmen Bullet'i seviyordum. Bu sabahki ani dönüşü beni çok korkutmuştu ve bunu açıkça önemsiz göstermesi karşısında ne hissedeceğimi bilemiyordum. Bunun bir nedeni Grace'in endişelenmesini istememesiydi -ki bu anladığım bir dürtüydü- ama kendi çıkarı için de küçümsüyordu. İkisi de Oneiroi laneti ve bunun ilişkileri için ne anlama geldiği hakkında acımasızca dürüst bir konuşma yapmaya hazır değildi. Hepimiz için.

Her ne kadar bu acı gerçeklerle yüzleşmeleri gerektiğini düşünsem de, onları buna zorlamak bana düşmezdi. Zorlasam da bir faydası olmazdı - hem Bullet hem de Grace

kendi içlerine çekilme ve kaçınma taktiği olarak hoş sohbetlerle konuyu saptırma konusunda harikaydılar.

"İsyan," diye seslendi Onyx, topuklu çizmeleri ortak salonun zemininde uğursuzca tıkırdarken, gözleri parmaklarının üzerinde uçuştığı telefona odaklanmıştı.

"Ne oldu?" İçimi çektim. Ticari dondurucuda biraz mikrodalga yemek bulmayı, onları ısıtmayı ve kimse benimle konuşmadan odaya dönmeyi ummak çok mu fazlaydı? Neden burada hep insanlar vardı? Neden her zaman *sohbet* etmek istiyorlardı?

Tüm bu insanlar benden nefret ederken hayatım çok daha huzurluydu.

Onyx telefonundan başını kaldırıp bana değerlendirici bir bakış attı. "Grace'in yanında huysuz bir pislik gibi davranmamakta nasıl bu kadar iyisin?"

"Onun yanında huysuz bir pislik *değilim*. Beni kızdıran siz şerefsizlersiniz," diye homurdanarak dondurucunun cam kapısına baktım. Yemek konusunda oldukça düşük standartlarım vardı - babamın evinde yaşarken patates kızartması ve kokainle hayatta kalmıştım - ama ben bile donmuş peynirli makarnadan bıkmıştım.

Onyx sert bir sesle, "Eğer seni kızdırırsam, otoparkta durup senin varlığını talep edenin kim olduğunu duyunca kesinlikle heyecanlanmayacaksın," diye cevap verdi. "Telefonunu bile kontrol etmiyor musun?"

"Odada bırakmıştım. Kim o?" Babam olmadığını umarak sordum. Buraya girmesi yasaktı ve otoparkta olay çıkarmak tam ona göre bir davranış olurdu.

"Viper."

"Engerek mi?" Yiyecek seçiminden vazgeçip Onyx'e dönerek tekrarladım. *Viper*'in burada ne işi vardı? Wild'la aralarında kaybolmuş bir aşk yoktu ve aramızdaki anlaşma hâlâ yürürlükte olduğu için

Temelde onun emrine amadeyim. Onun yerine kendi evine gitmemi isteyebilir.

Eğer telefonuma cevap verirsem.

Buraya gelmeyi göze aldığına göre gerçekten acil bir işi olmalı.

"Tamam. Grace ve Bullet'a haber vereyim, sonra da gidip ne istediğine bakayım."

"Seninle aşağıda buluşacağım. Tartışma," diye ekledi Onyx, ağzımı açtığım anda elini kaldırarak. "Wild, zarif, tatlı mı tatlı Grace'in yarattığı dehşetten kaçınmak için saklanmaya karar verdi ve bu da Asphodel'in ve üzerinde bulunduğu arazinin şimdilik benim sorumluluğumda olduğu anlamına geliyor. Senin yılan sorunun artık benim yılan sorunum."

"Wild'ın bunu *kendi* sorunu haline getirmeyi kabul ettiğini söylediğini sanıyordum."

"Kiminle mesajlaştığımı sanıyorsun?" Onyx bana sert bir bakış attı. Lanet olsun, istediği zaman korkutucu olabiliyordu. "Kız arkadaşını al. Aşağıda buluşuruz."

Asansöre doğru tepindi ve gördüğüm en sert Keres daimonlarından bazılarının onun yolundan atlamasına neden oldu. Wild'ın onu terfi ettirmesine şaşmamalı.

Koşarak odaya döndüm ve kapıyı açtığımda Grace'in Bullet'a gömlek giydirdiğini gördüm. Vurulma olayından bu yana onu ilk kez tamamen giyinik görüyordum.

"Açıklamaya gerek yok," dedi Bullet rahat bir tavırla, saçlarını yüzünden uzaklaştırarak. "Yeteneğim bozulmuş olabilir ama ben uyurken Viper'ın uğradığını gördüm. Biz de seninle geliyoruz."

"Tabii ki öylesiniz," diye kestirip attım, sonbahar soğuşundan korunmak için paltolarımızı alıp dağıttıktan sonra kendim de omuz silktim.

Grace aşağı inerken , kolunu Bullet'ın sağlam koluna sıkıca bağlı tutuyordu. Bullet'ın kolunu tutmamasına imkan yoktu.

Yere yığıldığı anı zihninde tekrar tekrar canlandırıyordu ve Grace'in öngörülebilir gelecekte nereye gidersek gidelim Bullet'i sıkı sıkı tutmasını bekliyordum.

Riot'un bu tür şeyleri önemseyen versiyonunu bastırmak için elimden geleni yaptım, Viper'ın önünde herhangi bir kırılabilirlik belirtisi göstermek istemedim. Grace'in benim için ne kadar önemli olduğunu zaten biliyordu ve bu onun bilmesini istediğimden çok daha fazlaydı.

Onu karşılamak için otoparka doğru kasıla kasıla yürüdüm, Wild ve ekibinin tüm gücü arkamdaymış gibi davrandım, oysa Grace izin verse Wild muhtemelen beni yılana yem ederdi. Yine de Viper'a bir ömür boyu yetecek kadar eğilip bükülmüştüm.

"Berbat görünüyorsun," dedim hemen, onun bu hali karşısında şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtararak. Engerek, birinin tüm gözünü oymaya çalışmış gibi görünen çift yara izi nedeniyle her zaman oldukça tehditkâr görünürdü, ancak bugün yara izleri, yüzünü süsleyen şişlik ve genel morlukların altında neredeyse hiç fark edilmiyordu. Çene hizasındaki kahverengi saçları keçeleşmiş ve dağınıktı, kabaca yüzünden geriye doğru itilmişti ve her zamankinden daha soluk tenini kaplayan ince bir ter tabakası vardı.

"Siktir git, Riot."

"Zor pas. Ne istiyorsun?" diye sordum. Onyx yanındaki telefona durmadan dokunuyor, varlığını Viper'a mümkün olan en iğrenç şekilde belli ediyordu. Grace'in muhtemelen Onyx'in varlığından kaynaklanan huşu ve şaşkınlık karışımını hissedebiliyordum. Grace, Onyx'in yanında nasıl hissedeceğini asla bilemezdi. Ondan hoşlanıyor, tavırlarına hayranlık duyuyor ve aynı anda ondan korkuyordu. Bastırmak için elinden geleni yapmasına rağmen içinde bir kıskançlık da vardı. Onun Onyx'le bir sorunu olduğunu sanmıyordum.

Bildiğim kadarıyla Wild'ın fiziksel ilgi gösterdiği tek şey boks çantasıydı.

Engerek sonunda, "Çıkmak istiyorum," diye homurdandı, gözleri rahatsız bir şekilde etrafta geziniyordu. "Beni anlaştırmadan çıkarın."

"Ne? Neden?" Gerçekten şaşırmış bir halde sordum. Viper bildiğim kadarıyla daha önce hiç bir anlaştırmadan serbest bırakılmayı istememişti. Bu çoğu daimonun göstermekten hoşlanmadığı bir zayıflık işaretiydi.

Yüzündeki yaraları işaret etti, üst dudağı küçümseyerek kıvrıldı. "Belli ki benim için pek iyi gitmiyor."

Omuzlarımı dikleştirerek, "Eğer senin için iyi gitmiyorsa, bunun nedeni anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmemendir," diye tersledim. Yüzünün şimdiden kıyma makinesiyle dövüşü kaybetmiş gibi görünmesi umurumda değildi, eğer şartlarımıza uymasaydı kesinlikle kendi payıma düşeni alacaktım. Gerçi Nyx bu işi benim yerime oldukça iyi yapıyor gibi görünüyordu.

İşin iyi tarafı, bu gelişme artık onun ayak işlerini yapmak zorunda olmadığımı ve Wild'ın hizmetine girmek zorunda kalmayacağımı anlamına geliyordu. Wild'ın anlaşmayı satın almasına hiç gerek kalmayacaktı.

"Bırak da şu lanet anlaşmadan çıkayım Riot," diye hırladı Engerek, sanki bu haliyle bana karşı bir şansı varmış gibi omurgasını dikleştirerek.

"Önce bize ne yaptığını anlat," dedi Onyx, başını kaldırıp bakma zahmetine katlanmadan telefonuna dokunmaya devam ederek. Muhtemelen tüm bu konuşmayı Wild'a aktarıyordu.

Ya da yeni kankası Dare.

Onyx'in neden Dare'e Grace'le selfie'lerini gönderip durduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve ona sorduğumda bana aptal demiş ve gözlerini devirmişti. Onyx, Dare'in muhtemelen Grace'in dördüncü ruh bağı olduğunu anladıysa

Onlarla aynı odada bile bulunmadan, düşündüğünden daha da anlayışlıydı.

Viper ona ters ters bakarak, "Bu seni hiç ilgilendirmez, Onyx," diye cevap verdi.

"Asphodel'de ortaya çıktığında bunu benim işim yaptın. Ayrıca, Grace benim dostum." Onyx sonunda başını kaldırıp ona kedi gibi sırtarak bakarken ben de kafamda anlaşmamızın şartlarını gözden geçirdim. "Eğer onu sikip attıysan, bu benim için bir sorun teşkil edecek."

"Seni pislik, birine *söylemişsin*," diye iç geçirdim. Grace'in izini kaybettirmek ve onun için sahte belgeler temin etmek gibi diğer anlaşma şartları konusunda da çok titiz davranmıştı. "Birine anlaşmamızdan bahsetmişsin. Ne söyledin?"

Grace'in içinde, benim ve Bullet'in iyiliği için çabucak bastırmaya çalıştığı küçük bir korku titreşimi vardı. Eğer hızlı bir para karşılığında her şeyi agathos'a rapor ettiyse, Viper bu otoparktan canlı çıkamayacaktı. Onyx gökkuşağı ışıltılı kelebek bıçağını cebinden çıkardı ve mesaj yazmaya devam ederken telefonunun arkasında tuttu.

"Daha önce olduğundan daha fazla tehlikede değil," diye alay etti Engerek, konuyu saptırarak. "Şu lanet anlaşmayı boz. Nyx bana eziyet ediyor."

"Berbat olmak berbat bir şey." Bullet arkamdan sessizce kıkırdarken ben omuz silktim. Tanrıça mühürlü bir anlaşmayı bozmanın kötü şans için garantili bir reçete olduğunu herkes bilirdi, hem de çok *aleni* bir kötü şans. La Nuit'ten diğer daimonlara, birinin güvenilmez olduğuna ve sözünden döndüğüne dair bir uyarı.

"İsyan," dedi Grace arkamdan sessizce, Bullet'in kolunu tutmaya devam etmek için hâlâ geride duruyordu. Sesinde hafif bir uyarı vardı, sanki beni bir pislik olduğum için azarlıyor gibiydi, ki bu tamamen

Mantıksızdı çünkü Viper *en kötüsüydü* ve onunla iyi geçinmeye hiç niyetim yoktu. Özellikle de Grace hakkında atıp tutuyorsa.

"Ne oldu Gracie?" Gözlerimi Viper'dan ayırmadan onunla konuşmak için başımı arkaya çevirerek sordum.

"Şimdiden çok acı çekmiş gibi görünüyor..." diye çekingen bir tavır takındı.

"Unutmamanız gereken önemli bir şey var, Amazing Grace," diye araya girdi Bullet, sesi hâlâ biraz kötü geliyordu, "Riot size iyi davranıyor olabilir ama siz istisnasınız. Bizler daimon'uz. İyi insanlar değiliz. Doğamız gereği merhametli değiliz ve Viper anlaşmayı bozdu, o yüzden siktir et onu."

Sadece bu da değil, Viper çok fazla şey biliyordu ve bilgi ticareti yapıyordu - en başta yardım için ona gitmek hesaplanmış bir riskti - ve onu tüm yükümlülüklerinden kurtarmak delilik olurdu.

Grace inatla "Siz iyi insanlarsınız," diye cevap verdi ve yalan söyleyemediği için buna gerçekten inanmış olmalıydı ki bu biraz endişe verici bir düşünceydi. Biz kesinlikle öyle değildik. Wild'ın gizli casusluk ofisine yaptığımız küçük geziyi çoktan unutmuş muydu? Belli ki çok güvenli oynamıştım. Bir dahaki sefere onu masanın üzerine yatırır ve hınzırca becerirdim.

Engerek, Grace topallayan Bullet'ı yanımda durması için ileri doğru yönlendirirken, saldırmaya hazır tehlikeli bir hayvanın yoğunluğuyla onu izledi. Grace'in yüz hatlarında tanıdık bir şeyler arıyormuş gibi onları taradı ve bu şimdiye kadar gördüğüm en tedirgin edici şeylerden biriydi.

"Demek ünlü Grace sensin."

Viper'ın ses tonundan hiç hoşlanmamıştım ama Grace ben ona seslenemediğinden elini koluma koydu.

"Ve sen de ünlü Viper'sın. Mercy'yi Boston'a sen götürdün," dedi kızım usulca, muhtemelen barınakta çalışırken kullandığı ses tonuyla. *Ah,*

Bu yüzden ona bu kadar iyi davranıyor. Viper'ın bunu neden yaptığına dair hiçbir fikrim olmadığını itiraf edebilirdim. "Söylediğin kişi bu mu?"

Engerek cevap vermektense dilini yutmayı tercih eder gibiydi ama muhtemelen Grace'in bu anlaşımdan için en iyi şansı olduğunu -doğru bir şekilde- anlamıştı. Onun için üzülyordu, bu yüzünden okunuyordu.

"Başka türlü arabaya binmeyecekti zaten," diye homurdandı sonunda, bizim dışımızdaki her şeye ve kelebek bıçağı bir tür kıpır kıpır silahmış gibi parmaklarının arasında dalgın dalgın çevirmeye başlamış olan Onyx'e bakarak.

"Dice senden onu götürmeni mi istedi?" Tüm bunların nasıl gerçekleştiği konusunda kafam hâlâ çok karışık. Dice ve Mercy ruh bağı kurmuşlardı ama aslında bağ kurmamışlardı ve Mercy hepimizi sattıktan sonra da muhtemelen asla kurmayacaklardı. Dice'ın Viper'dan onu takip etmesini istediğini biliyorduk ama Mercy'nin *gitmesini* istediğini .

Onunla tanıştığım andan itibaren Grace'den uzak kalmayı hiç istememiştim. Onu uzaklara, bambaşka bir eyalete gönderme fikri delilikti. Ama o beni asla Mercy'nin Dice'ı incittiği gibi incitmemişti. Ve Wild, ruh bağlarının isterlerse birbirlerinden uzak kalabileceğinin canlı bir kanıtıydı.

Sayılır. Teknolojinin yardımı ve sınırların eksikliği ile.

"Hayır," diye kestirip attı Engerek, dikkatini Grace'e vermeden önce Onyx'e ihtiyatlı bir bakış attı.

"O zaman neden yaptın?" Grace nazikçe bastırdı. "Geçen gece burada olan şu daimon kadın, Stellar, Mercy'nin Maine'e bir Tazı'yla gideceğini söylemişti."

"Lanet olası Stellar ve onun koca ağzı," diye mırıldandı Viper nefesinin altında. "Daimonların içindeki iyiliği bulmaya gerçekten kararlısın, Grace agathos."

Yanağı sinirli bir şekilde seğirdi, bu hareket kaşını ikiye bölen üst yara izini gerdi. Kendi kendime kaşlarımı çatarak halk merkezinin dışındaki çatışmanın ayrıntılarını hatırlamaya çalıştım. Her şey tam bir kaostu ve ben büyük bir kısmında yere yapışmıştım ama serseri bir kurşun Mercy'nin yüzünü sıyırmamış mıydı?

Bu tür şeyler yara izi bırakır mı? Yıllardır muhtemelen bunu hak etmeme rağmen, hiç gerçekten vurulmamıştım.

"Bir çeşit şey hissettin mi..." Grace tereddüt etti, yanakları kızarmıştı. "Onunla bağlantı mı?"

Mercy ve Viper ruh bağı olarak mı? *İğrenç*. "O daha çocuk," diye alay etti Engerek.

"On sekiz yaşında," diye düzeltti Grace, rahatsız görünüyordu. "Ki bu hala çok genç. Senden daha genç-"

"Öyle değil," diye sertçe araya girdi Engerek. Bu konuda bir şey *görüp görmediğini* merak ederek Bullet'e baktım ve onu başını eğmiş, Viper'ı merakla izlerken buldum. "Dice benden onu bulmamı istedi, hepsi bu. Yüzü kan içinde ve plansız bir şekilde senin eski dairenin yakınlarında dolaşıyordu. Olay çıkarıp Milton'a daha fazla agathos çekmeden önce onu yoldan çekmek hayatımı kolaylaştırdı. Ben sadece anlaşılmamızın bana düşen kısmını yerine getiriyordum." Viper bana bir kez daha pis pis baktı.

"Dice seninle mutlu olamaz," diye belirttim.

"Dice beş parasız bir genç, kız kardeşinden otlanıyor ve üstelik bir Ate daimon. Sunacak değerli bir şeyi olmayanlar büyük şartları dikte edemezler," diye cevap verdi Engerek buz gibi. Bu çok mantıklıydı. Ayrıca, Dice gençti ve muhtemelen Engerek gibiler karşısında tecrübesizdi. Dikkatli bir pazarlık yaptığından şüpheliydim.

"Mercy ile bir anlaşma yaptın," dedi Bullet aniden, yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi.

Viper soğuk bir gülümsemeyle, "Ben bedava çalışmam," diye cevap verdi. La Nuit'in agathoslarla yapılan anlaşmaları onaylayıp onaylamadığını ama Bullet endişeli görünmüyordu, bu yüzden Mercy'nin tüm hayatını bir kenara atmadığını umuyordum. On sekiz yaşında ve çaresiz olsaydım kim bilir neleri kabul ederdim.

"Bize onun nerede olduğunu söyleyebilir misin?" Grace sordu. "Maine'e mi gitti?"

Maine'de nereye gitmeye çalışıyordu?"

"Sessizlik yemini ettim ve zaten bozulan bir anlaşmanın sonuçlarıyla uğraşıyorum, bu yüzden hayır."

"Teşekkür ederim," dedi Grace ben daha itiraz edemeden içtenlikle. "Motivasyonunuz bencilce olsa bile, Mercy'nin Milton'dan kurtulmasına ve bulunmak istemiyorsa saklanmasına sevindim."

Gizlilik şartımı yerine getirmiş gibi değildi ama neyse. Belki bu sefer çenesini kapalı tutmak konusunda daha iyi bir iş çıkarırdı.

Viper kollarını göğsünde kavuşturarak, "Evet, ben aslında bir kahramanım," dedi. "Şimdi erkek arkadaşının beni bu lanet anlaşmadan kurtarmasını sağla."

Vücut dili daha da tedirginleştiği anda, Wild'ın Keres daimon'ları gölgelerden cisimleşerek arkamızda sessiz bir destek duvarı oluşturdu.

Grace'in arkasından. Bu insanlar beni sikine takmıyordu.

Onyx telefonunu cebine koydu, üçümüzün durduğu yere doğru yaklaşırken bıçağı hâlâ deli gibi çeviriyordu. Siyah bir Camaro park alanına girmeden bir an önce bir motorun gürültüsü hepimizin dikkatini çekti, bizden birkaç metre ötede dramatik bir şekilde dururken frenler çığlık atıyordu.

Lanet olsun, Wild nasıl giriş yapılacağını biliyordu. Bu kadar çok kölesi olmasına şaşmamalı. Acaba kibarca rica etse Grace'e o arabayı verir miydi? Bir Camaro'da iyi görünürdüm.

Devasa gövdesini araçtan indirdi ve Grace yanımda sessiz bir nefes çekti, bağın içinden *bir şey* fırladı.

"Vahşi," diye kestirip attı Engerek, yerini koruyor ama biraz saygılı görünmeye çalışıyordu. Başka bir yerde olsa zahmet etmezdi ama burası Wild'ın bölgesiydi ve Viper intihara meyilli değildi.

Wild kollarını göğsünde kavuşturmuş, Viper'a doğru eğilmiş bir şekilde duruyordu. Üçümüzle *birlikte* durmuyordu ama anlaşılan Viper'ın dikkatini çekecek kadar yakındı. Gözleri Wild ve üçümüz arasında gidip geldi, daha nötr bir ifadeye bürünmeden önce yüzünde önce şüphe sonra da inançsızlık belirdi.

Grace bir süre Wild'ı izledikten sonra kalın kirpiklerinin arasından bana baktı ve kaburgalarımın hafifçe dirsek attı. "Lütfen onu anlaştırmadan çıkarabilir misin? Kötü şansın peşini bırakmamasının ne kadar berbat bir şey olduğunu herkesten iyi bilirim."

"Grace..."

"Lütfen?" diye sordu. Tüm tanrıçalara yemin ederim, kirpiklerini bana doğru kırıştırdı, alt dudağı *tam olarak somurtmadı* ama neredeyse somurtacaktı. Bu yüzün beni etkilemesine izin verecek miydim?

Kesinlikle. Hiç şansım yoktu.

"Evcil bir yılan istemediğinizden kesinlikle eminseniz..." İçimi çektim. Viper neredeyse dişlerini gösterecekti, Grace ise kaşlarını bana doğru kaldırdı. "O zaman tamam, iyi. Bu mükemmel kozu hiçbir şey olmamış gibi bir kenara atacağım," diye mırıldandım.

Ben daha fazla bir şey söyleyemeden Wild önüme geçti ve Viper'la aramıza girdi. Viper cebinden telefonunu çıkardı ve Wild'ın hareket ettiğini görmemiş olsam da, Viper'ın yüzündeki ifadeden mesajın ondan geldiğini tahmin ediyordum.

Grace, ben ve Bullet dışında kimsenin duyamayacağı kadar sessiz, biraz sabırsız bir ses çıkardı ve ben de gülmek için kendimi zor tuttum. Görünüşe göre Wild'ın gelip günü kurtarmasından hoşlanmıyordu. Bunu anladım sayılır. Grace daha yeni yeni kendi adına kararlar almaya başlamıştı ve Wild'ın bizim adımıza kararlar alması bunu baltalıyordu.

Belki de önce onunla iletişim kurmaya tenezzül etseydi, bu bir sorun olmazdı. Ben, şahsen, daha az sorumlulukla iyiydim.

"Cidden bunu kabul etmemi bekleyemezsin," diye homurdandı Viper, gözleri telefonuyla Wild'ın fırtınalı ifadesi arasında sinirli bir şekilde gidip geliyordu. "Ben her zaman senin yolundan uzak durdum, sen de her zaman benimkinden uzak durdun. Şimdi bunun değişmesine gerek yok."

Wild hâlâ çoğunlukla inkâr olsa da her şey değişmişti. Grace yanımda huzursuzca kıpırdandı, merak bağı yakıp kavuruyordu.

Onyx sıkılmış bir sesle, "Wild pazarlık yapmaz, bu yüzden anlaşmayı kabul etmenizi öneririm," dedi. "Sonra da siktir olup gidin buradan. Açmamız gereken bir kulüp var, siz sızlanırken bütün gece burada dikilip duramayız."

Viper dudaklarını büzerek tekrar telefonunun ekranına baktı. "Peki. Agathos Grace'e ya da Riot'a sağladığım hizmetlerden asla bahsetmeyeceğime ya da agathos'un dikkatini dağıtmak için ortaya attığım yanlış bilgilerin hiçbirini ifşa etmeyeceğime yemin ederim, Milton mülklerimin Wild Connor'a kaybedilmesi riskini göze alarak. Mutlu musun?"

Wild'ın eli Viper'inkine çarptı, tanrıçanın büyüünün gücü ellerinin değdiği yerden kalabalığın üzerine doğru ince bir şekilde dalgalandı. Grace şaşkın bir nefes alarak kolumdaki tutuşunu sıkılaştırdı.

Ayrıldılar ve Viper bana sert bir bakış attı. *Doğru, doğru. Benim sıram.*

Grace'den ayrıldım ve Viper'a doğru yürümeye başladım, onun üzerinde bir şeylere sahip olduğum bu son birkaç saniyeyi en iyi şekilde değerlendirdim.

"Hizmetim karşılığında Grace'in güvenliğiyle ilgili anlaşmamızın şartlarından seni azat etmeyi kabul ediyorum," diye dramatik bir şekilde iç geçirdim, kolumu uzattım. Engerek elimi acıyla yakaladı, böylesine savunmasız bir konumda olmaktan duyduğu öfke yüzünden okunuyordu.

"Grace'in güvenliği karşılığında seni Grace'in güvenliğiyle ilgili anlaşmamız," diye tekrarladı.

Daha önce hiç bir anlaşmayı feshetmemiştim ve bu his çok *tuhaftı*. Sanki fikrimizi değiştirerek Nyx'i kızdırmışız da o da bundan rahatsız olmuş gibi acı bir his vardı. Birkaç hafta önce böyle bir sonuca varacağımdan şüpheliydim ama Grace ve Bullet'ın ilahi olanla ilgili deneyimlerinden öğrendiğim bir şey varsa o da istedikleri zaman huysuz olabildikleriydi.

"Harika," dedi Onyx bıçağı kapatıp cebine sokarken. "Şimdi defol git buradan, Engerek."

"Memnuniyetle," diye mırıldandı, çoktan minibüsüne doğru yürümeye başlamıştı. "Bir daha anlaşma için bana gelme Riot. Daha da iyisi, lanet olası mülküne adımını atma. O çirkin yüzünü bir daha görmek istemiyorum."

"Hayır, başka nerede çalışacak vasatın altında bir spor salonu bulabilirim ki?" Arkasından seslendim, kapısını gereğinden biraz daha sert çarpması hoşuma gitti.

Diğer Asphodel personeli içeri girerken Onyx başını sallayarak, "Şu anda senin muhakemeni çok sorguluyorum Riot," dedi. "Engerek mi? Gerçekten mi?"

"Zamanla her şey ortaya çıkacak," dedi Bullet, her şeye gücü yeten gizemli sesini en iyi şekilde kullanarak. "Engerek'te, her şeyden daha fazlası olduğuna inanıyorum."

şimdi gördüğümüz şey."

Talihsizlik. Ondan henüz kurtulmamışız gibi .

"Pekâlâ, ben amaya gidiyorum," diye duyurdu Onyx, hâlâ havada asılı duran Vahşi'ye sertçe bakarak. "Siz drdnz dışarı ıkmalışınız. Bir gece geçirin. Köşede yiyebileceğiniz en iyi patlıcanlı parmigiana yapan bir İtalyan restoranı var."

Wild ona sinirli bir bakış attıktan sonra Camaro'ya doğru yürüdü, kendini aracın içine attı ve arkasına bile bakmadan kapıyı çarparak kapattı. Motor kükreyerek çalıştığında Grace titreyen bir nefes verdi ve ben de Bullet'ı itmemeye dikkat ederek bir kolumu onun beline doladım.

"Belki de patlıcanlı parmigiana sevmiyordur," diye zayıf bir kahkaha attı Grace. "Ayrıca, muhtemelen dışarıda yemek yiyecek durumda değiliz."

Bullet biraz solgun görünüyordu ama agathos'un bana attığı dayak yüzünden yüzüm hâlâ morarmıştı. Kesinlikle dikkat ekecektim.

"Hepimiz için patlıcan parmigiana sipariş edeceğim," dedi Onyx, çoktan telefonuna dokunmaya başlamıştı. "Eğer geri zeklı olduğu için erkeğinizi alamıyorsanız, en azından teselli dl olarak bir ton mozzarella yiyebilirsiniz."

Bölüm 7

O nyx bol mozzarella sözünü tuttu ve daimonlardan birini bizim için sipariş ettiği yemekle birlikte gönderirken

Wild'ın yokluğunda Asphodel'i yönetti.

Çünkü az önce ortadan kayboldu. Tekrar.

Bana *bakmadı* bile. Benden uzak durma konusundaki kararlılığı daha da güçleniyor gibiydi. Ve evet, sadece bir *gün* geçmiş olsa da, yokluk kalbini daha da sevdirmemişti. *Sorun değil*. Ortak mutfakta bulaşıklarımızı yıkarken, kulüplerden gelen gümbür gümbür bas sesleri duvarlarda yankılanırken kendime "Sorun değil," dedim.

Günlerdir yaşadığım o sinirli ve huzursuz his, Viper'ın ziyaretinden sonra daha da kötüleşmişti. Wild beni istemiyordu ve benim de küçük bir parçam onu *istemiyordu* çünkü gururum incinmişti. Ona ulaşmıştık.

Aslen Riot'ı Viper'la olan anlaşmadan kurtarmak içindi ve şimdi iş bitmişti. Mercy dışarıda bir yerlerdeydi ve bunun için duyduğum suçluluk beni deli ediyordu.

Neden hala buradaydık?

Olumsuz düşüncelere sahip olmayı sevmezdim. Hayatım boyunca bu konuda eğitilmiştim ve bu karamsar düşüncelerin zihnimde yer etmesine izin verdiğimde kendimi suçlu hissetmemek için mücadele ettim, ancak bugün olumsuz düşüncelerle *doluydum*.

Wild beni reddettiği için acı ve utançla doluydu.

Orada olduğuma inanarak öfkelerini Boston şehrinden çıkaran agatholara karşı öfkeyle doluydum. Viper'ın gönderdiği yem bana o kadar benzemiyordu ki içgüdülerim hiçbir şey yapmama izin vermiyordu -Stellar'ın ben *olmadığı* o kadar açıktı ki sadece bir aptal onun ben olduğuna inanırdı- ama yine de onları düzeltmediğim için kendime öfke duyuyordum. Masum insanlar benim yüzümden zarar görecek. *Tekrar*.

Ayrıca geceleri uyanık kalmaktan nefret ediyordum ve bu beni sürekli huysuzlaştırıyordu.

"Gitmeye hazır mısın, Amazing Grace?" Bullet mutfakta bana katılarak sessizce sordu. Raftan üç tane hazır fincan aldı ve sağlam koluyla ikisine kahve, birine de papatya çayı koymakla meşgul oldu.

"Şimdi mi?" Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtarak sordum.

"Neden olmasın?" Bullet sırtıttı. "Kremayı uzatabilir misin?"

"Sence bugün gitmeli miyiz? Gecenin bir yarısı." Kendi kulaklarım için bile oldukça zayıf bir gerekçeydi ama gece yarısı kalkıp bir yerlere gitmeye alışık değildim. Özellikle de önceden plan yapmadan.

"Seyahat etmek için en iyi zaman. Ve *sen de* bugün gitmemiz gerektiğini düşünüyorsun," diye düzeltti Bullet, bana sırtarak. "Belki bu kadar çok kelimeyle değil ama

Yeterince içtin. Buradan gitmeye hazırsın. Tüm Oneiroi'lerin reşit olduklarında arınma ritüeli için getirildikleri şelaleye sadece bir saat kadar var. Normalde önce iki gün oruç tutardık ama öyle bir zaman lüksümüz yok. Bence bir gece yarısı şelaleye gidelim, seni suya batıralım, sonra da Gaia'ya saygılarını sun ve bakalım bu kehanet işinde madalyonun hangi tarafına düşecek."

"Bu... kutsal şeylere saygısızlık olmaz mı?" İçki hazırlama işini ben devraldım çünkü Bullet'ın yaralı kolunu hareket ettirmesini izlemek beni geriyordu. "Ben bir Oneiroi değilim, o arınma ritüeli senin için."

"Ve ben bir agathos değilim, ama yine de Gaia'yı onurlandırmak için tören yaptık," diye cevap verdi Bullet omuz silkerek. "İlahiyatlar jestler konusunda büyüktür. Gaia sizinle konuşmaya istekli olduğunu gösterdi, ama sanırım sizden daha iyi bir terim olmasa da bir tür *çaba* görmek isteyecektir." Yüzünü buruşturdu. "Nyx'e dua ederken kehanet için kendini seçtin ve Gaia'nın egosunun yatıştırılmaya ihtiyacı olabilir."

Fincanların kapaklarını dikkatlice bastırdım, Bullet'ınkini verdim ve benimkiyle Riot'ınkini aldım. "Sence özür dilemeli miyim?"

"Hayır," diye sertçe cevap verdi Bullet, dalgın dalgın odanın diğer ucuna bakıyor, muhtemelen zihninde gördüğü imgeleri gözden geçiriyordu. "Nyx'e dua ettiğin için değil. Gaia çok uzun zamandır Agathos'un tekeli elinde tutuyor. *Ölümlüler* üzerinde çok uzun zamandır. Kehanet 'İkinci Kahramanlar Çağı'nı başlatmamızı söylüyor. Tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum ama bu gelecekte ölümlülerin ilahi zaferi arayabileceklerini ima ediyor. Agathos ve daimonların sadece ve sadece bir tanrıçaya sadakat yemini ettiği günler geride kaldı."

O zaman baskı yok.

"Dikkatleri üzerimize çekmeden Milton'dan çıkabilir miyiz?" Temkinli bir şekilde sordum. Milton'a gelmemiz için inatla ısrar etmiştim.

onları bizim davamıza geri getiren ilk yer.

"Öngörülerim pek güvenilir değil ama Onyx bize kontakt lens, peruk ve bir araç temin etti. Perukla nasıl göründüğünü görmeye hazır mısınız?"

Sonunda eşyalarımızı toplamamaya karar verdik. Evine dönmeden önce ödünç aldığımız Asphodel aracı geri vermemiz ve Bullet'in SUV'sini almamız gerekecekti - agathoslarla son karşılaşmamız sırasında toplum merkezine park edilmişti ve kesinlikle onu arıyor olacaktı.

Lojistik açıdan aptalca bir plandı. Hepimiz Agathos bölgesinden defalarca geçmeyi gerektireceğini bilsek de, Vahşi'yi sonsuza dek geride bırakma fikriyle mücadele ettiğimi yüksek sesle itiraf etmek istemiyordum. Bu konuda ben de *kızgındım*. O açıkça mücadele etmezken ben neden mücadele edeyim ki? Onun benim hakkımdaki soğukkanlılığına ben de sahip olmak istiyordum - yoğun video izleme sistemi bir yana- ama beynim o şekilde çalışmıyordu,

"İyi misin, Gracie?" Ben ödünç aldığım SUV'un ön yolcu koltuğuna tırmanırken Riot bir günlük çantayı arkaya atarak sordu. Mercy'yi görmek için Bullet'in aracıyla Milton'a gitmemiz çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu, oysa gerçekte sadece bir haftadan biraz fazla olmuştu.

"Ben iyiyim," diye iç geçirdim, Mercy ile geçirdiğim o günün anısı tenimi kaşındırıyordu. Şimdi neredeydi? Güvende miydi? Dice'ı özleyor muydu?

"Daha kötüsü de olabilirdi," diye şarkı söyledi Bullet, arkamdaki koltuğa tırmanırken, düşüncelerimin nereye gittiğini zaten biliyordu. "O gün ters gidebilecek her şeyi hatırlatmamı ister misin?" diye alay etti.

"Milton'a hiç gitmediğimiz bir sonuç var mıydı? Aptal ve saf olmadığım bir sonuç?" Mırıldandım, yüzüm sıcacıktı. Riot'un o günle ilgili endişelerini tamamen göz ardı etmişim ve o da bunu bana karşı kullanmama nezaketini göstermişti.

"Gördüğüm kadarıyla hayır," dedi Bullet hafifçe, telefonunu karıştırırken, şüphesiz küçük yolculuğumuz için bir çalma listesi arıyordu. "Seni riske atacağını düşündüğün hiçbir senaryo yoktu. Mercy'ye olan güvenin tamdı."

Kesinlikle şimdi değildi. Artık sadece bağlarım mutlak güvenim vardı.

"Pekâlâ, hadi buradan," diye duyurdu Riot, şoför mahalline tırmanarak. ve motoru çalıştırdı. "Wild'ı *göremiyorum* ama gölgelerin arasında bir yerden bana dik dik baktığını hissedebiliyorum. Bu çok rahatsız edici."

"Ne? O burada değil. Arabayla gitti, mu?" Ben ettim.

"Sanki mesafe daha önce seni izlemesini engellemiş gibi," diye homurdandı Bullet, *The Phantom of the Opera'nın* dramatik açılış notaları hoparlörden gelirken ve Riot'un gözlerinin seğirmesine neden olurken. "Ve sana değil Grace'e bakıyor," diye ekledi Riot'un omzunun arkasını dürterek. "Sence arabayı bir şekilde dinliyor mudur?"

"Ne?" diye sordum. Bullet'a bakmak için koltuğumda dönerek sordum. "O yapmazdı, değil mi?"

Riot alaycı bir tavırla, "Dairenin *önüne* ve yaptığın işe bakabilmek için kameralar yerleştirmiş," dedi. "Sanki gününüzü dışarıda dikilerek geçirmişsiniz gibi. Çok saçma. Yine de yatak odana gizli kamera yerleştirmekten iyidir herhalde. Sınırlar falan."

Sanki bir mikrofon ya da gizli kamera bulabilecekmişim gibi arabanın içini taradım. "Şu anda beni izlediğinden şüpheliyim, ya da

bana o odayı göstermezdi. Muhtemelen sadece bir yenilikti ve şimdi benimle tanıştı, yeniliğin etkisi geçti."

"Tabii. Kendine bunu söylemeye devam et." Otoparktan çıkarken Riot bana sırtı baktı. O ve Bullet kahverengi peruklar ve kahverengi lensler seçmişlerdi ve sonbahar kıyafetleri dövmelelerinin çoğunu örtecek kadar kat kattı, ancak Riot'un ellerindekileri kapatmak için fondöten kullanması gerekiyordu ve makyaj onu rahatsız ediyormuş gibi parmaklarını esnetmeye devam ediyordu.

Onyx bana çene hizasında siyah bir peruk ve gözlerimi deli gibi tahriş eden neredeyse aynı koyulukta kontakt lensler bulmuştu. Agathos bölgesinden kurtulur kurtulmaz onları çıkaracaktım. Anesidora'nın agathos opal renkli gözlerimi kapatmamı sorun ettiğini *hissettim*.

Milton'a doğru ilerlerken, agathos'un buradaki mülklere ne kadar zarar verdiğini açıkça görebiliyorduk. Her yerde tahtalarla kapatılmış pencereler vardı ve daimonlara ait pek çok işyeri tamamen kapatılmış gibi görünüyordu. Bunu görmek acı vericiydi - bu kasaba onların ve ben buraya tüm güvenimle gelmiş ve yanımda beladan başka bir şey getirmemiştim. Kendimi Milton'a geldiğim için pişmanlık duymaya zorlayamazdım, bağım benim için pişmanlık duyamayacağım kadar önemliydi ama varlığımın neden olduğu tüm zararın suçluluğuyla sonsuza dek yaşayacaktım.

"Kendini kötü hissetme Gracie," diye mırıldandı Riot, sokaklarda bizi arıyor olabilecek agathoları araştırırken gözleri sürekli etrafta geziniyordu. "Agathoslar seçimlerini yaptılar, onlardan sen sorumlu değilsin."

Bullet neşeyle, "Daimonların parlama zamanı nasıl olsa gelecek," diye ekledi. "Açıkçası, onlara -bize- bir topluluk olduğumuzu hatırlatmak için küçük bir tekme ihtiyaçları olduğunu düşünüyorum. Sadece bir topluluk olmak istemediğimiz için

Agathos gibi garip bir türün varlığı, birbirimizden tamamen uzak durmamız gerektiği anlamına gelmez."

Riot göz ucuyla bana bakarak, "Wild en kötü etkilenen bir grup insanı işe aldı," dedi. "Asphodel personelinin bu konuda konuştuğunu duydum. Keres daimonlarının tüm bu savaştan dolayı öfkeleri kabarmış, bu öfkeyi atabilecekleri tesislere ihtiyaçları var. Bu tesislerin işçilere ihtiyacı var."

"Tesisler mi?" Ben sordum. "Kulübün bodrum katı gibi mi?"

"Bu da bir seçenek," diye kabul etti Riot. "Ama tüm Kereler seyirci için dövüşmeyi sevmez. Kendilerini içgüdülerinin kölesi gibi hissedenler sadece sessiz bir yere gidip öfkelerini dindirmek ve sonra da hayatlarına devam etmek isterler."

"Vahşi'nin o Keres daimonlarından biri olduğunu sanmıyorum," dedim boş boş pencereden dışarı bakarak. "Bence dövüşmekten *hoşlanıyor*. Kana susamışlık."

Toplum merkezindeki çatışmada bunu gözlerinde görmüştüm. Orada olduğum için dengesi bozulmuştu ve benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu, ama şiddetin kendisi? Her şeyin üzerindeydi.

"Katılıyorum," diye cevap verdi Bullet hafifçe. "Önünde zorlu bir yol var, Amazing Grace. Kaderin sana, seni güvende tutmak için ellerini kirletmekten çekinmeyen bir ruh bağı vermesi mantıklı olurdu."

"Bunu yapmamın bir sakıncası yok," diye araya girdi Riot, küstahça.

"Evet, ama bu işte gerçekten *iyi* olan biri," diye karşılık verdi Bullet sırtarak. Riot, teybi kapatmadan önce dikiz aynasından gözlerini Bullet'a dikti.

"Geri alıyorum! Sen gelmiş geçmiş en iyi dövüşçü çocuksun, şarkılarımı geri koy," diye güldü Bullet. Kendime rağmen dudaklarımın seğirdiğini hissettim. Bu ikisi etraftayken uzun süre kötü bir ruh halinde olmak imkânsız gibiydi.

Geniş bir agathos kasabasından geçerken üçümüz de sessizleştik ama yolculuk olaysız geçti. Agathos topluluklarının genellikle sessiz olduğu gece yarısıydı ve agathoslar ile daimonlar arasındaki şiddetli salgınlar çoğunlukla bu gibi zengin banliyölerden ziyade şehirlerle sınırlıydı.

Ormanın yanındaki karanlık, ıssız bir park yerine yanaşmadan önce, Riot'un üzüntüsüne rağmen, tüm *Phantom of the Opera* müziğini dinledik.

"Buranın doğru yer olduğuna emin misin?" Tahriş olmuş gözlerimi ovabilmek için lenslerimi hızla çıkarıp bir kutuya koyarken şüphayle sordum. "Burası çok... erişilebilir görünüyor."

"Öyle," diye kabul etti Bullet, kılık değiştirmeyi de bırakıp Riot'ın uzattığı peruğu aldı ve sırt çantasına yerleştirdi. "Burası popüler bir turist noktası."

Riot arabanın kapısını açarak, "Ben şahsen bunu sorgulamamaya karar verdim," dedi. "Neden bahsettiğini bildiğine ve bizi öldürtmeyeceğine güveniyorum. Aksi takdirde kendimi delirteceğim."

"şu haline bak, öğreniyorsun." Bullet kapısını kapatıp aracın etrafında dolanırken Riot'a sırtıttı. "Sana bir şey öğretilebileceğini sanmıyordum ama görünüşe göre yanılmışım."

"Nereye gidiyoruz?" Bullet'ı omzumla dürterek Riot'a karşı fazla ileri gitmesini engellemek için sordum.

Bullet, içinde yedek kıyafetler ve benim için bir havlu olan çantayı omuzlayarak ve görebilmemiz için el fenerini yakarak, "Yakın, sadece ana yolu takip edeceğiz," diye cevap verdi. Dışarısı buz gibiydi ve bu havada bir pınara tırmanmak hiç de iyi hissettirmiyordu ama Anesidora ile gerçekten sohbet etmek ve onun arkadaş mı yoksa dost mu olduğunu kesin olarak öğrenmek

düşman buna değerdı. Hiçbir zaman *en iyi* agathos olmamıştım ama çabalarımı görmesini ve agathosları bize verdiği bu dünya hediyesine daha iyi değer vermeleri için nasıl teşvik ettiğimi umuyordum. Belki de kehanetin ne anlama geldiğini anlar ve ölümlüleri toprağa onun istediği şekilde daha saygılı davranmaya ikna edebilirsek bize yardım etmeye istekli olurdu.

"Ya ben duanın ortasındaiken bir insan gelirse?" Bir halat bariyerin üzerinden tırmanıp ormana doğru yola çıkarken kaşlarımı çatarak sordum.

Bullet bana ciddiyetle, "Yapmayacaklar," diye güvence verdi. "Artık ormana girdiğimize göre, işimiz bitene kadar insanları caydıracaktır. Burası Gaia'nın onayladığı bir yer ve Gaia insanların burada kendisine tapınmasını kolaylaştırıyor."

Sanırım bu, neden beni izinsiz girmeyi durdurmaya çağıran bir agathos içgüdüğü olmadığını açıklıyordu, ama eğer bu bölge Anesidora için kutsalsa, insanlar tarafından dikilmiş bariyerleri geçersiz kılacağını düşündüm.

Agathos'un Auburn'de kullandığı tapınakta bunun gibi doğal korumalar olmaması garipti, ancak agathos'un saygılarını bu şekilde sunmakta hatalı olduğunu zaten biliyordum. Anesidora, *Gaia*, Doğa Ana'ydı, yaşamı ve toprağı verendi. Neden sadece agathos kanıyla erişilebilen bir zindan tapınağında tapınılmak istesin ki?

"Burası kesinlikle tuhaf hissettiriyor," diye mırıldandı Riot, elini geriye uzatarak. Avucumu onunkinin içine kaydurdım ve hızlıca sıktım. Kuşların ya da böceklerin sesi yoktu, rüzgârın kendisi bile burada sessiz görünüyordu.

"Seni korkutan şeyi yap, Amazing Grace," diye fısıldadı Bullet. Gülümsemesi biraz ve bağ aracılığıyla gizlemeye çalıştığı sinirlerini hissedebiliyordum. "Keşke daha fazlasını bilseydim, daha fazlasını *görebilseydim* ama burada boş bir nokta var."

"Sorun değil," diye ona güvence verdim, kendini fazla zorlamasını ve sonunda yine yere yığılmasını istemiyordum. "Sadece deneyip görmemiz gerekecek. Çoğu insan yeni bir şey denediğinde gelecekle ilgili bir öngörüde bulunmaz."

"Çoğu insan ben değilim," diye homurdandı Bullet, sesi bu duruma gerçekten sinirlenmiş gibi ydi.

Muazzam ağaçların sıralandığı bakımlı patikalarda, enfes bir şelalenin önüne gelene kadar akan suyun sesini takip ederek ilerledik.

"Vay canına," diye nefes aldım, suyun teraslı kayaların üzerinden aşağıdaki havuza dklşn izlerken. Ormanın zemini dökülmüş yapraklarla kaplı ydı, uzun ağaçlar yılın bu zamanında ay ışığının ormana süzülmesini ve her şeyi gümüşe çevirmesini engelleyecek kadar sık değildi. Buraya, Gece Tanrıçası'nın gözetimi altında gelmiş olmamız doğru geliyordu. Aralarındaki boşluğu istedim. *Yapabilirdim*. Aralarında anlaşmazlık olmasına gerek yoktu, takipçilerinin de yle.

"Grace'in gerçekten oraya girmesi şart mı?" Riot şüpheyle havuzun kenarına çömelip parmaklarını suda gezdirerek sordu. "Donar."

Bullet'a sert bir bakış attı ve soğuk suya girme fikrine gerçekten zlmş görünen psişik ruh bağıma zldm.

"Çabuk olacağım, eminim bir şey olmaz," dedim Riot'a. Paltomu ve ayakkabılarımı çıkarıp iç çamaşırlarıma ve Bullet'in Riot için aldığı, uyluğun ortasına kadar inen ve ıslandığında hemen değiştirilebilecek büyük boy siyah tişrte kadar soyundum.

Birlikte yaptığımız onca şeye ve paylaştığımız samimiyete rağmen, burada başka kimse olmamasına rağmen hâlâ kamburlaşmamak ve gömleğimin eteklerini dizlerime doğru çekmemek için mücadele ediyordum.

Kalçalarım dışarıdayken halkın içindeydim.

Bullet göz kırparak, "Eskiden bu törenleri çıplak yaparlardı," dedi.

"Akdeniz'in çok daha sıcak olduğunu tahmin ediyorum," diye gülümseyerek işaret ettim, havayı yumuşattığına sevinmişim. Riot'un içine girmeme izin vermek yerine beni yakalamayı düşündüğü havuzun kenarına doğru ilerledim ve parmak uçlarımin üzerine çıkıp yanağından öptüm. "Ben iyiyim. Hemen çıkacağım. Havluyu benim için tutar mısın?"

Riot başını salladı, yüzü asıktı, ayak parmaklarımı suya daldırıp endişeli bir nefes çekerken elimi tuttu. Şeker. *Gerçekten* soğuktu.

Diğer insanlar her gün kısaca soğuk suya dalmaktan daha zor şeyler yapıyor, diye kendime hatırlattım. Anesidora'nın ne söyleyeceğini bilmemiz gerek. Ona yanımızda ihtiyacımız var.

Bu hatırlatmaları zihnimde tekrar tekrar söyleyerek Riot'un elini bıraktım ve bir ayağımı diğerinin önüne koyarak kaygan pürüzsüz kayaların üzerinde dengede durmak için kollarımı uzattım. Belime kadar suya girdiğimde gözlerimi kapattım, nefesimi tuttum ve havuzun dibine oturana kadar aşağıya indim, kendimi tamamen arındırıcı sulara bıraktım.

Soğuk iliklerime kadar işledi ve kısa bir an için hareket edemeyecek kadar donmuş olduğumdan endişelendim. Tekrar ayağa kalkamayacak kadar *üşüdüğüm* için burada otururken boğulacaktım, ama neyse ki uzuvlarım sonunda başarmaya çalıştığım şeyin mesajını aldı ve ayağa kalkabildim, bir ciğer dolusu soğuk hava emdim, tüm vücudum şiddetle titriyordu.

İlk başta hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey beklediğim gibi değildi. Soğuk iliklerime kadar işlerken dişlerim gıcırdadı ve Riot'un havuzun kenarında kendini tutmaya çalıştığını, suya dalıp beni dışarı çıkarmak istediğini görebiliyordum. Bullet'a baktım, yüz ifadesi alışılmadık derecede ciddiye.

kaşlarını çatarak suya baktı. Hepimiz bu törenin bir şeyler -herhangi bir şey- yapacağına çok inanmıştık ve hiçbirimiz Bullet kadar inanmamıştık.

"Özür dilerim," diye kekeledim, dişlerim birbirine çarpıyordu. "Bunun yürümesini ne kadar çok istediğini biliyorum."

Kaşlarının arasındaki oluk derinleşti. "Sanırım öyle oldu? Hava farklı hissettiriyor. Daha ağır. Sen de hissediyor musun?"

Açıkçası, derin soğuğun ötesinde bir şey hissedemiyordum ama yine de etrafımdaki havaya odaklanmaya çalıştım. Hayır, işe yaramadı. Kaynaktan çıkmam gerekiyordu-Anesidora *toprak* tanrıçasıydı, su değil, bu doğru değildi.

Riot bankaya doğru ilerlediğim anda bana ulaştı, beni havuzdan çıkardı ve bu an için arabaya koyduğumuz devasa havluya sardı. Havluyu etrafıma sarıp hareket etmeyi bıraktığım anda havanın ne kadar durgun olduğunun farkına vardım. Durgun, yoğun ve beklentiyle ağır.

"Dinliyor," diye nefes aldı Bullet, birkaç metre uzaktaydı ve bu mükemmel sessizliği bozma riskini göze alarak yaklaşmak istemiyor gibiydi. "Grace, şimdi dua etmek için iyi bir zaman olabilir."

"Anesidora, Hediyeler Gönderen, Büyük Anne..." Riot'tan bir adım uzaklaşarak ve o geleneksel agathos duası açılışına kolayca kayarak başladım. "Birkaç gün önce duama cevap vermeyi seçtiğiniz için onur duydum. Dikkatinizi çekmek için yarışan tüm agathos çocuklarınız arasında bana yanıt vermeyi seçtiğiniz için çok müteşekkirim."

Kahretsin, bu kötü müydü? Onu eleştiriyormuşum gibi mi geldi? Cesaretimi kaybedecek kadar kendimi sorgulamadan önce devam ettim.

"Bir tanrıçanın aklından geçenleri bildiğimi sanmıyorum, ama şüphelendiğim şeyi doğruladınız - agathosların ya da belki de genel olarak ölümlülerin

Bize verdiğın armağan. Yarattığın bereketli ve canlı yeryüzü, bize hayat veren toprak, ağaçlar, dağlar, evimiz dediğımız bu gezegeni dolduran canlı, güzel ve çeşitli *yaşam*."

Gaia dikkatle dinliyormuş gibi hava bir şekilde daha da durgunlaştı, ama bu güven verici bir his değildi. Ensemdeki tüyler diken diken oldu, sanki bir yırtıcı tarafından izleniyormuşum gibi, saldırıp öldürmek için tökezlememi bekliyorlarmış gibi.

Bullet ve Riot'ın yüzlerindeki tedirgin ifadeye bakılırsa, onlar da aynı yaklaşan kıyamet hissini almışlardı.

"Benden önce gelen agathoslar gibi olmadığımı düşünürdüm. *Sadece* ben böyleydim ama durum böyle olamaz çünkü Mercy de farklı. Biz farklıyız ve muhtemelen ne ilk ne de son olacağız. Kaderler ikinci bir Kahramanlar Çağı hayal ediyor. Ne gördüklerini bildiğimi sanmıyorum ama agatholar, daimonlar için farklı bir gelecek gibi görünüyor, hatta belki de bu kadar bölünmediğimiz bir gelecek. Ama senin onayın olmadan bu bölünmeyi aşamayız, Anesidora."

O ana kadar ondan tam olarak ne istediğimden biraz emin değildim ama nemli toprakta, sıırıslıklam ve donmuş bir halde dururken, kafamda bir netlik duygusu belirdi. Agatholar, Anesidora'nın iradesinin ne olduğuna inandıklarının peşinde acımasızca koşuyorlardı. Eğer Anesidora agatholar ve daimonların birleşmesinden yana olduğunu, Kader'in vizyonunu desteklediğini açıkça belirtirse, agatholar yenilgiyi kabul etmek zorunda kalacaklardı. Artık daimonlara saldırmak, kalıba uymayan agathoları sürgün etmek ya da bana yaptıkları gibi onları avlamak yok.

Ayaklarımın altındaki toprak kıpırdandı, toprak etrafımda küçük, yumuşak bir kasırğa yükseliyor, vücudumu neredeyse test edercesine sarıyordu. I

Kıpırdamadan durdum, vahşı bir hayvanın kokumu aldığını hayal ettim ve onu ürkütmek istemedim.

"Kehanet."

Gözlerim açıldı, Bullet ve Riot'a bakarak kadını, doğaüstü bir sesten rüzgârla gelen o tek kelimeyi duyup duymadıklarını kontrol ettim. İkisi de beni onaylarcasına hızlıca başını salladı ve endişeyle ağaçların etrafına bakındı.

"Kehanet kokuyorsun."

Ses tonundaki suçlama imasını hayal ettiğimi sanmıyorum. Kalp atışlarım hızlandı, içimde gerçek bir dehşet duygusu belirdi. Gaia'nın tapınaklarından birinin kalbindeydik ve tamamen onun merhametine kalmıştık. *İşler ters giderse diye Riot ve Bullet'ı arabada bekletmeliydim.*

"Bir kehanet var," diye dikkatle kabul ettim, vücudumu titreme sararken kollarımı belime doladım.

"Kim teslim ?"

Bullet'in gözleri geniş ve korkuluydu, bu da şimdiye kadarki en korkunç işaretti.

"Erebus," diye cevap verdim. Nyx ve Gaia'nın sorunlu bir geçmişi olduğunu biliyordum ve her şeye rağmen Gaia'nın Nyx'in eşiyle aynı sorunları yaşamadığını umuyordum.

Gaia ve Erebus arasında bir dostluk kurulabileceğine dair safça hayallerimi anında yok eden bir onaylamama tıslaması havada ıslık çalarak yankılandı. Sadece *altı* orijinal ilkel tanrı vardı; Gaia gerçekten hepsinden nefret mi ediyordu? Ne kadar yalnız bir varoluş.

"Bana kehaneti anlat."

Ah şekerim, bunu gerçekten ama gerçekten istemiyordum, ama Riot'un bir tanrıçadan gelen doğrudan bir isteği reddetmem mümkün değildi.

beni omzuna atıp düşünüyordu. "Derinlerde saklanan hazineyi kurtarın,

Hiçbir güzel kokulu dumanın ya da duanın
ulaşamadığı yere, Kahramanların İkinci Çağını getir."

Tanrıçanın merakı durgunluk ve sessizlik gibi geldiyse de, öfkesi hiç de öyle değildi. Altımızdaki toprak uğursuz bir şekilde gürledi ve Riot beni kollarına aldı, tam da ayaklarımızın altındaki toprak çalkalanırken, toprak bizi yutacakmış gibi bir delik açıldı.

"Bullet!" Çığlık attım, ayağımı kaybettiğinde soluk sarı saçlarının parıltısını gördüm, yuvarlanan toprak dalgası doğrudan ona doğru akıyordu, su etrafımızdaki şelalenin kayalarının üzerinden akarak zaten nemli olan zemini çamura çeviriyordu. Tırnaklarımı batırdım, satın alma işlemi sağlam bir zeminde sürünerek gerçekleştirmeye çalıştım -her neresiyse artık- ama Anesidora acımasızdı. Çamurun başımızın üzerine bir kez daha çarpması beni tırmanmaktan vazgeçmeye zorladı ve gözlerimi kapattım, yüzümü mümkün olduğunca korumak için ön kolumu kullandım ve nefesimi tuttum. Riot hâlâ sırtıma yapışmış durumdaydı ve acı dolu bir homurtu çıkarıp kendini sabitlemeden önce beni hafifçe yere düşürdüğünde göğsüm panik içinde sızladı.

Gürültü bunaltıcıydı, yer bizi yutuyor ve Anesidora'nın öfke nöbeti bitene kadar bizi tutuyordu ve hepsi bu kadardı.

Huysuz bir tanrıçanın korkakça bir öfke nöbeti ve ondan *nefret ettim*. O anda, ona bir daha asla dua etmeyeceğime yemin ettim. Ondandır bir daha asla *korkmayacağıma*, çünkü bu ne kadar korkunç olursa olsun, Anesidora-Gaia-korkumu hak etmediği gibi bağlılığımı da hak etmiyordu.

Riot beni ona doğru çevirdi, yüzümü boynuna bastırdı ve yeryüzü bize karşı savaşıırken ona . Başımın yan tarafında keskin bir acı hatırladığım son şeydi, sonra tüm dünya karardı.

OceanofPDF.com

Bölüm 8

F^{uck!}

Ayaklarımın altından bir nehir gibi akan toprakla mücadele ettim, dallara ve köklere tutunmaya çalıştım, beni şelaleye yaklaştıracak her şeye tutunmaya çalıştım.

Ne olduğunu, bunun gerçek bir doğal afet mi yoksa intikamcı bir tanrı ya da tanrıçanın oyunları mı olduğunu bilmiyordum, tek bildiğim Grace'e ulaşmam gerektiği idi.

Siktir, siktir, siktir.

Neden bu kadar geride durmuştum? Yaklaşıp beni görmesine izin vermeliydim. Grace'i tedirgin eden bir şey yaptıklarını biliyordum, o saçma peruğu takıp araca binerken endişeli bir enkaz gibi görünüyordu. Onyx neden onlara o saçma peruğu vermişti?

nereye gittiklerini biliyor muydun? Bilmem gerekirdi. Haberdar edilmeliydim.

Siktir!

Bir ayağımı içeride, diğerini dışarıda tutmaya çalıştığım için başıma bunlar geldi. Üçünü sürekli olarak koruması için birini görevlendirmeliydim, sahada tutarlı bir destek sağlamak için, güvenebilecekleri birini.

Ama yapamadım. Denedim ama asla gönder tuşuna basamadım. Çünkü *ben* olmak istiyordum, ama Grace'in haberi olmadan. Ve sonuç buydu, çok uzaktaydım ve önemli olduğunda orada olamayacak kadar yavaşım.

Çalkalanan toprağa karşı ne kadar savaştığım hakkında hiçbir fikrim yoktu, yapamayacağımı bilmeme rağmen Grace, Riot ve Bullet için sayısız kez bağırmaya çalışmaktan boğazım ağrıyordu. Kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Sonunda, yer beni kaldıracak kadar sakinleşti ve yerlerinden oynamış kayaların üzerinden diz boyu çamurun içinden geçerek onlardan bir iz aradım.

Ay ışığı aniden daha parlak göründü, sanki görebilmem için aydınlatma bir çentik açılmış gibiydi, ama *her yerde enkaz* vardı. Neredeydiler? Bu tanrıların işi olmalıydı. Burada depremler olabilirdi ama nadiren olurdu ve bu olayın hiçbir yanı doğal bir olay gibi görünmüyordu. Grace bir tanrıça tarafından *diri diri gömülmüş* müydü?

Şimdi ona odaklandığım için, havayı kaplayan ilahi büyü *yoğun* ve öfkeliydi. Hissettiğim sürekli yağlı varlık gibi değildi - bu çok daha güçlüydü. Çok daha korkutucuydu. Korkuma rağmen uzuvlarımı hareket etmeye zorladım. Bir ölümlü ordusuyla tek başıma başa çıkabilirdim ama bir ölümsüzle... Kendimi yeniden o yaratıklar ve ruhlar çemberinin içindeymişim gibi hissettim, her santimim kırılmış ve morarmıştı, ayakta kalmak için savaşıyordum.

Orada değilsin. Grace burada. Grace'i bulun.

Hayatta olmalıydı. Başka bir seçeneği kabul etmeyi reddettim.

Solgun bir el yerden pençesini kaldırdı, parmakları zayıfça hareket ediyordu. *Kurşun*. Tereddüt etmedim, ona doğru daldım ve ellerimle toprağı geri çektim. *Daha hızlı, daha hızlı, daha hızlı*. Aşağıda *nefes* alamazlar.

Tanrılar adına, hasta olmak istiyordum.

Hâlâ bilinci yerindeydi, başının üstündeki toprağı temizlemeye yardım ederken hareketleri zayıf ama çılgıncaydı, sonunda çamurla kaplanmış sarı saçları görünür hale geldi. Elimden geldiğince çabuk elini tuttum ve onu yukarı doğru çektim, bacaklarında hala kendini delikten dışarı itecek kadar hareket kabiliyeti olmasına sevindim. Onu kollarının altından tuttum ve yarısı benim üzerimde yarısı da yerde yatana kadar yolun geri kalanında onu dışarı çektim.

"Grace, Riot," diye sıçradı, üzerimden yuvarlandı ve yüzüstü yere yığıldı, toprak öksürdü. "Suyun kenarındaydılar."

Onu tek başına bırakmak istemedim ama ben en kötü katliamın arasında Grace ve Riot'u ararken Bullet'ın hayatta kalabilecek kadar canlı olduğunu umarak oradan uzaklaştım. Yer bir kez daha ürperdi, nefret ve öfke havada somut bir şekilde hissediliyordu. Buna hangi ilah sebep olduysa, beni burada istemiyordu.

Hadi, Grace.

Şelale taşmış, havuzun etrafındaki zemini su basmıştı. Buradaki toprak saf çamurdu, her adımda dizime kadar çamura batıyordum. Bundan kurtulmuş olabilirler miydi?

"Yaşıyor," diye homurdandı Bullet, sırt üstü dönüp göğsüne vurarak. "Onu hissedebiliyorum ama bilinci yerinde değil."

Beni saran korku içgüdüsel bir şeydi, boğazımı sıkıyor ve vücudumdaki oksijeni emiyordu. Grace konuşamaz ya da hareket edemezse onları nasıl bulabilirdim? Riot'un bilinci yerindeyse bunun yardımı olurdu ama ona bağırıamazdım çünkü lanet olası sesim işe yaramıyordu. Hay sikeyim. *Lanet olsun!*

"*Sana rehberlik edeceğim,*" diye fısıldadı kadınsı bir ses zihnime, sanki rüzgârın kendisiyle savrulmuş gibiydi.

Kimin konuştuğunu görmek için telaşla etrafıma bakındım ama ormanın enkazında bilinci yerinde olmayan Bullet dışında kimse yoktu.

Daha fazla tanrı. Kaprisli tanrılar, ilgi duydukları satranç tahtasında ölümlülerle oyun oynuyorlardı. Grace neye bulaşmıştı?

Ses bu kez biraz daha ısrarlı bir şekilde, 'İleri *doğru* yürü, ' dedi. "*Sana rehberlik etmeme izin ver.*

En son bir tanrı benimle konuştuğunda, doğrudan cehenneme sürüklenmişim ama başka bir fikrim yoktu. *Umarım bu bizim tarafımızdadır,* diye düşündüm acı bir şekilde, altımdaki zeminin ne kadar dengesiz olduğunu düşünerek olabildiğince sakın ve hızlı bir şekilde ilerlerken, artık neredeyse boş olan havuzun kenarına doğru ilerliyordum.

"Sola, diye emretti ses.

Aklımı kaçıırıyordum. Ama yine de sola doğru ilerledim, belime kadar gelen toprak ve çamur birikintilerinin üzerinden geçtim.

Kayayı havuza geri taşıyın.

Kayanın büyüklüğü karşısında yutkundum - aslında bir kaya parçasıydı - ama etrafından dolanarak sırtımı ona yasladım ve kaygan zeminde tutunmaya çalışarak ayaklarım yumuşak toprağa battı. Birkaç dakika boyunca hiç hareket etmedi ve paniklemeye başladım, acaba aletlere mi ihtiyacım var yoksa

ama sonunda hafifçe kımıldadı. Sadece *biraz daha*, yerçekiminin benim için işi yapması için yeterli çekiş gücü elde etmem gerekiyordu.

Dişlerimi sıkıp elimden gelen her şeyi yaptığımda kaslarım efordan yandı ve kaya parçası boş havuza yuvarlanırken bulunduğu çukura çöktü.

"Ah, siktir, ," diye homurdandı Riot, sesi bir törpünün biraz üzerindeydi.

Telaşla yolumdan yuvarlandım ve kendimi yarı yarıya onun ve Grace'in üstünde, kayanın üzerlerine düşürdüğü devrilmiş ağacın dallarının altında buldum. Dallar muhtemelen hayatlarını kurtarmıştı; o kaya onları *öldürebilirdi*.

Ayağa kalktım, ağacın gövdesini üzerlerinden bir santim kaldırdım ve yana doğru sürükledim. Toprağa gömülmemişlerdi ama kesinlikle yeterli büyüklükte bir çukurun içindeydiler, doğal yollarla oluşamayacak kadar mükemmel bir çukur. Hayır, şansları yaver gitmişti. Bir tanrıça onlara saldırmış olabilirdi ama aynı zamanda arkalarını kollayan biri de vardı. Belki benimle konuşan, belki de bir başkası. Bu durumun sandığımdan çok daha büyük olduğu açıktı.

Grace'in gözleri kapalıydı, dudakları mosmordu, yüzü kir ve kan içindeydi, sırlıklam tişörtü tenine yapışmıştı. Sadece Riot'un beline ve omuzlarına doladığı kolları onu dik tutuyordu ama Riot'un durumu da pek iyi görünmüyordu; saç çizgisinden sürekli kan damlıyor, yüzünü kaplıyordu ve asık suratlı ifadesine rağmen dehşete kapıldığı belliydi.

"Grace'i almalısın," diye homurdandı Riot, kolları sözlerinin tam tersine sıkışmıştı. "Sanırım dışarı tırmanabilirim ama onu tutamam. Kamyon çarpmış gibi hissediyorum. Ya da bir ağaç ve bir kaya parçası," diye ekledi yapraklara bakarak. Grace'i biraz daha yakından kavrarken gözleri benimkilere kaydı.

Kirpiklerindeki kan onu Keres daimonlarının hiç görmediğim kadar daimonik gösteriyordu. "Başka bir durumda sana siktir olup gitmeni söyledim çünkü dokunduğun anda bağlanma süreci başlayacak ve sen bu hakkı kazanmak için hiçbir şey yapmadın ama sanırım başka seçeneğimiz yok."

Öfkeli olduğu için onu suçlayamazdım bile. Grace'den hiçbir şey hak etmiyordum ama onu yalnız bırakamayacak kadar da bencildim.

Anladığımı göstermek için bir kez başımı salladım, sonra uzanıp Grace'i koltuk altlarından tuttum ve yarı kaldırıp yarı sürükleyerek çukurdan çıkardım. Onu kısmen kucağımda tutarken Riot'a elimi uzattım, o da biraz isteksizce elimi tuttu, elimi dışarı çıkarmak için kullanırken yüzünü buruşturdu ve dengesiz bir şekilde ayağa kalktı. Ben ayağa kalkıp Grace'i gelin gibi kucağıma alırken o da Bullet'a doğru topallayarak ilerledi, Grace'in başı hemen arkaya düştü. Sonbaharda, gecenin bir yarısı neden ıslak bir tişört giyiyordu ki? Giysi neredeyse parçalara ayrılmıştı ve teni ellerimin altında donuyordu.

Buradan çıkmamız gerekiyordu.

"Hadi Bullet," dedi Riot boğuk bir sesle, eğilip omzunu sarsmak için. "Ayağa kalk. Gitme zamanı."

"K," diye inledi Bullet, Riot ayağa kalkmasına yardım ettiğinde itiraz etmedi. Kurşun yarasından dolayı kolundaki beyaz bandaj çamurdan simsiyah olmuştu, bu da yeni bir yaralanmayı ne kadar az kaldıracabileceğini hatırlatıyordu.

Neden buraya gelmişlerdi ki?

Riot ve Bullet birbirlerine yaslanmış, topallayarak ve tökezleyerek arkamdan gelirken Grace kollarımdaydı ve kalbim sadece adrenalinden dolayı değil, çok hızlı atıyordu.

Grace. Grace kollarımdaydı.

Yer yine uğursuzca sarsıldı, sanki bir uyarı gibiydi. "Hadi gidelim," diye ısrar etti Riot, Bullet'ı yarı sürükleyerek hızlanmaya başladı. Sesi *dehşete düşmüş* gibiydi ve ağaçlar bize doğru eğilip jilet gibi kesen dallarıyla tenimizi kırbaçlarken nedenini anladım.

Bu *Gaia'nın* işiydi. Dünya Tanrıçası onları öldürmeye çalışıyordu. -Ölümcül olması gereken darbeleri sadece kaderin engellediğinden emindim. Uzaktan siren sesleri yankılanıyordu ve insanların dikkatini çekmeden buradan kaçmak için zamanımız hızla azalıyordu.

Çenemi buraya getirdiğim çok daha büyük siyah SUV'ye doğru eğdim ve Riot ile Bullet ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde arka koltuğa geçtiler, her iki tarafa da tırmandılar ve Grace'i alıp üzerlerine yatırmak için ellerinden geleni yaparken ben sürücü koltuğuna daldım, gaza basmadan bir saniye önce motor kükreyerek canlandı ve bizi otoparktan çıkardı.

Neyse ki, benden ve benimkinden çok uzaklara giden karmaşık bir evrak izi olan işler için özel olarak sakladığım Asphodel arabalardan birini almışlardı, ancak yine de onu geride bırakmak ideal değildi. *Yapılacak bir şey yok*, diye kendime hatırlattım, parmaklarım direksiyonun etrafında bükülüyordu. Her ne kadar kabul etmekten nefret etsem de bu benim kontrolüm dışındaydı.

Yıllardır hiçbir şeyin kontrolümden çıkmasına *izin* vermemiştim. Ama Bullet iki yıl önce kulübümde ortaya çıktığında biraz kaymıştı. Ve sonra Grace'i ilk kez grenli CCTV görüntülerinden gördüğümde neredeyse hayattaki tasmamı tamamen kaybetmiştim, sadece daimonların sahip olduğu bir kasabaya taşınmayı düşünen cesur agathos'a hızlıca bir göz atma niyetindeydim.

Ona bir bakışla evrenimin merkezi haline gelmişti. Odağım kulüpten ve etrafımdaki Keres daimonlarından *Grace'e* kaymıştı. Onu güvende tutmaya. Milton'daki daimonları ondan uzak tutmak için

daireesinde huzur içinde yaşayabilir, sabah koşullarına güven içinde çıkabilir, barınaktaki işinden gece ya da gündüz istediği zaman ayrılabilir ve zarar görmekten kurtulabilir.

Ama bugün başarısız oldum. Onu birçok kez hayal kırıklığına uğrattım. Bir markette silahlı soyguna uğramıştı ve sonrasına kadar bundan haberim olmamıştı. Agathos onu kameralarımın olmadığı binanın arka tarafındaki iş yerinden kaçırmış ve haftalarca gözümün önünden kaybolmuştu. Milton'a geri dönmüştü ama hemen ardından tekrar tehlikeye atılmıştı.

Bu şekilde devam edemezsin. Daha fazla korumaya ihtiyacı var.

Yol bir dalga gibi yuvarlanıyor, çatlaklar hızla genişleyen bir örümcek ağı gibi asfalta yayılıyordu ve biz de tam ortasında kalmıştık. Konuşabilseydim bağırdım, ne halt ettiklerini sorardım. Belki de sesimin benden alınmış olması iyi bir şeydi.

Şelaleden uzaklaştıkça yol daha da stabil hale geliyordu. Her ne kadar güvende olacağımızdan emin olduğum Asphodel'e bir saatlik bir yolculuk yapmak cazip gelse de, Grace'in acil tıbbi müdahaleye ihtiyacı vardı ve soru işaretleri yaratmadan bir insan hastanesine gidemezdik. Buradan çok uzakta olmayan Philotes'a ait bir motel vardı ve hemen caddeyi oraya doğru çevirdim. Ücret karşılığında hiçbir şey söylemeyeceklerdi ve ben de bize gelmesi için maaşımınla çalışan Geras doktorlarından biriyle bağlantı kuracaktım.

Grace iyi olacak, dedim kendi kendime, inanılmaz derecede hareketsiz karşı bir mide bulantısı dalgasıyla savaşıyor. Sadece dinlenmeye ihtiyacı vardı. *Yaralarını temizlemek. Kanı . Onu sıcak tutmak.* Çok fazla kanaması yok gibi görünüyordu ama birkaç küçük yara daha vardı. Kan grubu neydi? Riot ya da Bullet biliyor muydu?

"Şimdi ne olacak?" Riot içini çekerek Bullet'a baktı. "Ne dediğin umurumda değil, bir daha asla Gaia'nın tapınaklarından birine girmeyeceğiz. Dua yok, hiçbir şey yok. O bir deli."

"Kapa çeneni," diye inledi Bullet, koluyla yüzündeki kanı silerken. Kaşlarımı hafifçe çattım - burnu mu kanıyordu? Taze miydi? "Hâlâ dinliyor olabilir. Sanırım artık Gaia'nın kehaneti pek sevmediğini biliyoruz. Bu konuda kesinlikle bir müttefik olmayacak."

Riot, Grace'in keçeleşmiş saçlarını yüzünden uzaklaştırarak düzeltti ve muhtemelen benimle aynı şeyi merak eden, çelişkili bir bakışla ona baktı. Kehanetin ne olduğu ya da onlara hangi talimatların verildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Grace, peşinden gitmesi için yetiştirildiği tanrıçanın isteklerine karşı olduğunu bile bile bunu yapar mıydı? Nyx'in benden istemediğini açıkça belirttiği bir talebi yerine getirebilir miydim?

Tanrılara karşı gelmek cesaret ister. Sahip olduğumdan emin olmadığım bir cesaret ve Grace çok uysal görünüyordu. Kıymetliydi. Kırılgan. Korunmaya muhtaç.

Yine de Grace'i gerçekten tanıımıyordum, değil mi? Buraya, Gaia'nın kutsal noktalarından biri olduğu anlaşılan yere gelmişti. Muhtemelen gecenin bir yarısı, dondurucu soğukta şelalede bedenini temizledikten sonra tanrıçanın kendisini çağırmıştı.

Belki de Grace hakkında tamamen yanılmışımdır.

Eros Motel'in önünde durdum, neon tabela otoparkın üzerinde hüznle yanıp sönüyordu. Ofisin park edip motoru durdurduğumda Riot yüzünü buruşturdu ama bir şey söylemedi. Onlar kadar berbat görünen üç kişiyi nereye götürebileceğime dair seçenekler sınırlıydı ve bunu hepimiz biliyorduk. Ben onların aldığı yaraları almamıştım ama hâlâ çamur içindeydim ve ağaçların pençeleri yüzünden aldığım çok sayıda sıyrık yüzünden kanıyordum.

Sadece kârlılıklarını önemseyen ve soru sormayan bir yere gitmemiz gerekiyordu ve burası o yerdi.

Resepsiyondaki siyah saçlı Philotes daimon içeri girdiğimde bana şaşkınlıkla parlak kırmızı gözlerini kırptırdı, masanın altında kalçalarının arasına gömülmüş başını iterek ayağa kalktı ve kalçalarının üzerine kadar uzanan kısa siyah elbisesini yarıya kadar aşağı çekti.

Ne hoş bir . "Hey, sen Wild değil misin?"

Ona herkese attığım aynı düz bakışı attım, insanların *konusamadığımı* değil de konuşmadığımı düşünmelerine neden olan bakışı.

"Doğru, doğru aptalca bir soru. Sanırım bir oda istiyorsun. Ve belki bir duş. Buyurun." Bana üzerinde oda numarasını gösteren kocaman plastik bir etiket olan bir anahtar uzattı. "İşin bitince ödemeye gel, iyi olduğunu biliyorum. Ayrıca, burada biraz meşgulüm."

Sevgilisinin masanın arkasında diz çöktüğü yerden görünen tek kısmı olan saçlarından bir tutam aldı ve kalçalarına doğru sürükledi. *Gerçekten* görmek istemediğim bir şeyi görmeden önce hızla başımı çevirdim.

Philotes daimonları seks delisi hayvanlardı. En azından tanrıça beni onlardan biri yapmamıştı.

Sessiz araca geri tırmandım ve onu L şeklindeki motel kompleksinin en sonuna götürdüm. Bullet'ın başı koltuğun arkasına yaslanmıştı, gözleri kapalıydı ve nefes alıp veriyordu. Odanın önüne yanaşıp Riot kapıyı açtığı anda Bullet kıpırdandı, bir an için yolcu kapısına yaslandı, sanki kapıyı açacak enerjiyi bulmakta zorlanıyormuş gibiydi.

Riot zayıf bir sesle, "Odanın kilidini aç ve Grace için geri gel," diye emretti. Genelde kimseden emir alma işinde değildim ama dünya kelimenin tam anlamıyla onun altında parçalandığı için bu seferlik onu rahat bırakabilirdim.

Sıra sıra odalardan bir sürü inleme ve homurtu gelse de neyse ki dışarıda kimse yoktu. Kapının kilidini hızla açtım ve Grace'i almak için koşarak araca dönmeden önce kapıyı açtım. Riot'un yardımıyla onu kollarıma alabildim ve yan yana iki çift kişilik yatağın, cılız görünümlü Formica sehpanın üzerinde eski bir televizyonun ve şüpheli bir şekilde lekelenmiş kahverengi halının bulunduğu bej üzerine bej motel odasına getirdiğimde hafifçe kıpırdandı.

Neden uyanmıyordu? Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Uykumda kanlı yaraları sarabilir, yaralı eklemleri ve kasları bantlayabilirdim ama Grace çok *üşüyordu* ve kafası *şişiyordu*! Bunu nasıl *düzeltebilirdim* ki?

Beni affet, diye düşündüm sessizce, Grace'i yatağa yatırıp tişörtünün ıslak parçalarını üzerinden sıyrırken gözlerimi kaçırmak için elimden geleni yaptım. Bunda cinsel bir şey yoktu ama Londra'da büyüdüğüm agathoslar alçakgönüllülükten yanaydı ve muhtemelen benim önümde bu kadar açıkta olma fikrinden nefret ederdi.

Riot, Bullet'la birlikte topallayarak içeri girdi, kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı ve Bullet'ın diğer yatağa yığılmasına izin verdikten sonra gözlerindeki şiddetle Grace'in sütyenini ve iç çamaşırını kendisi çıkarmak için tepindi.

"Tanrı aşkına, onu tek başıma battaniyenin altından çıkaramam. Yardım etmen gerek ama bakma," diye homurdandı, bana ters ters bakarak.

Başımı salladım, battaniyeleri geri çektim ve Grace'i kaldırıp hızla yatağın üzerine yatırırken dikkatle yanından geçtim. Riot

Zaten kirli ve ıslak giysilerini arkamdan çıkarmıştı ve hiç vakit kaybetmeden Grace'in yanındaki çarşafın altına girip vücudunu ona sardı.

Omurgamda kıskançlıktan kaynaklanabilecek sümüksü bir his vardı ama bunu kabul etmeyi reddettim. Grace'i reddeden bendim. Onu ben göndermiştim.

"Bu biraz garip olacak ama beni de soyman gerekebilir koca adam," diye mırıldandı Bullet, diğer yatağın üzerinde geriye doğru yığılıp kalarak. "Burada pek iyi değilim."

En azından Bullet'in bilinci yerinde olduğu için kendimi biraz daha az rahatsız hissederek onu ayağa kaldırdım ve üzerindeki ıslak giysileri çıkarıp ellerimi omuzlarına koyarak Grace'in diğer tarafına götürdüm ve yatağa girmesine yardım ettim.

Kesinlikle zamanı değildi ama Bullet ile aramızdaki geçmişi de unutmamıştım ya da Riot'un benim için hiçbir şey yapmadığını da fark etmemiştim.

"Bu çarşaflar çok boktan," dedi Riot, çamur çoktan vücutlarından çarşaflara geçmişti. Her neyse, temizlik ücretini ödeyecektim. İkinci yataktan battaniyeleri ve dolaptan yedek battaniyeleri aldım, ısıtmak için hepsini üçünün üzerine yığdım.

Bunun olabildiğince iyi olduğuna kanaat getirerek telefonumu çıkardım ve yirmi millik bir yarıçap içinde acil yardım talebine cevap verebilecek tüm Geras doktorlarına mesaj attım. Başka bir şey daha yapmam gerekiyordu, el bezlerini ılık suyla ıslatıp Riot ve Bullet'a uzattım, ben mini buzdolabından şişe su çıkarırken onlar da bir anlığına yüzlerini ve Grace'in yüzünü temizlediler.

Dr. Parker: *On beş dakika içinde orada olabilirim. Neyin içine giriyorum?*

Ben: *Hipotermi. Beyin sarsıntısı. Sıyrıklar ve çürükler.*

Ancak o zaman hiç de kana susamışlık hissetmediğimi fark ettim. Genellikle havadaki şiddet kokusu ya da kan kokusu beni yumruklarımın çözmem gereken bir tür çılgınlığa sürüklemeye yeterdi, ama onların kanı değil. *Grace'in* kanı değil. Bu beni sadece endişelendirirdi.

Dr. Parker yanında çıraklarından birini, daha önce tanıştığım French adında genç bir Geras daimonunu getirerek dışarı çıkana kadar onlara sıcak bezler getirip volta atarak ana tavuk gibi telaşlandım.

Dr. Parker kocaman siyah deri çantasıyla içeri daldı, üçünü de acımasız bir verimlilikle değerlendirirken bana neredeyse hiç aldırış etmedi, asistanına kırılmış emirler verdi ve gerektiğinde Riot ve Bullet'a keskin sorular sordu. Genelde, onun hastalara karşı olan tavırsızlığını takdir ederdim.

-Bir dövüşte canına okunmuş olan Keres daimonlarının şımartılmaya ihtiyacı yoktu ama *Grace'in* yanında bu beni rahatsız ediyordu. Yaralıydı, çok şey yaşamıştı, bunu göremiyor muydu?

"Hafif hipotermi," diye mırıldandı, parmakları *Grace'in* kafatasını dikkatle inceliyordu. "French, ısı paketlerini ısıt. Ben daha çok kafa travması konusunda endişeliyim. Kırık olduğunu sanmıyorum ama tarama yapmadan emin olamam."

"Şimdiye kadar uyanmış olması gerekmez miydi?" Bullet, kafamın içinde dönüp duran soruyu seslendirerek sordu.

Dr. Parker yavaşça, "Bu bilinç kaybıyla ilgili bir şey çok... doğal değilmiş gibi geliyor," diye cevap verdi. "Bunun için tıbbi bir açıklamam yok. Sadece garip hissettiriyor. Bir doktor olarak değil ama bir daimon olarak."

Bullet'in gözleri doktorun omzunun üzerinden benimkilerle buluştu ve boğazını temizledikten sonra hızla başka tarafa baktı. "Zarafet tanrılar tarafından tercih edilir."

Dr. Parker çantasında malzeme ararken yarı yolda durakladı. "O zaman belki de tanrılar ona iyileşmesi için bir an veriyordur."

Bullet başını salladı ve bu cevaptan tatmin olmuş görünürken Riot benim hissettiğim gibi hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. O ormandan çıkarken ölümün Grace'in ensesinde olduğunu hissettiğim pek çok an olmuştu ve onu sadece ilahi bir müdahale kurtarmıştı. Belki bu da aynı şeydi.

"Çalışmam için bana biraz daha yer verebilirsiniz," dedi Dr. Parker, ben sırtına yakın dururken bana sert bir bakış atarak. Kollarımı *göğsümde* kavuşturdum ve ona dik dik baktım, ruh bağım bu kadar açık bir şekilde yaralanmış ve sıkıntı içindeyken bana uzaklaşmamı söylemesi için cesaretlendirdim. Görevine dönmeden önce sinirli bir ses çıkardı ve Grace'in saç çizgisindeki yarayı dikkatlice temizleyip sardı.

"Bana ne olduğunu anlatacak mısınız?" Dr. Parker Riot ve Bullet'ın arasına bakarak sordu.

"Tanrı'nın bir lütfü," dedi Riot, vücudunu Grace'inkine sıkıca bastırmaya dikkat ederek yastıklara yaslandı. French ortadan kaybolmuş, bir kucak dolusu temiz, kuru çarşafı geri dönmüş ve onları taşımak için diğer yatağı hazırlamıştı.

"Öyle mi?" Dr. Parker şok olmuş gibi görünmemek için olağanüstü bir çaba göstererek sordu.

"Gaia'yı kızdırdık," diye gönüllü oldu Bullet, acı dolu bir iniltiyle yastıkların üzerindeki pozisyonunu düzeltti. "Nasıl olduğunu bilirsin. Bir tanrıçaya dua edersin, o da kendini tamamen kaybeder ve seni toprakta boğmaya çalışır. Şu iyi ağrı kesicilerden var mı doktor? Genelde vücudum bir tapınaktır vesaire vesaire, ama Oneiroi laneti çoktan devreye girdi ve öngörülebilir bir gelecek için imgelemler konusunda ağırdan alıyorum. En azından teselli ödülü olarak bazı kaliteli ilaçların tadını çıkarabilmem gerektiğini hissediyorum."

Riot homurdandı, sonra hemen yüzünü buruşturdu. "Kolun için zaten iyi ilaçlar almıştın. Vücutlarımızın onları insan vücudundan daha hızlı yaktığını biliyorsun."

"*Daha iyi uyuşturucular,*" diye düzeltti Bullet.

"Benden değil," diye kestirip attı Dr. Parker. "French sizi önümüzdeki birkaç gün rahat ettirecek kadar ilaçla dönecek. Belki biraz da uygun yiyecek?" diye sordu bana bakarak. Başımı sallayarak onayladım ve cüzdanımdan bir miktar para çıkarıp French'e uzattım.

Kendim gitmeliyim. Gitmeli, yiyecek almalı, Bullet'in evine dönmelerine yetecek kadar parayla birlikte onlara bırakmalı ve sonra ikinci kez bakmadan Milton'a geri dönmeliydim. Ama yapamadım. Kendimi Grace'den uzaklaştırmak, onu dairemde bıraktığımda zaten imkânsız gelmişti ve bu ona dokunmadan önceydi. Aramızdaki bağ zayıftı ve çoğunlukla tek taraflı olduğuna dair korkunç bir his vardı içimde ama yine de oradaydı. Grace'i *hissedebiliyordum*, acısının ve rahatsızlığının kırıntıları tenime değip duruyor, bana uzanıyor ve beni yerimde tutuyordu.

Grace'i yeryüzündeki o delikten çıkardığımda bunun bir şeyleri değiştireceğini biliyordum ama onun yanında kalma ihtiyacının bu kadar şiddetli olmasına hazırlıklı değildim.

Ya bunu istemiyorsa? Onu bir kez reddetmişim ve pişman bile olmamıştım. Hayatında ben olmasam daha iyi olurdu.

Dr. Parker saatlerce sessizlik içinde çalışmış olmalı, çünkü güneş perdelerin arasından süzölmeye başlamıştı. Üçünün de çeşitli yaraları için dikiş atılması gerekiyordu ve bir noktada French çantasındaki malzemeleri bitirdiği için araçtan daha fazla sargı bezi almak zorunda kaldı. Bullet, Riot ve ben Grace'in yanına giderken ikisinin geri dönmesi için ısrar ettim.

Temiz, kuru yatakta, Riot sanki benim de doktorun yanında gözlerimi kaçırarak durmamı tercih ediyormuş gibi bana ters ters bakıyordu.

"Şimdilik yapabileceğim her şeyi yaptım," diye açıkladı Dr. Parker, ayağa kalkıp eşyalarını siyah deri çantasına geri koyarken. "Dediğim gibi, French malzemelerle birlikte dönecek. Herhangi bir yaranız var mı?" diye sordu bana değerlendirici bir bakış atarak. Başımı salladım. Sıyrıklar önemsizdi, bu gülünç görevi üstlendiklerinde yanlarında olmadığımı hatırlatıyordu. Gaia ile tekrar iletişim kurmaya çalışacaklarını bilseydim, onlara herhangi bir tanrıyla isteyerek konuşmanın ne kadar aptalca olduğunu söylerdim. Onlara tüm tanrıların çok fazla zamanı ve gücü olan huysuz sosyopatlar olduğunu ve kendi eğlenceleri için ölümlülerin hayatlarıyla tehlikeli oyunlar oynamalarını engelleyecek tek bir caydırıcı unsur olmadığını söylerdim.

"O halde ben gidiyorum," dedi Dr. Parker, French onun yanında saygıyla beklerken. Geras daimon'ları o kadar sakindi ki rahatsız ediciydi. "Dinlendiklerinden emin olun. Gaia'yı yakın zamanda tekrar kızdırmayın. Bu gece onları kontrol etmek için döneceğim."

Kapıyı arkalarından kapattım ve yataktaki üçlüyle yüzleşmek için geri dönmeden önce kilidi sabitledim. Benim gözetimimdeyken Gaia'yı bir daha kızdıramayacakları kesindi. Bullet çoktan uykuya dalmıştı, başı Grace'inkine yaslanmıştı ve ağzını hafifçe aralamış, hafifçe horluyordu.

Ama Riot değil. Riot yüzünde güvensizlik ifadesiyle beni izliyordu.

"Şelalede söylediklerimde ciddiydim," dedi bana alçak bir sesle, diğer ikisini uyandırmamaya dikkat ederek. "İkinizin arasındaki bağ şimdi oluşuyor. Sevişene kadar ikinizi de çıldırtacak, sonra da yerine oturacak."

Grace'i düşünme, Grace'i düşünme.

"Şimdi tekrar kaçmaya çalışırsanız ikiniz de delirirsiniz," diye devam etti Riot. "Ve Grace'i intikamcı bir tanrıçadan koruyamasam da, onu şehit kompleksi olan aptal bir ruh bağından koruyabileceğime eminim. Bizi takip ettin. Onu dışarı çıkardın. Onu sen *seçtin*. Eğer kaçarsan, seni lanet bir hayvan gibi avlar ve geri sürüklerim. Anlaştık mı?"

İnanmayan bir kaşımı kaldırdım, onu daha önce bir kez eşek sudan gelinceye kadar dövmüşken bu puştun cesaretinden hafifçe etkilendim.

"Evet, evet, herkes senin benden daha büyük ve daha güçlü olduğunu biliyor." Riot gözlerini devirdi. "Grace söz konusu olduğunda ne kadar motive olduğumu hafife alma. Grace söz konusu olduğunda *senin* ne kadar motive olduğunu da küçümseme. Bildiğiniz hayat bir daha asla eskisi gibi olmayacak."

Bölüm 9

"O "Güzel, buradasın!"

Bir an muhteşem bir kumsalda durmuş, oraya nasıl geldiğimi merak ederken, Bullet beni yere yapıştırıp yüzüme öpücükler yağdırırken bir oof sesiyle kuma iniyordum.

"Merhaba," diye güldüm ve omuzlarını hafifçe iterek onu üzerimden yuvarladım. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

"Amazing Grace," dedi kasvetli bir şekilde, yan yatıp bana doğru eğilerek. "Ne olduğunu hatırlıyor musun? Kahretsin, burada olup olmayacağını bile merak ediyordum. Gerçek dünyada hâlâ bilincin yerinde değil."

"Öyle miyim?" Kaşlarımı çatarak üstümdeki parlak mavi gökyüzüne baktım, ellerim yumuşak kumda geziniyordu. "Düşüşler. Dua..."

"Pek iyi gitmedi," dedi Bullet ciddi bir ifadeyle, başını şaşırtıcı bir güvenle göğsüme yaslayıp bir kolunu belime, bir bacağını da bacaklarıma dolayarak. Rüya alemindeki etkileşimlerimizin nasıl geçtiğini hiç hatırlayamıyordum ama nedense Bullet'ın bana karşı bu kadar cesurca sevecen olduğuna inanmakta zorlanıyordum.

Tabii gerçek dünyada işler gerçekten kötü gitmediyse ve büyük bir korkuya kapılmadıysa. Bu onu sevimli yapardı.

"Sen ve Riot iyi misiniz? Nasıl çıktık?"

"Ah, şanslıyız ki Wild kendini işine adanmış bir takipçi. Çok geride değildi ve Gaia'nın bizi boğmaya çalıştığı çamur çorbasından bizi çıkarmayı başardı. Gerçi dürüst olmak gerekirse bundan biraz daha fazla yardıma ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum. Kader henüz ölümlü ipini kesmeye hazır değil, Amazing Grace."

"Harika," diye cevap verdim zayıfça, hayatım boyunca taptığım tanrıçanın beni öldürmeye çalıştığı haberine nasıl cevap vereceğimden tam olarak emin değildim. O kadar gülünç derecede önemsizdim ki Gaia'nın beni hedef alması fikri gülünçtü.

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen yapacak daha iyi işleri olmalıydı.

"Burası çok güzel bir yer. Buraya çok sık gelir miyiz?" Şelalede her şeyin ne kadar yanlışı gittiğini çok fazla düşünerek anın huzurlu mükemmelliğini bozmak istemediğimden sordum. Neden zahmet edeyim ki? Nasıl olsa uyanır uyanmaz tüm bunları unutacaktım, bari tadını çıkarayım.

"Hayır, aslında," diye cevap verdi Bullet sessiz bir kahkaha atarak. "Burayı ben yapmadım. Seni bulmam ve burada sana katılmam gerekiyordu."

"Oh. Bu başardım anlamına mı geliyor?" Kendimi böyle bir yerde hayal bile edemezdim; sahilin arkasında göz alabildiğine uzanan yemyeşil bitki örtüsüyle kaplı tepeler yükseliyordu. Daha önce böyle bir sahili hiç ziyaret etmemiştim.

"Hayır," dedi Bullet yavaşça. "Buraya biri tarafından getirildin. Tahminimce, bedenini iyileşirken dinlenebileceğin güvenli bir yer isteyen bir tanrı ya da tanrıça."

Bu kesinlikle plajı daha az rahatlatıcı yaptı.

"Benim tahminim Türkiye," diye ekledi Bullet. "Dünyanın her yerinde hayallere daldım, bu yüzden aslında sertifikalı bir seyahat uzmanıyım."

Rahatsızlığıma rağmen güldüm, parmaklarımı saçlarına doladım ve tırnaklarımı hafifçe kafa derisinde gezdirdim. Muhtemelen Türkiye'dekine benzeyen gizemli bir tanrının işlettiği rüya sahilindeydik ve Bullet'ı iyice korkutacak kadar uzun süre baygın kalmıştım.

Güzel. Harika. Bu tamamen iyiydi.

"Kahretsin, çağırılıyorum," diye inledi Bullet, ben gülerek onu itene kadar yüzünü göğüslerime yasladı. "Gitmek istemiyorum. Burada rahatım."

"Başka bir seçeneğin olmadığına eminim," diye belirttim, şakağını öpmek için yanına döndüm.

"Biraz dinlen, Amazing Grace. Uyu ve Riot sinir krizi geçirip Wild paniğe kapılıp tekrar kaçmadan önce gerçek dünyaya geri dön. Sana ihtiyacımız var."

Her şey acıttı.

Gözbebeklerim acıyor. Uzuvarım ağrıyor. Başım ağrıyor. Lanet olası dişlerim acıyor.

Her şey acıttı.

Işık göz kapaklarımın arasından süzülüyordu ve nerede olduğumu ve neden bu kadar kötü hissettiğimi anlamak için onları açmam gerektiğini biliyordum ama beynim

kaslarıma mesaj gönderdi. *Hayatımda* hiç bu kadar kötü hissetmemiştim. Kendimi ne kadar zorlamış ya da yeteneklerimi ne kadar kullanmış olursam olayım, kesinlikle hiçbir şey o anda hissettiğim kadar kötü hissettirmemişti.

Ne oldu?

Hafızam bulanık bir ve çok fazla kurcaladığımda keskin kenarları canımı yakıyordu.

"Gracie?" Riot'un sesi milyonlarca kilometre öteden geliyordu, ama kafa karışıklığının bir kısmı azaldıkça, Riot ve Bullet'ın hissettiği mutlak panik ve dehşet bağ aracılığıyla daha belirgin bir şekilde ortaya çıktı.

Binlerce kilo ağırlığındaymış gibi hissetmeme rağmen gözlerimi zorla açtım, soyulmuş bej tavan netleşene kadar gözlerimi kırıştırdım.

"Neredeyiz biz?" diye sordum. Bu benim sesim miydi? Boğazım sanki bir parçalayıcıdan geçirilmiş gibiydi ve sesim de pek iyi çıkmıyordu.

"Şelaleden çok uzakta değil," diye cevap verdi Bullet, sesi oldukça bitkin geliyordu. "Wild gerçek bir kahramandı. Ortaya çıktı, bizi çamurdan çıkardı - kelimenin tam anlamıyla - bizi daimonlara ait bu güzel tesise götürdü, bir Geras doktorunun gelip bizi iyileştirmesini sağladı. Gerçekten beş yıldızlı ruh bağı muamelesi gördük."

Gözlerimi kırıştırdım, ne dediğini anlamakta zorlanıyordum. Vahşi mi? Vahşi bizi kurtarmaya mı geldi?

"Neyse ki sizi takip ediyordu çünkü Gaia bizi öldürmek için elinden geleni yaptı."

"O... ne?" diye sordum, aklıma anlık görüntüler geliyordu. Dua. Düşüşler. Dünyanın kendisi bize saldırıyordu. "Ölmemizi isteseydi çoktan ölmüş olurduk."

"Ölümlü iplerimizin uzunluğu Kaderler tarafından belirlenir," diye mırıldandı Bullet, yanıma sokulup nefesini çıplak bedenime üfleyerek

omuz. "Onları yalnızca onlar kesebilir. Gaia eskiden Agathos'un iplerini kontrol ederdi. Eminim şimdi onları teslim ettiği için pişmandır."

Ölmemi o kadar çok istediği için mi? Rahatlatıcı.

"Onu bu kadar kızdırdım mı?" Battaniyenin içine daha da gömülerek . "Öyle olsun istemedim."

"Ne düşündüğü kimin umurunda, o bir manyak," diye mırıldandı Riot.
"Tanrıçanı sikeyim."

İlk kez onu azarlamak için bir girişimde bulunmadım. Kutsala saygısızlık olmaması umurumda değildi. Artık Anesidora'nın onurunu savunmak gibi bir niyetim yoktu.

"Becer onu," diye fısıldadım.

Riot ve Bullet iki yanımda doğal olmayan bir şekilde kıpırdamadan durdular ve Wild birdenbire ortaya çıktı, yatağın üzerinde belirdi ve kocaman gözlerle bana baktı.

Çok yakışıklıydı. Bullet'in söylediği her şeyi gerçekten yapmış mıydı? Bullet anlatırken o sadece oturup dinliyor muydu?

Kötü Grace. O seni istemiyor.

Ama yine de, bizi *Gaia*'nın bize saldırdığı topraktan çıkarmıştı, bu da bizi oraya kadar takip etmiş olması gerektiği anlamına geliyordu.

"Az önce ne dedin sen?" Bullet sordu, sesi çok daha enerjik geliyordu.
"Tekrar söyle."

"Siz aslında bir rahip değil misiniz? Bunu teşvik etmeli misin?" Riot başımın üzerinden sordu.

"Ben Gaia'nın rahibi değilim," diye omuz silkti Bullet. "Ben onu siktir et derim."

Çenemi yukarı kaldırdı, böylece yıpranmış görünen güzel yüzüne bakabildim. Her yerinde koyu renkli, acı veren morluklar ve gözünün altında Gaia'nın peşine düşüp onu adaletle teslim etme isteği uyandıran düzgün bir sıra dikiş vardı.

"Siktir et onu," diye tekrarladım, biraz daha inançlı bir şekilde. "Bu ne cüret? Bunu nasıl yapabildi? Kehanet yüzünden mi? Bunu ben istemedim. Yani, evet, La Nuit'le temasa geçtim ve görünüşe göre bunun için gönüllü oldum, ama tüm bu kehanet olayını ben ortaya atmadım."

Wild yatağın kenarına oturdu, bana minnetle kabul ettiğim bir şişe su uzatırken Riot bacaklarını dramatik bir şekilde benimkilere yaklaştırdı ve gizemli ruh bağına ölümcül bir bakış fırlattı. Wild ona bir kaşını kaldırdı ve yüzünde bunu ele veren hiçbir şey olmamasına rağmen eğlendiğine yemin edebilirdim.

Bunu nasıl bildim?

"Bana dokundun," diye nefes aldım, Wild'a bakarak. "Bağ..."

Aramızdaki bağ oluşmaya başlamıştı çünkü beni kurtarmak için bana dokunmak *zorunda kalmıştı*. İsteddiği için değil. Bunu kesinlikle istememişti. Wild bana bakarken gözlerini kırpmadan bakıyordu ve mutlu mu, üzgün mü yoksa kayıtsız mı olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onun duygularına dair sezgilerim bu kadar karmaşık duyguları çözebilecek kadar keskin değildi.

Riot sert bir sesle, "Kendini suçlu hissetme," dedi ve su şişesini benden alıp kapağını açtıktan sonra geri verdi. "Ne olacağını biliyordu, ona önceden söyledim. Ayrıca yardım etmeyi reddetseydi onu yakalayıp idam ederdim, yani her neyse."

Wild gözlerini devirdi ve ben de genellikle sakin ve kontrollü olan daimon'un garip bir şekilde rahatlamış hareketleri karşısında gözlerimi kırpıtm.

"İç," diye ısrar etti Riot. "Bütün gün baygındın Gracie. Çok endişelendik."

Bütün bir gün mü? Riot su şişesini dudaklarıma bastırırken uyuşmuş bir şekilde ağzımı açtım, hayatımın bütün bir gününü kaybettiğim ve hiçbir şey hatırlamadığım için hafifçe paniklerken hareketlerime devam ettim.

Tepemizdeki ışıklar yanıp sönüyor, altımızdaki yatak hafifçe titriyordu. Suyun bir kısmı döküldüğünde Riot küfrederek şişeyi hızla geri aldı ama bunun dışında, az önce meydana gelen korkunç *depreden* oldukça rahatsız görünmüyorlardı.

Bullet yüzünü buruşturarak, "Bütün gün ara ara oluyor," diye gönüllü oldu. "Doğal artçı sarsıntılar olabilir. Ya da öfkeli bir tanrıçanın devam eden bir öfke nöbeti olabilir. Ben uyurken Nyx'ten bazı cevaplar almayı umuyordum ama o bana zaten çok hırpalanmış olduğumu söyledi."

O da bu konuda gerçekten sinirlenmiş görünüyordu.

"Sen gitmeye hazır olana kadar gitmeyeceğiz, ama aynı zamanda... gitmeliyiz," dedi Riot, su şişesini tekrar dudaklarına götürürken bana özür dileyen bir bakış attı. "Tüm dünyanın tanrıçasından daha hızlı koşmanın mümkün olduğundan emin değilim ama şu noktada bunu denemeye tamamen hazırım."

"Seyahat edebilirmişim gibi hissediyorum," diye cevap verdim, çünkü buradan çıkmak kulağa harika bir fikir gibi geliyordu. "Önce duş alabilir miyim? İğrenç hissediyorum."

Yüzüm biraz temiz gibiydi ama çarşafların altında kirliydim ve bu iyi bir şey değildi. Burası pek hoş bir yere benzemiyordu ama yatak takımlarını ne kadar mahvettiğimiz konusunda kendimi kötü hissediyordum.

Bullet boğuk bir hırıltı çıkardı ve ben de ona baktım.

Uyuyor.

"ama Gracie," dedi Riot, Bullet'a alaycı bir gülümseme fırlatarak. "Bullet ara sıra uyuyor, sanırım Asphodel'deki çöküşünün etkisinden hâlâ kurtulabilmiş değil. Duş almana yardım edeyim. Wild caddenin karşısındaki alışveriş merkezine gidip bize giyecek bir şeyler alabilir." Wild'a uyarıcı bir bakış attı ve Riot'un Wild'a patronluk taslama şekline kapatmadan önce bir an için çenem düştü. Wild çok daha iri olmasının yanı sıra Riot'u daha önce bir kez dövmüştü ve bunun tekrarlanmasını görmek için acele etmiyordum.

Wild yine de şiddetli bir tepki vermedi. Sadece Riot'a neredeyse hoşgörölü bir bakış attı - vahşı bir aslanın cesur bir yavruya bakabileceğı gibi - ve ön kapıya doğru döndü. Hantal kaslarına ve geniş gövdesine rağmen akıcı bir zarafetle hareket edişini izlemeye kendimi o kadar kaptırmıştım ki, Riot'un ricasına kibar bir 'lütfen' ekleme fırsatı bulamadan çoktan gitmişti.

Riot kendinden son derece memnun görünerek yataktan kalkmama yardım etti ve beni küçük banyoya götürürken bir kolunu belime doladı. Bunu daha kibar bir şekilde de yapabilirdi ama Wild'ı göndermesine içten içe sevinmişim. Tamamen çıplaktım ve muhtemelen bunu zaten fark etmiş olsa da, onun önünde üzerimde tek bir giysi olmadan dolaşma fikri biraz korkutucuydu.

Ayrıca, o beni *istemedi*. Bunu istemiyordu. Bizi takip etmesine ve Riot Wild'ın bana dokunduğunda ne olacağını bildiğinde ısrar etmesine rağmen, onun önünde çıplak dolaşmak bir şekilde manipölatif olacaktı gibi geliyordu. Sanki vücudumu kullanarak benimle ilgilenmesini sağlamaya çalışıyormuşum gibi.

Wild'ın özgürlüklerini zaten bir ömür boyu yetecek kadar ihlal etmişim.

"Kendini suçlu hissetme. Kendini neye biliyordu. Bizi takip etmesini sen *istemedin* ya," diye tekrarladı Riot, banyonun içler acısı haline burnunu kırıştırarak. Yeterince temiz görünüyordu. Bej ve kahverengi fayanslar yer yer yontulmuştu ve kendi akıl sağlığım için derzleri çok yakından incelememeye karar verdim. Banyonun tamamı büyük, ıslak bir odaydı, her tarafı fayans kaplıydı ve Riot gıcırdayan duşu duvara dayayarak çalıştırdı, el hortumunu kancadan çıkardı. "Kafandaki bandajın ıslanıp ıslanmayacağından emin değilim ama en azından vücudundaki kiri durulayabiliriz."

Başımı salladım, o sıcaklıkla oynarken kendimi dik tutmak için porselen lavaboya tutundum.

"Ne kadarını hatırlıyorsun?" Riot bana doğru uzanarak sordu. Elini tuttum, yavaşça duvara doğru ilerlerken onu sıkıca kavradım, bacaklarım tüm bu süre boyunca jöle gibi sallanıyordu. Bu sorunun gerçek bir meraktan çok, beynimde bir hasar olup olmadığını kontrol etmeye yönelik ince bir girişim olduğu hissine kapıldım.

"Hatırlıyorum... Gaia'nın kehanet gibi koktuğumu söylediğini hatırlıyorum. Ve ona kehanetin ne olduğunu söylediğimde... bundan hoşlanmadı."

"Yapmadı," diye onayladı Riot, bir eliyle beni tutup diğer eliyle su spreyini pis bacaklarıma doğru yönlendirirken ağzını acımasız bir çizgiye bastırdı.

"Ve sonra her şey kaosa dönüştü. Ve bizi öldürmeye çalıştı. Ondan sonrasını hatırlamıyorum."

"Üzerimize bir ağaç düştü," diye gönüllü oldu Riot, dişlerini sıkarak konuşurken. "Kafana çarptı ve bayıldın. Ama dev bir kayanın bizi ezmesini engelledi, yani sanırım daha kötüsü de olabilirdi."

Ürperdim ve onu daha sıkı kavradım. Eğer Gaia o kayanın bizi ezmesini isteseydi, bizi ezmesi gerekirdi. Eğer düşen bir ağaç bizi kurtardıysa, bu ancak başka bir tanrının müdahalesi olabilirdi. Belki de Kaderler. Gaia'nın bizi korumak için kendi etki alanına giren bir ağacı kullanmalarından hoşlandığından şüpheliydim.

"Tüm bu kehanet işi hakkında şimdi nasıl hissediyorsun?" Riot biraz fazla rahat bir şekilde sordu, üzerimdeki inatçı kurumuş kiri sabunla ovabilmesi için beni duvara tutunmaya yönlendirdi.

"Bunu yapmak istemediğimi söylememi istediğini biliyorum. Bu olayla hiçbir şey yapmak istemediğimi fark etmemi sağladı ama bence tam tersi bir etki yarattı," diye itiraf ettim. "Ben çok... kızgınım. O çok güçlü,

ve aslında onlara bir şey yapmalarını söyleme zahmetine girmediği halde, görünüşte onun emirlerini yerine getiren tüm bu insanlara sahip, bu yüzden sadece istediklerini uyduruyorlar ve bunun onun iradesi olduğunu söylüyorlar çünkü onlarla asla çelişmiyor. Ve sonra diğer tanrılar 'Hey! Bu işe yaramıyor!' dediklerinde, bunun için bizi cezalandırmaya çalışıyor çünkü mesajın iletildiği kişiler bizdik." Durakladım, uzun bir nefes aldım. "Ona çok kızgıyım, Riot. Böyle olmak zorunda değildi."

"Hayır," diye sessizce kabul etti ve dönmem için beni cesaretlendirdi. "Öyle olmadı. Ama sen olmak zorunda da değilsin Gracie."

Duvara hüznle gülümsedim. "Sanırım artık öyle. Gaia sayesinde. La Nuit'e dua ettiğimde bu kehanet için kendimi öne sürdüm ama iddiama ağırlık veren Gaia oldu. Benimle konuşan oydu-şimdi iki kez

-Hem de agathos seyircisinin önünde. Bana saldıran oydu. Bundan önce hiç kimse değildim. Sahip olduğum herhangi bir önem ya da tanınırlık, onun beni seçip yanıt vermesinden kaynaklanıyor. Bunu *benim* sorunun haline getirdi."

Eğer Gaia ricamı görmezden gelseydi, agatholar doğru şeyi yaptıklarına dair kesin bir inançla beni avlamaya devam . Şimdi bunu nasıl gerekçelendirdiklerinden emin değildim, ama Onyx geçerken daha çevre dostu araçlar kullandıklarından bahsetmişti, bu yüzden belki de Gaia'nın mesajının bu kısmını almayı ve onun adına şiddetle ilgili her şeyi görmezden gelmeyi seçmişlerdi.

Yine de kafamdaki kaz yumurtasına bakılırsa, belki de bu konuda haklıydılar. Belki de Gaia şiddeti ve kan dökülmesini hiç umursamıyordu ve bu korkunç bir şeydi.

Agathos'un daimonlara saldırmasını o durdurmayacaksa kim durduracaktı?

OceanofPDF.com

Bölüm 10

R Temizliği bitirdikten sonra ikimizi de havlulara sardı ve ben Bullet'in temiz çarşaflarına girmeyi düşünüyordum.

Wild bir elinde yatağa fırlattığı kocaman bir çanta ve diğer elinde bir yığın temiz havluyla yeniden ortaya çıktığında, tek koluyla beceriksizce yatağa uzanmayı henüz bitirmişti. Olamaz, kan ve kir arasında muhtemelen bir sürü havlu ve çarşafı mahvetmiştik.

Wild neredeyse utangaç bir ifadeyle çantayı karıştırdı ve içinden eşofman altlarıyla uyumlu kazakların yanı sıra çeşitli bedenlerde tişörtler çıkardı. Bana, Riot'la tanışmamdan çok önce beni uzaktan izlediği gerçeğini hatırlatsa da, kesinlikle *bayıldığım* allık pembesi bir eşofman takımını uzattı. Bu tam da serin bir sabahta koşuya çıkarken giyeceğim türden bir şeydi.

Ben komando gibi giyinirken o arkasını döndü, ki bu çok tuhaf bir duyguydu. Riot siyah bir takım çekti, bu konuda çok umursamaz görünüyordu, Bullet ise kederli bir şekilde iç çekti, arduvaz grisi eşofmanları siyah bir kapüşonlu ile karıştırıp eşleştirdi.

"Tüm bu sakatlıklar gerçekten havamı bozuyor," dedi dramatik bir şekilde, tek koluyla kıyafetini işaret ederek. "Ben basit şeylerden hoşlanan sade bir adamım; ütülenmiş pantolonlar, şık gömlekler ve tek bir yelek gibi. Bunu istemek gerçekten çok mu fazla?"

"Görünüşe göre öyle," dedi Riot gözlerini devirerek. "Eminim yakında senin evine döneceğiz ve sen de şımarık gardırobuna geri dönebilirsin."

Temiz çarşafalara tırmandım, vücudum ayakta durma ve giyinme çabasından dolayı zaten ağırlı bir karmaşa gibi hissediyordu. Bullet yanıma uzandı, ağrıyan koluna ağırlık verirken hafifçe yüzünü buruşturdu.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti kaşlarını çatarak. "Rüyalar aleminde keşfe çıktım ama bize dair görüntüler -daha önce gördüklerim bile- bir şekilde uzakta gibi geliyor. Belki kartlara bakarsam neyi kaçırdığımı anlayabilirim. Bir şeyler oluyor... ya tanrıların oyunları yüzünden, ya da bilirsin işte. Bana bir şeyler oluyor."

Riot bu fikri onaylamadığını belli ederken bir sessizlik oldu ve ben de ani olumsuz tepkimi bastırmaya çalıştım. Bullet hayatı boyunca geleceğe bakabilmişti, bu onun için refleksti ama kendi *sağlığı* için görmezden gelmeyi öğrenmesi gereken bir refleksti. Temelde yüzleşmeye alerjim vardı ama bu konuda *çok* yüzleşmeye hazırdım.

"Bullet, son kart okumanda bayılmıştın. Sakin olacağına söz ," diye hatırlattım ona, elimden geldiğince nazik bir şekilde. İçimdeki o karanlığı, o *öfkeyi* kucaklamakta giderek daha iyi olsam da, onu kendime bağlamak istemiyordum.

Aptalca davrandıklarında bile.

"Kötü bir gün geçiriyordum," diye cevap verdi Bullet, fazla rahat bir şekilde. Yatağın ucunda kollarını kavuşturmuş duran Wild ve Riot'a bakmaktan dikkatle kaçınıyordu, Bullet'ın saptırmasına da inanmadıkları belliydi.

Yepyeni bir ağrı hissettim, çenemi çok sıkıttığım için ağrıyordu. Onunla kavga etmek istemiyordum ama bunu yapmak için can atıyordum. Komodinin üzerinde bir telefon çaldı ve Wild'ın bana verdiği telefon olduğunu görünce şaşırarak ona baktım. gelmişti ki? Ben değil miydim Şelalede bıraktığımız SUV'de mi unuttunuz?

Riot sessiz sorumu yanıtlarken, "Wild araçla ilgilenmesi için birini gönderdi," dedi. "Eşyalarımızı buraya bıraktılar."

Vay canına, Wild gerçekten hiçbir şeyi şansa bırakmamış. Bu kadar organize olmayı aklım almıyor.

Vücudumdaki tüm kaslar karşı çıkarken dişlerimi sıkarak yatağa uzandım ve ekrana baktım.

Sana biraz yiyecek getireyim.

Ona cevap vermek niyetiyle başımı kaldırdım ama odanın kapısı arkasından sessizce kapanmaya başlamıştı bile. "Vay canına, çok sessiz hareket ediyor."

Riot homurdandı. "Kereler genellikle öyle yapar. Defans oyuncusu gibi yapıldırırlar ve fare gibi hareket ederler, bunu mantıklı hale getirin. Ben bir duş alacağım."

"Oh. Um, tamam o zaman." Riot'un sözleri karmakarışık ve *az önce* benimle birlikte duş almıştı, gerçi bunun ondan çok beni temizlemek için olduğunu tahmin ediyordum.

Yine de temiz *görünüyordu*.

"Bize yalnız zaman veriyorlar," dedi Bullet bilgece, bana sırtarak. "Riot bu konuda çok kurnaz, nasıl fark etmedin anlamıyorum."

Oh. Bu beklenmedik derecede hoştu ama neden şaşırdığımı bilmiyordum. Riot beni Bullet'la geçirdiğim her günü en iyi şekilde değerlendirmeye, bilinçaltımdaki endişeleri bir kenara bırakmaya teşvik etmişti. Bu, kaosun arasında bunu yapmak için sessiz bir fırsattı.

Wild ve Riot'un araya girmesi öfkemi biraz dindirmiş olsa da, konuyu kapatacak değildim. "İmgelem arayışın hakkında konuşabilmemiz için yalnız mı kalalım? Okumalar yapmayı mı düşünüyorsun? Cevapları istediğini biliyorum, ben de istiyorum ama senin pahasına değil Bullet. O şekilde yere yığılman... dehşet vericiydi."

Başını benimkinin üstüne yaslayarak onaylarcasına mırıldandı. "Sanırım bir Oneiroi için 30. yaş gününe yakın bir zamanda burnunun kanamasından daha korkunç olan tek şey, Dünya Tanrıçası tarafından aktif olarak avlanmaktır."

Dudağımın titrediğini hissettim ve düşmek üzere olan gözyaşlarımı engellemeye çalışarak derin bir nefes verdim. Ağlamak ve Bullet'in *beni* teselli etmek zorunda olduğunu hissetmesine neden olmak istemiyordum.

"Amazing Grace, kendimi zorlamamı istemediğini biliyorum ama zamanım her halükarda tükeniyor. Kalan zamanımı senin yolculuğunu kolaylaştırmak için elimden geleni yaparak geçirmeyi tercih ederim. Lanet, Oneiroi olmanın bir parçası ve ayrılmaz bir parçası."

"Sen diğer Oneiroi'ler gibi değilsin."

"Başka Oneiroi yok," diye iç geçirdi Bullet. "Belki de hatalı bir ürün grubu olduğu içindir. Artık kullanılmıyor. Belki de tanrılar yeni bir model çıkarmaya hazırdır."

"Böyle konuşma," diye öfkeyle emrettim. Kaslarımın ne kadar zayıf hissettiğine, başımın ne kadar ağrıdığına rağmen, kendimi dik durmaya zorladım, tırmanarak

Bullet'ın kucağına oturdum ve alnımı onunkine bastırdım. "Sen hatalı değilsin. Sen bir *ürün* değilsin. Sen bir insansın ve eğer seni sağlıklı tutmak için bir şeyler yapmak isteselerdi, yapabilirlerdi. Onlar ilahi varlıklar."

"Reow, biri tanrılara kızmış," diye alay etti Bullet, kollarını belime dolayıp beni yarı tutarken sessiz kahkahalarla titriyordu. *Kızgınlık* hafif kalırdı, *öfkeliydim*. Bunun üzerime yıkılan kehanet için ne anlama geldiğini henüz kavrayamamıştım bile.

"Biliyor musun, bana ilk kurşun yarandan hiç bahsetmedin," dedim, küfürlü bir söylev çekmeden önce konuyu değiştirerek. Parmaklarımı göğsündeki silik yara izinin üzerinde hafifçe gezdirdikten sonra boynundaki zincirde hâlâ taşıdığı altın mermiye götürdüm.

"Çok heyecan verici bir hikaye değil. İnsan babam oldukça kötü karakterlerle ilişki içindeydi. Yıkık dökük evimizin dışındaki kırık dökük çim sandalyelerde oturuyorduk - öğlen vaktiydi ve babam zil zurna sarhoştı - ve arabadan ateş açıldı. Babamı öldürdü ve bana lakabımı kazandırdı."

Ona doğru düzgün bakabilmek için arkama yaslandım. "Bullet, bu *korkunç*. Çok üzgünüm."

Yaralı koluyla omuz silkmek için elinden geleni yaptı. "İyi bir baba falan değildi. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bunun için daha iyi oldum. İnsan teyzem beni yanına aldı. Hayatımla çok fazla ilgilenmedi -kendi dört çocuğu vardı ve bu onu meşgul ediyordu- ama karnım doydu ve hayatımda ilk kez yatağında çarşaf vardı. Çok güzeldi."

. Genç Bullet'in çıplak bir şiltenin üzerinde boş bir mideyle yattığını düşününce gözyaşları yeniden dramatik bir giriş yapmaya hazırды.

"Gerçekten sorun değil, Amazing Grace," diye *beni* yatıştırdı, bunu yaşamış olan kendisiyken *beni* rahatlattı. "Daimonlar arasında alışılmadık bir hikâye değil. Yörüngemize çektiğimiz insanlar genellikle güçlü ebeveynlik içgüdülerine sahip namuslu vatandaşlar değildir, biliyor musun? Çoğu zaman kendilerini hayatta tutmak için mücadele ederler. Küçük bir iblis parazit bebek, çoğunun ihtiyaç duyduğu son şeydir."

"Peki ya Oneiroi annen?" diye sordum. "Sanırım genç yaşta öldü." "Evet, onu hiç hatırlamıyorum. Hamile kalacak kadar uzun süre yerleşkeden ayrıldı, hamilelik ve doğum için geri döndü, sonra da beni terk etti. Babamın evinde doğum belgesinden başka bir şey yoktu."

"Doğum adınızın ne olduğunu sorabilir miyim yoksa bu gerçekten kişisel bir soru mu?"

Onunla tanıştığımndan beri bunu merak ediyordum, ancak hepsinin bir şekilde lakaplarını "hak ettikleri" ve o noktadan sonra sadece bu lakapları kullandıkları gerçeği dışında görgü kurallarından emin değildim.

Bullet homurdanarak elini kalçamda gezdirdi ve parmaklarını kazağımın ve tişörtümün altından geçirerek tenimi hafifçe okşadı. "Bu kişisel bir soru değil, gerçi lakap takıldıktan sonra doğum adını kullanan bir daimonla hiç karşılaşmadım. Benim doğum adım Tiresias-Oneiroi'ler tanrıları ve bizden önce gelenleri onurlandıran geleneksel isimleri daha çok severler, ben de bu yüzden yedi yıl boyunca kadına dönüştürülen ünlü kör Yunan peygamberin adını aldım. Yine de babam ve teyzem bana hep 'Ty' derdi. Teyzem hala öyle der, bazen onu aramayı hatırlıyorum. Milton'da yaşıyor."

Eğildi ve burnumun ucunu öptü. "Benim için üzölmene gerek yok, Amazing Grace. Araba çarpması talihsiz bir olaydı ama bundan havalı bir lakap ve gösterişli bir mücevher kazandım."

Çenesini kavradım, ağzını kendime yaklaştırdım ve dudaklarına yumuşak bir öpücük , derinleştirebilmek için onu yerimde tuttum. Mesele seks değildi, sadece onu istiyordum. Yolculuğumuz pek de pürüzsüz geçmemişti ve Bullet'in benim hakkımda bildikleri ve benim de onun hakkında bildiklerimin çok az olması nedeniyle hâlâ biraz engebeli, biraz orantısızdı. Ama ilerleme kaydediyorduk.

Ve ilerlemeye *devam* edecektik çünkü Bullet hiçbir yere gitmiyordu. Bundan emin olmak için hangi tanrı ya da tanrıçayla savaşmam gerektiği umurumda değildi.

"Mm, bu güzel," diye mırıldandı Bullet, alt dudağımı deneysel bir şekilde emerek ve seksle ilgili olmasa da, Bullet'in hareketlerinin cesurluğu karşısında karnımın altında küçük bir çarpıntı oldu. İkimiz de bu yakınlık dünyasında yeniydik ve Riot odada bize yol göstermediğinde körün köre yol göstermesi gibi bir şeydi, ama birbirimizin bedenlerini birlikte öğrenmek eğlenceliydi.

"Hayır," diye açıkladı Riot. Bullet ve ben ayrıldık ve Riot banyonun kapısını açıp eşofman altı ve dışarı çıkarken omzumun üzerinden geriye baktım, ıslak saçlarına bir havlu sürtüyordu, sanki kaslarını esneterek dikkatimi dağıtmaya *çalışıyordu*. "Libidolarınızı dizginleyin. İkiniz de bunu yapacak durumda değilsiniz."

"Ne zaman bu kadar sorumluluk sahibi oldu?" Bullet yanağımı hafifçe avuçlayarak ve daha yumuşak öpücükler için dikkatimi tekrar ona çekerek sordu.

"Siz iki azgın sorumsuzlaştığınızda," diye homurdandı Riot, boynundaki havluyu bırakıp cebinden vızıldayan telefonunu çıkardı ve gözlerini kısarak çatlak ekrana baktı. "Sanırım Dare beni arıyor."

Bullet dalgınca mırıldandı, parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve ona daha iyi erişebilmek için başımı eğmemi teşvik etti.

"Biz iyiyiz, gerçekten," dediğini duydum Riot'un arka planda, sesi boğuklaşmıştı. "Biraz ama nasıl olduğunu bilirsin. İlahi depremler berbattır."

"Bunu küçümseme Riot." Bullet'ın dikkatimi dağıtma kararlılığına ve Riot'ın telefonla birlikte köşede şüpheyle toplanmasına rağmen Dare'in sesi telefondan yüksek ve net bir şekilde geldi. *"Öfkelendirdiğin bir tanrıçanın neden olduğu bir depremin içindeydin ve ben bunu lanet olası Onyx'ten duymak zorunda kaldım."*

"Bunu söylediğini ona söyleyeceğim," diye sessizce güldü Riot. "Seni parçalamak için yanında taşıdığı o korkunç gökkuşağı bıçağını kullanacak. Biz iyiyiz, yemin ederim. Ayağa kalkmak için sadece birkaç güne ihtiyacımız var ve sonra... bir yere gideceğiz. Bir şarj aleti bulup sana haber veririm, tamam mı?"

"Belki de bu arada tanrıçalarla uğraşmayı bırakmalısın," diye homurdandı Dare, Riot'la konuşmayı bitirirken sözlerinin geri kalanı kayboldu.

Öpüşmeyi kestim, Bullet'e bakıyordum, kucağında dik durmak için harcadığım çabayla uzuvlarım ağırlaşıyordu. "Dare ile ne zaman tanışacağım?"

"Doğru zaman geldiğinde," diye cevap verdi yumuşak bir sesle, gülümsemesi biraz hüzünlüydü.

Başımı salladım, boğazım , daha fazla açıklamaya gerek duymadım.
İstememek

Herhangi bir şey.

Bullet'ın başparmağı gözümün kenarına dokundu ve gözyaşımı düşmeden fırçaladı. "Tanrılar senden çok şey istedi Grace."

"İkimizin de," diye kabul ettim, Wild pizzayla birlikte odaya geri dönüp Bullet ve bana anlamadığım garip bir şekilde temkinli bir bakış atarken yüz ifademi sakinleştirmeye çalıştım.

Bullet'la kaydettiğim ilerleme, Wild'la birlikte ne kadar yol kat etmemiz gerektiğinin altını çiziyordu. Ve Riot telefonu kapattığında

, utangaç bir şekilde benden başka her yere bakarak, *beşimizin* önündeki yolculuğun ne kadar zor olacağını anlattı.

OceanofPDF.com

Bölüm 11

F^{uck}.

Kıyafet almak için dışarı çıktığımda motel sahibine mesaj atmış ve bizim için pizza ayarlamalarını istemiştim çünkü bu yerde ücret karşılığında her şey mevcuttu. Ama bu, tek yaptığımın daha önce toprak kokusunu dışarı atmak için açtığım pencereyle odanın dışında durmak ve Grace ile Bullet'ın tüm konuşmasını dinlemek olduğu anlamına geliyordu.

Gerçekten bir sapıktım. Görünüşe göre, sınırlar konusunda iyiye değil kötüye gidiyordum.

En zeki adam olmayabilirim, hatta daimon olmanın ruhani yönüyle en uyumlu kişi de olmayabilirim ama Oneiroi lanetini ben bile biliyordum. Ama bunu *bilmek* ve bir Oneiroi'nin bundan bahsettiğini *duymak* tamamen farklı iki şeydi.

Bullet ölüyordu. Yeteneği onu kelimenin tam anlamıyla öldürüyordu ve Grace bunu kabul etmeye hazır gibi görünmüyordu.

Ben de öyle.

Eğer onlara kehanetlerde bulunan ve hayatlarına müdahale eden tanrıları varsa, bu tanrılar *en azından* Bullet'e yardım edebilirdi. Tanrılara güvenmezdim ve bir daha onlarla hiçbir işim olmamasını tercih ederdim, ama eğer iyi bir amaç varsa...

Grace ve Bullet vejetaryen pizza kutularını mutlu bir şekilde açtılar ve aralarındaki gerginliğin bir kısmı çözülmüş gibi görüldüğü için sessiz bir nefes aldım. Keres daimon'ları duygusal çatışmalar için tasarlanmamıştı, biz Oizys daimon'ları gibi travmadan beslenmiyorduk. Bana kalırsa tüm sorunlar ringde çözülmeliydi. Şimdiden Engerek'i Asphodel'in bodrumuna sürüklemiş olmayı ve onunla bir anlaşma yapmak yerine işleri bu şekilde çözmekte ısrar etmeyi diliyordum.

İyi yerleştirilmiş bir yumruk genellikle tanrıça tarafından belirlenmiş bir yumruktan daha unutulmazdı.

Anlaştık.

"Bize yemek getirdiğin için teşekkür ederim," dedi Grace sessizce, ben kâğıt tabakları uzatırken bana belli belirsiz bir gülümseme attı. Duraksadım, kendine bir dilim alırken muhtemelen uygun olandan daha uzun süre sessizce onu izledim. Evime gizlice giren sinirli kadından farklıydı ve bu sadece yaralarından kaynaklanmıyordu. Grace artık benim yanımda çekingendi. Davranışlarım yüzünden. Çünkü onu göndermiştim ve şimdi aramızda filizlenmekte olan bu bağdan emin değildi.

, *Wild. Her şeyi yüz kat daha kötü yaptın.*

"Dışarısı nasıl?" Riot çenesini işlek yolun karşısındaki alışveriş merkezine doğru eğerek sordu. Yüzümü buruşturdum ve cevap yazmak için telefonumu çıkardım.

Pek çok yer kapalı. İnsanların kafası karışık.

Riot'a mesajı gösterdim, o Grace ve Bullet'a iletirken yerel bir haber sayfasına gittim ve ona haber makalelerini gösterdim. Yerel yetkililer sükûnet çağrısı yapıyor, artçı sarsıntıların hafiflediğini, paniğe gerek olmadığını söylüyordu ama insanlar haklı olarak temkinliydi. Bu ani bir olaydı, bu bölge için beklenmedikti ve bunu bir depreme bağlamak bile insanlara doğru gelmiyordu - sıradan bir deprem gibi hissettirmemişti.

Sadece pizza alabildim çünkü her zaman çalışanlarının refahını umursamayan ve açık kalmakta ısrar eden en az birkaç yer vardı. Belki de Gaia'nın neden olduğu kaostan zevk alan bir daimon kulaklarına fısıldıyordu.

"Muhtemelen sana kehanetten bahsetmeliyiz," dedi Grace endişeyle, gözleri benimle el değmemiş yemeği arasında gidip geliyordu.

"Sen ye, ben konuşurum," diye araya girdi Bullet, o da tabağına bakıyordu. "Ne de olsa ben her şeyi bilen ve her şeyden haberdar biriyim. Ya da öyleydim," diye ekledi, yüzünde muhtemelen bu kadar... sevimli bulmamam gereken somurtkan bir ifade vardı. Özellikle de duyduklarımdan sonra.

Elimde yemeğimle boş yatağa oturdum ve üçünün birlikte kıvrılmasını kıskanmamak için elimden geleni yaptım çünkü yanlarında olamamam tamamen benim hatamdı. Grace'e onun benim ruh bağım olduğunu bildiğimi söyleseydim ve onu yatağıma atıp benim gibi dilsiz olana kadar öpseydim, o andan itibaren Riot ve Bullet'ı kabul ettiği gibi beni de gönülden kabul edeceğinden neredeyse emindim.

Cömert, bağışlayıcı ve neredeyse hataya varacak kadar merhametliydi. Muhtemelen bu üç özelliğin de sınırlarını gerçekten test ediyordum.

"İşin özü," diye başladı Bullet, tabağını yere bırakarak, "Kaderler bir kehanette bulundu -muhtemelen yüzyıllar önce, bu işlerin nasıl yürüdüğünü kim bilir- yeni bir çağ başlatacaktı. Kahramanların İkinci Çağı. Buradaki agathos ruh bağımıza ve daimon olduğumuz gerçeğine bakılırsa, türlerimizin ölümcül düşmanlar falan olmadığı bir çağ. Eminim size bizim daimon neslimizin ebeveynlerimizin nesline benzemediğini açıklamama gerek yoktur. Muhtemelen hayatınızın büyük bölümünde kendi daimon sperm veya yumurta donörünüzle anlaşmazlık yaşadınız."

Bullet beklentiyle bana baktı ve ben de onaylamak için bir kez başımı salladım. Daimon babam hâlâ Londra'daydı ve ona durması için *yalvarmış* olmama rağmen ne kadar korkunç bir savaşçı olduğumla övünüyordu. Thanatos'un uyarısını ciddiye almadığımı düşünmesine ve bana bir ders daha vermek için geri gelmesine ihtiyacım yoktu.

"Dışarıda bizim gibi başkaları da var. Grace'in kuzeni Mercy'yi o gün toplum merkezinde gördün. Dice onun ruh bağı. Başka kaç kişi olduğunu bilmiyoruz -daimonlar iletişim kurmuyor ve agatholar daimon ruh bağı ile ortaya çıktıklarında korku filmi tarzı şeytan çıkarma ayinlerini kendi başlarına yapıyorlar-"

Grace sessiz bir kahkaha atarak, "Kurşun," dedi. "*Katharmos* bir şeytan çıkarma ayini değil."

"Bu *katharmos* değildi," diye karşılık verdi Bullet gözlerini devirerek. "Agathos Basilinnas kendi gündemlerine uygun hale getirmek için her şeyi kesip biçiyor. Her neyse, belki başkaları da vardı, belki de kehanetle gelen onlar olabilirdi, ama Grace kehanete düşkün olan Nyx'e dua etti, çünkü başka bir şey olmasa bile Gaia'yı kızdırıyor ve temelde bu rol için gönüllü oldu."

Grace, Bullet'in neredeyse neşeyle anlattığı hikâyeye rağmen şiddetle kızardı.

"Her neyse, Riot'la tanıştı ve her şey . Amazing Grace'i tüm hayatı boyunca rüyalar aleminde tanıdım, belli ki hatırlamıyor ki bu tamamen iyi bir şey ve en kötüsü de değil." Grace başını Bullet'ın omzuna yasladı, aralarındaki sevgi çok açıktı.

Göğsüm acıyordu. "Her neyse,
kehanet :

*Derinlerde saklanan hazineyi özgürleştirin,
Hiçbir güzel kokulu dumanın ya da duanın ulaşamadığı
yere, Kahramanların İkinci Çağını getir.*

Bullet sözlerini bitirdi, tabağını aldı ve tüm bu bilgileri boşalttıktan sonra mutlu bir şekilde pizzasına yumuldu. Önemli bir şey değil. Görünüşe göre bu üçlünün hayatında başka bir gün.

Grace, "Bunu kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum," dedi. Bana bakmıyordu ama Riot'un başının yan tarafına ölümcül bakışları her ikisi için de gerçekten ağır bir yük oluşturunuyordu. "Çok fazla ve her geçen gün daha da artıyor gibi görünen bir yük. Gaia'ya dua etmek için şelaleye gittik, böylece toplum merkezine müdahale ettiği için ona teşekkür edebilecek ve bizim tarafımızda olup olmadığını, daimonlara saldıran agathoları durdurup durdurmayacağını ölçebilecektim. Üzerimdeki kehanetin kokusunu alabildiğini söyledi ve sanırım kehanetin içerdiği şeylerin pek de hayranı değildi."

Hayır, görünüşe göre değil. Bunu onlara söyleyebilirdim. Gaia şu anda besin zincirinin tepesindeydi ve buna meydan okuyan bir kehanet ortaya çıkarsa hiçbir tanrı kenara çekilmezdi.

"Sanırım demek istediğim, belki de benden kaçmakta haklıydın." Grace garip bir şekilde güldü. "Her şeyi bu şekilde ortaya dökmek..."

tüm bunları o gün dairende sana hemen söylemedim. Eğer benimle olan bağı sürdürmek isteseydin, kendini neyin içine soktuğun konusunda açık olmalıydım."

Seninle aramızdaki bağı sürdürmek istiyorum! Kafamın içinde çılgılık attım, kelimeler boğazımda düğümlendi ve yandı. İstiyorum ama yapamıyorum. Daha doğrusu *yapamayacağımı* sanıyordum. Bir tanrının lanetini taşıdığım için, o tanrıya ve beraberinde getirdiği karanlığa sonsuza dek bağlı olduğum için Grace'den kaçınmışım. Çünkü Ölüm ayak izlerime musallat olmuştu ve Grace'in bunu görmesini istemiyordum. Ama bu üçünün bana söylediklerine bakılırsa... Belki de lanetli olmak düşündüğüm gibi bir anlaşma bozucu değildi.

Gaia'yı kızdıracak kadar büyük bir kehanete sahip olmak bana oldukça lanetli geldi.

Belki de hepimizin kaderinde birlikte lanetlenmek vardı.

Teslim olma ve aramızdaki bağı kabul etme fikri - muhtemelen kabul edeceğini bilerek ona en kötü yanlarımı göstermek çünkü o böyle biriydi - cazip geliyordu. Yine de Ölümü Grace'in hayatına gerçekten davet etmek istiyor muydum? Bullet'inkine mi? Zaten onunla yakından ilgileniyordu...

Tabağımı bir kenara bıraktım ve Grace'in dikkatini çekmek için yatağa vurdum. ASL'im olması gerektiği kadar iyi değildi - hiç kullanmadım, insanların neden konuşmadığım konusunda istediklerini varsaymalarını tercih ettim - ama Grace ile kullanmak istedim. Onunla telefonum yerine *ona* bakarak iletişim kurabilmek istiyordum.

'Teşekkür ederim,' diye yavaşça imzaladım, hatırlamak için ne kadar çaba sarf ettiğimi görünce yüzüm kızardı. *Seni istiyorum.*

Grace'in gözleri büyüdü ve söylemek istediğim şeyi söylediğimi onaylamak istercesine yüzüme baktı. Söylemek *istediklerimin* yüzeyini zar zor çizdi,

ama nereden başlayacağımı bilmiyordum. Muhtemelen bunun pek bir şey ifade etmeyeceğini de biliyordum. Zaten bir kez gitmiştim ve gittiğimde Grace'in bana duymuş olabileceği güveni de alıp götürmüştüm. Bunu yeniden inşa etmek zaman alacaktı, tabii başarabilirsem.

Kendimi onun dünyasına dahil etmek zorunda kalacağımdan bahsetmiyorum bile. Kaçınmak için elimden gelen her şeyi yaptığım ölümsüzlerin ve onların taleplerinin dünyasına.

"Bunu anladın mı?" Riot beceriksizce Grace'e sordu ve Grace başını sallayınca rahatlayarak nefes verdi. "Şükürler olsun, garip olabilirdi."

Gözlerimi devirerek pizzamı bitirdim ve boş tabakları topladım. *Riot* ile sıkışıp kalmak konusunda ne hissettiğimden emin değildim ama belli ki Grace'i seviyordu ve bu ondan biraz daha az nefret etmemi sağladı. Ve Bullet...

Bunlar bir kutuya tıkıp başka bir gün ele alacağım karmaşık duygulardı. Ya da asla.

Karınları doymuş, giyinik ve temiz çarşafklar içindeyken, altımızda huzursuzca sallanan yeryüzüne rağmen üçünün de uykuya dalması uzun sürmedi. French'in bıraktığı haplardan daha fazla almışlardı ve bunun onları uykulu yapacağını biliyordum. Başka biri olsalardı, onları tekrar silkeleyip uyandırabilirdim - Grace'i aylardır izliyordum ve birdenbire neredeyse hiçbir sahip olmadığımı öğrendim. Daha fazla soru sormak istedim ama uzun kirpikleri yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde duruyordu, ağzı uykuda hafifçe ayrılmıştı ve bu istek tamamen kayboldu.

Hiçbir şey Grace'in iyileşmesinden daha önemli değildi. Hepsinin iyileşmesinden. Saplantılı eğilimlerim her neyse, beklemek zorundaydılar.

Milton'da büyük bir sarsıntı. Bunun bir tanrıçanın işi olduğunu mu söylemiştin?

Onyx'e sadece Grace, Riot ve Bullet'ın bir tanrıçanın neden olduğu doğal bir felakette yaralandıklarını söyleyerek ayrıntıya girmemiştim, böylece neyle karşı karşıya olduğumuzu az çok biliyordu.

Gaia. Yaralanan var mı?

Evet, tabii. Dünya tanrıçası ve hepsi. Bizimkilerden biri değil ama Grace'in dairesi çökmüş. Hayatta kalan yok. O binayı hedef almış gibi görünüyordu.

Sikeyim.

Grace'in kaybolan hayatlar için bir tür sorumluluk hissetmemesini hayal bile edemezdim, hele ki kalbi bu kadar büyükken. Lanet olası sefil tanrıçalar zevk için hayatları mahvediyor. İnsanları öldürüyorlar. Gaia, en sevdiği çocuklarının ikincil hasar olmasına izin verdiğine göre gerçekten kızgın olmalı.

Kaleyi koruyabilir misin? Milton'a dönmüyoruz.

Belli ki. Bu sonunda kafanı rektumundan çıkardığın anlamına mı geliyor?

Ben: Seni kovacağım.

Hayır yapmayacaksın, ben çok faydalıyım. Nereye gideceğini biliyor musun?

Parmaklarımı telefonumun arkasına vurarak ona ne kadarını anlatacağıma karar verdim. Onyx bir arkadaşına sahip olduğum en yakın şeydi ve kimsenin sınırlarına saygı duymaması nedeniyle herkesten daha fazla şey biliyordu. Bunu bir dereceye kadar geldim çünkü

Ona güvenmemem için hiçbir neden yoktu ama konu Grace'in mahremiyetine gelince çok daha temkinli davranıyordum.

Onyx: *Böyle bir bilgiyi vermeye layık olup olmadığımı buradan karar verdiğini duyar gibiyim, korkusuz lider. Peki, bana söyleme. Agathos'umla aptalca bir şey yapma.*

Senin agathos'un değil, diye homurdandım sessizce gözlerimi devirirken, Nyx'e güç vermesi için dua etmeye hiç olmadığım kadar yaklaşmışım. Benim agathos'um.

Onyx: *Ve muhtemelen Dare'i güncel tutmalısın. Çok sabırlı davranıyor, ona acı çektirme.*

Dare? Dövme sanatçısı mı?

İnsanların bana dokunmasına izin vermezdim, bu yüzden onunla vakit geçirmek için bir nedenim yoktu, ancak neredeyse tüm çalışanlarım bir noktada onun tarafından mürekkeplenmişti.

Bu Dare'in Grace'in dördüncü ruh bağı olduğu anlamına mı geliyordu? İkisi de biliyor muydu? Çok kötü, sabırlı olmaya devam etmek zorundaydı. Grace'le aramı düzeltmek için zamana ihtiyacım vardı ve zaten burada uğraşmam gereken iki kişi daha vardı.

Ben: *Sen Asphodel'i çalıştırmaya devam et, müsait olduğumda geri geleceğim.*

Bir parçam hâlâ geri dönmem gerektiğini düşünüyordu. Bu sadece kalp kırıklığına götüren bir yoldu ve Grace'in etrafında ne kadar uzun süre kalırsam onu o kadar riske atmış olurudum. Tanrıların daha fazla dikkatini çekmeyi göze alabilecek bir kadın değildi bu.

Ben olsam hazırlıklı olurduim. Her ihtimale karşı. Sessizce ceketimi giydim ve kendimi odadan dışarı attım, sokağın karşısındaki bankamatiğe geçerek üçünü de idare edecek kadar para çektim. Her ihtimale karşı doğru şeyi yapıp Grace'i yalnız bırakacak kadar erkektim.

Önümdeki çantaya defalarca vurdum, ritmik his son zamanlarda yaşadığım kaostan sonra bana normallik hissi vermek için bir yol kat etti. Burası benim mutlu alanımdı. Olmam gereken yer burasıydı. Karanlık, steril bir spor salonunda tek başıma, yanımda boks çantamdan başka bir şey olmadan. Bu benim geleceğimdi. Ne güzel agathos ruh eşleri, ne daimonlar arasındaki dostluklar, ne de daha fazlasının cazibesi. Grace ile aramızdaki bağ oluşmaya başlamış olabilirdi ama ben bunu kıracak kadar güçlüydüm.

Acıyacaktı ama onu teselli edecek Riot ve Bullet vardı. Beni kısa sürede unuttur.

Acım, birlikte yaşamak zorunda olduğum diğer tüm acıların listesine eklenebilirdi.

Bir tane daha ne vardı?

Bullet spor salonunun karanlık köşesinden çıktı ve hareketlerim anında durdu. Bunun hayal gücümün bir ürünü olmasına imkân yoktu - bu rüyalar her zaman tek başınaydı. Hayır, bu çok gerçek bir daimon'un ziyaretiydi.

"Grace yok mu?" Açıkça sordum. Tuhaftı. Hayal dünyasında konuşmaktan hoşlanacağımı, içimde tuttuğum tüm kelimeleri dışarı çıkarma fırsatı olacağını düşünmüştüm ama konuşmamaya alışmıştım. Sessizlik bir alışkanlıktı.

Bullet garip bir şekilde kararsız görünüyordu.

Bullet yüzündeki sinirli ifadeyi çabucak silerek, "Zaten bunların hiçbirini hatırlamayacaktır," diye söze başladı. "Ama senden göstermeni isteyeceğim şeyi ne bana ne de ona göstermen için kendini baskı altında hissetmeni istemedim."

Çoğunlukla bunu bekliyordum. Grace sormak, cevap almak için zorlamayacak kadar kibardı. Belki de bu şekilde doğduğumu ve her bundan ibaret olduğunu varsayıyordu.

"Sesimi nasıl kaybettiğimi görmek istiyorsun," dedim.

Bullet başını yana eğerek hafifçe, "Hayır," diye cevap verdi. Gerçekten de çok çekiciydi; tüm köşeli hatları ve kedi gibi merakıyla. "Neden tanrılar gibi koktuğunu bilmek istiyorum."

"Cevaplar tek ve aynı." Omuz silktim, kollarım yanlarımda donmuş halde dururken bile bakışlarımı boks torbasına geri çevirdim. Bunu yapacak mıydım? Bunu onunla paylaşacak mıydım? Hiç kimseye söylemediğim bir şeyi?

Özellikle de uyandığımda bu konuşmayı unutacak olmam pervasızcaydı. Bullet'e ona verdiğimi hatırlamayacağım bir bilgi vermiş olacaktım ve bu hayatımı yaşayış biçimimle ilgili her şeye ters düşüyordu. Kontrollü, bilgili, gizli.

Yine de Bullet'a hayır demek zordu. Grace'e hayır demek zordu. Riot'a hayır demek bile zordu, her ne kadar ona karşı hiçbir çekim hissetmesem de. Hâlâ onların benim insanlarım olduğuna dair aynı his vardı. Bir şekilde sadece benim.

"Yani bu bir cezaydı," diye düşündü Bullet, en iyi ihtimalle hafif bir merakla bakarak. Bu insanlarda kendini koruma duygusu yoktu. Birinin tanrılar tarafından lanetlendiğini öğrenmenin uygun yanıtı, diğer yöne doğru çok uzağa kaçmaktı.

Öte yandan, Gaia'nın kendisiyle yakın ve kişisel bir karşılaşma yaşamışlardı. Bu noktada onları sarsmak için çok şey gerekirdi.

"Hangi tanrı?" Bullet sordu.

"Fark eder mi?"

"Hem de çok. Nyx seni lanetlediye bu işleri zorlaştırır ama lanetlediğinden şüpheliyim. Bu onun doğasında yok ve o beni ve tabii ki Muhteşem Grace'imizi kayırıyor. Öte yandan, Gaia'nın acımasız olabileceğini biliyoruz.

."

"Nyx ya da Gaia'nın dikkatini çekmiş olabileceğimi düşünmek için bile beni çok önemsiyorsun," diye alay ettim. Onlar besin zincirinin en tepesinde yer alıyordu ve ben o kadar da önemli değildim.

"Diğerlerinin çoğu gittiğine göre..."

"Yeraltı dünyasında değil," diye cevap verdim, sesimi eşit tutmaya çalışarak. "Yeraltı dünyasında tanrılar her zamanki gibi güçlü. Gaia ve Nyx ve onların amansız soğuk savaşı tarafından dokunulmadan, rakipsiz bir şekilde hüküm sürüyorlar."

Sonunda Bullet biraz rahatsız olmuş gibi görünme sağduyusunu gösterdi. Nyx ve Kaderler tarafından tercih edildiğini biliyordum ve muhtemelen görmesini istedikleri şeylerin çoğunu görmüştü, ama hesaba katmadığı bambaşka bir tanrılar grubu vardı.

"Thanatos," dedim sonunda. "Beni lanetleyen o."

Bullet ellerini ceplerine sokarak uzun bir ıslık çaldı. "Peki Ölüm Tanrısı'nın radarına nasıl girdin?"

Önüme volta attım, bu hikâyeyi herkesten saklamaya yönelik doğal içgüdüm garip bir itiraf dürtüsüyle savaşıyordu. Belki de konuşabildiğim ve duyulabildiğim içindi ve bu yüzden Bullet sessizce dinlerken tüm hikaye ortaya döküldü. Kendi başarısızlıklarımı, beni bu noktaya getiren kibrimi süslemedim ya da atlamadım. Bullet'ın beni dinleyeceğinden hiç şüphem yoktu.

Uyandıgımızda tüm bu bilgileri Grace ve Riot'a aktarın ve Kader'in onu üçüncü ruh bağı olarak benimle ne hale getirdiğini bilmeyi hak etti. Şiddetli ölümün daimon'u, ölümün kendisi tarafından lanetlenmiş.

Neden kalmak için mücadele ettiğimi ve neden gidemediğimi bilmeyi hak ediyordu. Kaderin aklında ne olursa olsun aramızdaki bağa neden karşı koyduğumu. Lanetimin uzun vadede onu nasıl etkileyeceği konusunda endişelenerek neden hala savaşabileceğimi. Hepsini etkileyecekti. Bullet ölüyordu ve ölüm peşimi bırakmıyordu.

Bundan gerektiği kadar rahatsız olmuş görünmüyordu.

"İnsanlar benim yanımda ölüyor," diye yineledim, ona ciddiyetle bakarak. "Keres daimonlarının kana susamışlıklarını güvenli bir şekilde gidermeleri için alanlar yaratmaya başladım çünkü karşılaştığım pek çok kişi etrafımdaki kavgalarda ölüyordu. Thanatos onların ruhlarını toplamak için ortaya çıkıyordu ve onu benden başka kimse göremiyordu. Her zaman oradaydı, beni izliyordu."

"Peki bunu yapmaya başladığınızdan beri, karşılaştığınız ölü Keres sayısında bir azalma fark ettiniz mi?" Bullet açıkça sordu.

Ona göz kırptım. "Evet."

Bullet sabırsızca, "Elbette öyle," diye söylendi. "Belli ki kendini çok üstün görüyorsun ama birinin zamanının ne zaman dolacağını kontrol edemezsin. Onların kaderlerini Kaderler belirler, senin geleceğin için birden fazla yol çizen aynı Kaderler. Bunlardan biri de senin kızgın Keres daimonlarının koruyucu meleği olmanı içeriyordu. Nasıl olsa unutacaksın, neden tüm bunları açıklamakla uğraşıyorum bilmiyorum," ekledi nefesinin altından, şakaklarına masaj yaparak.

Ona her şeyi açıklarken duygusal bir sıkıntı yaşamış gibi hissetmeme rağmen, gösterdiği kızgınlık beni bir şekilde

Daha iyi. Çok sıradandı. Sanki ona söylediğim şey dünyanın sonu değilmiş gibi.

Ama Grace de aynı şekilde düşünür müydü?

"Amazing Grace'ime tüm bunları anlatacağımı zaten biliyorsun, değil mi?" Bullet düşüncelerimi yankılayarak onayladı. Belki de bilinçaltıma indiğinde onları okuyabiliyordu. Beni bu şekilde ziyaret etmesi gerekiyor muydu? Yeteneğini aşırı mı kullanıyordu?

Başımı salladım, burada konuşabileceğimi hatırlamadan önce refleks olarak sessizce cevap verdim.

"Ona neden öyle diyorsun?"

Bullet bana baktı, kaşları hafifçe kalktı. "Onun harika olduğunu düşünmüyor musun?"

"Tabii ki biliyorum," diye alay ettim. "Ama ona bu yüzden öyle dediğine inanmıyorum. Bu kadar basit bir açıklama için fazla karmaşıksın."

Ayakkabılarına baktı, yanakları pembeleşmişti. Acaba iki yıl önce Elysium'da aramızda geçen o öpüşmeyi mi hatırlıyordu? Hem son zamanlarda hem de gerçekleştiği zaman bunu ne kadar düşünmüş olsam da, bu konuyu açmayacaktım.

Bullet Grace'i severdi. Kendini Grace'e adanmıştı. Ona olan bağlılığının ne kadar yoğun olduğunu anlıyordum çünkü ben de bunu hissediyordum. Geçmişten bahsederek işleri garipleştirmedim.

Bullet kollarını kavuşturup çenesini yukarı kaldırarak, "Gerçeğe karşı gerçek," diye meydan okudu. Eski tarihten bahsetmezdim ama yine de ne kadar çekici olduğunu takdir edebiliyordum. Özellikle de yüzündeki o inatçı ifadeyle.

"Elbette." Omuz silktim. Zaten kendimle ilgili en kötü şeyi ortaya çıkarmıştım. "Sana söylemenin ne zararı var? Sadece unutacak daha çok şey var," dedi.

diye mırıldandı, sesindeki acıyı gizlemeyi pek başaramamıştı. "Grace

Yüreğime korkuyu öğreten, Ve Grace, korkularımı dindiren." *Eski ilahinin sözlerini okurken genellikle kullandığı şarkı söyleyen sestten eser yoktu.*

"Bahsettiğinin bu olmadığını biliyorum," dedi alaycı bir ifadeyle. "Ama ben sadece lanetimden, ölümünden korkuyorum çünkü bu Grace'i geride bırakmak anlamına geliyor. Ve bundan korkmamamın tek nedeni -en azından bazı zamanlar- uzun yaşamının sonunda bana döneceğini bilmem ve umarım beni gördüğüne sevinecek olması."

Muhtemelen rüya aleminde nefes almak için oksijene ihtiyacım yoktu ama yine de ciğerlerimden çekilip alınmış gibi hissediyordum.

"Sana söylediklerimi ona da söylemelisin," dedim sessizce, sesim kalınlaşmıştı. "Ve bunların hepsini de ona anlatmalısın."

"Sanırım bizim kızın yeterince derdi var, bir de beni aklımın bu tarafında tutan tek şeyin kendisi olduğunu bilmese," diye cevap verdi Bullet sertçe. "Sıra sende. Kendini tutmayı bırakman için ne yapman gerekiyor? Gerçekten korktuğun şey ne?"

"Bu iki soruydu."

"Ve de hatırlamayacaksın, bana burada bir şey ver."

Başımı sallayarak sessiz bir kahkaha attım. "Kelimenin tam anlamıyla ölümü kapına getirebilirim, Oneiroi. Daha ne gibi bir açıklamaya ihtiyacın var? Bu gerçekten riske atmak istediğin bir şey mi?"

"Ölmekten korkmuyorum, Wild. Veda etmekten korkuyorum, unutulmaktan korkuyorum, hayatım boyunca sevdiğim kadın için demode olmaktan korkuyorum. Ama ölüm? Hazır olduğunda benim için gelebilir. Onu beklemem gerektiğini biliyorum."

Göğsüm ağrıyordu.

"Eğer Grace yaşlanıp saçları ağardığında yanında olamayacaksam, diğer üç ruh bağının yanında olacağından emin olacağım. Kaçmayacaksın, Wild. Sana izin vermeyeceğim. Uyanma zamanı."

OceanofPDF.com

Bölüm 12

I tamamen uykudayken tamamen uyanık hale geldim, gözlerim tavanı görmeden bakmak için uçarak açıldı. Wild huzursuzca diğer tarafa geçti Odanın diğer ucunda, uyukladığı koltuktaydı ve Riot ona en sevdiği oyuncak ayısıymış gibi sarılmaya devam ederken bu hareket Grace'in kıpırdanmasına yetti.

Wild'ın rüyalarına girmeye ve cevaplar istemeye karar verdiğimde aldığım cevapların duyması zor olacağını biliyordum. Tanrıların büyüünün onda bıraktığı izler belli belirsiz değildi ve bana anlattıklarına benzer *bir şey* tahmin etmiş olsam da, Ölüm Tanrısı tarafından lanetlenmiş pervasız Wild ile şu anki metanetli, kontrollü adamı bağdaştırmakta zorlanıyordum.

'Vahşi' lakabını kazanmasına şaşmamalı.

"Günaydın," diye mırıldandı Grace, yanıma sokuldu ve omzuma utangaç bir öpücük kondurdu. "Sabah mı oldu? Agathos'u tutmaya geri mi döndük?"

Saatlerdir mi? Bugün nasıl hissediyorsun?"

"Sabah oldu. Ve kendimi daha iyi hissediyorum," diye ona güvence verdim. Çoğunlukla. "Sen mi?"

"Çok daha iyiyim. Başım hâlâ ağrıyor ama sanırım seyahat etmeye hazırım. Eğer herkes hazırsa." Gözleri Wild'ın öne doğru eğilmiş, dirseklerini kalçalarına dayamış, kaşlarını çatmış, şakaklarını ovuşturduğu yere kaydı. Rüyalar alemindeki konuşmamızdan kalan duygularla baş başa kalmıştı. *İki taraflı* konuşmamız.

"Önce konuşmamız gereken bir şey var ama hadi gitmeye hazırlanalım. Hala atıştırmalıklarımız var mı?" Hareket etmenin aslında ne kadar acı verici olduğunu belli etmeden yataktan yuvarlanmaya çalışarak sordum. O depremde birkaç kaburgamı kırdığımdan oldukça emindim.

Riot inleyerek yüzünü Grace'in saçlarına gömdü. "Biraz daha uyuyamaz mıyız?"

"Hayır."

Grace otoriter patron sesime alışık olmadığı için gözlerini kırıştırarak bana baktı. Bunu dürüstçe yapıp yapamadığımı bilmiyordum ama bu konuşmayı bir an önce bitirmek istiyordum. Eğer geleceği göremiyorsam, şimdiki zamanla idare etmek zorundaydım.

Ezik.

Riot yataktan kalkarken homurdandı, eşleşip eşleşmediklerini bir saniye bile düşünmeden kendisine en yakın eşofman altı ve kazağı kaptı. Tam bir hayvan.

"Sen burada kal, ben atıştırmalıkları getireyim," diyerek esnedi ve elini saçlarında gezdirerek banyoya girdi. Wild köşesinde sessizce oturup tavana bakarken Grace dik bir pozisyona geçip saçlarını bir omzunun üzerinden örerken endişeyle aramıza baktı ve bu hareket başındaki bandajı çekince hafifçe irkildi.

"Her şey mi?" diye sordu. Tanrıça, uyku sersemi Grace benim favorim .

"Buraya gel ve bana sarıl," diye cevap verdim daha iyi bir cevap yerine. Zor birkaç gün geçirmiştım ve kendime bile itiraf etmek istemesem de *zamanın* acısını her zamankinden daha fazla hissediyordum. Zaman, zaman, zaman.

Riot, French'in bize getirdiği atıştırma lıkları karıştırıp vücuduma zarar verecek çeşitli paketlenmiş kahvaltılık lıkları çıkarırken hepimiz sırayla kalkıp hazırlandık. Sanırım artık bir önemi yoktu - sahip olduğum süreyi en üst düzeye çıkarmak için elimden geleni yapmıştım, ama yine de zaman azalıyordu. Bu noktada biraz işlenmiş şekerin ne önemi vardı?

Grace yatağı hazırlamamız konusunda ısrar etti ve Wild köşede durup telefonunu öfkeyle karıştırırken biz kenarda oturduk.

"Bullet gibi 'vücudum bir tapınak' falan değilim ama benim bile canım bir sebze çekiyor," diye iç geçirdi Riot, hevesle bir Twinkie açarken.

"Yolda biraz alalım... nereye gidersek gidelim," diye kabul ettim, yüzümü buruşturarak komodinin üzerine koymadan önce 'kahvaltıma' baktım. "Ama önce sana anlatmam gereken bir hikâye var."

Dünkü durumumuza benzer bir durumda olduğumuzu fark ettim ama bu sefer gruba Grace'in yerine Wild'ın hikâyesini anlatıyordum. Hah. Küçük bağlanmış ailemizin ozanı tamamen bendim.

Riot'un yedek yatağın üzerine attığı Twinkie'yi görmezden gelerek kollarını kavuşturmuş bir şekilde köşede duran Wild'a baktım. Wild başını salladı, yani en azından ne konuşmak üzere olduğumuzu tahmin etmişti.

Derin bir nefes aldım ve içimdeki Homeros'u kanalize ederek pek de mutlu sonla bitmeyen bir hikâye anlatmaya hazırlandım. "Bir zamanlar, Olimposlu tanrılar ölümlülerle neredeyse her gün etkileşim halindeydi. Ölümlüleri ziyaret ederlerdi.

insanlarla birlikte ürediler, hayatlarına müdahale ettiler, verdiler, aldılar, tüm bu iyi şeyler. Bu tanrılara ne kadar aşinasınız?"

Grace ağzındaki lokmayı yuttu ve kime sorduğumdan emin değilmiş gibi benimle Riot'ın arasına baktı.

"Özellikle odaklandığımız bir konu değildi. Agathos Büyükleri çok ahlakçıdır, Hera hariç neredeyse tüm Olimposluları onaylamazlar," dedi sonunda.

Bu izledi. Hera kesinlikle Agathos'un püriten enerjisini temsil ediyordu.

"Gaia onlara karşı savaş açtıktan sonra Olimposlular ortadan kayboldu. Ölümsüzler, yani *ölmediler* ama yeterince zayıfladılar ve Gaia en üst noktayı ele geçirebildi." Bu konuda pek çok teorim vardı ama şu an Wild ile ilgiliydi. "Olimposlulara her ne olduysa, yeraltı tanrıları zarar görmemiş gibi görünüyor, her zaman olduğu gibi yaşıyor ve alemlerini yönetiyorlar. Wild biliyor. Onlarla tanıştı."

Bum. Mikrofon düştü.

"Yeraltı dünyasının tanrılarıyla mı *tanıştın*?" Grace, Wild'a bakarken sesi fısıltıya dönüşerek sordu. "Nasıl? Ne zaman?"

Wild devam etmem için bana bir kez daha başını salladı, yüzünde temkinli bir ifade vardı. Bağ aracılığıyla Grace'den gelen bir özlem dalgası vardı ve onun Wild'la, benim ve Riot'un duygularına dair sahip olduğu türden bir kavrayış sağlayacak bir bağlantı kurmayı arzuladığını hayal ettim.

Yardımcı olabilirdi. Dışarıdan bakıldığında, komodinin üzerinde bıraktığım yenmemiş Twinkie kadar duygusaldı.

"Wild genç ve aptal bir Keres iken, Londra'daki yeraltı dövüş sahnesinde hızla yükseldi. Kendinden emindi, ringlerde yenilmezdi. Cage mi? Bilmiyorum, bu konuda hiçbir şey bilmiyorum.

Dövüşmek. Her neyse, bir gece bir dövüşten sonra kendine biraz *fazla* güvenmiş ve Ölüm'ün kendisinin bile onu yenemeyeceğini söyleyerek böbürlenmiş olabilir."

"Ölümün kendisi bundan hoşlanmadı mı?" Riot yüzünde hafif bir inanmazlık ifadesiyle tahmin yürüttü. Son zamanlarda yaşadığı onca şeye rağmen, Riot hâlâ tanrılara ve onların oyunlarına alışkın değildi.

"O yapmadı. Ölüm Tanrısı Thanatos, Wild böyle büyük iddialarda , bunları desteklemesi gerektiğine karar verdi. Wild'ı Kral Hades ve Kraliçe Persephone'nin yeraltı dünyasındaki sarayına, ölümlülerin -belirli koşullar altında ve sadece davetle- ziyaret edebildiği bir yere götürdü ve onu bir dövüşe davet etti."

Grace, Wild'a gidecekmiş gibi hareket etti, ama o duvara doğru daha da geri çekildi ve durdu, Riot ve ben bunu anlamadan önce reddetme dalgasını tam olarak kapatamadı.

"Kaybetti. Belli ki," diye kestirip attım, Muhteşem Grace'imın duygularını incittiği için Wild'a yeniden kızdım. "Tanrılar ve tanrıçalar zaferlerini öylece bırakmaktan nadiren memnun olurlar. Thanatos onu sessiz bir yaşamla lanetledi, böylece Wild bir daha asla böbürlenemedi. Bu beş yıl önceydi. Wild o zamandan beri dünyayı dolaştı, servetini dövüşerek kazandı ve bilirsiniz, sessizliğiyle ün kazandı." Wild'ın gözleri seğirdi. "Sonra Milton'a geldi ve parasını Milton mini imparatorluğunu kurmak için kullandı."

Wild bana yine ters ters baktı ve imparatorluğundan "küçük" diye bahsedilmesinden hoşlanmadığını tahmin ettim. Yani, sadece iki yıldır orada olduğunu düşünürsek yeterince etkileyiciydi ama Milton küçüktü ve emlak ucuzdu. Bir tür emlak kralı sayılmazdı.

"Wild uzun bir süre boyunca Keres'in etrafında öldüğünü gördü. Kana susamışlıkları onları ele geçirdi ve fiziksel olarak daha dayanamayacak hale gelene kadar savaştılar.

Bu olduğuunda, Thanatos ruhları toplamak için ortaya çıkar ve Wild'a görüldüğünden emin olur, ki bu açıkça standart prosedür değildir."

Wild bana kocaman gözlerle bakıyordu ve bu kısmı benimle paylaştığına şaşırdığını tahmin ediyordum.

"İşte bu yüzden Wild Milton'daki Keres daimonlarıyla ilgilenmek için bu kadar çaba sarf ediyor. Sanırım tüm o ölümler yüzünden yersiz bir suçluluk duygusu taşıyor, her ne kadar zamanlarının ne zaman dolacağına Wild değil Kaderler karar vermiş olsa da."

Kahretsin, rüyamda daha iyi açıklamış olmalıyım. Sözlerimden pek de ikna olmuş görünmüyordu.

"Yapılabilecek bir şey olmalı," dedi Grace usulca, Wild'a özlem dolu bir bakış atarak. "Bunu tersine çevirmenin bir yolu olmalı."

Grace ve onun sonsuz iyimserliği. Bazen buna inanmak çok cazip geliyordu. Benim lanetimin etrafında bir yol bulabileceğine inanmak. Wild'inkini de. Lanet olsun, biz şanssız küçük bir ekiptik.

Riot son yıllarını kokainle beslenen bir hüznün kozasında geçirmişti ve bir şekilde hepimiz arasında en iyi durumda olan oydu.

Wild ona bakmayı reddederek başını salladı.

"Bu yüzden mi benim ruh bağım olmak istemiyorsun?"

Riot onun yanında sessiz bir öfke sesi çıkardı ve ben de bu duyguyu anladım çünkü Grace'i reddetme fikri benim için delilikti. Yani *ölüyordum* ama yine de ondan uzak duramıyordum.

Wild'ın yüzünde kendi kalbimi burkan acılı bir ifade belirdi ve bunun Grace'inkini ne kadar etkilediğini hissedebiliyordum. O anda her şeyden çok konuşmak istediğı belliydi ama ona nasıl hissettiğini söyleyemiyordu. Yer tekrar hareket etti, bu sefer yumuşak bir gümbürtüden ziyade şiddetli bir *yalpalamayla* ve Riot ve ben aynı Grace'i yakaladık, kalbim atıyordu

göğsümden dışarı çıktı. Artık hayatımız böyle mi olacaktı? Gaia, Grace kehaneti yerine getirmeden önce onu öldürerek Kader'i atlatmaya çalışarak adımlarımıza musallat mı olacaktı?

Bir şey ruhumu çekiştirirken kaskatı kesildim, bir yanlışlık hissi, neredeyse havada dalgalanan *bir şey*.

"Dikkatini ver," diye fısıldadı Grace, Riot'un elini tutup benimkine uzanırken. "Ses dikkatini vermeni söylüyor."

Hangi lanet ses?

Grace şimdi de sesler mi duyuyordu?

Hava odanın ortasında kıvrılıp bükülerek lanet bir *geçide* dönüşürken Wild kendini duvara yasladı. Grace'i yataktan çektim, Riot ve ben birlikte hareket ederek onu arkamızda konumlandırırken, bir figür dönen uçurumdan çıktı, ucuz motel odasına hakim oldu ve üçümüzü Wild'dan ayırdı.

Vay anasını.

Devasa tüylü, gümüş rengi yanardöner kanatları ilk fark ettiğim şeydi çünkü odanın neredeyse tamamını kaplıyor gibiydiler. Zeytin rengi teni, omuz hizasında dalgalı siyah saçları ve uzun, siyah sakalıyla orta yaşlı bir adam gibi görünüyordu ama görüldüğünden çok yaşlı olduğundan hiç şüphem yoktu. Kadim. Ölümsüz.

Tanrı omuzlarını sabırsızca yuvarladı, kanatları hareketle birlikte hafifçe çırpındı. Yine de eski bir Yunan kıyafeti giymemişti. Hayır, bu lanet herifin üzerinde mavi ve gümüş payetli bir *takım elbise* vardı ve altında gömlek yoktu. Ziggy Stardust'ta ne vardı da bizim boktan motel odamıza girmişti?

Wild'ın yüzündeki dehşet dolu tanıma ifadesine bakılırsa... Thanatos.

"Ah, bu benim en sevmediğim Keres değil mi? Bir kurtarma gezisine gönderildim ve nerede olursanız olun sizi bulabilmek çok kolay. Benden bahsederken daha da kolay - tabii ki *senden* değil. Seni lanetlemekteki öngörüm için kendimi alkışlıyorum."

Ben de *Nyx*'in korkutucu olduğunu sanıyordum. Bu adam korkunçtu, ışıltılı, akli başında olmayan bir şekilde.

"Bu bir parti değil mi?" dedi tanrı, odayı incelerken sesi alaycıydı. "Yani, üç daimon ve bir agathos bir bara giriyor... Ama burası bir bar değil. Burası yeraltı dünyası. Gelin ölümlüler. Gaia Teyze bugün *oldukça* kötü bir ruh halinde."

"Bekle-" diye itiraz ettim, portal bizi ileriye doğru sürüklerken topuklarımı halıya gömdüm.

Thanatos neşeyle, "Hayır, kesinlikle beklemek istemiyoruz," diye cevap verdi. "Neler oluyor?" Grace soluk soluğa, yerinde kalmak için mücadele ederek

Hem Riot hem de ben. Yine de bir anlamı yoktu. Kullandığı büyü her neyse, sadece kaba kuvvetle savuşturulamazdı. Akıntı bizi ileriye doğru sürükledi ve birlikte portaldan geçerken Wild'ın yanına çarptım, aslında hiç de boş olmayan bir tür boşlukla kısa süreliğine kör oldum. Perde -bu yaşam ile sonrası arasındaki ayrım- canlılık ve hareketlilikle doluydu ama görebildiğimiz bir şey yoktu.

Dördümüz de içine çekildiğimiz rüzgâr tüneline birbirimize tutunmak için mücadele ederken Wild'ın eli pazuma dolandı. Önümüzde Thanatos'un ışıltılı kanatlarını belli belirsiz seçebiliyordum, sanki nereye gidiyorsak oraya değil de bir sahneye çıkmak üzereymiş gibi payetleriyle salına salına yürüyordu.

Yeraltı dünyası. Yeraltı dünyasına gideceğimizi söyledi.

Başladığı anda etrafımızdaki dünya duruldu ve ben hemen öne doğru eğildim, ellerimi dizlerime dayadım ve çalıştım.

"Hoş geldiniz," dedi bir kadın sesi usulca ve doğrulmamı sağladı. Grace hemen yaralı kolumdaki elimi tuttu ama acı falan yoktu. Aslında tüm ağrılarım ve sızılarım kaybolmuştu. Göz ucuyla Grace'e baktım ve yüzünün o güzel, kusursuz haline geri döndüğünü, görünürde tek bir çürük ya da leke olmadığını gördüm.

Bu öldüğümüz anlamına mı geliyordu? Hepimiz ölmüş olsaydık çok kızardım. Yakın zamanda ölmesi gündemde olan tek kişi bendim.

Wild aniden benim ve Grace'in gömleklerinin arkasından tutup bizi yere doğru çekti ve bizi eğilmeye teşvik ettiğini hemen anladım. Kimseyi gücendirme riskini almak istemediğimden, Nyx için yaptığım gibi diz çöktüm, Grace de beni takip etti ve Riot beceriksizce onun ardından güm diye yere vurdu.

"Çok tatlısınız, değil mi?" diye mırıldandı ses. Kirpiklerimin arasından başımı kaldırıp baktığımda, cömert vücudunu vurgulayan ince altın kemerli, zümrüt rengi, dökümlü bir peplos giymiş, korkunç derecede heybetli bir tanrıçanın bize baktığını gördüm. Teni o kadar solgundu ki sanki hiç güneş görmemiş gibiydi ve beline kadar uzanan dalgalı saçları buğday rengindeydi.

Hasat ve bolluk tanrıçası gibi görünüyordu. Ya da en azından birinin kızına.

"Çok kibar. Ayağa kalk. Ben Persephone, evime hoş geldin."

Lanet *Yeraltı Dünyası*'nın Kraliçesi Persephone, bizi saraydan geçirerek büyük bir taht odasına götürdü; bu oda, yüzünde sıkılmış bir ifadeyle, korkutucu büyüklükteki oniks bir tahtın üzerine çökmüş bir başka figür dışında boştu.

Hades, Thanatos'un sahip olduğu uzun, kıvrık siyah saçlara ve uzun siyah sakala sahipti, ancak cazip aksesuarlardan hiçbirisi yoktu. Bunun yerine, üzerinde özenle işlenmiş kan kırmızısı bir himation bulunan, kenarları altın işlemelerle süslenmiş ve omzunda gösterişli bir bronz kopçayla tutturulmuş koyu renk bir chiton giyyordu.

"Bunun ayrıntılı bir rüya manzarası olmadığına emin misin?" Grace bana fısıldadı.

"Sürücü koltuğunda ben oturmuyorum," diye onu temin ettim. Oldukça yaratıcı bir adamdım ama *bunun* için gerekli hayal gücüne sahip değildim. Üzerimizdeki tavan en az üç kat yüksekliğindeydi ve orijinal Moro'lar olduğundan emin olduğum korkunç tasvirlerle boyanmış, insanlığı bir umutsuzluk salgını gibi süpürüyordu. Cesur bir dekor seçimiymi, ama bu odanın göz korkutması gerekiyordu ve bunu çok iyi yapıyordu.

Sarayı kaplayan devasa Dor sütunlarının arkasındaki koridorları ve oyukları belli belirsiz seçebiliyordum ama hepsi terk edilmiş gibi görünüyordu. Thanatos bile ortadan kaybolmuş, bizi yeraltı dünyasının iki hükümdarıyla baş başa bırakmıştı.

"Bu benim kocam," dedi Persephone, tahtında uzanan *Hades*'i -Hades- işaret ederek. "Bugün biraz huysuz. Ölümlülerin kendi krallığında olmasından hoşlanmıyor."

"Özür dilerim," diye ciyakladı Grace otomatik olarak, tekrar eğilirken bize liderlik etti. Başımı kaldırıp baktığımda Hades'in hafif bir eğlenceyle Grace'e baktığını gördüm.

"Kalk," diye seslendi, sesini yükseltmeden. "Karım seni burada istiyor, işte buradasın."

Persephone bana rüzgâr çanlarını ya da perileri hatırlatan hafif bir kahkaha atarak, "Sonsuza kadar değil," dedi. Bu çok gerçeküstü bir şeydi ve ben de zamanında pek çok gerçeküstü şey görmüştüm. Biz dibinde ayağa kalkarken, o da kocasının yanındaki sarmaşıklar ve çiçeklerden oluşan özenle hazırlanmış tahtına oturdu. "Bir noktada buraya kalıcı olarak geleceksin - bütün ölümlüler gelir- ama henüz senin zamanın değil."

Grace'in eli benimkine sıkıca sarıldı. Bu iyiye işaretti, değil mi? En azından "hey Bullet, burada kalıp Thanatos'u bir yolculuktan daha kurtarabilirsin" demiyorlardı. Nereye gitmişti ki? Ölüm Tanrısı'nın meşgul bir adam olduğunu tahmin ediyordum.

"Yolunun nasıl geliştiğini görmek için seni sadece izleyecektim ama atalarının annesi zorlu bir düşman. İyileşmen gerekiyordu."

Grace konuşmanın uygun olup olmadığından emin değilmiş gibi endişeyle, "Teşekkür ederim," dedi. "Bizi iyileştirdiğiniz için çok minnettarız."

Persephone elini umursamaz bir tavırla salladı. "Yüzyıllar boyunca ölümlüler arasında yeni bir kahraman bulmak için pek çok girişimde bulunuldu. Savaş her şeyi yok etmeden önce her şeyi eski haline getirecek birini. Kaderler her zamanki gibi çekingen davrandılar ama doğru kişiyi bulmakta zorlandıklarına da inanıyorum. Agathos, daimon ve hatta insanın doğru kombinasyonunu. İlahi olana saygı duyan ama ne türden olursa olsun diğer ölümlülere şefkat duyan biri. Bu onlar için bulması zor bir dengeydi. *Kurmak için. Ta ki sana kadar.*"

Grace'in bayılmasına iki saniye kalmıştı.

"Kehanet konusunda bize yardımcı olabilir misiniz? Kraliçe Persephone?" Aceleyle sonuna ekledim. Nyx'in bunca yıldır bana verdiği onca derse rağmen

Yıllar boyunca, yeraltı dünyasının kral ve kraliçesine nasıl hitap edileceği hiç ele alınmamıştı.

Neredeyse altın sarısı gözlerini bana çevirdi, yüz ifadesi hafifçe eğleniyordu. "Sana cevap veremeyeceğimizi biliyorsun, sadece ipucu verebiliriz. Kuralları çiğnediğim için evimde üç öfkeli Kader'in olmasını istemiyorum. Oneiroi, ilahi olan hakkında herkesten daha çok şey biliyorsun. Her neyden şüpheleniyorsan, muhtemelen haklısın."

Lanet olsun.

Riot, Grace'in başının üzerinden bana beklenti dolu bir bakış attı ve bununla birlikte ağır bir yargılama dozunu da beraberinde getirdi. Teorimi onlara güvenmediğim için değil, yanıldığımı umduğum için saklıyordum.

Grace'in bulması gereken şeyin 'kim' değil 'ne' olduğunu umuyordum. Bu işleri çok daha karmaşık hale getirdi.

"Kurşun mu?" Grace elimi sıkarak beni cesaretlendirdi. *Persephone* - Persephone - bana cesaret verici bir baş selamı verdi. *Güzel, güzel. Sadece normal bir gün.*

"Olimposlular. Olimposlular derinlerdeki hazinedir."

"Düşündüğümünden daha akıllılar," diye fısıldadı Hades yüksek sesle, karısının tahtına doğru eğilerek. *Saldırgan.* "Ya da en azından şu öyle."

Persephone bir elini kocasının koluna dayayıp diğer eliyle altımızdaki zemini belli belirsiz işaret ederek, "Tartarus, daha doğrusu," diye onayladı.

"Oraya gidebilir miyiz?" Kuşkuyla sordum. Nyx'in yaşadığı yerin orası olduğunu biliyordum ama beni rüyalar aleminde oraya getirdiğinden şüpheliydim.

"Teknik olarak *buraya* giremezsin," diye alay etti Hades.

"Ne demek istiyor?" diye düzeltti Persephone, kocasına şefkatli bir bakış fırlatarak. "Siz ölümlüler olarak özellikle hoş karşılanmadığınız hiçbir yere gidemezsiniz, bu ister bizim alanımız olsun, ister Tartarus, ister

geri kalan tanrıların inzivaya çekildiği göksel düzlem. Tartarus *diyarı*, *tanrı* Tartarus'un alanıdır. Burası onun bir uzantısıdır ve eğer onu hiç beklemediği bir anda gerçek formunda görürseniz ölümlü zihinleriniz patlar; aynı şey her tanrı için geçerlidir. Şu anda olduğu gibi parıltımızı köreltiyoruz."

"Eğer onlara ulaşamazsak onları nasıl özgürleştirebiliriz?" Grace her şeyden çok kendi kendine sordu.

"Bu bir gizlilik ya da güç meselesi değil, bir zekâ ve inanç meselesi," diye yanıtladı Persephone biraz gizemli bir şekilde. "Umarım başarısın, Agathos Grace. Tartarus gerçekten Gaia'nın esareti altında - onun diyarına gidemeyiz, yoksa biz de hapsedilme riskiyle karşı karşıya kalırız ve annemi görmeyeli uzun yüzyıllar oldu."

Bölüm 13

"I yapmam gereken şeyler var. Başarısız olma, Grace agathos," Hades lanet

Hades aniden ayağa kalktı ve bir saniye bile beklemeden uzaklaştı. Bakış.

Persephone şaşkınlığımızı fark ederek, "Bunu o yapıyor," dedi. "Ne de olsa yeraltı dünyasını yönetmek küçük bir görev değil."

Bu başıma gelen en tuhaf şeydi ve kafam iyiiken bazı *şeyler* görmüştüm. Yine de hiçbiri lanet olası *yeraltı dünyasını* ziyaret edip Hades ve Persephone ile tam teşekküllü bir konuşma yapmakla kıyaslanamazdı.

Ne oluyordu ki?

Belki de bu, Bullet'in benimle dalga geçmek için hazırladığı ayrıntılı bir rüya manzarasıydı.

Persephone, "Sizi ne olursa olsun almaya niyetliydim -sağlığınız endişe verici derecede kötüydü- ama Wild'ın diyarımızla ilgili deneyimlerini sizinle paylaşacağını ve böylece bu kadar endişe verici olmayacağını umuyordum," dedi, insanlık dışı bir akışkanlıkla ayakta durarak. Wild'ın yeraltı dünyasına yaptığı geziyi Ölüm Tanrısı bizi kaçırmak için ortaya çıkmadan beş dakika önce öğrenmiş olmamız bir yana, hiçbir şeyin bizi buna hazırlayabileceğinden şüpheliydim.

"Her neyse, muhtemelen kendinizi toparlamak için biraz zamana ihtiyacınız var. Kısa süre içinde yeni bir sakin bekliyoruz, tanışmanızı istediğim biri."

Hepimiz olduğumuz yerde donup kaldık, Grace'in korkusu bağdan aşağı dökülüyordu.

"Henüz zamanı gelmedi. Thanatos meşgul, kendi hızında çalışıyor. Orphne, misafirlerimize balkonu gösterir misin? Bir süre dinlenin, bundan sonra ne yapacağınızı düşünün. Ne Nyx'in ne de Gaia'nın size ulaşamayacağı bu kısa molanın tadını çıkarın." Persephone elini umursamazca salladı ve bir -o da neydi? Bir su perisi mi? Bizi taht odasından dışarı çıkardı. Orphne bir yeraltı tanrıçasının nasıl görüneceğini hayal ettiğim gibiydi -solgun, koyu gözleri, dizlerine kadar ipek gibi sarkan düz siyah saçları ve ince bedeninin üzerine uzun katlar halinde dökülen, mozaik zemin boyunca iz bırakan siyah elbisesi.

"Balkonda kal," diye emretti Orphne kısık bir sesle. "Eğer sarayın sınırlarını terk edersen, üst dünyaya geri dönemezsin."

Elinde, gölgeli mermer koridoru zar zor aydınlatan alevli bir meşale tutuyordu ama biz yarım daire şeklindeki balkona adım attığımızda gökyüzünden loş morumsu bir ışık parlıyor gibiydi. Dördümüz de doğruca aşağıdaki bir nehrin sarayı şimdiye kadar gördüğüm en canlı çiçek tarlasından ayırdığı korkuluklara yöneldik.

"Elysian Tarlaları," diye fısıldadı Bullet. "Nyx bana daha önce bunun görüntülerini göstermişti."

Bullet'a kaşlarını çatarak, "Bu biraz ürkütücü," dedim. "Neden sana yeraltı dünyasını gösteriyordu?"

Gözlerini kırıştırdı, ağzını açıp tekrar kapattı. Belli ki kastettiğinden fazlasını söylemişti ve nasıl geri adım atacağını düşünürken kafasında dönen çarkları görebiliyordum.

"Sorun yok Bullet," dedi Grace sessizce, elini tutup sıkarak. "Sadece bize söyle."

"Bunun bir teşvik olması gerekiyordu," diye mırıldandı Bullet rahatsız bir şekilde, Grace'in elinden kurtuldu ve başındaki artık gereksiz bandajı dikkatlice çıkardı. "Kehaneti yerine getir, kahraman ol, hep birlikte sonsuza dek burada kalalım. Yeraltı dünyasının en yüksek düzlemi, sadece seçilmiş birkaç kişinin ölümsüz günlerini geçirdiği yer."

Grace tekrar tarlalara baktı, gözleri parıldayan durgun gölde durakladı. Burada güneş ışığı yoktu ama her nasılsa zifiri karanlık da değildi. Önümüzdeki manzarayla ilgili şey güzel ve çekiciydi ve ölümden sonraki hayatı düşünmek için acelem olmasa bile sonsuzluğu burada geçirme fikri korkunç değildi.

Bullet'ın böyle bir lüksü yoktu. Bullet muhtemelen ölümden sonraki hayatı çok düşünmüştür.

"Bana söylemedin," diye iç geçirdi Grace. "Ya da uykumda söyledin ve ben unuttum."

"Sana söylemedim çünkü bunun seni etkilemesini istemedim," diye karşı çıktı Bullet. "Eğer kehaneti yerine getirmeye karar verirsiniz, size yüklenen bu görevi kabul ederseniz, bunu *istediğiniz* için yapmalısınız. Çünkü sen

doğru hareket tarzı olduğuna inandığınız için. Size rüşvet verildiği için değil - ya da daha kötüsü, *bana* rüşvet verildiği ve sizi buna zorladığımı için değil."

Grace dudaklarını büzdü ama itiraz etmedi ve Bullet'ın kısalan ömrünün ve ona musallat olan lanetin sonunda ona ulaşip ulaşmadığını merak ettim. Grace ne kadar derin bir inkâr içinde olursa olsun, işaretlerin hepsi görmezden gelemeyeceği kadar bariz olmaya başlamıştı.

"Demek daha önce buraya geldin?" Grace, Bullet'ın laneti konusuna girmemeyi tercih ederek Wild'a döndü ve sordu.

"Evet."

Wild'ın sesi o kadar kısıktı ki kelimeyi yüksek sesle söylediğini fark etmem bir anımı aldı. Ben yüzüne yumruk atmayı düşünürken Grace'in çenesi düştü. Burada *konusabiliyordu* ve ona tek kelime bile etmemişti.

İri bir adamdı ama muhtemelen onu alt edebilirdim. Aklının başına gelmesi gerekiyordu.

"Oh," dedi Grace sessizce. "Konuştun."

"Burada konuşabilirim."

Çok garip.

"Ve Thanatos'la burada mı dövüştün?" Grace, sesi fısıltıya dönüşerek sordu. "Bizi toplayan tanrı mı?"

"Evet," diye yanıtladı Wild, gözlerini tarlalara dikerek. "Bizi benim sayemde buldu."

Kollarımı göğsümde kavuşturup ona dik dik bakarak, "Bu Grace'le büyük bir konuşma yapman için harika bir fırsat gibi görünüyor," diye gözlemledim. "Genelde içine atmak zorunda kaldığın tüm o kelimeleri dışarı çıkar."

Grace bana kızgın bir bakış atarak, "İsyan," diye azarladı. "İlk etapta bir agathos ruh bağı verilmesi, artı zorla fiziksel

Bağlanma sürecini başlatan bu temasla birlikte Wild'ın bir ömür boyu yetecek kadar istenmeyen *Grace'e* maruz kaldığını düşünüyorum."

"İstenmiyor değil," dedi Wild hızlıca, ona böyle hissettirdiği için ona kızmadan önce akıllıca onu rahatlatarak. "Bu seni *istemekle* ilgili bir mesele değil Grace. Ben *lanetliyim*."

"Seni lanetleyen tanrı gelip bizi alıp yeraltı dünyasına sürüklemeseydi bu çok daha etkileyici olurdu," diye belirttim. "Birkaç gün önce Gaia tarafından tamamen mahvedildik. Grace'in Kaderler tarafından verilen tanrıları kurtarmakla ilgili bir tür gizemli kehaneti var. Bullet konusuna hiç girmeyeyim bile. Hepimiz tanrıların bize verdiği yükleri taşıyoruz-" Bu ses de neyin nesiydi? "Şu anda *şarkı* mı söylüyorsun?" Bullet'a bıkkınlıkla sordum.

"*Yapabileceğin Her Şey*," diye yanıtladı Grace, başını hafifçe sallayarak ve dikkatini Wild'a çevirmeden önce Bullet'a hoşgörülü bir bakış atarak. "Hepimiz tanrıların hayatlarımıza bir şekilde müdahil olmasından etkilendik. Yaşadıkların, Thanatos'un sana yaptığı lanet... bunlar beni korkutmuyor. Beni uzaklaştırmıyor. Ama senin seçimini asla elinden almam, Wild."

Şaşırmış görünüyordu ama nedenini anlayamadım. Bir insan nasıl olur da Grace'i aylarca uzaktan izleyip onun tatlı, nazik ve düşünceli olduğu sonucuna varmazdı?

"Bunun seni etkilemesini istemiyorum," dedi Wild yavaşça ve bir an için adam için biraz kötü hissettim çünkü yüksek sesle konuşma pratiği olmadığı açıktı ve bu, dalmak için cehennem gibi konuşmaydı. "Zaten öyle, Thanatos bizi benim yüzümden buldu. biri her öldüğünde Ölüm Tanrısı'nı görmenizi istemiyorum. İnsanların daha fazla ölmesini istemiyorum."

sık sık . Thanatos... O her zaman dost canlısı değildir. Onun radarına girmeni istemiyorum."

Kahretsin, bu zor bir anlaşmaydı. Birkaç yıl önce suratımı darmadağın eden adam için üzölmek istemiyordum ama kesinlikle o yöne doğru gidiyordum.

Olan biten her şeye rağmen Grace, çevremizi işaret ederken alaycı bir gülümsemeyi başardı. "Bunun için biraz geç kaldık. Bence bu noktada, bir lanet daha nedir ki? Aramızda bir tanrıyla doğrudan iletişim kurmayan tek kişi Riot."

"getirme," diye mırıldandım.

Bullet hafifçe, "Bu işe gerçekten yanlış bakıyorsun," dedi. Wild'ın dikkati ona kaydı ve Bullet'ın yanakları ilk kez aşık olan bir genç kız gibi pembeleşti. Büyüleyici. "Senin sayende buradayız, Wild. Bu *iyi* bir şey. Kehanet hakkında cevaplar ve biraz da büyülu şifa aldık. Şikayet etmiyorum."

"Grace *kafasından yaralanmıştı*," diye ekledim, ne kadar kötü olabileceğini düşündükçe göğsüm sıkıştıyordu. Grace'in parmakları hafifçe saç çizgisinin üzerinde, yaranın olduğu yerde gezindi. "Şu anda tüm bu yeraltı gezisi için oldukça memnunum."

Wild kartlarını açık oynamakta ustaydı ama tahmin etmem gerekirse düşünceli görünüyordu. Ya da kafası karışık. Ya da kızgın. Bir bilsem.

Grace yavaşça, "Agathos'a her zaman Anesidora'dan, *Gaia*'dan gelen her hediyenin bir fedakârlıkla birlikte geldiği söylenir," dedi. "Bir insana şans bahşetme yeteneğimi kullandığımda, bunun bedelini kendi kötü şansıyla öderim. Onların acısını dindirdiğimde, acıyı kendi içime alıyorum. Belki... belki de yeraltı dünyasıyla olan bu bağlantı, yapmak zorunda bırakıldığın fedakârlığın *hediye* kısmıdır. Ya da belki öyle değildir ve ben fazla iyimser davranıyorumdur. Ama her iki durumda da, eğer bu şeyi keşfetmek istiyorsan

Wild, o zaman bunu keşfedelim. Ve eğer istemiyorsan, bu da sorun değil, bu seçimi yapma hakkına sahipsin. Ama bunu bana iyilik yaptığını düşündüğün için yapma. Seni yanımda *istiyorum*."

Wild kalın kalın yutkundu ve buna nasıl karşılık vereceğini bilemediği izlenimine kapıldım ama Grace onun alanına girdiğinde uzaklaşmadı, ona hızlıca, iffetli bir şekilde sarılmak için geçici olarak uzandı. Dostça bir sarılma. Ondan etkilendiğini biliyordum ama belki de onu ürkütmek istemiyordu.

"Etrafımda olmanı istiyorum. Senin etrafında olmak. Evet..." diye mırıldandı, hafifçe sırtını sıvazladı ve ürkmenin eşiğine gelmiş gibi görünüyordu.

Bullet'a "Hiç oyunu yok," diye mırıldandım. "Senden daha kötü."

"Benim oyunum var," diye alaycı bir öfkeyle soludu Bullet.

"Hiçbirinizin oyunu yok," diye homurdandım, Grace'in sadece o ve Bullet evde kalırken günde birden fazla mastürbasyon düşuna başvurduğunu, çünkü her ikisinin de birbirlerine hamle yapamayacak kadar korkak olduklarını belirtme zahmetine girmedim.

Grace, Wild'dan küçük bir adım geri çekildi, omzunun üzerinden geriye baktı ve dikkatini en gizemli ruh bağına geri vermeden önce gözlerini bana dikti.

"En son buraya geldiğinde sarayın bu kısmına gelmiş miydin?" Grace, Wild'a kolundan hafifçe çekiştirerek onu benim durduğum yere, çiçek tarlasına bakmaya yönlendirdi.

Olimposlular. Tartarus.

Kader bunu Grace'den nasıl isteyebilir? Herhangi bir ölümlüden? Bu bok için yeterli değildik.

"Hayır. Dövüş - güreş müsabakası - taht odasında gerçekleşti. Bugünkü gibi boş değildi. Etrafımızda onu alkışlayan her türden yaratık ve ruh vardı," diye homurdandı Wild.

"Ölü insanlar ve tanrılardan oluşan bir izleyici kitlesinin önünde dayak mı yedin?" diye sordum. "Bu çok zor."

Wild, Grace'in başının üzerinden bana bir bakış fırlattı, gözbebekleriyle bana kıcıımı tekmeleyebileceğini açıkça hatırlatmaya çalışıyordu.

"Uslu durun," dedi Bullet, sahaya bakarken sessiz bir kahkaha attı.

"Ah, buradasın."

Tanımadığımız bir ses bizi sıçrattı ve Grace'i yanıma çektim, bir kolumu onu koruyacak şekilde sardım, çünkü bir başka ilah daha ortaya çıktı, sanki bu artık yaptığımız sıradan *bir şeymiş* gibi. İlahi varlıklarla sohbetler. Büyütülecek bir şey değil. Bir podcast başlatmalıyız.

Önümüzdeki tanrıça Persephone ve hatta Orphne'den çok daha korkutucuydu. Koyu kahverengi teni neredeyse tamamen dövmelerle kaplıydı; hatta dövmeler yüzüne doğru yazı çizgileri halinde uzanıyordu. Mürekkepli olmayan kısımları gümüş piercinglerle parlıyordu ve koyu renk saçları sıkıca bükülmüş, kafasında dağınık bir şekilde toplanmış ve dövmeli boynunu gösteriyordu.

Grek tarzı kırmızı bir elbise giymişti ve ellerini kalçalarına dayamış, sırayla her birimizi sessizce süzüyordu.

"Oturun," diye emretti, tembelce bir el sallayarak. Arkamızda ahşap bir bank belirdi ve hepimizin beceriksizce üzerine düşmesine neden olacak kadar hızlı bir şekilde dizlerimizin arkasına doğru ilerledi. Önümüzde biraz daha büyük bir koltuk yarattı ve kendini zarıfçe içine katladı.

Sadece bir sandalyeydi ama burada ne kadar güçsüz olduğumuzu hatırlatıyordu. Havadan mobilya yapmıştı, Tanrı aşkına.

"Rüyaların Ruhu," dedi Bullet'e bakarak.

"Hekate, büyüünün, cadılığın, gecenin, ayın, hayaletlerin ve ruh çağırmanın tanrıçası," diye cevap verdi Bullet, sanki bu lanet olası bir sınavmış gibi.

Dudakları seğirdi. "Aynen öyle. Geri kalanınıza ne diyeceğiz? Sadece birinizin büyük bir unvanı var, o da . Sen, kızım. Yeraltı Dünyası'nın Kral ve Kraliçesi sana ne diyordu?"

"Grace the agathos." Kızımın gözleri daha önce hiç görmediğim kadar iriydi, bir eli kalçamı kavramış, diğeri Wild'ın ön koluna geçici olarak dayanmıştı, Bullet da diğer tarafımdaydı. Wild'a uzandığının farkında olup olmadığını merak ediyordum - kesinlikle bundan şikayetçi görünmüyordu.

"Agathos'a lütfet," diye alay etti Hekate. "Neyle uğraştığımı görüyor musun? Elbette mükemmel yöneticiler ama *şiiirden* anlamıyorlar. Sanırım bir şeyler bulmam gerekecek."

Bu, hiç şüphesiz, hayatımda yaptığım en tuhaf konuşmaydı.

Hekate bir an bana baktı, sonra da değerlendirici bakışlarını Wild'a çevirdi. "Siz ikiniz için unvan yok. Bir Moros ve Keres," diye homurdandı. "Daimonlara göre daha az ilginç olamazdınız. Kader neden sizi seçti, hiçbir fikrim yok."

Grace kaşlarını çattı, itiraz etmek için ağzını açtı, çünkü bağları söz konusu olduğunda kendini koruma içgüdüleri pencereden dışarı çıktı, ama hem Wild hem de ben aynı anda bir elini tuttuk ve onu şaşırtarak sessizliğe geri döndüren bir uyarı sıkması yaptık.

"Ama *sana* ne diyecekler?" diye düşündü Hekate, gözlerini tekrar Grace'e dikerek. "Sanırım başarılı olursan sana 'kurtarıcı' ya da onun kadar büyük bir şey diyecekler."

"Başarılı olmamızı istiyor musun?" Grace başını yana eğerek sordu. Gözbebeklerimle ve bağla kafasının içine 'ne oluyor *lan*' diye ışınlamak için elimden geleni yaptım çünkü bunu gerçekten teşvik edecek miydik? Şu ana kadar ilahlarla net olarak sıfır olumlu deneyim yaşadığımızı iddia edebilirim ve gerçekten bir daha hiçbiriyle etkileşime girmemeyi tercih ederim.

"Hiçbir tanrı kontrolsüz bırakılmamalı ve Gaia çok uzun zamandır kontrolsüz kaldı," diye cevap verdi Hekate ciddiyetle, başını sallayarak. "Hiçbir şey değilse bile, üst dünya artık *çok* sıkıcı. sırada gelip ölümlülerle oynamayı ve işleri ilginç kılmayı seven tanrılar ve tanrıçalar varken çok daha eğlenceliydi."

"Kimin için eğlence?" Belli belirsiz bir dehşetle mırıldandım. Şimdi elimi sıkma sırası Grace'deydi.

"Sakin olun, Morolar. Ölümlüler çok sıkıcı," diye mırıldandı Hekate gözlerini devirerek. "O zamanlar insanlar için de her şey daha eşitti, biliyorsun. Zengin krallar küçültülebilir, fakir köylüler yücelebilir, hatta sadece Demeter'in lütfunu ve cömert bir hasadı kazanabilirlerdi. Gaia böyle önemsiz şeyleri umursamaz - ya insanlar ona tapar ve yarattıklarına saygıyla davranırlar ve o da mutlu olur - ya da yapmazlar ve o da kızar. Evet, değerli agathos'unu iyilik yapması için dünyaya salmıştır, ama her sadece birazcık. Eutychia uzun sürmez," diye ekledi Grace'e sivri bir bakış atarak.

Hekate içini çekerek sandalyesine geri yaslandı. "Yine de Olimposluların adil olacağının ya da esaret altında geçirdikleri zamanın onları alçalttığıının bir garantisi yok. Hiçbir şeye sahip olmayan ölümlülerin bakış açısından işler daha kötüye gidemezmiş gibi görünse de, ölümlülerin daha iyi bir garantisi yok. Çok fazla şeye sahip olan çok az kişi ve çok az şeye sahip olan çok fazla kişi vardır."

Grace şaşkınlıkla kaşlarını çatı ve Hekate ona kedigil bir gülümseme verdi. "Rüya Ruhunuz benim aynı zamanda Kavşak Tanrıçası olduğumu söylemeyi unutmuş. Sen, canım, bir yol ayırımındasın."

En azından bu konuda anlaşabiliriz.

"Sen olsan ne yapardın?" Grace sessizce sordu. Hekate bu soru karşısında şaşırılmış görünüyordu, kaşları hafifçe çatılmıştı.

"Ne kadar ilginç bir düşünce," diye düşündü bileğindeki kalın gümüş kelepçelerden birini ayarlarken. "Bana bir ölümsüz için cevaplanması imkânsız olan tek soruyu sordunuz - ölümlü olsaydım ne yapardım? Söyleyemem. Yüz yıl çoğunuzun yaşadığından daha uzun ve benim için göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir süre. Ölümlüleri harekete geçiren, zamanları azaldığı için düşüncesizce şeyler yapmalarına neden olan o aciliyet duygusu, hiçbir ilahi varlığın gerçekten anlayamayacağı bir şeydir. Sadece bir ölümlünün hayatı, ne kadar kısa olursa olsun, tarihin akışını değiştirebilir. Sizler büyüleyici yaratıklarsınız."

Soruya hiç cevap vermemenin yolu.

"Gel," dedi Hekate aniden ayağa kalkarak ve elini Grace'e uzatarak. "Taht odasına geri dönmen isteniyor, Thanatos geri döndü."

Grace elini benimkinden çekip Hekate'ninkine koydu. Ve sonra ortadan kayboldu.

Bölüm 14

I Bir an için tökezledim, kollarımı boşluğa doğru uzattım. Her nasılsa, boş taht odasına geri dönmüştüm, *yalnızdım*.

Hekate nereye gitmişti? Buraya nasıl gelmişim?

"Panik yapma," diye mırıldandım nefesimin altında, kollarımı ortama sararak doğrulurken uzuvlarım şiddetle titriyordu. "Panik yapma Grace."

Ama panikliyordum çünkü Riot, Bullet ve Wild'ın nerede olduğunu bilmiyordum. Bizi neden ayırmışlardı? Bu yeraltı tanrılarının beni *önemsediğini* düşünecek kadar saf değildim ama bizim tarafımızda olduklarını sanıyordum. Beni ruh bağlarımdan ayırmak bizim tarafımızda olmayan bir şey gibi görünüyordu.

Şimdiye kadar etkileşimde bulunduğumuz tüm tanrıları ne kadar korkutucu bulmuş olsam da, onlar tarafından yeraltı dünyasında terk edilmek kesinlikle daha kötüydü.

"Alo?" Boş odaya biraz daha yüksek sesle seslendim, sesim devasa alanda uğursuz şekilde yankılandı.

Hiçbir şey.

Bu bir çeşit test miydi? Benden bir şey *yapmamı* mı istiyorlardı? Kazağımın etek ucuyla gergin bir şekilde oynadım, büyük bir taht odasında allık rengi kapüşonlu bir tişört, eşofman altı ve ayakkabısız durduğum için kendimi daha da gülünç hissettim.

Daha iyi bir fikrim olmadığı için odanın ortasına doğru ilerledim ve bir an durup üstümdeki tavandaki duvar resmine baktım. Gerçekten dehşet vericiydi. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel sanat eseriymiş, şüphesiz yetenekli bir ölümsüz varlık tarafından yaratılmıştı ama yine de dehşet vericiydi.

En soldaki köşede Thanatos'u tanıdım - ışıltılı kıyafeti olmadan çok daha az çekici bir versiyonu - ruhlar gibi görünen şeyleri merkezde yeraltı dünyası olduğunu tahmin ettiğim dönen bir kütleye doğru yönlendiriyordu. Başka tanrılar *da* vardı ve onların *daimon* olduğunu anlamam bir anımı aldı.

Bir köşede, vahşi görünümlü kanatları olan ve yüzleri hırıltılarla kıvrılmış, savaşan ölümlülere kılıç sallayan bir grup kadın hüküm sürüyordu. Keres olabilir mi? Bu korkunç kadınlar Wild'ın soyunun kurucuları mıydı?

Riot'un çizgisinin kurucusu belliydi. Ölümün girdaplı geçidine isteyerek uzanan ölümlülerin kulaklarına fısıldayan gaddar görünümlü sakallı bir adam.

Ama Thanatos gerçektir, bedenseldi, onu kendi gözlerimizle görmüştük. Bu, diğerlerinin de hâlâ etrafta olduğu anlamına mı geliyordu? Belki de emekliliklerini yeraltı dünyasında geçiriyorlardır?

Devasa odanın diğ er ucundaki kapılar büyük bir gürültüyle a ılabarak d    ncelerimi durdurdu ve sı ıramama neden oldu. Giri te ı ılıtlı Thanatos belirdi ve bana ürpertici bir gülümseme verdi, ben de kibarca karşılık vermeye çalıştım       beni öldürmesini istemiyordum. Wild'ın onun her zaman o kadar da arkadaş canlısı olmadığı konusunda ne demek istediğini kesinlikle anlamıştım; o ince kibarlı ın altında kesinlikle daha korkutucu bir taraf saklanıyordu.

Thanatos hiçbir şey söylemedi, sadece bir süre baktı ve sonra birinin geçmesine izin vermek için kenara çekildi. Asya kökenli güzel bir kadın odaya süzülür gibi oldu, kırmızı ve mor gözleri üzerime dikilirken beline kadar uzanan siyah saçlarına buyurgan bir fiske vurdu, mükemmel kemerli bir kaçı  l  bir kadın için etkileyici bir yargı gösterisiyle kalktı. Ve o kesinlikle  l yd . Bunu nasıl anladı ımı tam olarak bilmiyordum, vücudu hala sağlam görünüyordu ama üzerinde anlaşılması zor garip bir donukluk . Sanki içindeki ışık s nm   gibi idi.

Uzun boylu ve zarıftı, belki annemin yaşındaydı ya da biraz daha gençti ve rahatsız edici bir şekilde karı tırdı ı basit bir siyah peplos giyiyordu. Siyah peplos buradaki ruhlar için standart mıydı? Bana da bir tane verilmesini isterdim ama  lmemi  olmaktan da son derece memnundum.

"Kimsin sen?" diye sordu kadın, umursamaz tavrıyla yanıma yaklaşarak. Belki de  ld   nde olan buydu? "Ah, bir agathos." Yüzünü buru turdu, eli g be inin üzerinde geziniyordu. "Senin türünden birini bir daha asla görmemeyi umuyordum."

"Onlar... bir agathos... Bu yüzden mi buradasın?" Cevabından korkarak sonunda karar verdim.

"Beni öldürmek mi? Oh, evet. Yemek pi irirken evime girdiler ve beni karnımdan bı akladılar. Barbarlar."

Sadece *açlıktan ölüyor* olmam kusmamı engelledi. "Çok özür dilerim. *Çok* üzgünüm. Bu... Bu korkunç."

"Sanırım daha kötüsü de olabilirdi, en azından her şey oldukça çabuk bitti." Omuz silkti. "Yaşlanma ve zayıflama fikrinden hoşlanmıyordum, en azından artık bu konuda endişelenmeme gerek yok."

"Sanırım hayır," diye kabul ettim belli belirsiz. Neden buradaydım? Persephone agathos'un yarattığı dehşeti ilk elden görmemi mi istemişti?

Merakla başını yana eğdi. "Sen Agathos Grace'sin, değil mi? Auburn'den?"

"O benim," diye cevap verdim zayıf bir gülümsemeyle. "Agathos Grace."

Kibarca adının ne olduğunu sormama fırsat vermeden "Öldün mü sen?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Bunun için tanrılara şükürler olsun," diye iç geçirdi. "Bildiğim kadarıyla, var olan tek katlanılabilir agathos sensin, çoktan ölmüş olsaydın yazık olurdu. Daimonların sen ve davan dışında hiçbir şey için bir araya geldiğini görmemiştim."

"Davamın ne olduğunu düşünüyorlar?" Gerçekten merak ederek sordum.

"Korkunç tanrıçanız ne düşünürse düşünsün, seçme özgürlüğü. Belki de kendi agathos aşıklarımız olsaydı daimonlar üçüncü sınıf vatandaş olarak - hem insanların hem de agathosların altında- göz ardı edilmezdi."

"Onlar benim ruh bağlarım, sadece sevgililerim değil. Kader tarafından bahşedilen ilişkiler... Sanırım onlar da bizi bir araya getirme fikrinden hoşlanıyorlar."

Bana değerlendirci bir bakış attı. "Benim bir oğlum var. İyi bir oğul. Çok iyi bir daimon değil, ama sanırım onu bu şekilde tercih ediyorum. Belki de bunu ona söylemeliydim."

"Muhtemelen biliyordur," dedim ona nazikçe, Riot ile babası arasında kulak misafiri olduğum hırçın telefon konuşmasını hatırlayarak. Daha yaşlı bir daimon olabilirdi ama Riot'un babasına hiç benzemiyordu.

"Belki de," diye kabul etti. "O gerçek bir ana kuzusu evlattı. Endişelenecek ve üzülecek. Bu beni üzüyor. Umarım o da bir gün kendi agathos ruh bağıını keşfeder. Ona iyi gelecektir."

Bakışlarında bana söylediklerinden daha fazlasını söylediğini düşündüren bir şey vardı, ama bunu anlamaya fırsat bulamadan Thanatos kapıda belirdi, karanlık ve payetlerden oluşan bir hayalet.

"Zaman doldu. Bu sana bir hediye idi, Agathos Grace," diye gürledi Ölüm Tanrısı. "Umarım iyi kullanmışsındır. Gidelim," diye ekledi çenesini kadına doğru eğerek. Sesi sertti ama kaba değildi ve bana en ufak bir umut kırıntısı verdi.

Wild'sesini elinden almak zalimceydi ama belki de sadece bir gün geçirmişti. Şüphesiz, ölümsüz varlıklar bile o anın sıcaklığıyla kendilerini kaptırmış ve pişman oldukları şeyler yapmışlardır. Gaia bana tanrıların tamamen mantıksız aşırı tepkiler verebileceğini göstermişti.

"Thanatos," dedim çabucak, o tekrar ortadan kaybolmadan önce. "Ölüm Tanrısı," diye ekledim saygıyla, hafifçe eğilerek.

Başını onaylarcasına yana eğdi ve kayıtsızca beni izledi. Dizlerim titredi, ya sinirden ya yorgunluktan ya da her ikisinden, ama en azından denemezsem bu fırsatı hayatımın geri kalanında pişmanlıkla hatırlayacağımı biliyordum.

"Konu Wild. Ben sadece... söylediği şeyin kibrini ve bunun için onu cezalandırmak zorunda kalmanızı anlıyorum." Hoşuma gitmese ya da onaylamasam da . Tanrılar vefasızdı. "Ama yeterince acı çekmedi mi? Wild'ın

Benim için bağlantı, sırtında bir hedef olduğu ve lanet olmasa bile hayatının bundan sonra daha da zorlaşacağı anlamına geliyor..."

Kalın bir şekilde yutkundum, Thanatos'un göz kırpmayan bakışları ve daimon kadının meraklı bakışları altında cesaretim sarsıldı.

"Tanrıların sözü adamantine, Grace the agathos'tur. Fermanı çıkaran kişi tarafından bile kırılmaz, çözülemez ya da geri alınamaz."

Göğsüm bu sözlerin ağırlığı altında biraz çökmüş gibi hissetti. Wild'ın laneti *kalıcı* mıydı? Bu onun için ne anlama geliyordu? Bullet ve görmezden gelmek için çok uğraştığım Oneiroi laneti için? *Hiçbir şey* yapılamaz mıydı?

Thanatos beni yakından izledi ve tepkimi inceledi. "Ancak, *değiştirilebilirler*. Değiştirilebilir. Boşluklar bulunabilir, bu tür şeyler."

"Gerçekten mi?" Geniş gözlerle ona bakarak nefes aldım.

Thanatos başını salladı, başını geriye eğdi ve burnunun ucuyla bana baktı. "Evet ama yapmayacağım. Eminim görevinde başarılı olur ve Onikiler'i özgürlüğüne kavuşturursan, bunun için cömertçe ödüllendirileceksin," diye ekledi küçümseyerek ve bana sırtını döndü.

Hayal kırıklığının tadını alabiliyordum. Çok zor bir ihtimaldi ama Wild'a yardım etmeyi çok istiyordum. Hem onun hem de kendimin iyiliği için onu bu lanetten kurtarmayı. Onun konuşmasını duymayı seviyordum ve bunun sadece geçici olduğunu bilmek acı vericiydi.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum, Agathos Grace," dedi kadın yumuşak bir sesle ve onu takip etmek için döndü. "Korkunç sürprizlerle dolu bir günde, bu güzel bir sürpriz oldu."

"Ben de seninle tanışabildiğime sevindim," dedim sessizce, gidişini izlerken. Bu buluşmanın ne anlama geldiğini ya da Persephone'un bunu bana neden hediye ettiğini tam olarak bilmiyordum ama bunu kalbime yakın tutacak ve günlerimin geri kalanında hatırlayacaktım, bundan . Ne zaman korksam ya da

Önümdeki görevden bunaldığımda, mutfağında öldürülen onu hatırlardım.

Belki de mesele buydu. Belki de Persephone yeterince motive olmadığımı düşündü.

"Grace!"

Üç ruh bağım taht odasından bana doğru koşarken döndüm, Riot önce bana ulaştı ve beni yerden kaptı, yarı kucakladı, yarı yaralarımı okşadı.

"Sen iyi misin?" Bullet beni Riot'un elinden kurtarmaya çalışıp başaramayınca vazgeçti ve sırtıma sarıldı. "Ne oldu?"

Wild, Riot'ın arkasında durdu ve ben kendimi sorgulamadan önce Riot'ın omzunun üzerinden uzanıp parmak uçlarımı Wild'ın çenesine sürttüm.

"Bir agathos tarafından öldürülen bir daimonla tanıştım," dedim kalın bir sesle, elimi geri çekip Riot'un omuzlarını sıktıktan sonra tekrar yere kıvrıldım. "Sanırım Persephone onunla konuşmamı istedi. Şiddetten doğrudan etkilenen birini görmek için. Evine zorla girmişler," diye boğuk bir ses çıkardım ve onun yaptığı gibi göğüs kafesimi ovuşturdum.

"Peki bundan ne ders çıkarmamız gerekiyor?" Riot acı acı sordu. "Çünkü eğer 'agathos ile birlikte çalışmak' ise, ben bu işte yokum."

Wild parmak eklemlerini uğursuzca kırarak, "Ben de öyle," diye onayladı.

"Sence bu dersin amacı ?" Bullet ellerimden tutup beni kendisine doğru çekerek sordu.

"Bence... Bence o bu çatışmanın insan yüzüydü - ya da daimon yüzüydü. Nasıl acı çektiklerinin bir hatırlatıcısı. Her şeyin ne kadar anlamsız olduğunu."

"Onu tanıdın mı?" Riot homurdandı.

"Hayır. Bana adını hiç söylemedi." Keşke sorsaydı, sormalıydım. Hatırladığımda yüzüne bir isim koyabilmek istiyordum.

Onu.

"Şimdi ne yapacağız?" Karnım gürültülü bir şekilde guruldarken içim burkularak sordum. Buraya geldiğimizden beri açlığım ve susuzluğum giderek artıyordu ve bu durum endişe verici boyutlara ulaşmıştı. Buraya en fazla birkaç saat önce inmişiz gibi görünüyordu ama vücudum bu değerlendirmeye kesinlikle katılmıyordu. *Açlıktan* ölüyordum ve sadece saat için fazla susuz kalmıştım. Burada zaman farklı akıyor olmalı.

Yeraltı dünyasının bir numaralı kuralının hiçbir şey tüketmemek olduğunu da biliyordum.

"Gidebilir miyiz?" Riot mırıldandı, sanki kaçmaya hazırlanıyormuş gibi artık boş olan salona bakıyordu.

"Aslında yapabilirsin." Persephone'nin duvarın içinden fırlamış gibi ortaya çıkması hepimizin sıçramasına neden oldu. Görünüşe göre, fizik kuralları bu korkunç âlemde geçerli değildi. "İyileştiniz, kehanet hakkında bilgilendirildiniz ve Gaia şimdilik peşinizi bıraktı. Gel, seni kapıya götüreyim," diye devam etti Persephone, zümrüt peplosunu görkemli bir şekilde süpürerek dönüp sütunlardan oluşan duvarlardan birine doğru yürümeye başlarken. "Yukarı dünyaya dönme ve kaderini gerçekleştirme vaktin geldi."

Yeraltı Dünyası Kraliçesi bizi şaşırtıcı derecede aydınlık mermer koridorlardan, içine bakmaya korktuğum simsiyah bir nehir kıyısından geçirdi ve sonra alçak tavanlı, yukarı doğru eğimli, sanki yukarıdaki dünyaya geri yürüyebilecekmişiz gibi kayalık bir tünele götürdü. En hafif tabiriyle biraz tedirgin ediciydi.

Persephone, "Tüneli takip edin, sizi yüzeye çıkaracak," diye talimat verdi. Tekrar süslü bir geçit bulacağımızı ummanın çok fazla olduğunu tahmin ediyordum. "Siz buradayken bir gün geçti."

Hayatımın bir günü daha *puf* diye gitti.

"Tüm yardımlarınız için teşekkür ederim," dedim ona gergin bir şekilde, Persephone'ye ettiğim teşekkürün bir şekilde Gaia'ya ettiğim teşekkür gibi sonlanmasından korkuyordum. Tanrıçalara minnettarlığımı gösterme konusunda sonsuza dek temkinli olacaktım, minnettarlığımı göstermemenin muhtemelen daha büyük bir risk olduğunu bilsem bile.

"Oh, gitmeden önce," diye seslendi Persephone, hepimizi yokuşun dibinde duraklatarak, "size bir hediyem var."

Bullet'in gözleri panikle açılmıştı ama bunun gelecekle ilgili öngörülerle hiçbir ilgisi yoktu. Derslerimizde bana bir tanrıdan gelen yetenekli bir kılıcın ne kadar iki ucu keskin olabileceğini vurgulamak için bolca zaman harcamıştı.

Ama hayır demek de bir seçenek değildi.

Bize doğru süzülüyor gibiydi, tam önümde durdu ve giysisinin kıvrımları arasında bir yerden avucumdan çok da büyük olmayan koyu kahverengi deri bir kese çıkardı.

Onu gücendirme riskini almak istemediğimden, kesenin içindeki her neyse *tıkırdadıkça* daha da kırılğanlaşan bir gülümsemeyle kabul ettim.

"Onu açmak için doğru zamanı bilecek miyim?" Kendimi biraz Pandora'nın daimon amforası gibi hissederek sordum, dünyayı kasıp kavurmaya hazırdım.

Persephone alay etti. "Hayır. Açıkçası, hiçbir ölümlünün muhakemesine güvenmiyorum; temel sağduyuyu öğrenecek kadar bile uzun süre ortalıkta değilsin. Büyük bir jest yapmanız, tanrısallığınızı *göstermeniz*, onları dikkat etmeye zorlamanız gerektiğinde bunları toprağa saçın, ancak yalnızca gerçekten saklandığınız yerden çıkıp kendinizi dünyaya duyurmaya hazır olduğunuzda. Elinizde bir sürü ve Gaia'yı çileden çıkaracak. Uyarıldınız."

"Ben de öyle," diye cevap verdim belli belirsiz, içinde ne varsa yanlışlıkla dışarı çıkmasın diye keseyi sıkıca kavrarken. Bir çeşit tohum mu? İlahi tohumlar mı? Bilmek istediğimden emin değildim. Deri keseyi dikkatlice eşofmanımın cebine soktum ve asla öğrenmeye ihtiyacım olmamasını umdum.

"Ah, bir şey daha var," diye ekledi Persephone, bana doğru uzanıp buz gibi elini alnıma bastırarak. Yerimde donakaldım - korkudan mı yoksa büyüden mi, emin değildim. Wild, Bullet ve Riot'un yüzlerindeki sinirli ve telaşlı ifadeler bir gösterge ise muhtemelen büyüden. Sorgulamak için ağzımı açamadan, gözlerimin arasına bir acı saplandı. Bacaklarım bir şekilde yerinde kilitli olmasaydı, acı dizlerime kadar inebilirdi. Bir şey zihnime doğru ilerliyor, ruhumu kemiriyor, tahrip ediyor, *araştırıyordu*.

Persephone'nin sesi zihnimin içinde yankılanarak fısıldadı. Beynimin içinde bir yırtılma hissi vardı, sanki bir yara bandını tutup *çekmiş* ve onunla bir et parçasını koparmıştı. Kısa bir an dayanılmaz bir acı ve ardından karanlık, mutluluk verici bir hiçlik oldu.

Bölüm 15

"G yarış!" Riot bağırdı, kalp atışları kulağımda gümbürdüyordu.
"Uyan, Gracie!"

"Kıpırdanıyor," diye mırıldandı Wild'ın alçak sesi. "Ona bağırmayı kes."

"Uyandım, ," dedim Riot'a halsizce, gözlerimi kırıştıtararak.

Çevremde. Hâlâ yamacın dibindeydik, üç adam da etrafımda yere diz çökmüş, yüzlerinde endişeli bakışlarla geziniyorlardı. "Persephone nerede?"

"Gitti," diye mırıldandı Wild, arkasındaki karanlığa bir bakış fırlatarak.

"Sana ne yaptı?" Riot ayağa kalkmama yardım ederken sordu
yukarı doğru itti. "Söylemez. Bullet bilmiyor."

Bullet bu konuda da perişan görünüyordu, benden uzak duruyor ve ellerini sinirli bir şekilde birbirine vuruyordu. Bir an için çok çocuksu göründü.

Bana ilk kez hoşlandığını söylediği zamanı hatırlattı, gençken rüya aleminde bir plajda duruyorduk.

Nefesimi içime çektim, olduğum yerde donup kaldım. "Ne oldu?" Riot acilen sordu.

Açıklamak için ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım, o kadar bunalmıştım ki konuşmak imkânsız gibi geliyordu. Tanrım, kesinlikle yine ağlıyordum. Zavallı ruh bağlarım muhtemelen bana ne yapacaklarını merak ediyorlardı, sürekli onlara ağlıyordum.

Ama bu sefer kendime engel olamadım çünkü hepsi anılarımın içindeydi, *hepsi*. Bullet'ın tek başına taşıdığı tüm anılar. Her ilk buluşma, Bullet'in benim için yarattığı her güzel rüya, uyandığımda hatırlamayacağımı bile bile yaptığı her yıkıcı itiraf. Her şeyi hatırlıyordum.

Riot'un kucğından sendeleyerek ayrıldım ve Bullet'in üzerine yığıldım, göğsüne doğru haykırırken kazağını sıkıca kavradım, çocukken birlikte oynadığımız ya da yetişkinen ay ışığı altında yürüdüğümüz anılar zihnimde bir video makarası gibi akarken, bu yabancıya her gün hayatımla ilgili sırlarımı anlattım, onun benim ruh bağım olduğunu derinlerde bir yerde biliyordum ama bu bilgiyi onun bir daimon olduğu gerçeğıyle bağdaştıramıyordum.

Ve gelecekler... Bana gösterdiği o kadar çok gelecek vardı ki. Sevgi ve kahkahalarla dolu güzel gelecekler ve içimi kemiren bir *yokluk*, çünkü Bullet onlarda yoktu.

"Hatırlıyorum," diye çıkmayı başardım, göğsüne doğru hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum. Bullet'ın kolları beni sıkıca sararak olduğum yerde tuttu. "Hepsini hatırlıyorum. Her rüyayı. Her buluşmayı. Her şeyi. Persephone onları saklayan şeyi bir şekilde ortadan kaldırdı."

Bullet'in günlerinin sayılı olduğunu bildiğini bana kaç kez söylediğini, çocukken geleceğinin onu nelerin beklediğini ilk fark ettiğinde hissettiği öfkeyi... Tanrılar adına, bu acı veriyordu. Bunu tek başına yaşamış olması çok acı vericiydi. Bunu bana itiraf etmişti ve ben uyandığımda hiçbir şey olmamış gibi günüme devam etmişim çünkü o her zaman her şeyi olumlu bir şekilde bitirmeyi başarmıştı. Her zaman beni düşünüyor, bana uyum sağlıyor ve beni *seviyordu*.

Nefesim kesildi, düzgün bir nefes almakta zorlandım. Çok uzun zamandır acı çekiyordu ve birlikteyken bile, ona aşık olduktan ve bağlandıktan sonra bile, yaşadıklarının derinliğini tam olarak kavrayamamıştım.

"Çok üzgünüm," diye bağırdım, sesim boğuk çıkıyordu. "Bullet, çok ama çok üzgünüm." "değil, Amazing Grace. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Lütfen ağlama." Sanki kendi duygularını kontrol altına almaya çalışıyormuş gibi hafifçe titredi. "Ağlamandan hoşlanmıyorum. Seni nasıl durdurabilirim? Sana şarkı söylememi ister misin? Sana şarkı söyleyeceğim."

"Gitmemiz gerek," diye mırıldandı Wild, ben Bullet'ın göğsüne doğru hıçkırık benzeri bir gülme sesi çıkarırken. "Bu âlemde olmamamız gerekiyor. Yiyecek ve suya ihtiyacımız var."

"Doğru, haklısın," diye titreyerek kabul ettim, kendimi bir adım geri atmaya zorladım ama Bullet'in elini tutup parmaklarımızı birbirine bağladım. "Tekrar üst dünyaya döndüğümüzde tüm bunları değerlendirmek için zamanımız olacak."

Riot başını salladı, ancak işaret ederken kendinden emin görünmüyordu, bizi dar kırmızımsı kahverengi yamaçtan yukarı doğru yönlendirdi, ayaklarımızın altında pürüzsüz toprak vardı.

"Sence bu bizi Connecticut'a geri götürecektir mi?" diye sordu, sesi pek umutlu çıkmıyordu.

"Kesinlikle hayır," dedi Wild sessizce, Bullet ve bana olan yakınlığıyla beni ürküttü. Tam arkamızdaydı ve savunmacı bir tavırla etrafına bakınıyordu.

"Yeraltı dünyasından en son ayrıldığında ne oldu?" Riot omzunun üzerinden geri seslendi.

"İtalya'nın Napoli kenti yakınlarında ortaya çıktım. Ama bu yolu kullanmadım. Benimki bundan daha kayalıktı."

"İtalya'da yeni mi ortaya çıktınız?" Bullet'ın elini biraz daha sıkı tutarak sordum. "Bu nasıl oluyor? Eve nasıl döndün?"

"Büyük zorluklarla," diye yanıtladı Wild, sesi asıktı. "Ve bu İngiltere'de yaşadığım zamanlardı."

Şeker. Pasaportumuz olmadan okyanusu nasıl geçecektik? Tanrılar ölümlülerin mücadelesini hiç dikkate almıyor.

"Appalachians'a falan ineceğimizi umuyorum," diye homurdandı Riot. "Eğer bu farklı bir yolsa, belki de ABD dostu bir seçenektir."

Bullet homurdandı. "Vay canına, *Riot* gruptaki en iyimser kişiyken çok vahim."

"*O kadar* da iyimser değilim," diye karşı çıktı Riot. "Bir günde kaç depremi kaçırdığımızı merak ediyorum."

Bu düşünce karşısında gergin bir şekilde alt dudağımı kemirdim. Eğer başka bir yerde ortaya çıkarsak, Gaia en son bulunduğumuz şelalenin etrafındaki bölgeye işkence etmeye devam edecek miydi? Benim yüzümden kaç masum insan zarar görecekti ya da hayatları etkilenecekti?

"Bu arada," diye içini çekti Wild, doğal bulmamasına rağmen hâlâ konuşmak için kendini zorluyor gibiydi. "Biz... buraya gelmeden önceki gece Milton'da bir deprem oldu."

Thanatos tarafından kaçırılmadan önceki gece.

"Ne kadar kötü?" Cevabından korkarak sordum. Wild sessiz kaldıkça bu korku daha da arttı.

"Apartmanınız dümdüz olmuş. Kurtulan olmadı," dedi sonunda, sesi sertti. "Milton'ın geri kalanı o kadar kötü etkilenmedi."

"Binamı hedef aldı," diye tekrarladım uyuşmuş bir halde, masum insan komşularımı düşünerek. Yakın değildik ve dürüst olmak gerekirse, yeteneğimi kullanmaya ara vermek istediğim için çoğu zaman onlardan uzak durmaya çalışıyordum. "Eminim orada olmadığını biliyordu. Zarar vereceği kişinin ben olmadığını."

"Evet," dedi Wild basitçe, çünkü söyleyecek başka ne vardı ki? Yeraltı dünyasında evinde soğukkanlılıkla öldürülen bir kadınla tanıştıktan sonra zaten kan içinde olan ellerime daha fazla kan bulaşacaktı.

Dik patika yolda nefesimizi tutabilmek için mücadele ve ben onun için ağladım, ölen insanlar için ağladım ve Bullet'in yıllar boyunca benimle paylaştığı ve unutmaya zorlandığım acılar için ağladım. Yol boyunca elimi tuttu, kendi duyguları bağın içinde çalkantılı bir girdap gibiydi, çenesi sıkıydı.

Yeraltı dünyasına yaptığımız bu beklenmedik gezide çok şey öğrenmiştik ve hiçbirimizin bu tünelden girdiğimiz gibi çıkacağımızı sanmıyordum.

"Thanatos'tan lanetini kaldırmasını istedim," dedim Wild'a, her kelime hafifçe nefes alarak ve arkamda olduğu için yüzündeki hayal kırıklığını göremediğime sevinerek. "Tanrıların büyüünün böyle işlemediğini söyledi. Onlar neye hükmederse, o andan itibaren *öyle oluyormuş*. Sadece değiştirilebilirmiş, geri alınamazmış."

"Adamantine Yasası," diye mırıldandı Bullet sessiz bir onaylamayla, bağın içinden kemirici bir acıma duygusu akıyordu.

"Değiştirmeyi reddetti. Dedi ki... eğer Olimposluları serbest bırakırsak, muhtemelen bunun için ödüllendirileceğimizi söyledi."

Wild homurdandı. "Sanırım artık Thanatos'un kehanet yanlısı olduğunu biliyoruz, eğer bunu motivasyon olarak kullanıyorsa."

"Öyle mi?" Riot ileriden sordu. "Senin için motivasyon mu?"

"Grace'in kehaneti yerine getirmesine yardımcı olurum, eğer yapmak istediği buysa, benim çıkarım ne olursa olsun," diye hemen cevap verdi Wild, sesinde tüylerimi diken diken eden bir uyarı vardı. "Başarılı olursak ve lanetim bir şekilde azalırsa, bu bir bonus olur. Ama beş yıldır bununla yaşıyorum, gayet iyi idare ediyorum."

Wild'ın tek kelime etmeden idare ettiği tüm çalışanları düşünerek, "İyiden de öte," diye kabul ettim. Laneti yüzünden onu daha az düşündüğümü ya da bunun benim için bir anlaşma kırıcı olacağını düşünmesini istemiyordum. "Thanatos'un hayır demesine senin adına üzüldüm ama bence bu halinle de harikasın Wild."

Hafifçe boğuk bir ses çıkardı ve hem Riot hem de Bullet'ın bağlarına eğlence doldu.

"Teşekkür ederim," dedi Wild sonunda. Belli ki yeterince iltifat almamıştı. Bu konuda bir şeyler yapacaktım.

"Kehaneti gerçekleştirmeme yardım edeceğin için sana minnettarım ama lütfen kendini buna mecbur hissetme. Eğer buradan çıkarsak ve sen Milton'daki hayatına geri dönmek istersen, bunu sana karşı kullanmayacağım," diye söz verdim. Sessizce yıkılmış *olurdum* ama bunu bilmesine gerek yoktu. Böyle bir baskıya ihtiyacı yoktu.

"Sana yardım edeceğim," dedi Wild kararlılıkla. Omzumun üzerinden geriye baktım ve anlayışla başımı salladım. Bu *daha fazlası için* bir söz değildi,

Belki daha fazlası olmayacaktı ama kalmak kehanetin gerçekleşmesine yardım etmek istiyorsa hayır demeyecektim.

Gerisi geldikçe hallederiz.

Işık yavaşça içeri süzülüyordu, belirli bir kaynağı yokmuş gibi görünse de yeraltı dünyasında görmeyi mümkün kılan düz ışıktan farklı bir türdü. Arkamdan bir öfke sesi geldi ve arkama dönüp baktığımda Wild'ı boğazına masaj yaparken buldum.

"Konuşamıyor musun?" Sessizce sordum. Başını salladı ve öfkeyle yere baktı. Buna tamamen tepkisiz kalmadığını umarak, elini güven verici bir şekilde sıkmak için hızla geri uzandım ve beni Bullet'in pençesinden hafifçe çekerek tuttuğunda şaşırdım.

Bullet bir an için kaşlarını kaldırarak ona baktı, sonra da Riot'la aynı hizaya gelmek için ilerledi.

Tamam, elini tutmak kesin bir ilerlemeydi. Belki eninde sonunda *daha fazlası* olacaktı ve bize yardım ettikten sonra kendisi için kurduğu hayata geri dönmeyecekti.

Ama bunun şu an olduğundan daha fazla olmasını istemiyorsa.

Bu iyiydi. Olmak zorundaydı. Bana hiçbir şey borçlu değildi ve çekip gitmeye karar verirse hâlâ arkadaş kalabileceğimizi umuyordum.

"Biliyor musun, yeraltı dünyası hiç de düşündüğüm gibi değilmiş," dedim ona, biraz da konuşmuş olmak için. "Ben daha çok mezar gibi hayal etmiştim. Karanlık. Ama öyle değildi. Hatta tavandaki korkunç duvar resmi dışında *güzel* bile sayılırdı. Az önce *öldürülen* daimon kadın bile orada oldukça rahat görünüyordu."

"Muhtemelen biraz rahatlama da vardır," dedi Riot sessizce, arkasına dönmeden. "Daimon'lar içgüdüleri tarafından o kadar yönetilirler ki, durmak bilmezler. Belki de oldukça

Ölmek ve artık o sürekli musallat olma, işkence etme ve mahvetme dürtülerini hissetmemek huzur verici."

Bullet sessizce başını sallayarak onayladı ve Wild'ın parmakları benimkilerin etrafında hafifçe büküldü.

Eğer tanrılar, kaderler ve diğer her kim bu kehaneti yerine getirmemi istiyorsa, benim de kendime göre birkaç şartım olduğuna karar verdim. Agathos ve daimonların ikinci sınıf ölümlüler olması, insanları desteklemek ya da yıkmak için var olmaları ve hayatlarımız üzerindeki kontrolümüzün elimizden alınması çok acımasızcaydı. Ben de bizim için savaşıyordum, çünkü sonunda birinin bunu yapması gerekiyordu.

Tünelin tepesinde dar bir kaya açıklığı vardı ve dördümüzün de tüneli tıkayan enkazı kaldırıp geçmemize yetecek kadar açmamız gerekti. Beni şaşırtan bir şekilde Wild ellerini omuzlarıma koydu ve beni Riot ile Bullet'ın arasına geri götürdü, hepimize açıkça *önce ben gideceğim* diyen bir bakış attı.

Wild o kadar geniş ve hantaldı ki sığacağından tam olarak emin değildim ama yana doğru döndü ve kayadaki dar aralıktan sıkıştı, bir sonraki sıraya girdiğinde Bullet'in geçmesine yardım etmek için bir elini uzattı.

"," dedi Riot ihtiyatla. "Elimi bırakma Gracie."

"Şimdiye kadar çok iyi," diye seslendi Bullet boşluktan, sesi hafifçe yankılanıyordu. "Daha çok kaya var ama şimdi bir de sümüksü ve iğrenç olmaları bonusu var. Ve patika yok. Harika."

Açıklıktan sıkıca geçerken nefesimi içime çektim, hâlâ Riot'ın elini tutarken Wild diğer taraftan dirseğimi tutarak geçmeme yardım etti. Burası yapış yapıştı. Tüneli aydınlatan o uzaktaki ışık kaynağı da... bu her neyse, o kadar uzakta . A

Mağara mı? Sessiz bir damlama, damlama, damlama sesi vardı ve hava soğuktu. Kesinlikle bir mağara gibi *hissettiriyordu*.

"Önce ben gideceğim," dedi Riot etrafımızdan dolanarak. Wild'la aralarında, şüphesiz yıllar önce yaptıkları kavgadan kaynaklanan bir gerginlik vardı ve Riot'un yanımda kalmak yerine beni Wild'la bırakmaya bu kadar istekli olması beni biraz şaşırttı.

Belki de söylediğinden biraz daha fazla güven vardı. Ya da belki bir duruş sergiliyordu. Öyle de olabilir.

Kaygan kayaların üzerinden tırmanmaya ve sarkan sarkıtlardan dikkatle kaçmaya başlarken Wild'ın yanından ayrılmadım. Hâlâ yukarı doğru ilerlediğimizden emindim ama takip ettiğimiz zayıf ışık yüzünden bunu söylemek zordu.

"Lanet ," diye mırıldandı Riot ileriden. "Herkes yüzebilir mi?"

"Eğer yardımı olacaksa, çok uzak olduğunu sanmıyorum," diye ekledi Bullet, Riot'ın arkasından tırmanıp gözlerini kısarak uzaklara bakarak. Wild ve ben kayalardan oluşan sırtın üzerinden çıktık ve kendimizi üzerinde binlerce sarkıtın asılı olduğu durgun bir havuzla karşı karşıya bulduk.

"En güçlü yüzücü ben değilim," diye itiraf ettim. *Kontrol manyağı annem ve onun alçakgönüllülük kuralları yüzünden*. "Eğer çok uzak değilse, iyi olacağım."

Wild kolunu benimkine bastırdı ve o söylemeden yol boyunca bana yakın duracağını biliyordum.

"Sence orada yaşayan bir şey var mıdır?" Riot kayaların kenarına diz karanlık suya bakarak sordu.

"Evet.

"Evet," diye tekrarladım otomatik olarak ve herkesin gözlerini kendime çektim. "Hayır, yine o ses. Gerçekten aklımı kaçıyorum, değil mi?"

Bullet güldü. "Geçirdiğimiz günden sonra artık hiçbir şeyin imkânsız olmadığını biliyorsundur. Bir tanrının sesini duymak bile."

"Bu sesi başka ne zaman duydun?" Riot çok daha temkinli bir ses tonuyla sordu.

"Felix'i hatırlıyor musun?" diye sordum. Riot başını salladı. "Ölen Agathoslu kadının bağlarından biri o-"

"Basilinna'nın yerine geçmeni istediği kişi," diye mırıldandı Riot, bağın içinden gereksiz bir kıskançlık dalgası yükseliyordu.

"Doğru. Basilinna'nın ne yapmak istediği konusunda onu uyarmak için sesi tekrar duydum. Ve sonra toplum merkezinde Gaia'ya dua ederken, ses bana bunu nasıl yapacağımı söyledi. Ve Thanatos ortaya çıkmadan hemen önce."

Wild dikkatimi çekmek için koluma dokundu ve yavaşlayarak bana doğru gelirken karanlıkta dikkatle izledim.

"*Duydum.*" Kısa bir süre hayal kırıklığına uğramış görünüyordu, 'şelale' demeden önce ellerine bakıyordu.

"Şelalede seninle konuştuğunu duydun mu? Depremden sonra mı?" Doğruladım. Wild başını salladı. En azından bir şeyler duyan sadece ben değildim. Bu rahatlatıcıydı.

Bullet bilgece, "Eğer kulağına fısıldayan bir tanrı duyarsan, onu görmezden gelmemelisin," dedi. Riot ona bön bön baktı.

"*Kayaların arasına bak.*" Sesin hafifçe eğlendiğine yemin edebilirdim.

"Kayaların arasına bakmamız gerektiğini söylüyor," diye anlattım, yüzüm kızararak.

"O zaman bakarız," diye omuz silkti Bullet, sanki o kadar kolaymış gibi.

"Evet, sanırım bakıyoruz," diye kabul etti Riot, sadece biraz alaycı bir şekilde. "Sanırım artık soru sorulmaksızın garip sesleri dinlemeye alıştık."

Bullet ve Riot ayrılarak sivri kayaların üzerinden tırmanırken, Wild beni yerimde tutmak için kolumu kavradı, başını hafifçe salladı ve suya sivri bir bakış attı.

Düşmemi istemedi mi? Bu çok tatlıydı. Gün ışığında muhtemelen kayalıklara geri dönecek kadar yüzebilirdim ama karanlık kesinlikle dehşet vericiydi. Suya düşersem neyin yukarı neyin aşağı olduğunu anlayamayacakmışım gibi hissediyordum.

"Bizi nasıl bulacağını söyledi mi?" Wild'a sessizce sordum. Hafifçe kaşlarını çatarak tekrar başını salladı. Hangi tanrıçanın bizimle konuşmaya tenezzül ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama en azından bu tanrıça bizim tarafımızdaymış gibi görünüyordu.

"Buldum," diye seslendi Bullet. "Riot, gel de bana yardım et."

Riot kayaların üzerinde beni korkutmaya yetecek bir hızla ilerledi ve Bullet'la birlikte sadece kafalarının üstünü görebildiğim bir yarığa tırmandı. Wild'ı daha yakına çağırdım ve kayaların üzerinden eski görünümlü bir sandalı oturduğu kuru kuytudan yere doğru ilerlerken beni mengene gibi kavramaya devam etti.

Wild beni nazıkçe düz bir kayanın üzerine oturmam için yönlendirdi ve ben de onun telaşına yüksek sesle gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Wild hiçbir şey olmamış gibi hendeğin kenarına eğildi ve botu çekerek kurtardı, Bullet ve Riot da önümdeki kayaların üzerine oturana kadar ona rehberlik ettiler.

"Gösteriş yapıyorsun," diye mırıldandı Riot. Wild ona, muhtemelen benim kadar çekici bulmamam gereken ukala bir sırıtış fırlatırken, teknenin önünde diz çöktüm ve teknenin kenarındaki kiri ovmak için kolumu elimin üzerine çektim.

"Bunun kaç yaşında olduğunu düşünüyorsun?" Çamuru temizlerken sordum. Ahşaptan yapılmıştı ve kesinlikle eskimiş gibi görünse de yapısı şaşırtıcı derecede sağlamdı.

Bullet yüzünü buruşturarak "Eski," dedi ve ortaya çıkardığım yazıya için yanıma çöktü.

κτῆμα ἐς αἰ

"*Ktema es aei,*" diye okudu Bullet, Riot ve Wild'ı şaşırtarak.

"Bu sefer sözlüğe ihtiyacın yok mu?" Omzumla ona çarparak alay ettim.

"Bunun için değil," diye karşılık verdi Bullet sırtarak. "Bunu hatırlıyorum. 'Sonsuza dek sahip olunan' anlamına geliyor, sanat ya da edebiyat gibi zamansız bir şey."

"Bu bir tür sanat eseri," diye belirttim, ahşaba oyulmuş daha dekoratif figürleri ortaya çıkarmak için toprağı ovuşturarak. "Umarım su geçirmezdir. Buradan çıkmaya hazır mısınız?"

"Ve hangi ülkede öğrenelim mi?" Riot sertçe ekledi. "Hem de çok."

Wild ve Riot kayığı alıp suyun kenarına taşdılar ve kısa bir mesafe sonra bir sıçramayla yere bıraktıklarında nefesimi tuttum. Yerine oturmadan önce bir süre sallanmasını dördümüz de sessizce izledik.

Bullet neşeyle, "Yüzüp gitmeden binelim," dedi ve kayalardan yarı tırmanıp yarı düşerek tekneye bindi.

"Kurşun!" Ciyakladım. "Beni biraz uyarır mısınız?"

Hiç pişmanlık duymadan bana sırttı. "Aşağı gel, yelken açalım."

"Önce ben gideceğim, seni yakalayacağına güvenmiyorum," dedi Riot, Bullet kayığı yerinde tutmak için çıkıntıya tutunurken önümdeki kayalardan aşağı inerek.

Riot yerleştiği anda Wild bana cesaretlendirici bir bař selamı verdi ve ben de yavaşça aşağı inerken dondurucu soğuktaki bir mağarada dūřup ölmekten korkmayan biri gibi davranmak için elimden geleni yaptım; Wild bir kolunu, kayarsam beni yakalayacakmış gibi uzatarak yukarıda duruyordu. Riot'un elleri yukarı uzandı, kalçalarımaya yerleşti ve beni teknenin güvenliğine yönlendirdi ve ben rahatlatarak utanç verici bir şekilde yüksek sesle nefes verdim.

Wild tereddüt etmedi ve tekne dördüncü bir kişinin eklenmesiyle sallanırken ben de kenara tutundum. Riot ve Wild kürekleri serbest bırakıp kurarken ben de teknenin ortasına olabildiğince yakın durup bir yandan da suyun karanlık derinliklerine bakmaya çalıştım.

O ses orada yaşayan şeyler olduğunu söylüyordu ve içimdeki hastalıklı meraklı bir parça o şeylerin ne olduğunu bilmek istiyordu.

"şeyler" balık olabilir.

"şeyler" tanrıların garip, korkunç ve mitolojik yaratıkları olabilir.

'şeyler' çok geniş bir terimdi.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Bullet kaşlarını bana doğru kaldırarak sordu. "Eğer Charybdis aşağıda, bizi derinlere çekmek için bir girdap oluşturmaya hazırsa, sanırım bu konuda karanlıkta kalmayı tercih ederim."

"İnsanları rahatlatma konusunda çok kötüsün," diye gözlemlledi Riot. "Bunu biliyor muydun?"

"Her şeyde harika olsaydım bu haksızlık olurdu," diye kabul etti Bullet, ametist gözleri muziplikle parlıyordu. Rüyalar aleminde onunla tanıştığımda uzun süre gözümü korkutmuş olan o güzel gözler. Her gece bana gelirdi ve her gece rüyalarımaya bir daimon gördüğümde alarma geçerdim. Neyse ki, annemin histerisiyle karşılık vermemiştim, bu iyi bir şeydi ama her zaman sıcak ve misafirperver değildim

Ya da. Rüyalarımnda bir daimon'un varlığının ne anlama geldiği, içimdeki canavarın agathos paranoyasından ve hayal gücümün bir ürünü olmaktan daha fazlası olduğu anlamına gelip gelmediği beni korkutmuş ve ürkütmüştü.

Küçük su kütlesini geçmemiz uzun sürmedi ve diğer tarafta tekneden iner inmez geldiği yere doğru sürüklenmeye başladı.

"Son zamanlarda gördüklerimize rağmen bunu hâlâ tuhaf buluyorum," dedi Riot, mağaranın ağzına doğru ışığı takip edip her adımda diz boyu çamura batarken.

"Sanırım yapmasaydın endişelenirdim," diye cevap verdim, gözlerimi gölde seyreden ürkütücü insansız tekneyi izlemek yerine ileriye dikerek. "Bunların hiçbirinin normal olmadığını kendimize hatırlatmak muhtemelen akıl sağlığımız için akıllıca bir şey."

'Sembolün olduğu çamura gir. İçinden geçeceksin.

Işık bir şekilde çamurdan bir duvarın içinden süzülüyor gibiydi ve tanrıçanın tarif ettiği, üzerinde tanımadığım belli belirsiz bir sembol olan noktayı bulmam uzun sürmedi.

"Grace..." Onlardan uzaklaşırken Riot beni uyardı ama artık çok geçti. Duvar parçasına hafifçe yaslandım ve bir solukta düşerek ellerimi kesecek kadar keskin kayaların üzerine ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm.

"Kahretsin. Kahretsin," diye ekledim, kalkıp karanlık mağaraya doğru dirsek atarak ilerlemeye çalıştım. Güneş ışığı neredeyse kör ediciydi ve kesinlikle üst dünyada olan sığ, kayalık bir mağarada saklandığımı fark etmem bir anımı aldı. Hava ılıktı ve deniz kokuyordu ve dışarıdaki gökyüzü mavinin parlak bir tonuydu. Dışarıdaydık.

Daha doğrusu dışarıdaydım.

Ruh bağlarımı yeraltı dünyasında bıraktığım için tam bir panik atak geçiremeden, Bullet'ın bedeni toprağın içinden benimkine çarptı ve beni engebeli zemine geri düşürdü.

"Kahretsin!" diye küfretti, hızla üzerimden yuvarlandı ve beni yarı kaldırıp yarı sürükleyerek yoldan çekti. "Hıyar gibi konuşmak istemem ama gerçekten kapının önünde durmamalısın."

Riot ve Wild hızlı bir şekilde birbirlerine çarparak ve karşılıklı bakışarak içeri girdiler.

"Gördün mü?" Bullet mırıldandı, beni mağaranın ağzına doğru çekiştirdi, oraya kasıtlı olarak yerleştirilmiş gibi görünen kaya yığınları tarafından yarı gizlenmişti. "*Wild*'ın sana çarptığını düşünsene. Muhtemelen bilincini yitirmiş olurdun," diye ekledi biraz çılgınca bir kahkaha atarak, temiz havada olduğum için heyecanlıydım. Güneş ışığı tenimde hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

"Artık Kansas'ta değiliz Toto," diye mırıldandı Bullet, Riot'u koluyla dürterek.

"Okyanusa bak," dedim, kuru kayalık zeminde trans halinde üzerinde durduğumuz uçurumun kenarına doğru yürürken. "Burası Napoli mi?" Wild'a dönüp ona bakarak sordum.

Başını salladı 'G- harflerini imzalamadan önce bir an tereddüt etti.
R-E-E-C-E.'

"Yunanistan mı?" Aptalca tekrarladım. "*Yunanistan*'da mıyız?

"Belki," diye imzaladı Wild, kaşlarını çatarak okyanusa baktı ve omuz silkti. Akdeniz'de herhangi bir yerde olabileceğimizi ama neresi olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Kuzey Amerika'dan hiç ayrılmamıştım.

"Avrupa'dan eve nasıl döneceğiz?" Riot sordu. Gergin olduğu zamanlarda sık sık yaptığı gibi bronz ejderha çakmağını çıkardı, açmak için çevirdi ve yakmak için vurdu. Başarısız olunca kaşlarını çatarak aşağı baktı.

başladı, başparmağı sabırsızca birkaç kez tekerleği sürükledi ama işe yaramadı. "Bunu daha yeni doldurdum."

Wild telefonunu çıkardı ve bir iletişim aracımız olduğuna dair göğsümde kısa bir süre umut kabardı, ama sonra derin bir iç çekerek bize ekranı göstermek için döndü. Cihazın içi *erimiş* gibi görünüyordu. Thanatos ortaya çıktığında bana verdiği telefon cebimde değildi, ama Riot ışıktan vazgeçti ve çatlak cihazını çıkardı, cihazı aynı görüldüğünde sinirli bir kahkaha attı.

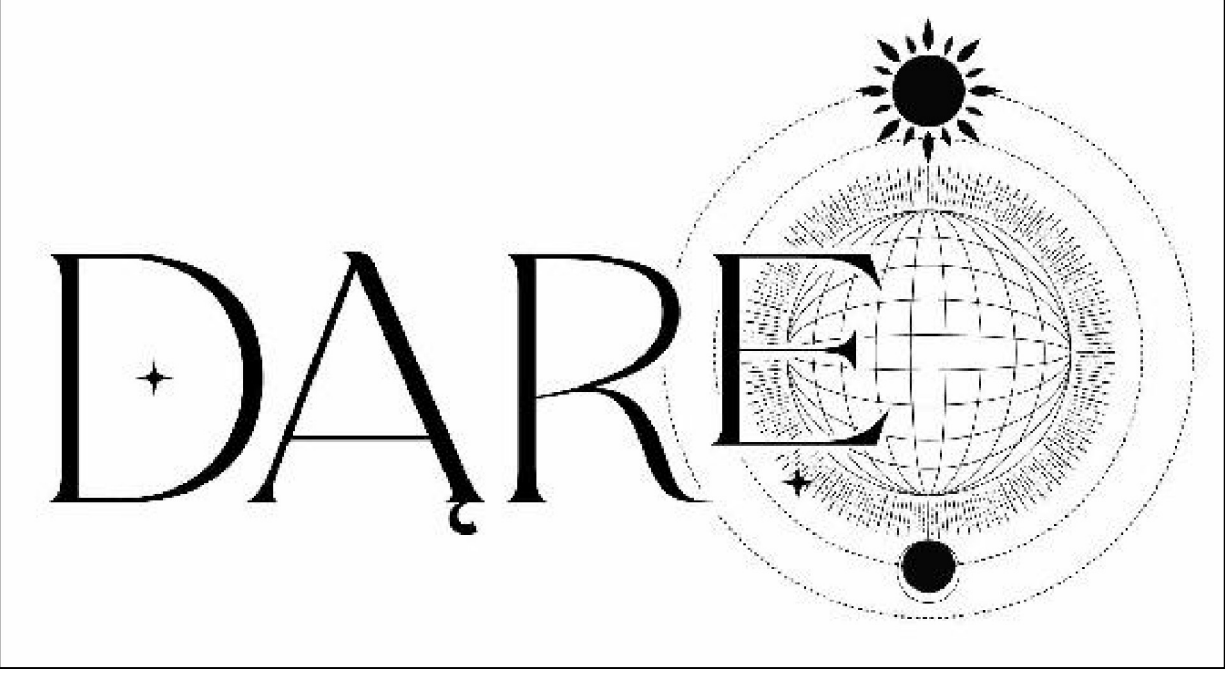
Bullet çoktan tarot kartlarını karıştırmaya başlamıştı - her zamanki gibi tertemiz durumdaydı - parlak güneş ışığına karşı gözlerini kısıyordu. "Tamam, telefonlar kapandı. Kalacak ve yeniden toplanacak bir yer bulmalıyız. Gaia bizi tekrar fark ettiğinde bir uçurumun kenarında olmak istemiyorum."

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi Riot.

Wild çoktan harekete geçmiş, kararlı bir şekilde iç kısımlara doğru yürüyordu ve Riot, Bullet ve ben onun peşinden gitmeden önce birbirimize şaşkın şaşkın baktık. Riot karar vermekten nefret ederdi, Bullet ise ne yapması gerektiğini söylemek için kartlara ve Nyxe güvenirdi, ben ise mümkün olduğunca görünmez olmamı isteyen annem tarafından liderlik becerilerim konusunda eğitilmiştim.

Görünüşe göre küçük grubumuz kendine bir karar verici bulmuştu.

Bölüm 16

I Katliamdan sonra annemin dairesinde durmuş, yerel daimonların temizlemekte olduğu katliama bakıyordum.

ama *göremiyordum*. Belli belirsiz, annemin genellikle lekesiz olan paslanmaz çelik mutfağının kırmızı kanla kaplandığının farkındaydım. Eve gelip annemin cesedini bulduğumda Axe'ı arayacak kadar aklım başımdaydı, insan yetkililer olaya karışmadan önce olay yerini temizlememiz gerektiğini biliyordum - ya da daha kötüsü, daha fazla agathos - ama o zamandan beri hareket etmemiştim.

Jersey'de kaldığım süre boyunca tanıştığım Axe ve diğer birkaç yerel Keres, gecenin karanlığında ağır beyaz bir çarşaf ve endüstriyel temizlik malzemeleriyle eve girdiklerinde değil. Çarşafı saygılı bir şekilde annemin cesedinin üzerine serdiklerinde ya da etrafındaki kanıtları temizlemeye başladıklarında ya da odayı çamaşır suyunun keskin kokusu doldurduğunda değil.

Bir şeyler yap, dedim kendime güçsüzce. Hareket et. Onlara yardım et. Ne olursa olsun.

Gün ışığı yakında kaybolacaktı. Annemin insan komşuları uyanmadan önce buradaki işimizi bitirmeliydik.

Uzuvlarım bu mesajı almamış gibi görünüyordu.

Her şey çok zor kontrol altına alınmış, çok kırılgan hissettiriyordu. Ağlamak mı yoksa dışarı çıkıp gördüğüm ilk agathosu karnından bıçaklayıp *adaleti* sağlamak mı istediğimi bilemiyordum. Hâlâ sokaklarda kasıla kasıla dolaşmaları, kendini beğenmişlikleri, tüm bu olanlarda *iyi* adamlarmış gibi davranmaları, kendimi savaştan hemen önceki bir Keres daimon'u gibi hissetmeme neden oldu. Annemin evini, güvenli alanını işgal etmişler ve onu *infaz* etmişlerdi.

"Cesaret," dedi Axe ciddiyetle, önümde duraklayarak. "Buradan çıkmamız gerekiyor. Onu götürmeliyiz. Yerel krematoryumda bir daimon var."

Dalgınca başımı salladım, hiçbir şeye bakmıyordum. Bu gece neden dışarı çıkmıştım ki? Burada kendi işlerini ve mülklerini koruyacak yeterince daimon vardı, bana ihtiyaçları yoktu. Evde onunla birlikte olmalıydım.

"Cüret et," dedi Axe sertçe. "Ben insan polislerle başa çıkmak için üzerime düşeni yapacağım - umarım o agathos piçleri yeterince zarar vermişlerdir ve polisleri de bu işin dışında kalır - ama senin de üzerine düşeni yapman gerekiyor."

Kafamı toparlamaya çalışarak ona göz kırptım. Benim işim neydi? Ne yapmam gerekiyordu?

Axe gözümü tutarak, "Git buradan," diye devam etti. "Milton'a geri dön. Sol taşağım üzerine bahse girerim ki agatholar bu evi hedef aldılar çünkü yakınlarda onları caydıracak hiçbir daimon yok. Topluluğunuza geri dönmeniz gerekiyor, tüm daimonların şu anda *hayatta* kalmak için bir araya gelmesi gerekiyor, beni duyuyor musunuz?"

"Eşyalarımı toplayacağım." Bu benim sesim miydi? Çok uzaklardan geliyordu.

Axe omzuma vurdu. "Seni kovmuyorum evlat. Bu seni güvende tutmak için."

Başımı salladım, nereye gittiğimin yarı yarıya farkında olarak yattığım çalışma odasına doğru yürüdüm ve tüm eşyalarımı bir spor çantasına tıktırdım. Kıyafetlerimin toplanması ve katlanabilir yatağın normale dönmesi uzun sürmedi. Dışarı çıktığımda mutfak tertemizdi. Ceset yoktu. Kan yoktu. Annemin bu evde yaşadığına dair hiçbir kanıt yoktu.

Boğazımdaki safra yükseldi ve yakıcı sıvıyı geri itmek için kendimi zorladım. Axe haklıydı, buradan gitmem gerekiyordu. Sadece güvenliğim için değil, lanet olası akıl sağlığım için de.

"Haydi," dedi Axe sessizce, ben kapıyı arkamdan çekerken dışarıda beni bekliyordu. "Cenaze törenini yapmak için bizimle gel, sonra da yola koyul."

"Doğru," diye homurdandım, kamyonetime doğru ilerliyordum. "Cenaze töreni."

Axe'ın arkadaşlarının getirdiği minibüsü takip ederek nereye gittiğimi görmeden aracıma bindim. Geleneksel daimon cenaze törenlerinin belli belirsiz farkındaydım ama yıllardır bunları düşünmemiştim. Düşünmeme de gerek yoktu.

Bullet bilirdi.

Bullet cenaze törenini bilirdi. Bullet annemin öldüğünü de biliyordu. Bunun olacağını biliyordu. Yoksa neden Jersey'de kalmamı söylesin ki?

Şafak sökmeden önce yolların çoğunlukla boş olmasına sevinerek aniden kenara çektim ve yumruğumu direksiyona vurdum. Biliyordu. *Biliyordu* amına koyayım. Ve yapabildiği en iyi şey 'Jersey'de kalmak' mıydı? Bu tam bir saçmalıktı. İsteseydi bana bunun olmasını nasıl engelleyeceğimi söyleyebilirdi. Beni *uyarabilirdi* ve annem hâlâ hayatta olurdu.

Duygularım boğazımda düğümlenirken telefonumu konsoldan aldım ve ekrana gereğinden biraz daha sert bir şekilde vurdum.

Direkt sesli mesaja.

İnanamayarak telefona baktım. Bullet *her zaman* telefona cevap verirdi. Daha biz aramadan aradığımızı bilirdi. Liseden beri hep böyle olmuştu. Kapattım ve tekrar denedim, aynı mesajı aldım.

Ne oluyor lan?

Telefonu kapattım, onun yerine Riot'un numarasını aradım.

Genel bir sesli mesaj aldım ve Riot'un hayatı boyunca sesli mesajını kontrol ettiğinden şüpheliydim. Gerçi telefonu *her zaman* açıktı. Neden ikisi de cevap vermiyordu?

İhanet göğsümden bir çatlak gibi geçti. Riot benim dünyadaki en iyi arkadaşımdı ve ona en çok ihtiyacım olduğu anda beni *terk etmişti*. Grace'le birlikte olduğu dönemde ona yeterince destek olamamış mıydım?

Yoksa kız arkadaşı hakkında uygunsuz düşüncelerim olduğunu mu tahmin etmişti? Onyx ona söylemiş miydi?

Wild'ın numarası bende yoktu, ama Onyx her şeyi biliyor gibiydi ve Grace konusunda sürekli başımın etini yiyordu, ben de onun yerine onu aradım.

Neyse ki telefon çaldı. Onunki de doğrudan telesekretere düşseydi muhtemelen benimkini pencereden dışarı atardım. Ona bağırma, öfkemi bana cevap verme zahmetine giren ilk kişiden çıkarma dürtüsüyle savaşımaya başlamıştım bile.

"Kızınla ilgili yeni gelişmeler için mi arıyorsun?" Onyx selam vermek yerine sordu, muhtemelen bütün gece kulüpte çalıştığı için sesi kısıktı.

"Hayır," diye cevap verdim kısık sesle, Grace'le ilgili tüm düşünceleri aklımdan için elimden geleni yaparak. Agathos Grace. Neden bir agathos olmak zorundaydı ki? Ona da ulaşamayacağım fikri neden beni bu kadar derinden yaralıyordu? "Annem bu gece Jersey'de agathos tarafından öldürüldü."

Onyx uzun bir nefes vermeden önce bir duraklama oldu. *"Kahretsin, Dare. Bu berbat. Neredesin? Ne yapıyorsun?"*

"Ona ayın yapacağım. Sonra da eve geleceğim sanırım."

"Bullet bana söyledi..."

"Bunun olacağını sana o mu söyledi?" Sertçe sordum, birden Milton yerine Devil's Den'e gitmeyi ve orada olsalar bile Bullet'la yüz yüze görüşmeyi düşündüm. Riot'la son konuştuğumda Enders Fall yakınlarında bir tür deprem geçirmişlerdi ama Riot bana iyi olduklarına dair güvence vermişti. Yine de nereye gittiklerini söylememişti, çünkü kimse bana bir şey söylememişti. Belki de bana güvenmiyorlardı.

Onyx hemen, *"Hayır," diye cevap verdi. "Hayır, tabii ki . Oneiroi'nin böyle bir şeyi ifşa edebileceğini sanmıyorum. Sadece yakında bir gün arayabileceğini söyledi ve eğer etrafta değillerse..."*

"Neye?"

"Bekle, hatırlamaya çalışıyorum. Ben lanet olası bir kurye servisi değilim," diye homurdandı Onyx. Garip bir şekilde, sinirli ruh hali bir şekilde rahatlatıcıydı. Rahatsız edici derecede anormal geçen birkaç saatin ardından bir parça normallik. *"Öfkenin seni aynaya bakamayacağın birine dönüştürmesine izin verme' gibi bir şey söyledi."*

"Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok," diye yalan söyledim boğazımdaki yumrunun etrafında. Bu, içimde yükselen ve harekete geçmemi, kana kanla karşılık vermeme isteyen öfke dalgasını tam olarak durdurmadı ama beni duraksattı.

"Evet, öyle," diye iç geçirdi Onyx. "Senin yerinde olsaydım kana susayacağımı biliyorum ama benim küçük, güzel bir agathos ruh bağım yok."

beni bekliyor. Ruhum gözbebeklerime kadar kırmızıya boğulsa bile umurumda değil, ama bir gün sen olabilirsin."

Buna cevap vermeyi reddettim. Onyx, Grace'in dördüncü ruh bağı olduğumu varsayıyordu ve o anda bu umudu besleyecek gücüm yoktu. Daha da kötüsü, halkından intikam alma fikrinin verdiği suçluluk duygusu beni eziyordu.

Benim olmadığına inanmak daha kolaydı. Belki de daha korkakça.

"Sen bir Philotes'sin, Dare. Tek başına olmamalısın. Gel buradaki odalardan birini al. Wild'a ulaşabilseydim bunu ona sorardım ama o ortadan kayboldu," diye mırıldandı.

"Wild ortadan kayboldu mu? Bullet ve Riot'ı aramayı denedim ama doğrudan sesli mesaja düştü." İçimde mide bulandırıcı bir his çalkalandı.

Onyx, *"Vahşi için de aynı şey geçerli, gerçi bulunma havasında olmadığına ortadan kaybolmakta üstüne yok," diye cevap verdi, sesi pek de endişeli çıkmıyordu. "Depremden sonra, agathos'u kuyruklarından silkelerken daha fazla tanrıyı kızdırmamak için muhtemelen yer altına indiler."*

Bullet bunu da biliyor muydu? Ortadan kaybolacaklarını? Cevap vermeden önce duraksadım, o anda onun hakkında ne hissettiğime karar vermeye çalıştım. Anneme ne olacağını bildiğine, Jersey'de kalmam konusunda bu kadar ısrarcı olmasının nedeninin bu olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yoktu ama yine de...

Bu bilgiyi yanında taşımak zorundaydı. Benimle defalarca konuşmuş ve annemin öldürüleceğini bildiği için bir yere gitmememi söylemişti. Her gün böyle bir karanlığı taşıyarak nasıl kalkıyordu?

"Onlardan haber alırsan bana haber ver," diye iç geçirdim ve aramayı kestim. Neden ortadan kaybolduklarını, Riot'un bana kızgın olup olmadığını, Grace'in benim umurumda olup olmadığını bilmiyordum ama yine de Onyx'in beni bilgilendirmesini istiyordum. Hiçbir şey *olmasa* bile - eğer onlar için bir hiçsem.

Öfkenizin sizi aynaya bakamadığınız birine dönüştürmesine izin vermeyin.

Yine de baştan çıkarıcıydı. Agathos bize canavarlarmışız gibi davranıyordu ve içimde önemsiz olmayan bir parça meydan okumaya kalkıştı. Onlara zorlandığımızda daimonların ne kadar canavarlaşabileceğini göstermek için.

Öfkenizin sizi aynaya bakamadığınız birine dönüştürmesine izin vermeyin.

Siktiğimin kurşunu.

Kamyoneti çalıştırdım ve Axe'ın tarif ettiği krematoryuma doğru yola çıktım, annemi tam bir cenaze töreniyle yeraltı dünyasına uğurlamaya hazırdım ve yol boyunca kaybedeceğim her şeyi kendime hatırlattım.

Sonra Auburn üzerinden eve döndüm, kenara çekip bir grup agathoslu gence küstahça gülümsedim, ilk yumruğu onların atacağını biliyor ve bekliyordum.

Güneş gökyüzünde yükseldiğinde, kırık bir burun, öfke dolu bir kalp ve arkamdaki kaldırımda birkaç bilinçsiz agathos pisliği ile Milton'a geri dönüyordum ve aynada kendime gayet iyi bakıyordum.

Bullet'ın ne dediği neden umurumda olsun ki? O burada değildi. Burada kimse yoktu.

OceanofPDF.com

Bölüm 17

İnsan eseri ya da bir tanrıçanın müdahalesiyle, bizi bekleyen bir tur minibüsünün bulunduğu küçük bir otoparktan çok da uzakta değildik.

Şoför insandı ama normal bir insan gibi *davranmıyordu*. Bizi görür görmez gözleri fal taşı gibi açıldı, Yunanca olduğundan emin olduğum bir dilde kekelemeye başladı ve bizi minibüse doğru götürdü.

"Bizi selamlıyor mu?" Riot şaşkınlıkla sordu. "Selam veriyor gibi görünüyor."

Wild adama, taşıdığı ve yeraltı dünyasının yakmadığı birkaç Amerikan doları uzatmaya çalıştı ama adam başını sertçe salladı, minibüsü işaret etti ve başını tekrar eğdi. *Gerçekten de* bir yaya .

Riot'a, "Ona iyi şans getirmesi için ödeme yapacağım," diye fısıldadım.

"Ne haliniz varsa görün," diye karşılık verdi Riot. "Nerede olduğumuzu bile bilmiyoruz ve sen şu anda kötü şans davet etmek mi istiyorsun?"

Buna cevap vermemeyi tercih ettim çünkü muhtemelen bunu zaten yapacaktım. Yeteneğim çoktan yüzeye çıkmaya başlamıştı, biraz şans bahsetme ihtiyacı özgür kalmaya çalışıyordu. Son zamanlarda daimonların etrafında o kadar uzun zaman geçirmiştik ki hiç insanla karşılaşmamıştım ve yeteneğim huzursuzdu. İnsanlara yardım *etmemek* agathos'a aykırı bir davranıştı.

Şaşırtıcı bir şekilde, kullanmayalı ne kadar uzun zaman olduğu düşünüldüğünde normalden daha az baskı yapıyordu. Belki de sürücünün iyi bir hayatı vardı ve çok fazla şansa *ihtiyacı yoktu*.

"Yabancı bir minibüse binmek muhtemelen şimdiye kadar verdiğimiz en mantıklı karar değil ama klimanın cazibesi karşı konulamayacak kadar güçlü," diye iç geçirdi Bullet, minibüse tırmanmak için öne doğru bir adım attı. Wild'ın kolu dışarı fırlayarak içeri girmesini engelledi ve Wild eğilip aracı önce kendisi incelemeden önce Bullet'a sert bir bakış attı.

Görünüşe göre tatmin olmuştu, geri çekildi ve Bullet'a içeri girmesini işaret etti. Wild'ın yanından geçerken Bullet'ın yüzündeki hafif kızarıklığı kesinlikle hayal etmiyordum. Benim yüzüm de biraz kızarmıştı ve bu sadece fazla giyinmiş olmaktan kaynaklanmıyordu. Wild'ın hareketleri, kendine olan güveni, hepsi inanılmaz derecede... seksiydi.

Bullet'ı minibüse kadar takip ettim, arkadaki uzun bankta onun yanına oturdum ve Riot diğer tarafımda bana katılırken Wild önümüzdeki koltuklardan birini aldı, kapıyı izleyebilmek için yana doğru döndü.

Çıplak ayaklarımızla bu zavallı adamın minibüsünün her tarafını kirletiyorduk.

Ona *kesinlikle* biraz şans tanıyacaktım, en azından bunu yapabilirdim.

"Turist," dedi insan adam, az önce çıktığımız uçurumu işaret ederek. o sırada minibüste dolaşıyordu. Wild anladığını göstermek için bir kez başını salladı,

ve adam yine o küçük yay şeyini yaptı. Tuhaftı. Çok garip. İnsanlar daimonlara çekilirdi, doğal olarak çekiciydiler, ama bu farklı hissettirdi.

"Neredeyiz biz?" Riot gözlerini kısarak camdan dışarı baktı. "Her yer kaya ve okyanus, turist çekiciliği nedir?"

Bullet hafifçe, "Az önce yeraltı dünyasından bir mağaraya çıktık, bu muhtemelen oldukça büyük bir çekiciliğe sahip," dedi.

"Evet, ama insanlar bunu bilmiyor."

"Belki de öyledir," diye düşündüm, saçlarımı düşük bir topuz yapıp uçlarını kısırarak beni biraz daha şık göstermesi umuduyla. "Belki de burası tarihi ya da mitolojik bir yerdir. Bir zamanlar önemli olan bir yer."

"Taenaran geçidi, belki?" Bullet bunu önerdi. "Yeraltı dünyasına açılan bir kapı olduğu söylenir. Persephone'nin neden bu kadar izole bir yerde olmamızı istediğini merak ediyorum. Başka seçenekler olduğunu zaten biliyoruz. Napoli'ye yakın olsaydık, bir şehre erişimimiz olurdu."

"Şehirlerin içinde agathoslar vardır. *Yunanistan*'daki agathosların benden bahsetmesi için yeterince önemli olduğumu düşündüğümünden değil, ama herhangi bir agathosu üç daimonla görmek soru işaretlerine yol açacaktır."

İnsanların arasında saklanmak daha güvenli olurdu, eğer kötü bir gün geçiren herkese büyük bir dozda iyi şans verme dürtümle savaşabilirsem.

"Bunların hiçbirini neden görmediğim hakkında Kader'le küçük bir konuşma yapamayacağıma emin misin, Amazing Grace?" Bullet homurdandı ve kartlarını tekrar karıştırmak için cebinden çıkardı. Yeraltı dünyası kartlara hiç zarar vermemişti, hatta siyah kartların üzerindeki altın parıltısı her zamankinden daha parlak görünüyordu. "Yani, sanırım diğer tanrıların araya girip müdahale etmesini kontrol edemiyorlar ama yine de. Yedek kıyafetlerimiz bile yok."

Doğru kıyafetlerimiz de yoktu. Hava çok sıcaktı, resmen yaz mevsimiydi ve hepimizin üzerinde ağır eşofman altları ve kazaklar vardı, dizlerimize kadar çamur içindeydik ve ayakkabımız yoktu. Şoförün bizi neden bindirdiğine dair hiçbir fikrim yoktu, üstelik bu kadar misafirperver görünmesine rağmen. Belki de bizim için üzölmüştü.

"Bayılman için çok uygunsuz bir zaman olurdu, B," dedi Riot dalgınca, pencereden yaklaşan insanlara bakarak.

"Peki," diye içini çekti Bullet, kartları huysuzca bir kenara koydu. Wild'ın gözleri Bullet'ı izlerken bir an için eğlenceyle parladı, sonra dikkatini park yerine verdi.

İnsan turistler geri döndüler ve araca doluşurken kendi aralarında sohbet ettiler. Yaşadığımız onca şeyden sonra insanların kendi hayatlarını yaşadıklarını görmek biraz tedirgin ediciydi. Yeraltı dünyasındaki tanrılardan, Gaia'nın öfkesinden ya da hapsedilmiş Olimposlulardan haberleri yoktu. Başlarının üzerinde asılı duran bir kehanet yoktu. Eğer Olimposluları Tartarus'taki hapishanelerinden kurtarmayı başarırısak hayatları nasıl olurdu? *Dünya* nasıl bir yer olurdu?

Turistler bize birkaç şaşkın bakış fırlattı, ancak hiçbir i İngilizce konuşmuyor gibi göründüğünden, küçük bir konuşma için kancadan kurtulduk. Ya da daha kötüsü, neden böyle bir durumda olduğumuzu açıklayamadık.

"Bu çok garip," diye fısıldadı Bullet yüksek sesle. Wild omzunun üzerinden geriye baktı ve gözlerini hemen kucağına indiren Bullet'a bir kaşını kaldırdı. Bullet genellikle oldukça soğukkanlıydı ama Wild'ın bir bakışı bile onun dengesini bozmaya yetiyordu. Bir noktada, Bullet'la bunun ne anlama geldiğini konuşabileceğimiz bir boş anımız olacaktı. Belki. Bir gün.

Gideceğimiz yere inişli çıkışlı bir yolculukla vardık ve vardığımızı ancak şoförün yüksek sesle Yunanca konuşmaya başlaması ve eliyle kapıyı işaret etmesiyle anladık.

"Sanırım burası bizim durağımız," diye homurdandı Riot, önce tırmanarak.

Şoförün kolu koltuğun arkasında duruyordu ve elimden geldiğince nazikçe uzandım, geçerken parmak uçlarımla ön koluna biraz şans bastırdım. Fazla bir şey değildi ama belki biraz para ya da yer falan bulurdu ve muhtemelen bana sadece bir diz çarpmasına ya da kağıt kesigine mal olurdu.

"Gracie," diye gürledi Riot, beni minibüsten çıkarıp kollarına aldı. "Ya yeteneğini kullanarak Gaia'yı nerede olduğun konusunda uyarırsan?"

"Ah, bunu düşünmemiştim," diye itiraf ettim, ona göz kırparak. Adama yardım etmek o kadar doğru, o kadar içgüdüsel gelmişti ki...

"Muhtemelen endişelenmenize gerek yok," dedi Bullet yanımıza gelerek. "Burası tanrıların büyüleriyle *sırlısklam* olmuş gibi hissediyorum ve yakınlarda yeraltı dünyasına bir giriş olduğu için bunun Hades ve Persephone ile bir ilgisi olduğunu varsayacağım."

"Sence burada güvende miyiz?" diye sordum. Sakin bir yolun kenarında, portakal ağaçlarıyla çevrili, terracotta çatılı, soluk pembe sıvalı bir evin önünde duruyorduk. Çok güzel bir manzaraydı ama bu evin önünde ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrim yoktu ve Wild minibüsten iner inmez şoför hızla uzaklaştı ve giderken bir şeyler bağırdı.

Bullet parmaklarını sabırsızca kalçasına vurarak, "Sanırım burada güvendeyiz," diye onayladı. "En azından bu *yüzden* burada olduğumuza eminim."

"Bu durumda, kapıyı çalmalı mıyız?" Etrafımızdaki sessiz yerleşim sokağına bakarak sordum. "Şoför burada kalmamızı istiyor gibi görünüyordu," dedim.

Adamın eliyle pencereden dışarı doğru yaptığı 'kal' hareketini taklit ederek ekledi.

Wild bir elini belime koydu ve beni yolun kenarındaki bir ağacın gölgesine doğru yönlendirirken bir an tökezledim. Wild beni hemen yakaladı, beni tutmak için bir kolunu belime doladı ve bana özür dileyen bir bakış attı. Refleks olarak ön kolunu tuttum ve ay gözleriyle ona baktım ama kendimi tutamadım. Öğleden sonra güneşinde, neredeyse saf kırmızı irisleri yakut gibi parlıyordu, büyüleyiciydi.

Arkamızdan neşeli bir ses "*Kalispéra!* " diye bağırdı. Yarım saniye içinde Wild beni iki ayağımın üzerine dikti ve vücudunu önümde konumlandırdı, böylece kimin yaklaştığını görmek için etrafına eğilmek zorunda kaldım.

Bronzlaşmış bir adam, dağınık siyah saçlarını yüzünden savurarak caddede ilerliyordu ve onun bir daimon olduğunu anlamam bir anımı aldı. Çok... mutluydu. Kırmızı ve mor gözleri olmasaydı, buna inanmazdım.

"Philotes, kesinlikle," diye homurdandı Riot, duruşu anında gevşedi. Wild bile biraz rahatladı. Bir Philotes daimonunun ne yaptığını hatırlayamıyordum ama görünüşe göre benimkiler onun tarafından tehdit edilmiyordu.

"Sanırım İngilizce konuşamıyorsunuz?" Bullet ona biraz umutsuzca sordu.

"Ah, evet!" diye cevap verdi daimon, önümüzde durdu ve alnındaki teri sildi. Uzaktan bakınca orta yaşlı olduğunu düşünmüştüm ama yakından bakınca bizden o kadar da yaşlı görünmüyordu. Sadece keten pantolon, yarım düğmeli keten gömlek ve sandaletlerle oldukça muhafazakâr giyinmişti. "Amerikalılar mı?"

Her birimize baktı, solgun agathos gözlerime hiç tepki vermedi. Peki, tamam o zaman.

"Evet, Amerika'dan geliyoruz," cevap verdim, bana nasıl vereceğini merak ediyordum. "Buraya beklenmedik bir şekilde geldik ve buralarda kalabileceğimiz bir yer olduğunu umuyorduk?"

"Elbette! Bu evde kalabilirsiniz - burası bir misafir evi. Gelin, gelin." Daimon, beklenmedik bir şekilde onun kasabasına nasıl dair başka bir soru sormadan, asfalt bir yoldan girişe doğru ilerledi. Portakal bahçesine bakan gölgeli bir verandada büyük boy bir açık hava masası ve daha küçük bir oturma alanı vardı ve şimdi nerede uyuyacağımıza dair panik biraz azalmıştı, ne kadar güzel koktuğunu ve yerin ne kadar güzel olduğunu takdir edebiliyordum.

Cebinden bir anahtar çıkardı ve bizi içeri aldı, giderken kendi kendine mırıldanıyordu. "İçeri gelin, yeni çarşaf lar getirtmem gerekecek, birkaç haftadır misafirimiz gelmedi."

Dirseğimi kapının pervazına *sertçe* vurdum, herkesin endişelerini sulu bir gülümsemeyle geçiştirdim ve Riot'un bıkkın bakışlarını görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Yeteneğimi kullanmanın karşılığı olarak bir çürük çok da zorlayıcı değildi.

Konuk evi, evin ön tarafında açık konsept bir mutfak, yemek ve oturma alanı olan rahat, eski moda bir yerdi. Arka tarafta ise alt katta iki kapısı olan bir alan ve balkon korkuluğundan büyük bir yatak görebildiğim asma kata çıkan dar bir merdiven vardı.

"Alt katta bir yatak odası ve banyo var," dedi kapıları göstererek. "Üst katta da tam boy bir yatak daha var. Yatak takımlarıyla birlikte atıştırmalık bir şeyler de bırakırım, akşam yemeğinde bana katılabilirsin - evim portakal bahçesinin diğer tarafında."

"Çok nazıksınız, teşekkür ederim... Adınız neydi, pardon?" diye sordum. Wild yaklaştı, kolunu benimkine bastırdı. "Ben Grace."

"Leonidio'ya hoş geldin Grace. Benim adım Vasileios."

Tamam. Leonidio'daydık. Leonidio'daydık. Wild'a baktım ve o da başını sallayarak tekrar 'G-R-E-C-E' işareti yaptı.

Hangi ülkede olduğumuza dair kesin bir fikre sahip olmak bir ilerlemeydi.

"Merhaba Vasileios," diye cevap verdi Bullet neşeyle. "Ben Bullet, şuradaki düşünceli dev Wild ve somurtkan olan da Riot."

"*Somurtmuyorum*," diye karşılık verdi Riot, dikkatini Vasileios'a çevirmeden önce gözlerini devirerek. "Nasıl oluyor da rastgele üç daimon ve bir agathos kapına geldiğinde bu kadar rahat olabiliyorsun?"

"Buraya sığınmak için geldiniz, değil mi?"

"Sayılır. Grace'in memleketindeki agathos tarafından aranıyoruz," diye yanıtladı Riot kaşlarını çatarak.

Vasileios üzüntüyle başını salladı. "Acımasızlar. Genellikle buradaki sakinler bekar olarak gelirler ve belki de buraya geldikten sonra birbirleriyle ilişki , ancak sanırım her zaman değil. Her neyse, burnumu sokmayacağım.

-En azından akşam yemeğine kadar. Belki biraz uzo dillerinizi gevşetir," diye alay etti.

"Burada agathos var mı?" Ben sordum.

"Evet, ama kadın yok. Sosyal yardım için gönderilen erkekler." Gözlerini devirerek elini umursamaz bir şekilde salladı. "bir çeşit sığınak. Diğer insanlar öyle diyor. Onlar sadece uyumsuzlar

-agathos ve daimon- seyahatlerimde karşılaştığım ve evime davet ettiğim kişiler, bazen onlar da başkalarını davet ediyorlar. Kakodaimonistai seyahatleri sırasında sık sık burayı ziyaret eder ve bize saygılarını sunarlar. Bazıları da artık burada yaşıyor, çok güzel bir hayat. Şimdi gidip size erzak getireceğim. Giysiler de, değil mi? Bagajınız yok. Sakin ol! Keyfinize bakın, daha sonra akşam yemeğinde bana katılın."

Vasileios kendi kendine neşeli bir şekilde mırıldanarak döndü ve gitti, ardında hepimizi biraz şok olmuş bir halde bıraktı.

"Ne... ne dedi?" Riot, Bullet'a dönerek sordu.

Bullet, Vasileios'un çıktığı ön kapıya kırptırarak, "Adı 'daimon'a tapan' anlamına geliyor," diye cevap verdi.

"Harika," dedi Riot sıratarak. Wild bile kendi kendine biraz sırttı.

Bullet'e şaşkın bir bakış attım ve onun da her zamankinden biraz daha az kendinden emin göründüğünü fark ettim. "Nereye geldik biz böyle? Kim bu insanlar?"

Vasileios, hiç İngilizce bilmeyen Artyom adında ufak tefek bir insanı bir el arabası dolusu erzakla eve gönderdi; bunların arasında çocuklar için bol pamuklu şortlar ve gömlekler, benim için de güneş elbiseleri vardı ve o kadar çok taze meyve vardı ki Bullet'in mutluluktan bayılacağını sandım.

Her birimiz sırayla duş alıyor ve çok daha sıcak olan hava için giyiniyorduk - tam olarak yaz havası sayılmazdı ama kesinlikle güneş elbisesi ve hırkaya uygundu. Eğer bir tanrıça tarafından aniden buraya bırakılmasaydık ve başka bir tanrıça bizi öldürmek istemeseydi, burası dinlendirici bir tatil için hoş bir yer olurdu.

"Daha önce Yunanistan'a gittin mi?" Wild'a çarşafın bir ucundan tutarken diğer ucundan tutup alt kattaki odada yatağın kenarından dolaşarak sordum. Üçümüz üst kattaki yatakta yatarken o daha küçük olan bu yatakta kalacağını söylemişti ve ben bu konuda ne hissettiğimi tam olarak bilmiyordum.

Hayal kırıklığına uğradım, karar verdim. Benimle kalmak *istemesini istiyordum*, gerçi yeni başlayan ilişkimizin hangi aşamasında olduğumuzu düşünürsek bu büyük bir istektir.

Wild başını salladı ve '*A-T-H-E-N-S.*' harflerini hecelemeden önce sayfayı sıkıştırdı.

Hep Atina'ya gitmek istemişimdir. Agathos yirmi bir yaşına kadar her Cumartesi sabahı ders almak zorunda - kulağa geldiği kadar korkunç - ve en sevdiğim derslerden biri antik tapınaklardı. Babalarımın biri, Chance, belki bir gün bağlarımla onları ziyaret edebileceğimi söyledi." Kendi kendime sessizce güldüm ve kılıfları yastıkların üzerine çektim. "Belki de haklıydı."

Wild'a tüm bunları neden anlattığımı ya da ilgilenip ilgilenmediğini bile bilmiyordum. Aramızdaki bağlantı zayıftı, ama yatağı yapmayı bitirirken merakının en zayıf izini yakaladığımı düşündüm.

"Chance'i çok özlüyorum. Ve Creed'i, diğer babalarımın birini. Bana her zaman iyi davrandılar, beni annemin düzeltmelerinden korumaya çalıştılar, değişen derecelerde başarılı oldular. Küçük kardeşlerimi de özlüyorum; Leon ve Tobin. Sekiz ve beş yaşındalar ve beni çok iyi tanımıyorlar ama yine de onları özlüyorum. Ya da belki de sadece onların fikrini, sahip olabileceğimiz kardeşlik ilişkisini özlüyorum. Benim berbat bir insan olduğumu düşünerek büyüyecekler ve benden *nefret* edecekler çünkü onlara benden nefret etmeleri öğretilecek ve bu gerçekten yıkıcı bir şey."

Wild yatağın diğer tarafından dikkatle beni izliyordu, yüzü hiçbir şey ele vermiyordu. Başımı salladım ve ona sulu bir gülümseme gönderdim. "Özür dilerim, tüm bunları neden senin üzerine yıktığımı bilmiyorum. Demek istediğim, seninle konuşmak istiyorum ama şu anda bu tür bir kendine acıma duygusuna kapılacak zamanım olmadığını da biliyorum. İlgilenmemiz gereken milyonlarca başka şey varken olmaz. Ayrıca, güneş batıyor. Muhtemelen şimdi akşam yemeği için ev sahibimizin yanına gitmemiz gerekiyor."

Wild'ın yüzünden bir hayal kırıklığı ifadesi geçti, itiraz etmek ister gibiydi ama bunun yerine derin bir iç çekti, odadan hızla çıkmamı engellemek için elini hafifçe koluma koydu ve alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu. İçindeki özrü, ailemi ne kadar özlediğime dair sempatiyi hissettim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, elini tutup hızlıca sıktıktan sonra onu ana yaşam alanında Riot ve Bullet'ın yanına götürdüm. Meraklı bakışlarından utanmadılar ve ben de karşılık olarak Wild'ın elini biraz daha sıkı kavradım. Agathos derslerimizde öğrendiğimiz bir şey de sonradan gelenlerin grubun dinamikleri içinde yerlerini bulmalarının zor olabileceğiydi ve henüz kalıp kalmayacağından emin olmasam da Wild'ın kendini yabancı gibi hissetmesini istemiyordum.

"Akşam yemeği konusunda gerginsin," dedi Riot, ağzını sert bir çizgiye bastırarak. Koyu gri bir şort ve keten beyaz bir gömlek seçmişti ve her zamanki simsiyah üniformasının içinde olmadığı için kesinlikle perişan görünüyordu. "Belki de gitmemeliyiz."

"Ah, hiçbir şey *göremek* çok can sıkıcı," diye dramatik bir şekilde inledi Bullet, kanepeye geri dönerek. Soluk mavi gömleği ve şortuyla oldukça iyi bir uyum yakalamıştı. "Nyx'in uyurken bana gönderdiği imgelemleri bile sorguluyorum. Artık evde olduğunu sandığım ama muhtemelen burada olduğunu fark ettiğim şeyler var. Olabilir mi? Çok fazla portakal var..."

Riot'un içinde zamanında bastıramadığı bir hayal kırıklığı parladı ama belli etmedi. Bullet'in gördüklerini kontrol edemediğini biliyordu -hepimiz biliyorduk- istediği soruları sorabildiği zamanlarda bile cevapların garantisi yoktu.

"Ne zaman onları düşünmeye çalışsam, başım ağrımaya başlıyor-"

"O zaman onları düşünme," dedim hızlıca, Bullet'a azarlayıcı bir bakış atarak. "Bilmem kaç gündür uyumadık bile. Zaten kendini zorlamaman gerekiyor, ama özellikle de bugün."

"Peki," diye inledi Bullet, kolunu gözlerinin üzerine atarak.

"*Rahatlamak* bu kadar zor bir kavram mı?" Riot dikkatini bana vermeden önce ona sertçe sordu. "Belki de biraz uyuyup yarın tüm bu yabancılarla tanışmaya gitmeliyiz."

"Gitmek istiyorum," diye ısrar ettim ve Riot'a güven verici olduğunu umduğum bir gülümseme verdim. "Evet, gerginim ama yeni insanlarla tanışırken hep gergin olurum. Ve bunlar sıradan yeni insanlar değil. Merak etmiyor musun? Ayrıca Vasileios burada kalmamıza izin verirken bunu yapmamak kabalık olur."

Wild'a tam zamanında baktım ve elini yumruk yapmadan önce cebine uzandığını gördüm. Geldiğimizden beri bunu birkaç kez yapmıştı ve genellikle iletişim kurmak için kullandığı telefona uzandığını tahmin ettim.

Bu sefer Riot ve Bullet'ın birbirlerine olan bağlılıkları Wild'dan aldığım zayıf duygusal içgörüyü fark etmem için dikkatimi çekmeye çalışırken bunu söylemek daha zordu ama telefonunun bozulduğunu her hatırladığında ondan hissettiğim kızgınlığın ipuçlarını hayal ettiğimi sanmıyordum.

Wild bana baktı, elim hala sıkıca onun elinin içindeydi ve tek yaptığı başını eğip gözlerini hafifçe kısmak olsa da, 'sen gitmekten mutluysan, ben de gitmekten mutluyum' dediği hissine kapıldım. Ama belki de sadece hayal görüyordum.

"Tamam. Eğer pisliklerse, gidiyoruz. Eğer sana asılırlarsa, gidiyoruz. Eğer kaçak agathoslar senin hakkında bir bok söylerse, ellerini fırlatırım ve sonra gideriz," diye mırıldandı Riot, kendini hevesiz bir şekilde kulübenin ön kapısına doğru sürükleyerek.

"Anlaştık," dedi Bullet neşeyle, dördümüz yıldızların altındaki portakal korusunda dolaşırken gerçekten etkileyici bir *The Music of the Night* yorumuna başlamadan önce. Wild yanımda sağlam bir duruş sergiliyordu, elimi tutuşu biraz gergindi, sanki ilk sorun işaretinde beni arkasına atmaya hazır gibiydi.

Riot her zamanki gibi umursamaz bir tavırla yolu gösterdi, ağaçlar açılıp içinde kaldığımız evin daha büyük bir versiyonu ortaya çıktı, devasa bir veranda alanı vardı, uzun ahşap masanın iki yanındaki banklar agatholar, daimonlar ve insanlarla doluydu.

Sadece orada oturuyordum. Rahatlıyorum. Sohbet etmek. Sanki dünyadaki en normal gibi.

Biraz tedirgin ediciydi ama aynı zamanda bana umut verdi. Kader'in istediği bu muydu? Persephone ve Nyx gibi tanrıların mı? Çünkü ölümlülerin hayatlarına bu kadar özgürce müdahale eden eski tanrıları diriltme fikri dehşet verici olsa da, bu... pastoralı. Hangi tanrıçaya hizmet etmek için yetiştirilmiş olurlarsa olsunlar, tüm ölümlülerin aynı masanın etrafında oturup şarap içtikleri ve birlikte güldükleri bir dünya *her şeydi*. Yapmam istenen şeyle ilgili her şey bana ulaşılmaz gelirken tutunabileceğim bir umuttu.

"İşte buradalar!" Vasileios ayağa kalktı ve bizi masaya doğru götürdü. İnsanlar aşağı inerek ortada bize yer açılar ve ben Wild ile Riot'un arasına oturdum, Bullet da Riot'un diğer tarafına. "Taze et. Hoş geldiniz, hoş geldiniz, hoş geldiniz. Bir içki alın, atıştırın, rahatlayın."

Bizi buraya getiren şoför belli belirsiz el salladı ve ben de karşılığında ona öyle bir gülümsedim ki yüzünün kızardığına yemin edebilirdim. Vasileios'un bahsettiği o 'daimon tapıcılarından' biri miydi? Şüphesiz, bizi ona götüren ilahi bir müdahaleydi.

Masanın üzerinde vejetaryen ve et yemeklerinin bir kombinasyonu olan etkileyici bir meze dizisi vardı ve kimse midemin ne kadar yüksek sesle homurdandığını duymadan önce sohbetin yeniden başlamasına sevindim. Bullet hiç sormadan tabağa küçük bir köfte dağı yığdı ve kendisi için vejetaryen seçenekleri seçmeden önce göz kırparak bana uzattı.

"Evet, yeni Amerikalı dostlarımız, herkese kendinizi tanıtır mısınız?" Vasileios masanın diğer tarafında benden uzakta oturarak sordu. "Tanıtmak zorunda değilsiniz - bu masada oturan insanların çoğu kimliklerini hemen açıklamamayı tercih etti. Hepimiz kendi nedenlerimiz için buradayız."

Masadaki agathos erkeklerinin oturduğumuz andan itibaren sessizce bana baktıkları gerçeği kaçmamıştı. Masada gözlerinden tanıyabildiğim beş kişi vardı ve hepsi de dünyanın farklı yerlerinden gelmiş gibi görünüyordu. Şaşırtıcı bir şekilde hepsi bir arada oturmuyordu. Bazıları daimonların yanında, bazıları insanların yanında oturuyordu ve hiçbirisi karışık bir ortamda bulunmaktan özellikle rahatsız görünmüyordu.

Burada bulunmamdan rahatsız olmuş gibi bile görünmüyorlardı, sadece kafaları karışmıştı.

"Şey, ben Grace," dedim küçük bir el sallayarak.

"Sen Grace Bellamy'sin," dedi agathoslardan biri anında, Wild ve Riot'un iki yanımda sertleşmesine neden oldu, pazuları kollarıma sıkıca bastırıyordu.

"Ne? Grace Bellamy!" Vasileios gözlerini kocaman açarak güldü. "Aramızda ünlü biri var, daha önce fark etmediğime inanamıyorum. Amerika'da tüm sorunlara neden olan bu mu? İyi şarabı çıkarmam gerekirdi."

Wild öne doğru oturdu, sanki vücuduyla beni masadan koruyacakmış gibi alanıma doğru eğildi.

"Grace hakkında ne biliyorsun?" Riot sordu, sesi kesinlikle ölümcüldü, ayrıca koltuğunda ilerliyordu. Biraz sabırsızca ofladım ve görebilmek için ikisinin de dirseklerini ittim.

Agathos'lu adam, "Hepimiz kendi memleketlerimizde neler olup bittiğini takip ediyoruz," dedi. Vasileios'un konuşmasını dinledikten sonra bu adamın kesinlikle Amerikalı olduğunu fark ettim. "Burada oluşturduğumuz toplulukları korumak için ama aynı zamanda sosyal yardım gezilerinin ne zaman yapılacağını bildiğimiz için sürgünlerle iletişime geçebilir ve isterlerse onlara burada bir yer önerebiliriz."

"Ve beni duydun mu?" Tahmin ettim.

"Ailem New York'ta," diye cevap verdi özür dileyen bir yüz ifadesiyle. "Ben Foster, bu arada. Bu da benim arkadaşım," diye ekledi beceriksizce, yanındaki daimon kadını işaret ederek. "Estrella."

"Daimon'un çaldığını söyledikleri kişi sensin," dedi kalın bir aksanla, İspanyolca olabilir, mor gözleriyle soğukkanlı bir şekilde bana bakarak. Çok güzeldi; simsiyah saçları ve uzun uzuvlarıyla manken avcılarının kartvizitleriyle peşinden koşacağı türden ilginç bir doğal güzelliğe sahipti.

"Riot beni çalmadı," diye alay ettim. Amerika'dayken bu saçmalığı duymaktan bıkmıştım ve bir okyanus ötede tekrarlandığını duymak daha da rahatsız ediciydi. "Riot benim ruh bağım. Bullet ve Wild da öyle," diye açıkladım, sırayla her birini işaret ederek. "Memleketimdeki agathoslar, Basilinna, ailem... hepsi bu kısmı rahatlıkla atlıyorlar."

"Sen gerçekten ruh bağı mısın?" Foster tekrarladı, öne doğru eğildi ve bana geniş gözlerle baktı. "Hissedebiliyorsun... bilirsin işte. Daimonlar için mi?"

Cinsel çekimden bahsettiğini anlamam utanç verici derecede uzun bir zamanımı aldı. Bu masada oturan agathosların hiçbirisi

fiziksel uyarılma yaşadılar çünkü ruh bağlarıyla karşılaşmamışlardı.

"Evet," diye cevap verdim, sempati ve utanç baskınlık için savaşıyordu. "Bildiğim kadarıyla, ruh bağlarım Riot, Bullet... ve Wild ile agathos olsaydı yaşayacağım her şeyi yaşıyorum."

Göz ucuyla en yeni bağıma baktım ve onu yüzünde yine tamamen okunamaz bir ifadeyle bana bakarken buldum. Ondan etkilendiğim gerçeği hoşuna gidiyor muydu? Hoşlanmıyor muydu? Olmamasını mı diliyordu?

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu diğer agathoslardan biri Hintli aksanıyla ve bana kısa bir süreliğine Saskatchewan'da Mercy'nin ailesinin yanında yaşayan Hint asıllı büyükannemle yaptığım aylık telefon görüşmelerini hatırlattı. Muhtemelen şimdiye kadar beni de evlatlıktan reddetmişti, annem bundan emin olurdu. Bu adam bizden daha yaşlıydı, belki ellili yaşlarındaydı, koyu tenliydi ve gözlerinin etrafında kırışıklıklar vardı, sanki çok gülümsüyor gibiydi ama şu anda kesinlikle gülümsemiyordu.

"Ben yapmadım," diye dikkatle cevap verdim. "Kader tarafından önceden belirlenmişti. Kader tarafından Fates."

"Emin misin?" diye sordu, yüzü hayal kırıklığı içindeydi. "Benim adım Aarav. Elli beş yaşındayım ve on yıllar önce Agathos topluluğumdan sürgün edildim."

"Böyle yaşamaktan bıktık," dedi genç bir adam. Sesi Yunan aksanına benziyordu ve muhtemelen gençken bir gün ruh ikizim olmasını hayal ettiğim türden yakışıklı bir agathos erkeğiydi

-Pürüzsüz zeytin rengi teni, uçları hafifçe kıvrılmış kalın siyah saçları ve mermerden oyulmuş gibi görünen bir çene hattı vardı. Kollarındaki dövmeler şaşırtıcıydı gerçi, memlekette dövmesi olan bir Agathos tanı mıyordum.

"Ruh bağıımız reddediliyor, sonra da sonsuz bir bekarlık hayatına zorlanıyoruz, lanet biyolojimiz yolumuza çıkarken agathos olmayanlarla romantik ilişkileri yeniden yaratmaya çalışıyoruz."

Vasileios başıyla onaylayarak, "Berbat bir durum Orion," dedi. Masanın geri kalanından hoşnutsuz mırıltılar ve sempati vardı, daimonlar agathoslara acıyan bakışlar atıyordu. "Agathoslar haksızlığa uğruyor. Sanırım hepimiz kendi yöntemlerimizle bunu yapıyoruz ama ben olsam bir agathosla yer değiştirmezdim."

Orion bana bakarak, "Belki *o* agathos ile," diye cevap verdi. "Hepimizden daha iyi bir anlaşman var gibi görünüyor."

Wild gözleriyle Orion'un boşaltacakmış gibi ona bakıyordu ve bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum.

Her şeyi söylemek, çünkü bu agathosların istediği buydu, değil mi? Gerçeği söylemek. Onlarda olmayan bir şeye neden sahip olduğumu bilmek istiyorlardı.

"Size hikâyemi anlatacağım. Size anlatabileceğim her şeyi anlatacağım," diye söz verdim, Riot'la tanışmadan önce yaşadığım sefil yalnızlığı benden çok daha uzun süre yaşamış olanlar için yüreğim parçalanıyordu. "Ama önce, bunları insanların önünde nasıl tartıştığımızı gerçekten bilmem gerekiyor. Kusura bakmayın," diye ekledim yüzümü buruşturarak, Vasileios'un yanındaki insan kadın bana doğru kemerli bir kara kaşını kaldırıp uzun, koyu kahverengi saçlarını umursamaz bir tavırla omzunun üzerinden geriye atarken.

Vasileios, "Kakodaimonistai sıradan insanlar değildir," diye açıkladı. "Onlar... belki *de inisiye edilmişlerdir*. Eski günlerden kalan bir kalıntı."

Yanında oturduğu kadının önündeki tıpalı seramik şişeyi aldı, hafifçe salladı ve kadın hemen elinden kaptı, dikkatini bize vermeden önce ona azarlayıcı bir bakış attı.

"Bu *kykeon*," diye kırptı, şişeyi göğsüne yakın tutarken uzun kırmızı tırnakları seramiğe sürtünüyordu. "Düzenli olarak içtiğimiz sürece, daha önce göremediğimiz şeyleri görebilir ve bilebiliriz. *Gerçeği* görebiliriz.

"O yüzde yüz uyuşturucu içeriyor," diye homurdandı Riot. Wild'ın dudakları seğirirken başıyla onayladı. "Nedir bu? Bir çeşit halüsinojenik mi? Mantar mı?"

"Bu kutsaldır," diye cevap verdi insan ilkel bir şekilde, tıpasını açıp cömert bir yudum aldı.

"Bu Alesa, sevgililerimden biri," diye açıkladı Vasileios. Onu sadece sevgililerinden biri olarak sayması canını sıktıysa da belli etmedi. "Kykeon'u içiyorlar ve sonra bizi olduğumuz gibi görebiliyorlar -gözlerimiz ve her şeyimiz- sonraki günler boyunca ve onların önünde özgürce konuşabiliyoruz. Neredeyse kesinlikle içinde uyuşturucu var."

Bullet'in başı yana eğikti ve her birini dikkatle gözlemliyordu. "İlaçlar, ama biraz da Kaderler'in işi. Üzerlerindeki ilahi iz Kader'in büyüyle aynı hissi veriyor."

Tüm masanın dikkati ona yöneldi, gözleri fal taşı gibi açıldı.

Riot tabağına pide ve humus doldururken, "Bullet bir Oneiroi," diye söylendi. "Böyle şeyler söyler. Buna alışacaksın."

Bullet, Riot'a sırtarak, "Yapacaksın," diye onayladı.

"Tamam, açıkladık," dedi Alesa, endişeyle aramıza bakarak. Bullet'a bakarken yüz ifadesindeki hayranlığı fark etmediğimi sanmıyorum ve içimdeki mantıksız kıskançlık dalgasını bastırdım. "Şimdi bize hikayeni anlat."

Ben de öyle yaptım. Başından sonuna kadar - kendini hiçbir zaman *doğru* hissetmeyen bir agathos olmaktan La Nuit'e dua etmeye, Riot ve Bullet ile tanışmaya, her iki tanrıçayla olan etkileşimlerime, agathos'un bana davranış biçimine ve yeraltı dünyasına yaptığımız yolculukla sona ermesine kadar.

Ben konuşurken kimse konuşmadı. Sanki çok yüksek sesle *nefes* almamaya çalışıyorlarmış gibi görünüyorlardı, her kelimeme dikkat kesilmişlerdi, farklı kişiler farklı şeylere vücut dilleriyle tepki veriyorlardı. Masadaki agathoslar, evdeki agathosların bana davranışlarından bahsettiğimde açıkça rahatsız oldular ve tanrıçaların benimle doğrudan etkileşime girmesinden bahsettiğimde dehşete düştüler. Daimonlar meraklıydı ve insanlar gözlerini dört açmışlardı ama şaşırtıcı bir şekilde korkmuyorlardı. *Yine de onların sıradan insanlar olmadığını* kendime hatırlattım.

Vasileios yavaşça, "Gaia dışındaki tanrılar Olimposluları şanlarına geri döndürmek istiyor," dedi, elindeki şarap kadehini dalgın dalgın yudumlarken. "Gaia'nın çok fazla güce sahip olduğunu, kendisine tapınılmadığı için huzursuz ve öfkeli olduğunu ve denge için diğerlerine ihtiyaç duyduğunu düşünüyorlar... öyle mi? Bu doğru mu?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama sonra kapatıp Bullet'e baktım. Yapmak istediğim şeyin özünü anlamıştım ama tanrıların siyaseti daha çok onun alanıydı.

Bullet, "Eminim pek çok nedeni vardır, ama bu kesinlikle onlardan biri," diye onayladı.

"Peki Nyx bunu istiyor mu?" diye sordu daimonlardan biri kararsızca. "İnsanların yararına olacakmış gibi görünüyor, ki geçmişte böyle bir şey yapmamıştı."

Bullet omuz silkti. "Nyx insanları pek umursamıyor ve bunun değişeceğini sanmıyorum ama tanrılar ve ölümlülerin etkileşim içinde olduğu eski dünyayı özlüyor. Belki de daimonlar için daha iyi olan, açık havada yaşayabileceğimiz bir dünya. Bu dünyanın insanlardan daha fazlasına ait olduğu bir yer."

Bir sessizlik oldu ve eminim ki hepsi de böyle bir dünyaya dönmenin sonuçlarını benim kadar düşünüyordu.

Wild onlara düşünmeleri için bir an verdi, yavaşça biraz daha pide ve humus yedikten sonra doğruldu ve her birini inceledi. Herkesin dikkatini çekmek için tek kelime etmesine gerek kalmadan bir not defteri ve kalem çıkardı -onları nereden bulmuştu ki? Bana göstermek için uzandı, başını Vasileios'a doğru eğerek paylaşmam için onay istedi.

Çok tatlıydı. Belli ki arkasına yaslanıp bir şeylerin olmasını beklemeye alışık biri değildi. Wild bir şeylerin olmasını *sağladı*.

Hikâyemizi duydunuz, tanrıların, Kader'in Grace'in ne yapmasını istediğini biliyorsunuz. Agathos'un ona şimdiye kadar nasıl davrandığını duydun. Sen nerede duruyorsun?

Şaşkın bir kabullenişle başımı salladım ve o da notu masaya uzattı. Cevabı bilmek istemediğimden değil, ama onlara durumlarını düşünmeleri için beş dakika kadar zaman tanımak niyetindeydim, çünkü bu kabul edilmesi gereken *çok şeydi*.

Vasileios şarabından uzun bir yudum aldı ve Wild'a soru dolu bir bakış atmadan önce gözlerini notun üzerinde gezdirdi. Wild başıyla masanın geri kalanını işaret etti. Hikâyemde onun lanetinden bahsetmemiştim çünkü bu benim paylaşabileceğim bir şey değildi ve masadaki hiç kimsenin konuşmadığı için ona zorluk çıkarmaya meyilli görünmemesi beni rahatlatmıştı.

Muhtemelen Wild'ın onlardan herhangi birini bir böcek gibi ezebilecekmiş gibi görünmesine yardımcı oldu.

Vasileios notu yüksek sesle okuduktan sonra bardağını bıraktı ve arkasına yaslanarak kolunu Alesa'nın sandalyesinin arkasına uzattı. "Eğer Nyx bunu istiyorsa, o zaman yapacağımız şey budur. Ben sadece onun mütevazı bir hizmetkârıyım ve onun isteği neyse onu yaparım. Tüm daimonlar böyle değil midir?"

"Böyle mi hissediyorsun?" Bullet masanın ortasındaki su sürahisine uzanarak hafifçe sordu. "Eski nesil daimonlara -ya da agatholara- bakıp farklı bir yapıya sahip olup olmadığınızı hiç merak etmiyor musunuz?"

"Ebeveynlerimizin nesliyle aynı olmadığımızı biliyoruz," diye cevap verdi Orion sessizce ve masadaki en yaşlı kişi olan Aarav'a özür dileyen bir bakış fırlattı. Yine de çok üzgün görünmüyordu. "Ve belki de etrafta denge için başka tanrılar olsaydı, hiçbirimiz 'mütevazı hizmetkârlar' olmazdık. Belki kendi hayatlarımız üzerinde biraz olsun kontrol sahibi olabiliriz. Bu gelecek için savaşırdım."

"Ben de öyle," diye onayladı Foster. Vurdumduymaz daimon "arkadaşı" Estrella'ya özlem dolu bir bakış fırlattı. Estrella onun bakışlarını yakaladığında dolgun dudakları ince bir çizgi halinde kıvrıldı. "Kendilerini geride bırakılmış hisseden pek çok agatho var, ruh bağı verilmemiş olanlar, rastladığımız yardıma muhtaç her insan için fedakârlık yapma zorunluluğuna içerleyenler. Auburn'deki o agatholar, birlikte büyüdüğünüz, Anesidora'nın anlaşmasının en iyi tarafına sahip olanlar onlar. Geri kalanımızın statükoyu korumak için bu kadar istekli olacağını düşünmeyin."

Agathos'un yanımda olması fikri göğsümde küçük bir umut baloncuğu oluşturdu. Topluluğumla ilgili pek çok şeye içerlemiştim ama *tüm agathoslardan* asla nefret etmemiştim. Onları arkamda bırakmak, o parçamı terk etmek hâlâ acı veriyordu.

"Daimon ruh bağları kurabileceğimizi düşünüyor musunuz? Ya da insan ruhu? Eğer yeterince dua edersek," diye aceleyle ekledi Aarav. "Nyx onları bize verir mi?"

Bullet düşünceli bir şekilde, "Bu artık Kaderlerin alanı," diye yanıtladı. "Gaia ruh bağlarını atamaktan sıkıldı ve işi onlara verdi. Belki de bunu bir pazarlık kozu olarak kullanarak pazarlık yapabiliriz. Ne de onlar Kehanet Takımı.

Belki onlara, karşılığında bir şey verirlerse Kehanet Takımı'nda yer alacak Agathos'ların da olduğunu gösterebiliriz."

Kaderlerle pazarlık yapmanın bilgeliğine Bullet kadar inanmıyordum ama sanırım o yıllar boyunca kart okumaları aracılığıyla onlarla pek çok kez "konuşmuştu" ve onları daha iyi tanıyordu. Ve kehaneti gerçekleştirsek bunun insanların yüzyıllardır keyfini sürdüğü rahatlık ve memnuniyet pahasına olacağından endişelensem de agatholar ve daimonlar için daha iyisini istiyordum.

Her şey için endişeleniyordum. Son birkaç hafta içinde saçlarımın bir gecede beyazlamamış olması küçük bir mucizeydi.

"Neden olmasın?" Vasileios şarap kadehini doldurduktan sonra ulaşabildiği herkesin kadehini doldurdu. "İnsanların bizi tanıyabildiği ve masamdaki tüm bu agathos piçlerinin ereksiyon olabildiği bir dünya mı? Hayatımın insanları düzmekten başka bir amacı olduğu bir yer mi? Elbette. O gelecek için savaşıacağım. Ama şimdilik içiyoruz. Yeni dostlara ve eski tanrılara, ikisi de bizi sikip atmasın."

Bullet neşeyle, "İkimizin de canı cehenneme," diye tekrarlarlarken ben de kadehimi kaldırıp kadeh kaldırmaya başladım. Bu anlamlı hissettiriyordu. Önemli. Hatta hayat değiştirici.

Amaçsızca sürüklenip duruyorduk, tanrılar fikirleri ve iradeleriyle iki yanımızdan bizi hırpalıyordu ama artık bir rota belirlemiştik ve tek başımıza yelken açmıyorduk.

İkinci Kahramanlar Çağı'nı getirin.

Bölüm 18

R Sarhoştı, sinir bozucu küçük pislik. Gerçi *ona* gerektiği kadar kızmadığım için *kendime* daha çok kızıyordum.

olmuş olabilir. Yeni geçici müttefiklerimizle grubumuz adına konuşmanın çoğunu o yapmıştı, konuşamadığım ve Bullet büyük gruplarda sosyalleşmeye alışık olmadığı gerçeğini gizlemek için hafifçe eğlenen ifadesini kullandığı için yardım *edemedim* ama minnettar oldum.

Grace kendini tutuyordu ama ilgi odağı olmaktan rahatsız olduğu belliydi. *Alışması gereken bir şey*, diye düşündüm yüzümü buruşturarak.

"Sanırım gitmeliyiz," dedi hafif bir kahkahayla, Riot bir kolunu omzuna atıp ona doğru yığılırken. Arkalarına geçebilmek için sandalyemi ittim, gömleğinin yakasından tuttum ve onu ezmeden önce ayağa kaldırdım. "Gerçekten çok ama *çok* uzun bir gün oldu."

"Vasileios güldü, Grace'in durduğu yerde duruyordu, Riot biraz tehlikeli bir şekilde Grace ve benim aramda duruyordu. "Akşam yemeği için bize katıldığınıza sevindim, bu çok ilginç oldu."

"Bizi ağırladığınız ve kalacak bir yer verdiğiniz için teşekkür ederiz. Ve bizi giydirdiğiniz için," diye ekledi Grace zayıf bir kahkahayla. "Size borçluyuz."

"Hiç de değil," diye omuz silkti Vasileios. "Topluluğumuza gelen ve ait olacak bir yer arayan her agathos ya da daimon için yaptığımız şey budur."

Sözleri göğsümde bir şeylerin daralmasına neden oldu. Keres daimonlarının öfkelerini sağlıklı bir şekilde dışa vurabilecekleri, dövüşebilecekleri ve kendileri olmakta özgür olabilecekleri ama aynı zamanda benim yaptığım gibi tanrıların dikkatini çekecek kadar kibirli olmamayı öğrenebilecekleri alanlar yaratmak için büyük miktarda zaman ve para harcamıştım. Ara sıra, eğer işime yarayacaklarsa Keres olmayan daimonları kulüplerimde çalışmalarını için işe alırdım ama bunun dışında onları pek düşünmezdim. Bu benim hakkımda ne söylüyordu? Vasileios'un burada sahip olduğu türden bir sığınak yaratmak asla aklıma gelmezdi.

Grace, Riot'un kolunun altından bana meraklı bir bakış attı ve aramızdaki bağ güçlendikçe benden ne kadar şey anladığını merak ettim.

"Seni seviyorum Gracie," diye mırıldandı Riot, şakağına ıslak bir öpücük kondurarak, biz arkamızda kadeh sesleri ve kahkahalar bırakarak koruya doğru yavaşça ilerlemeye başlarken. "Sen başıma gelen en güzel şeysin."

Homurdandım. Riot'u bir daha asla dövmeyeceğime emindim, onu karısı için bu kadar duygusal ve sarhoş gördükten sonra. Belki de beni biraz olsun etkilemeye başlamıştı.

"Kıskandın mı?" Riot kaburgalarımın dirsek atarak alay etti. "Çok kıskançsın dostum. Grace'in de seni sevmesini istiyorsun ama gidip bu konuda zorluk çıkarman gerekiyordu."

Gözleri düzgün odaklansa bile karanlıkta görebileceğinden şüphe ettiğim bir bakış attım ki bu en iyi ihtimalle mümkün değildi.

"Onu görmezden gel," diye mırıldandı Grace, utancının bir anlık parıltısını yakaladığımda. "Yapmak zorunda değilsin... Yani, o senin ne istediğini bilmiyor. Bir şey istemek ya da bize bir şey söylemek zorunda değilsin ya da... Şimdi konuşmayı keseceğim."

Riot'un haklı olduğunu kabul etmek beni her ne kadar rahatsız etse de, Grace'in en azından sevgisine göz diktiğim konusunda haklıydı. Ve her şeyi berbat etmiştim. Zor davrandım.

Ve buradan nereye gideceğimi bilmiyordum.

Yeraltı dünyasına gidene kadar, Grace'den ne beklendiğine ama aynı zamanda ona verilen görev karşısında ne kadar nazik ve şefkatli olduğuna ilk elden tanık olana kadar, ne kadar kalmak istediğimi fark etmemiştim. Kalmayı ne kadar önemsedığimi ve Grace'in Riot ve Bullet'ı istediği gibi beni de yanında istemesini ne kadar önemsedığimi.

Grace'e en kötü yanlarımı gösterdim, Thanatos'un benimle olan bağlantısını ilk elden gördü ve yine de kaçmadı. Aksine, *kaçacağımdan* endişeli görünüyordu.

Ama artık üst dünyaya geri dönmüştük, Grace'e bunu söylemek için artık konuşamıyordum, söylemek istediklerimin derinliğini anlatacak kadar ASL bilmiyordum ve bunları yazmak göz korkutucu ama muhtemelen gerekli bir ihtimaldi.

Belki de tünelden geri dönerken tüm kelimeleri yüksek sesle söylemeliydim, ama konuşmak için sahip olduğum değerli zamanı

Gaia'nın onun yerine dairesini dümdüz ettiğini söyledi. Siktiğimin Gaia'sı.

Grace'le konuşabilseydim bir daha kimseyle konuşmazdım, diye düşündüm biraz umutsuzca. Bu tam olarak bir dua sayılmazdı ama yıllardır buna en çok yaklaştığım andı. İlahi olandan kaçınma çabalarım fevkalade başarısız olmuştu ve Grace'e görevinde gerçekten yardımcı olabilmek için bir noktada tanrılara olan nefretimi yenmem gerekecekti.

"Riot'u içeri götüreceğim," diye gönüllü oldu Bullet, Grace'i nazikçe yolundan çekip onun yerine Riot'un kolunu omuzlarına aldı. "Güzel bir gece, neden siz ikiniz biraz daha burada oturmuyorsunuz?"

Zekice. Bullet kısa bir an için gözüme takıldı, içindeki yaramazlık ona karşı koymamı zorlaştırdı. Grace'in bütün gün ellerini ondan nasıl uzak tuttuğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Grace, dikkatini bana çevirmeden önce Bullet'ın başının arkasına, yaptıklarının ne kadar bariz olduğunu düşünüyormuş gibi kızgın bir bakış attı. "Biraz oturmak ister misin? Oturmazsan da sorun değil. Ama sanırım ben oturacağım." İçini çekti ve başını arkaya eğerek tepesindeki turuncu ağaç gölgesinde açılan bir aralıktan gökyüzüne baktı. "Küçük yeraltı gezimizden sonra gökyüzünü tekrar görmek çok güzel. Yıldızlar burada evde olduklarından çok daha parlak."

Lanet olası *sesim* çalışsaydı, tepemizdeki Pegasus takımyıldızını gösterirdim. Ona kahraman Bellerophon'un Pegasus'u ona binecek kadar nasıl evcilleştirdiğini anlatırdım. Sonra Bellerophon çok cesaretlendi ve Olimposlulara katılmak için Pegasus'u gökyüzüne sürmeye çalıştı ve Pegasus onsuz uçup Zeus'un ahırlarına katılırken düşüp öldü. Ona özellikle güzel bir hikâye olduğu için değil, çoktan yok olmuş tanrıları yeniden iktidara getirme korkumu yansıttığı için anlatırdım. Olimposluların hikayelerinin hepsi alan, alan ve *alan* bencil tanrıların hikayeleriydi ve benim kendi

Tanrılarla yaşadığım deneyimler bana bu sefer farklı olacağını düşünmem için bir neden vermemişti.

Ama az önce birlikte yemek yediğimiz, burada izole bir şekilde yaşayan, toplumlarından dışlanmış, kendileri için daha iyisini isteyen insanları suçlayamazdım. Ve Gaia'nın tüm ölümlü yaşam üzerinde bu kadar büyük bir güce sahip olmasının korkunç bir kavram olduğunu inkar edemezdim. Grace'e saldırdıktan sonra değil.

Onu toprağa gömmeye çalıştıktan ve Grace'in dairesini masum seyirciler lanetlensin diye dümdüz ettikten sonra değil. Tehlikeli derecede güçlüydü ve belki de tehlikeye tehlikeyle karşılık vermemiz gerekiyordu.

"Kafanın içinde o kadar çok şey dönüyor ki," diye sessizce güldü Grace, hâlâ gökyüzüne bakıyordu. "Keşke ne düşündüğünü bilseydim."

Birden kocaman gözlerle bana baktı. "*Değiştirmek* istediğimden değil Sen ya da başka bir şey. Lütfen böyle düşünme. Seni olduğun gibi seviyorum."

Bana güven vermesi çok hoştu ve çoğu agathosun yalan söyleyemeyeceğini biliyordum.

-Ama hayatımın gidişatına ve beni bu hale getirmesine biraz kızgınlık duymakla bir sorunum yoktu ve kendimle ilgili bazı şeyleri kesinlikle değiştirirdim.

Riot ve Bullet'ın bunu kolaylıkla yapmasını kıskançlıkla izledikten sonra, aramızdaki mesafeyi kapattım, ellerimi kollarında gezdirmek için geçici olarak uzandım, omuzlarına koydum, ona dokunmanın basit zevkini tatmak için bir an ayırdım. Lanetlendiğimden beri ring dışında fiziksel temastan tamamen uzaklaşmıştım ama Grace'e dokunmaktan nefret etmiyordum. Avuçlarımın altında iyilik ve ışık gibi hissediyordum; içimdeki en kötü parçalarla savaşıyor kadar güçlü bir iyilik.

Grace'in parmakları ön kollarımda hafifçe gezindi, elleri benim çok daha büyük olan ellerimin üzerinde durdu. Ödünç aldığımız evin penceresinden giren zayıf ışık, bronz tenini ve geniş soluk gözlerini zar zor aydınlatıyordu,

Burada, yıldızların ve portakal ağaçlarının arasında, Nyx'in gecesinde ve Erebus'un karanlığında tamamen yalnızmışız gibi hissediyorduk.

"Senin çok fazla katmanın var," diye fısıldadı Grace. "Umarım bazılarını görmeme izin verirsin. Burada çok küstahça davranıyorum, gitmeyeceğini umuyorum, küçük dokunuşların ve uzun bakışların tüm bunlar bittikten sonra gerçekten kalmak istediğin anlamına geleceğini umuyorum..."

Kalmak istiyorum. Bir adım daha yaklaştım, yüz kararlılığı görebilmesini, beni nasıl algılıyorsa öyle hissedebilmesini umuyordum.

"Lütfen kal," diye nefes aldı Grace, sesi hafifçe titriyordu. "Birbirimizi çok iyi tanımadığımızı biliyorum ve eğer gidersen bunu sana karşı kullanmayacağımı söylediğimi biliyorum ve *kullanmayacağım* da. Ama gidersen seni her gün özleyeceğim."

Gitmeyeceğim, gitmeyeceğim, gitmeyeceğim, diye içimden sessizce sayıkladım, ben söylemeden, not defterimi çıkarıp yazmasına izin vermeden anlamasını diledim. Belki de kendimi bencil ve açgözlü hissettiğimden ve gece etrafımızda durgun ve büyülü hissettirdiğinden, ama bir elimi Grace'in başının arkasına dolamakta ve onu öne doğru çekmekte tereddüt etmedim, yükseklik mesafesini kapatmak için başımı eğerken dudaklarımız arasında sadece bir saç teli genişliğinde boşluk bırakarak durakladım. Akşam yemeğinde içtiği şarap gibi kokuyordu ve bundan faydalanan olabileceğimden endişelendim ama Grace ben uzaklaşmadan dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Nazikti. Çok nazikti. Çekingendi. Bu mantıklıydı çünkü agathosların ruh bağlarıyla tanışmadan önce partnerleri olmadığını biliyordum ve aramızdaki bu şeyin ne kadar yeni olduğu düşünüldüğünde muhtemelen utangaçtı. Saçlarını sıkıca kavradım, dilimi alt dudağının üzerinde gezdirerek onu bana açılması için cesaretlendirdim. Kendine güvenerek hareket eden, partnerine nasıl zevk vereceğini bilen ve bunu yapmaktan asla çekinmeyen eski Wild'ı ortaya çıkardı.

Grace memnun bir miyavlama sesi çıkardı, onu yerinde tuttuğumda bana karşı eridi, diğer elim onu göğsüme yaslanırken yakınlaştırmak için kalçasına düştü.

Dudaklarında kalan şarabın tatlı tadını emdim ve ilk öpücüğümüzü oldukça iffetli tutmaya niyetlenmiş olsam da, Grace'in vücudunu benimkine bastırma biçiminde, kalçalarının o çok ince yuvarlanışında iffetli bir şey yoktu. Bu, Riot'un bir keresinde bahsettiği delilikti - bizi bir araya getirmeye, aramızdaki bağı kalıcı bir şeye dönüştürmeye zorlayan *ihtiyaç*. Grace buna hazır değildi, onu bir kez terk ettikten sonra bana güvenmekte hâlâ tereddüt ediyordu.

Bu gece aramızdaki bağı tamamlamayacaktık ama en azından ona zevk verebilirdim.

Umarım yapabilirim. Birine bu şekilde dokunmayalı yıllar olmuştu.

Elimi kalçasından aşağı kaydurdım, yavaşça hareket ederek ona itiraz etmesi için zaman tanıdım. Ağzıma karşı sessiz bir zevk sesi mırıldandı ve oyun bitti. Elim kolayca kalçasının arkasına geçti ve parmaklarımı dikkatini çekecek kadar içeri soktum, bacağına kalçama binene kadar yukarı çektim, elim kıcıını kavramak için hareket etti.

Harika bir kıcı vardı. Yukarı dünyaya geri döndüğümüz yürüyüş boyunca neredeyse hiç durmadan ona bakıyordum.

Grace'in duraksadığı yarım saniye oldu, parmakları sanki bunu yapıp yapmaması gerektiğinden emin değilmiş gibi gömleğime daha sıkı dolandı, ama sonra kalçalarını tekrar kaydırıp ve tüm tereddütleri kaybordu.

"Seni kullanıyormuşum gibi hissetmeni istemiyorum," diye fısıldadı, gözlerimin içine bakabilecek kadar geri çekilerek.

Konuşabilseydim bu konuda endişelenmezdi. Şimdiye kadar kulağına o kadar çok pislik fısıldamış olurdum ki, *onu* memnun etmenin beni ne kadar memnun ettiğinden hiç şüphesi olmazdı.

"Benim için gel," diye bağırdım, kelimeleri imzalamak için bir saniye bile gitmesine izin vermek istemedim. Grace'in yanaklarındaki kızarmaya ve aldığım uyarılma sinyaline bakılırsa beni gayet iyi anlamıştı. Elleri omuzlarıma kaydı, klitorisini uyluğuma bastırırken kendini daha iyi destekledi ve başını aşağı indirdi. Birlikte daha rahat olduğumuzda, gözlerini sürekli üzerimde tutması için ısrar edecektim. Belki de çenesinden tutup zevk alırken bana bakmasını isterdim. Ama bu bugün için değildi, kendini konfor alanının dışına itmeye başlamışken olmazdı.

"Vahşi," diye fısıldadı Grace nefes nefese, bana karşı sürekli sallanıyordu, tırnakları gömleğimin içinden omuzlarıma batıyordu. "Çok iyi hissediyorsun."

Bebeğim, hiçbir fikrin yok.

Diğer elimi kıcını kavramak için hareket ettirdim, yanaklarını sıkıduğmda nefes nefese küçük bir inilti çıkarmasının tadını çıkardım, kendi kişisel seks oyuncağıymışım gibi amını kalçamda çalıştırırken onu sıkıca yerinde tuttum. Aletim aceleyle içine soktuğum şortumun bel bandından kurtulmaya çalışıyordu ve kendi akıl sağlığım için bunu bir daha yapamayacağımızı biliyordum. Grace'in bu şekilde çözüldüğünü görmeyi ne kadar sevsem de, *yıllardır* kendi elimden başka bir şeyle zevk almamıştım ve şimdi sikimi ona gömememek enfes bir işkenceydi.

Kendimi kontrol etmemi sınavan sessiz bir inlemeyle Grace çözüldü, orgazmını yaşarken onu bu dünyaya bağlayan tek şey benmişim gibi beni kavradı.

Bu şortu asla yıkamayacaktım. Boş ver onu. Çerçeveletebilirim.

"Bu... vay canına," diye mırıldandı Grace, utangaç bir şekilde bacağını benimkinden çekip ayak bileklerini çaprazladı. *Çok hanımefendice*, diye düşündüm, ani ağırbaşlılığına sırtarak. Ellerini omuzlarımdan çekmeden bileklerini yakaladım, ağzını tekrar yakalamak için eğildiğimde onları oldukları yerde bırakması için onu cesaretlendirdim.

Yavaş. Tatlı. İffetli. Bu sözleri kafamda bir mantra gibi tekrarladım, Grace'in benimle paylaştığı hediyeye için minnettardım ama şimdi daha fazlası için zorlayarak onu korkutmak istemiyordum. Onu zaten sevdiği ve güvendiği iki kişiyle güvenle yatağına götürecekti, sonra kendimi aşağıya indirecek ve bu lanet olası ağrı kesilene kadar elimi becerecektim.

Grace hafifçe gülerek kirpiklerinin arasından bana baktı ve "Burada kalmanı istediğimde planladığım şey gerçekten bu değildi ama buna kızgın değilim," dedi. Ay ışığının altında opal gözleri soluk gümüş renginde görünüyordu ve bu hem güzel hem de biraz tedirgin ediciydi. "Seni rahatsız etmediysem, o zaman bu konuda kızgınlım ama sadece kendime."

Yüzünün yan tarafını okşadım ve her ihtimale karşı kulübeden ayrılmadan önce cebime koyduğum kalemi ve not defterini çıkarmak için isteksizce ellerimi çektim. Hayatımda telefonumu hiç bu kadar özlememiştim.

"Çok fazla endişeleniyorsun," diye yazdım ve notu ay ışığında okumak için gözlerini kısarak Grace'e gösterdim.

"Bu pek de bir cevap sayılmaz," diye yanıtladı kibarca.

Homurdandım ve daha fazla yazmak için not defterini geri çektim. *'Rahatsız olmadım. Bildiğinden çok daha fazla zevk aldım ve ikimiz de hazır olduğumuzda daha fazlasını istiyorum.'*

Grace başını yana eğerek alt dudağını gergin bir şekilde çiğnedi. "Bağın tamamlanmasının onu mühürlediğini biliyor musun?"

Başımı salladım, onun benimkini incelediği gibi ben de onun tepkisini inceledim.

"Tamam, tamam. Tamam, biliyorsun, bu iyi. Ve ikimiz de bağ için hazır olana kadar fiziksel yakınlaşmayı ertelemek mi istiyorsun? Tamam, bu kulağa iyi bir fikir gibi geliyor," diye kabul etti Grace, kendi kendine biraz saçmalayarak. "Yine de, eğer şimdi biraz rahatlamamı istersen..." Kararsızca bana uzandı ve elini yakaladım, onu bırakmadan önce avucunu öpmek için yukarı çektim. "Tamam, tamam. İyiliğe karşılık vermek yok," diye güldü ve avuçlarını bir anlığına yanaklarına bastırdı.

sana, aptal. Onu utandırdın.

'Benim için yıllar oldu. Lanetin öncesinden beri,' diye beceriksizce karaladım, bunu ona açıklama ihtiyacı duyuyordum ama aynı zamanda bu konuda cehennem gibi aşağılanmışım.

"Oh. Oh!" Grace farkına vardığını söyledi. "Yani senin için özel olduğu için biz bağ kurana kadar beklemek istiyorsun," diye tahmin etti ve sanki mesele çözülmüş gibi sevimli bir onaylama hareketiyle başını salladı.

Muhtemelen onunla birlikte olmanın her şeye rağmen bunu özel kılacağını açıklamalıydım, ama mesele daha çok, sikime dokunursa, gözünü kırpmadan onu bu turuncu koruda sırt üstü yatırarak olmamı ve kalıcı bir bağ gibi bir şey bundan biraz daha fazla düşünmeyi ve özen göstermeyi hak ediyordu.

"Ama sen, benimle bağ kurmak *istiyorsun*, değil mi? Bir gün?"

Başımı şiddetle salladım. *Evet.* Eğer Grace ona anlattıklarımın, *gördüklerinin* ötesine bakmaya istekliyse, o zaman tabii ki onun -Onunla bağ kurmak *istiyordu*. Aksini nasıl düşünebilirdi ki? Eğer böyle bir izlenime kapıldıysa ben tam bir pisliktim.

Grace benim alanıma girip kollarını belime doladı, ben de aynısını onun omuzlarına doladım, pedi itip ona sıkıca sarıldım ve aletimin karnına girmemesini diledim. O anki rahatlık

Uzun zamandır kimseyle fiziksel temasta bulunmaktan nefret etmeme rağmen ona dokunabilmem beni hiç şaşırtmadı.

Bullet'la olan öpücük hariç. Grace bunu biliyor muydu? Elbette biliyordu. Böyle bir şeyi ondan saklamasının imkânı yoktu.

Umurunda değil miydi?

Bahsetmek onun için çok mu acı vericiydi?

"Bunu özel kılacağız," diye mırıldandı göğsüme karşı. "İkimiz de hazır olduğumuzda. Ben hazır olmadığımdan değil, ama..."

Ama ben gitmiştim ve bana olan güvenini daha oluşmaya fırsat bulamadan yok etmiştim.

Grace sonunda, "Sadece kesinlikle emin olmanı istiyorum," dedi. "Bunu sen istemedin. Bunu sen istemedin. Kader seni buna zorladı ve sırf mecbur olduğunu hissettiğin için buna boyun eğmeni ve hayatını kendi isteğin dışında benimle geçirmeni istemiyorum. Sadece ben de değil, Bullet ile aranızda bir şeyler olduğunu biliyorum."

O biliyordu. Nefesimi tuttum, bir sonraki söyleyeceği duymayı bekliyordum.

Bullet'tan *hoşlanmışım*. Ona karşı kolay kolay açıklayamayacağım bir şeyler hissediyordum ve onu kulübümde gördüğüm andan beri de bu böyleydi. Ama Grace bir daha asla birbirimize dokunmamamızı söylese, dokunurdum. Sadece onu üzmemek istemediğim için değil, Bullet ve Grace'in birbirlerine duydukları sevgi ve güveni asla riske atmak istemediğim için.

"benim için sorun değil. Eğer ikiniz birlikte bir şeyler yapmak istiyorsanız... Sanırım bunu bildiğim sürece benim için sorun yok, sanırım?" Sanki tamamen makul isteğine karşı çıkacakmışım gibi yüzünü buruşturdu ve bir an için onu daha sıkı sıktım, böylece benim için sorun olmadığını anladı. Onun sözleriyle içimde bir şey gevşedi, bilmediğim bir gerginlik yumağı

Ben taşıyordum. "Bir de Riot var ve eminim ki sende karşı *bu* tür hisler beslemiyoruz." Azıcık bile değil.

"Ama o benim hayatımın bir parçası, önemli bir parçası. Onu seviyorum ve ikinizin arasında bir geçmiş olduğunu biliyorum ve birbirinizle sürekli anlaşmazlık içinde olmanızı istemiyorum." Grace içini çekti ve duyguları aramızdaki zayıf bağdan dışarı taşarken hissettiği gerginlik ve endişeyi bir anlığına anladım. Onu yere doğru yönlendirdim, sırt üstü uzanıp göğsüme çekerek yıldızları seyretmek istesem de daha rahat yazabilmek için birbirimize bakacak şekilde bağdaş kurarak oturduk.

Ben ve Riot iyiyiz. Ondan nefret etmiyorum. Onunla kavga etmeyeceğim. Sanırım yıllar önce kulüpte kuralları çiğnemesinin beni bu kadar rahatsız etmesinin nedeni Kader'in senin aracılığıyla aramızda kurduğu bağlantıydı. Daha önce hiç bu kadar sinirlenmemiştim.

Grace öne doğru eğildi, ben yazarken o okurken saçlarının uçları kâğıda değiyordu. "Oh iyi," diye nefes aldı, gerginliğinin bir kısmı duruşundan ayrıldı. "Bu çok iyi. Ben de bu konuda gerçekten endişeliydim. Ve teoriniz muhtemelen doğru-Bullet, daimonların genellikle arkadaşları olmamasına rağmen Riot ile gençken bu yüzden arkadaş olduklarını düşünüyor. Ve..."

Sesi kesildi ve kalın bir şekilde yutkundu. *Ve Dare*. Bunu söyleyeceğinden neredeyse emindim. Adam hakkında pek bir şey bilmiyordum ama Riot'ın onun etrafında kötü bir koku gibi dolaştığını biliyordum.

Dare, Grace'in konuşmak istemediği odadaki fildi. Umarım bir pislik gibi davranarak onu ruh bağlarıyla buluşma fikrinden tamamen uzaklaştırdığım için değildir.

Bunu yazmak için beceriksizce bir girişimde bulunmayı, muhtemelen benim gibi bir pislik olmadığına dair onu ikna etmeyi düşündüm ama Grace yerinde hafifçe sallanarak dikkatimi dağıttı. Ne aptalım, bu kadar yorgun olduğu belliyken onu burada tutuyordum. Yeraltı dünyasında geçirdiğimiz zamanla birlikte muhtemelen uykusuz iki güne yaklaşıyorduk.

'Uyuman gerek. Yarın daha fazla konuşabiliriz.'

"Haklısın, kesinlikle uykuya ihtiyacımız var," diye iç geçirdi Grace, dengesiz bir şekilde ayağa kalkarken. "Daha fazla konuşmak istiyorum ama sanırım sen de benim kadar yorgunsun. Yemekte şarap içmemeliydim, çaylakça bir hataydı."

Elimi sırtının alt kısmına koyarak onu eve doğru yönlendirdim. Daha kapıdan içeri girmeden Riot'un horlama sesi duyuldu ve Grace'in dudakları gülümsemeye başladı.

"Alt katta uyumak istediğine emin misin?" diye onayladı ve ön kapıyı iterek açtı. İstemiyordum ama yapılacak en doğru şey buymuş gibi geliyordu. Horlama sesi katlanarak arttı ve benim kaşlarımı kaldırmamla nefesinin altında kıkırdadı. "Boş ver, seni suçlamıyorum."

"Amazing Grace," diye şarkı söyledi Bullet, sesini alçak tutmak için özel bir özen göstermiyordu. "Buraya gelebilir misin? Riot yatakta bayılmadan önce soyundu ve gelip ona şort giydirmen gerekiyor çünkü travma geçiriyorum."

"Aman Tanrım," diye güldü Grace, bana dönüp bakmadan önce merdivenleri yarı koşar adımlarla çıktı. "İyi geceler Wild," diye ekledi utangaçça.

İyi geceler, diye mırıldandım. Benim tatlı ruh bağı.

Bölüm 19

"Tanıştığımıza memnun oldum, Amazing Grace." Bullet "N" doğrulmadan önce dramatik bir şekilde eğildi ve bana muzip bir sırıtış attı.

"Ben de memnun oldum," diye güldüm, aramızdaki mesafeyi geçip üzerine atladım ve bacaklarımı beline doladım. Beni bir oof sesiyle yakaladı -rüyalar aleminde hâlâ bir ağırlığım mı vardı? Ağırlıksız olduğumu sanmıştım; beni kendine doğru çekti ve sarıldı.

"Seni hatırlıyorum," diye fısıldadım sarı saçlarıyla oynarken. "Ve uyandığımda bunu hatırlayacağım."

"Gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyor," diye mırıldandı Bullet, yüzünü boynuma gömerken. Bacaklarımı bırakmadan önce bir anlığına ona tutundum, aslında rüyalar aleminde çok ağır olduğum ve ona zarar verdiğim konusunda giderek daha fazla endişeleniyordum.

Ayaklarım yere bastığı anda dudaklarımı yakaladı, bir eli belime dolandı, diğeri şaşırtıcı bir güvenle popomun üzerinde durdu, Bullet beni hala bunu unutabileceğimden endişeleniyormuş gibi öptü, sanki kendini zihnime kazımaya çalışıyordu.

"Biz... bunu rüyalar aleminde yapabilir miyiz?" Ellerimi kollarında gezdirerek sordum.

Bullet güldü ve geri adım atmadan önce popomu okşadı. "Bu her ne kadar cazip olsa da - kesinlikle gördüğüm en iyi rüya olurdu - burada asla gerçekten yalnız olduğumuzu hissetmiyorum ve tanrıçamla paylaşmak istemediğim bazı şeyler var."

"Ben de," diye çabucak kabul ettim, Nyx'in bizi sevişirken izlemesi fikri arzularımı hemen söndürdü. "Ama uyandığımızda seni bir süre kendime saklayacağım, tamam mı?"

Olup biten her şeye yetişmek için sürekli koşturuyormuşum gibi hissediyordum ve Bullet'la istediğim zamanı geçirememiş, anılarımın kilidinin açılmasının tadını çıkaramamıştım. Ona zaten aşkıttım ama bu hisler şimdi hatırladığım ortak geçmişle daha da artmıştı. Sanki ilişkimiz bir gecede aniden derin kökler salmıştı.

"Tamam mı?" Bullet güldü. "Um, evet, tamam. İyiden de öte. Şimdiye kadarki en iyi şey."

"Güzel. Şimdi bir yere gitmen gerekiyor mu?" Nerede olduğumuzu anlamaya çalışarak etrafıma bakındım. Büyülü bir ormanda duruyormuşuz gibi görünüyordu ama daha önce gördüğüm bir yer değildi. Daha önce yaptığı tüm sahneleri hatırladığıma göre, Bullet benim için yeni bir sahne yaratmak için kendini zorlasa hiç şaşırmazdım.

"Şu ana kadar kendimi çağrılmış hissetmiyorum." Bullet omuz silkti, bana sıkıca sarıldı ve sanki sadece onun duyabildiği bir müzik eşliğinde sallanıyormuşuz gibi hafifçe yerinde sallandı.

"Beni buraya getirmenin seni yorduğunu mu düşünüyorsun?" Saçlarıyla oynamak için uzandım. "Yeteneğini kullanmaman gerekiyordu, unuttun mu?"

"Bu sayılmaz," diye cevap verdi Bullet ukala bir sırıtışla. "Bu benim için nefes almak kadar doğal, çaba gerektirmiyor. Ve geleceğe dair vizyonlar peşinde değilim, sadece Nyx'in beni nereye götürdüğünü görüyorum. Çok rahat, gösterişsiz, nasıl olduğumu bilirsin. Her neyse, bu gece nereye gitmek istersin? Kafasına girmek istediğin biri var mı?"

"Bu çok istilacı görünüyor," diye belirttim, her ne kadar baştan çıkarılmış olsam da. Sesini tekrar duyabileceğim bir yerde Wild ile zaman geçirmek cazip geliyordu. Ayrıca, beynim bana günde birkaç kez dışarıda dördüncü bir ruh bağına sahip olduğumu ve onun kim olduğuna dair çok iyi bir fikrim olduğunu hatırlatıp duruyordu.

Belki bencillikti ama onunla bu şekilde tanışmak istemedim. Hatırlamayacağı bir zamanda olmazdı. Wild ve Bullet ile zaten bu şekilde tanışmıştım, onu ilk kez şahsen görmek istiyordum.

"Daimon'ları ziyaret etmek o kadar da istilacı değil, Oneiroi'nin farkında olacak şekilde yetiştiriliyorlar. Bilirsiniz, insan çocuklarına sebzelerini yemezlerse dev bir brokoli canavarının gecenin bir yarısı onları çalacağının söylenmesi gibi?"

"Onlara bunun söylenmediğinden oldukça eminim."

"Şey, daimonlar için de aynı şey geçerli," diye devam etti Bullet, rahatsız olmadan. "Bir Oneiroi ile asla konuşma, yoksa girip rüyalarına musallat olurlar. Benimle karşılaştıklarında anlaşmanın ne olduğunu bilirler."

"Gidip tanıştığınız herhangi bir daimon'u ziyaret edebilir miyiz?"

"Elbette. Herhangi bir daimon ve tam olarak iki agathos. Sen ve Mercy."

"Mercy'yi ziyaret edebilir miyiz?" Bullet'ın kolunu tutarak homurdandım. "Gerçekten mi?"

Bullet, "Yapabiliriz ama beni beklemesi gerektiğini bilmiyor," diye uyardı. "Ona gerçek olduğumuzu söylemeyi ya da aşırı aktif hayal gücünün bir ürünü olduğunuza inanmasına izin vermeyi sizin takdirinize bırakacağım."

Ona söyleyeceğimi zaten biliyordum. Mercy'nin aksine, ben yalan söyleyebilecek türden bir agathos değildim.

"Daha da kötüleştirmesinden korkuyorum," diye itiraf ettim. "O çok genç ve onu affetmem gerekiyor ama öfkemi tam olarak . Onu görürsem yeniden öfkeleneneğimden korkuyorum."

"Ne olursa olsun, öyle olacağını sanmıyorum," dedi Bullet nazikçe. "Sen büyük bir yumuşaksın ve bunu biliyorsun. Hadi, gidelim. Ne zaman istersen gidebiliriz, bunların hiçbirini hatırlamayacak."

Bullet'ın beni kollarının arasına almasına izin verdim, etrafımızdaki manzara kum tanelerine ayrışıyor ve başka bir şeye dönüşüyordu.

Milton toplum merkezinin otoparkının ortasına indik, ancak içinde durduğumuz ayak bileklerimize kadar uzanan kan nehrinin altında asfaltın hiçbiri görünmüyordu. Mercy durmuş, sessiz ve çaresiz gözlerle her şeyi izliyordu ve Dice onun gözleri önünde öldürülmüştü. Orada durduğumuz birkaç saniye içinde, ben dehşet içinde Bullet'a sarılmışken, en az altı farklı şekilde öldü, cesedi yeni bir işkence yönteminin iğrenç, sürekli değişen bir kurbanı oldu.

"Bunlar onun rüyaları mı?" Nefes aldım. Eğer bu bir rüya manzarası olmasaydı, kusar mıydım yoksa bayılır mıydım, orası tartışılırdı.

Bullet yüzünü buruşturdu, bir el salladı ve tüm şiddet kanıtlarını dağıttı. Sokaklar temizdi, Dice'ın cesedi gitmişti, saldırganların hepsi ortadan kaybolmuştu. Mercy'nin nefesi kesildi; birinin çıkaracağı türden acı dolu bir ses.

Sanki uzun süre su altında kaldıktan sonra hava almak için yukarı çıkıyorlarmış gibi - etraflarına bakmadan önce, dehşete düşmüş gözler bize takıldı.

"Merhamet," dedim yavaşça, ellerimi kaldırıp vahşi bir hayvana yaklaşır gibi ona yaklaşılarak.

"Bu nasıl oluyor?" diye mırıldandı, Dice'in cesedinin olduğu yere bakarak. "Durdu. Asla durmaz."

Kalbim onun için kırıldı. "Bullet bir Oneiroi. Rüyalar aracılığıyla seyahat edebilir."

"O bir medyum." Başını salladı, sanki rahatsız edici bir düşünceyi uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ya da davetsiz bir büyük kuzeni.

"O bir medyum ve rüyalar aracılığıyla seyahat ediyor. Mercy, bana bak."

"Benden nefret ediyorsun," dedi yere doğru. "Sana bakmak istemiyorum. Bana nasıl baktığını görmek istemiyorum."

"Senden nefret etmiyorum," diye sertçe cevap verdim, üst kollarını tuttum ve bana bakmaktan başka çaresi kalmayana kadar eğildim. "Mercy, senden nefret etmiyorum. Belki bir süreliğine ettim. Anlamadım... Yapmak zorunda olduğun seçimleri bilmiyordum. Hâlâ keşke benimle bu konuda konuşsaydın diyorum."

"Keşke ben de olsaydım." Mercy kollarını belime doladı, omzumda hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ve benim gerçek olduğumu bilip bilmediğinden emin değildim ama onu kendime çektim ve yine de onunla birlikte ağladım.

"Neredesin sen?" Burnumu çektim. "Seni bana uçurabilirim. Bir yolunu bulurum. Benimle kalabilirsin."

", gitmek istemiyorum. Burada güvendeyim. Beni bulamaz."

"Seni kim bulamıyor?" Mercy'nin başını geriye doğru iterek ve gözyaşlarını başparmaklarımla silerek sordum.

"Dice. Hayatını mahvettim ve hiç bağ kuramadık ama hâlâ beni arıyor. Bağlanma ihtiyacı onu beni bulmaya itiyor. Ben sadece hayatına devam etmesini istiyorum.

onun hayatı," diye hıçkırđı. "Onun mutlu olmasını istiyorum. Onu mutlu edemem."

Dice'in ona zarar vereceğini düşünmüyordum ama eğer istemiyorsa onu Dice'la yeniden bağlantı kurmaya zorlamayacaktım. "Sorun değil. Tamamen farklı bir ülkedeyiz. Burada tanıdığın kimseyi görmeyeceksin."

"Hayır, Harbor'la kalmam gerek. Harbor ne yapacağını bilir."

"Grace," diye özür dileyerek uyardı Bullet. "Çağrılıyorum, gitme vakti geldi."

"Senin için geleceğim," diye söz verdim Mercy'ye.

"Harbor," dedi daha ısrarla. "Harbor'la kalmak istiyorum." Ben daha başka bir şey söyleyemedenden çoktan gitmiştik.

Yalnız uyandım, bu rahatsız edici bir duyguydu. Uzun süredir yalnız yaşamama rağmen, yatakta biriyle sarılıp sarmalanmaya çabucak alışmıştım ve yatağın tamamen bana ait olması tuhaftı.

Duş almak ve soluk sarı bir güneş elbisesi giymek için biraz zaman ayırdım, aşağı inmeden ve buzdolabında beni bekleyen bir not bulmadan önce saçlarımı düzgün görünene kadar parmaklarımla taradım.

Meyve bahçesinde çalışıyoruz.

- İsyen

Hepsi mi? Riot'un bir spor salonunda çalıştığını biliyordum ve Wild da kesinlikle çalışıyordu ama *birlikte* çalıştıklarını göremiyordum. Belki de gerçekten daha arkadaş canlısı oluyorlardı. Tanrım, umarım öyledir.

Mutfakta oyalanıyor, kahve yapıyor ve biraz meyve atıştırıyordum, Mercy'yi ziyaret etme hayalim kemiriyordu. Gitmek istememişti.

Nerede olursa olsun, bu iyiye işaretti, değil mi? Harbor'la kalmak istiyordu. O gün gizemli ses beni Felix'i aramaya teşvik etmişti, bana kardeşi Harbor'dan bahsetmişti, bir sosyal yardım gezisine gönderilmişti ve Rusya'da olması gerekiyordu ama Maine'den kartpostallar göndermişti. Bu, orada da buna benzer bir topluluk olduğu anlamına mı geliyordu? Mercy'nin böyle huzurlu bir yere gittiğini düşünmek hoşuma gidiyordu.

Kaşığı lavaboda durulamadan önce kahvemi karıştırdım. Yine de bu şüpheli görünüyordu - burası üç ölümlü türün birbirine karıştığı oldukça eşsiz bir yer gibi görünüyordu. Sığınacak güvenli bir agathos topluluğu bulmuş olması daha muhtemeldi; daimon ruh bağı olduğu için onu cezalandırmaya çalışmadıkları sürece sorun yoktu. Muhtemelen birden fazla daimon ruh bağı vardı.

Kendimi biraz yalnız ve muhtaç hissederek ön kapıdan çıktım, meyve bahçesine gitme niyetindeydim ama gölgede oturan Bullet'i görmek beni duraklattı.

"Hey, sen. Bu sabah bana bire bir zaman ayırman gerekmiyor muydu?" Kahvemi verandadaki küçük kafe masasına bırakıp karşısına oturarak alay ettim.

Bana sıırttı. "Saat sabahın 10'u, Amazing Grace. Sabır benim güçlü yanımdır değil."

Bu son sözlerde özlem dolu bir hasret vardı ve söylemediği kısmı anladım. Sabır hiçbir zaman onun güçlü yönü olmamıştı çünkü buna gücü yetmiyordu. Çünkü çocukluğundan beri kum saatindeki kumun etrafındakilerden daha hızlı düştüğünü biliyordu.

Ağzımı açıp rahatlatıcı bir şeyler söylemeye çalıştım ama Bullet başını hafifçe salladı. Benim anlamsız basmakalıp sözlerimi istemiyordu.

Onlara vermek istediğinden daha fazlasını.

"Bu bana olması gerekenden daha fazla tatil gibi geliyor," dedim sandalyede arkama yaslanıp güneşin vurduğu meyve bahçesini incelerken. Çok güzeldi - şimdiye kadar gittiğim hiçbir yere benzemiyordu. Çocukken nadiren tatile gittiğimizde, annemin görölmek istediği, agathos şehir kulübündeki arkadaşlarına anlatmak istediği *güzel* yerlere gitmiştik. Hiçbiri burası kadar rustik ve uzak değildi.

"Bundan sonra muhtemelen her şey daha da kötüye gideceği için tadını çıkarmanızı öneriyorum," diye güldü. "Şey, belki daha kötü değil. Stresli. Ama iyi şeyler de geliyor. Sen ve Wild yakınlaşıyorsunuz."

"Öyleyiz," diye kabul ettim, gözlerimi kahveme dikerek. "Dün gece öpüştük." "Oh, biliyorum. Seni çok heyecanlanmış hissetmem bir yana *Riot* da bunu hissedebiliyordu, sarhoştı ve gevezeydi ve sarhoş bir şekilde striptiz yaparken bana her şeyi anlattı."

"Bu hepimiz için utanç verici," diye homurdandım, bir yandan da sarhoş bir Riot'un çıplak halde Bullet'a olayları anlatışını hayal ederek biraz kıkırdadım.

"Utanma, çok komikti. Şey, biraz korkunçtu. Ama aynı zamanda komikti."

Görebildiğim yerin hemen ötesinde, ağaçların arasında bir yerden gelen yüksek bir *gümbürtü* ve homurtuyla sıçradım.

"Merak etme," diye güvence verdi Bullet. "Antrenman yapmak Keres daimonları için bir gereklilik - bu kesinlikle Wild'ın kana susamışlığını içine atıp daha sonra onu tüketmesinden daha iyi. Ve Riot muhtemelen ona birkaç yumruk atmaktan hoşlanıyordur - Wild'ın onu dövdüğü zamanın intikamı

Asphodel," diye ekledi neşeyle. "İyi ki daimonlar akşamdan kalma olmuyor."

"Sözüne güveniyorum," diye cevap verdim belli belirsiz, Wild ve Riot'un birbirlerine çok fazla zarar vermediklerini umarak. "Peki ya sen ve Wild?"

"Peki ya ben ve Wild?" Bullet biraz fazla hızlı bir şekilde sordu.

"Bir keresinde öpüştünüz," diye , yüzündeki geyik bakışı karşısında gülümsememi gizlemeye çalışarak. "Ve tüm bunlar hakkında oldukça saf olduğumu kabul etsem de, aranızdaki cinsel gerilim benim için bile açık. Onun hakkında ne hissediyorsun?"

"Ben seninleyim, biz seninleyiz-"

"Biliyorum. Ama bu birbirinizi öpmenize neden olan her neyse onu keşfedemeyeceğiniz anlamına gelmiyor." Kelimelerin bu kadar doğal bir şekilde ağızından çıkmasına şaşırmıştım. Tek istediğim onların mutlu olmasıydı ve eğer birbirlerini mutlu ediyorlarsa buna engel olmak istemedim.

"Bu seni üzmeyecek mi?" Bullet merakla ve yargılamadan sordu. "Sen de öyle , değil mi?" Düşündüm. "Ama hayır. Başka biri olsaydı, Evet," diye hızla ekledim, ona uyarıcı bir bakış attım. "Riot'tan, senden ya da Wild'dan alamadığım bir tatmin duygusu alıyorum. Sizin mutluluğunuz -sizin ve onun- benim için her birinizi kendime saklamaktan daha önemli."

Bullet uzun bir süre sessiz ve düşünceliydi. "Hayır demiyorum, haksızsın da demiyorum ama kafamda büyük bir ayarlama var. Her zaman sendin."

"Biliyorum. Yıllar boyunca yaşadığımız tüm bu anılar aklıma gelip duruyor." Kahvemden uzun bir yudum alarak gülümsedim. "Her zaman kendini tamamen bana adadığını biliyorum. Seni hak etmiyorum, biliyorsun."

"söyleme," diye sertçe karşılık verdi Bullet.

"Doğru, ben bir agathos'um, doğruyu söyleyenlerden biriyim, başka türlü söyleyemezdim," diye nazikçe takıldım. "Benim için çok şey yaptın. Bir arkadaş, duygusal bir destek ve cesaretlendirici oldun. Çok sabırlıydın, her gece bana kendini tanıttın, sana aynı soruları tekrar tekrar sorduğumda bana hiç kızmadın."

"Hiç kızgın hissetmedim," dedi Bullet omuz silkerek. "Rüya manzarasını hatırlayamaman senin suçun değildi. Bazen, bencilce, hatırlamanı istemedim. Kötü bir gün geçirdiğimde ve belki de istediğimden biraz daha fazlasını itiraf ettiğimde."

"Onları şimdi ben de hatırlıyorum. Senin bu kadar çok mücadele ettiğini gördüğüm ve bu konuda hiçbir şey yapmadığım için kendimi affetmekte zorlanıyorum."

"Sen hiçbir şey yapamazdın, Amazing Grace. Ayrıca, sana bunları düzeltmeni istediğim için söylemedim, sadece... şey, konuşacak birini istedim, sanırım," dedi boynuna taktığı altın mermiyle oynayarak. "İnsan teyzem ve kuzenlerim beni ürkütücü ve tuhaf buluyordu ve okula gittiğim daimonlar da Riot ve Dare dışında çoğunlukla aynı şeyi düşünüyordu. İyiydi ve Malikâneye erken taşınıp sizden daha uzakta olmak zorunda kalmadığım için mutluydum ama gerçekten konuşacak kimsem yoktu."

"Konuşmak için her zaman bana sahip olacaksın," diye yemin ettim ve kahvemi bir kenara bırakıp ayağa kalktım. Kendime güvenmeye karar vererek masanın etrafından dolaştım ve Bullet'in kucağına yanlamasına oturdum; o da hiç tereddüt etmeden kollarını belime doladı ve beni kendine çekti.

"Ooh, sıcacık Grace'i severim," diye takıldı. "Ve her zaman konuşacak bir sen vardın. Arka plandaki bilgileri hatırlayamadığın için, bu konuşmaların benim için ne kadar önemli olduğunu küçümseme. Her gece seni görmek için sabırsızlanıyordum ve bunu hiçbir şeye değişmezdim."

"O zaman yukarı çıkabilir miyiz? Çünkü seninle yalnız kalacağıma dair söz verdiğimi çok net *hatırlıyorum*," diye hatırlattım ona, başımı omzuna yaslayıp dudaklarımı boynunda gezdirerek.

"Benden bir şey yapmamı istemek zorunda değilsin," diye güldü Bullet. "Bana emir ver, Amazing Grace. Seni her yerde takip ederim."

Ayağa kalktım, kahveyi unuttum ve elinden tutarak onu oturduğu yerden kaldırdım ve arkamdan evin içine doğru . Yalan söylemediğini .

-Benden emir almaktan çok mutlu olurdu. Bundan *zevk* alırdı. Acaba ben de emir vermekten hoşlanır mıydım? Bullet kendimi güçlü hissetmemi sağlıyordu ve bu duyguyu belki de olması gerekenden biraz daha fazla sevdiğimi itiraf edebilirdim.

Onu merdivenlerden yatak odasına götürürken Bullet'in elini sıkıca tutuyordum, buranın aslında bir balkon olduğunun, evin geri kalanından ayıran bir duvar ya da kapı olmadığını ve Riot ile Wild'ın her an içeri girebileceklerinin bilincindeydim. Bu da onların yakınlarda olduğu düşüncesiyle midemde yeni bir kelebek dalgasının uçuşmasına neden oldu.

Belki de karanlık tarafım konuşuyordu, ama Wild'ın Bullet ve beni birlikte duyması, aramızdaki bağı kucaklaması için ona ihtiyacı olan itici gücü vermesi, uzun zamandır olduğu gibi izlemesi fikri...

"Ne düşündüğünü bilmek isterdim," diye güldü Bullet, onu merdivenleri koşarak çıkmaya zorladıktan sonra nefesini toparlamak için hafifçe oflayarak.

"Kötü şeyler," diye yanıtladım onu yatağa iterek. "İyi agathos kızlarının düşünmediği şeyler."

"Bunlar benim en sevdiğim türden düşünceler." Bullet bana hınzırca bir gülümseme verdi. "Senin merhametine kaldım, Amazing Grace. Bana ne yapacaksın?"

Dişlerimi alt dudağıma gömdüm, gözlerimi vücudunda gezdirdim ve pantolonunu çoktan delmiş olan ereksiyona takıldım. Onunla ne yapacaktım?

"Benim için soyun," diye fısıldadım titreyerek, hayır demesi için kendimi hazırladım. Ya da daha kötüsü, gülmesine.

Bullet yavaşça ayağa kalktı, gömleğinin düğmelerini açarken göz temasını sürdürdü, mürekkepli göğsünü ve tenine yaslanan altın kurşunu ortaya çıkarmak için açılmasına izin verdi. Şortunu aşağı itmeden önce gömleğini yere atıp silkindi, tekmeledi ve sanki gel de al dercesine çıplak vücudunu sergilemek için kollarını açtı.

"Uzan," diye emrettim, inatla çenemi yukarı kaldırarak. Bullet bana sırıttı ama bağdaki tahrik yalan söylemiyordu. Bunu en az benim kadar seksi buluyordu.

Keşke ne yaptığımı bilseydim, diye düşündüm alaycı bir şekilde. Onu ilk kez ağzıma alma fikri cazipti -çok cazipti- ama bunda kötü olma fikri utanç vericiydi. Özellikle de onu ellerimle boşaltabileceğimi biliyorken. *Güvenli. Güvenilir. Hâlâ çok seksi.*

Yatakta Bullet'in yanına diz çöktüm, hala tamamen giyiniktim çünkü bununla ilgili bir şey bana çekici geliyordu, bir elimi sikinin etrafına sardım ve dudaklarını benimkiyle yakalamak için öne doğru eğildim. Ellerini başının altına sıkıştırdı, onu altımda yayılmış ve esnek bıraktı ve bir uyarılma dalgası doğrudan klitorisime koştu. Bullet ağzıma karşı inledi, alt dudağıma emdi ve ben geri çekilirken dişleriyle hafifçe sıyırdı. Bu pozisyonda klitorisimi emerkenki görüntüsü aklıma geldi ve aramızdaki havadaki arzu yoğunlaştı.

"Ne düşünüyorsan yap," diye yalvardı Bullet. "Bunu istiyorum."

"Ne olduğunu bilmiyorsun!" Sessiz bir kahkaha attım ve elimi onun istediği şekilde bükebilmek için tutuşumu ayarladım.

"Bunu istediğimi biliyorum," diye karşı çıktı, sesi somurtkanlık sınırındaydı. "İzin ver seni memnun edeyim, *lütfen*."

Onun benim zevkimi arzulaması ve benim de bunu kabul etmem fikri karnımı tekrar şişirdi. "Fikrini değiştirirsen bana haber ver," dedim ona ciddiyetle, sikini bırakıp dizlerimin üzerinde yatağa doğru sürünerek. Külot giymiyordum çünkü dün bize verilen malzemelerin içinde külot yoktu. Daha sonra köye yürümeyi planladığımız için bu beni pek rahatsız etmemişti ama birden kendimi çok ama *çok* çıplak hissettim.

"Aman Tanrım, bunu yapamam," diye güldüm, topuklarımın üzerine oturdum ve ellerimi kızarmış yanaklarımın üzerinde çıırttım. Kim olduğumu sanmıştım ki?

"Hey, Amazing Grace," dedi Bullet nazikçe, bileklerimi tekrar aşağı çekmek için eğilerek. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Herhangi bir şey."

"Yüzüme otur."

"Ben de öyle düşünüyordum," diye itiraf ettim, Bullet beni başının üzerine çekmek için bileklerimi tutarken yüzüm daha da ısındı, ona sarıldığım anda sundress elbisem onu tamamen örttüğünde güldüm. Altımda hiçbir şey olmadığını hatırlamadan önce hızla yukarı çektim, ama kumaşı tekrar aşağı indirmeden önce yüzü çoktan oradaydı ve iç uyluklarımın üzerinde yumuşak öpücükler fırçaladı.

"Bunu yapmayı çok uzun zamandır hayal ediyordum," diye mırıldandı, elbisemi kalçalarımın kadar itti ve beni daha da yaklaştırmaya teşvik etti. Aniden gelen güvensizliğime rağmen, başının arkasındaki ferforje yatak başlığına dayandım ve bedenimi hevesle bekleyen ağzına doğru indirdim.

Dili yarığımın üzerinde gezindiği anda kendi bilincimi tamamen unuttum. Bu hareketten hoşlandığımı zaten biliyordum ama

Bu pozisyonda olmanın beni ne kadar güçlü hissettirdiğine hazırlıklı değildim. Utangaçlığımı bir kenara bırakmaya karar vererek bacaklarımın arasına uzandım, Bullet'e daha iyi erişim sağlamak için parmaklarımla bir V yaptım ve dili kararlı bir şekilde göbeğimin üzerinde gezinip neyi sevdiğimi keşfederken beni uzun bir iniltiyle ödüllendirdi.

Onu nerede istediğimi zaten biliyordum.

"Durmak istiyorsan bana söylesen iyi edersin," diye uyardım, yani bir nevi inledim.

-Ve böylece kalçalarımı eğerek dilinin klitorisime değmesini sağladım ve hiç utanmadan yüzüne karşı sallandım.

Çok iyi hissettiriyordu. Ne zaman bu kadar şehvet düşkününü bir kadın olduğumu daha sonra sorgulayacaktım.

Bullet tekrar inledi ve onun kaydığını hissettim, ben kendiminkini yuvarlarken onun kalçaları da hafifçe itiliyordu, sanki beni memnun etmekten *o* kadar zevk ki kendini tutmak için mücadele ediyordu. Bu başka bir baş döndürücü uyarılma telaşıydı ve dişlerimi alt dudağıma gömdüm, başımı geriye attım ve hızla üzerime gelen orgazmın içinde rahatladım. Boğuk bir çığlıkla boşaldım, nefesimi tutmaya çalışırken başım öne düştü. Bullet'ın dili aşırı hassas olan klitoris, ve ben bir gıcırtı ile dizlerimin üzerinde sarsıldı.

"Çok fazla, çok fazla, bir molaya ihtiyacım var," diye nefes nefese kaldım, gülerek. "Çok hassasım!"

Bullet kendini beğenmiş bir şekilde, "Hoşuna gitti," dedi ve ellerini kalçalarımın aşağı yukarı gezdirirken dudaklarını muhtemelen olabilecek en müstehcen şekilde yaladı.

"Yaptım. *Hem de çok*. Ve henüz işimiz bitmedi."

Bullet'in uyarılması bu kadar güçlüyken değil, ben ona dokunmadan bile boşalmamış olmasına şaşırmıştım.

Onun üzerinde bu şekilde tüneyerek oturmaktan, bana bakmasından keyif alırken, aynı zamanda bu kadar açıktayken ince bir tevazu katmanı olarak elbisemin hala üzerimde olmasından dolayı sessizce minnettardım, bu yüzden dizlerimin üzerinde Bullet'in vücuduna garip bir şekilde geri dönerken elbisemi çıkarmadım.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı Bullet. "Bunu biliyor musun? Sana yeterince söylediğimi sanmıyorum."

"Seks sırasında beni ağlatma," diye azarladım, aramızda uzanırken hüzünlü bir gülümsemeyle savaştım, kendimi onun üzerine yerleştirmeden ve yavaşça batmadan önce uzunluğunu okşadım.

"Siktir, Grace," diye tısladı Bullet, elleri kalçalarımın inene kadar eteğimin kumaşını neredeyse umutsuzca kavradı. "Ne kadar iyi hissettirdiğini tarif bile edemem. Kahretsin, bu sefer gerçekten daha uzun sürsün istedim."

"Sorun değil, pratik yapmaya devam ederiz," diye söz verdim ve onu öpebilmek için vücudumu onunkinin üzerine sardım. Tadı *bana* benziyordu ve bunu beklenmedik bir şekilde çekici bulmuştum. Sanki mağara kadını, ilkel bir şekilde bölgemi işaretlemiştim.

Alt kattaki kapının açıldığını duydum ama ellerimi Bullet'ın karın kaslarına dayayıp sikinin üzerinde daha da derine inebilmek için doğrulurken, hiçbir şey için duracak değildim. Riot tam olarak neye bulaştığını biliyordu - bağın içinden hissettiğim arzuyu kaçırmamasına imkân yoktu - ve Wild'ı uyaracağından hiç şüphem yoktu. Yine de içeri girmeyi seçmişlerdi.

"Lütfen bana şimdi duracağını söyleme," diye soludu Bullet, altımda kıpırdanarak. "Orgazmı inkâr etmenin benim sapkınlığım olduğunu sanmıyorum."

"Durmayacağım," diye söz verdim, tırnaklarımı hafifçe batırdım ve kalçalarımı yuvarlayarak nefesimi tutmaya çalıştım. Gerçekten görecekları gibi değildi

Her halükarda buraya gelselerdi - elbisem tüm önemli kısımları saklıyordu - ama her halükarda durmazdım. Duramazdım.

Alt kattan gelen sessizlik ağırdı ve Bullet ile beni daha da yükseltti. Orgazmımın içimden geçmesi dakikalar aldı ve ben onun etrafında sıkılaşıp sıkılmaz, her yerde hissettiğim düşük bir inilti ile zirveye ulaştı.

Duyularım bana geri döndüğünde, az önce Bullet'e bir at gibi bindiğimin belli belirsiz farkındaydım ve utanç yerine hissettiğim tek şey zevkti. Belki aramızdaki bu dinamiğe alışmam biraz zaman alacaktı ama ikimizin de bundan zevk aldığına hiç şüphem yoktu.

Riot aşağıdan, "Duş benim hakkım," diye seslendi. "Gerçi sen de bana katılabilirsin Gracie."

Kıkırdamaya başladım, yüzümü Bullet'in göğsüne gömdüm, o da altımda sessiz kahkahalarla sarsılıyordu. "Devam et," diye teşvik etti, popoma hafifçe vurarak. "Riot tam bir duş düşkünü, onunla birlikte duşa girmezsen sıcak su bulamazsın. Ayrıca, sanırım ruhumu bedenimden sikip attın, bir dakika burada uzanıp geri gelmesini beklemem gerek."

"Saçmalıyorsun," diye güldüm, hareket ettiğim anda serbest kalan sıvıyla hafifçe irkildim ve kalçalarımı birbirine kenetledim. Altımdaki duşun açıldığını duydum ve temizlenme fikri beni merdivenlerden aşağıya fırlatacak kadar cazipti, Wild'ın elinde bir bardak suyla küçük yemek masasında oturduğunu, bir kaşını hafifçe kaldırarak beni izlediğini ve gözlerinin ateşle yandığını gördüğümde durakladım. Bakışları vücudumda geziniyordu ve Bullet'la yaptığımız şeyin kanıtlarını elbisemin kumaşından görebildiğine yemin edebilirdim.

Kalçalarımı biraz daha sıktım, kesinlikle Wild'ın gelişmekte olan bağlantımız aracılığıyla bunu anlayabileceği kadar uyarılmışım. Belki de

beni zaten uzun zamandır izlediğini bilmekti, ama beni ve Bullet'ı izlemesi fikri...

Bu görüntü karşısında sesli bir şekilde yutkundum.

Tam olarak emin olamadığım bir selamlama olabilecek bir gıcırtyla banyoya koştum, kapıyı arkamdan kapattım ve üzerine çöktüm.

Riot güldü, beni izlerken tembelce kendini sabunluyordu. "Eğer sıcağa dayanamıyorsan, hepimizin seni duyabildiği asma katta bağını becerme."

"O söz öyle söylenmiyor," diye güldüm ve raftan bir bez alıp elbisemi çıkarmadan önce ona fırlattım. "O anda kendimi çok seksi ve güçlü hissettim."

"Güzel," diye cevap verdi Riot, beni de suya çekerek kollarını belime doladı ve başını omzuma bıraktı. "Bu duyguya tutun Gracie. Hepimiz senin her zaman böyle hissetmeni istiyoruz."

Bölüm 20

A Wild'ın avroya çevirdiği nakit parayla ödediği erzak için köye yaptığımız bir geziden sonra Vasileios'un terasına döndük.

Akşam yemeğinde dünkünden daha fazla daimon ve agathos bulmak için, masadaki insan yüzlerinin hepsi tanıdık olsa da. Uzun açık hava masasının etrafında otuz sandalye vardı ve yiyecek yığınları dün olduğundan daha yüksekti.

"Arkadaşlar!" Vasileios kollarını iki yana açarak seslendi. "Yeni gelenlerin yerini dolduruyoruz."

Dört yeni agathos'un -Galen, Naom, Emil ve Vincente- ve beş yeni daimon'un -Ovie, Etain, Rue, Fox ve Akouma- isimlerini art arda sıraladı. Hepsi de Vasileios'un yarattığı bu küçük vahaya yollarını bulmuş gibi görünen, dünyanın dört bir yanından gelen insanların ilginç bir karışımıydı.

"Hepiniz buralarda mı yaşıyorsunuz?" Bullet, masanın ortasında bizim için ayrılmış koltuklara tekrar oturduğumuzda sordu.

Vasileios omuz silkerek, "Buraya yeterince yakın," diye cevap verdi. "Genellikle seyahatlerimde onlarla tanışırım, onları ziyarete davet ederim ve çok harika olduğum için kalırlar. Biz bir çeşit topluluğuz ama hepimiz birlikte yaşamıyoruz. Yakınlarda dostlarımızın olması güzel bir şey."

Masanın etrafındaki birkaç kişi gözlerini devirdi ya da Vasileios'a hoşgörülü bakışlar fırlattı. Kendisini onların lideri gördüğünden emin değildim ama belli ki bu karma topluluğun kalbinde o vardı. Bu topluluğu kendi etrafında inşa etmişti.

"Güzel," diye kabul ettim, Vasileios'un sözlerindeki tatlılık karşısında şaşkınlıkla göz , tanıştığım daimonların çoğunun arkadaşları olmadığı konusunda ne kadar kararlı olduklarını düşününce.

Tanışma faslı bittikten sonra Vasileios herkesi tabaklarını yemekle doldurmaya teşvik etti. Wild'ın tabağıma koyduğu küçük bir kızarmış domatesi yavaşça çiğnerken, *buraya gelmemizin bir tesadüf olmasına imkân yok*, diye düşündüm kendi kendime. Onun deneyimlerinden yeraltı dünyasından birden fazla çıkış olduğunu biliyorduk - Persephone bizi bilerek buraya, bilerek bu *insanlara* yönlendirmişti. Evet, bizim *için* müttefik gibi görünüyorlardı ama her şeyden öte bize bir örnek teşkil ediyorlardı. Her türden ölümlünün bir arada yaşayabileceğinin, birbirlerinin güçlü ve zayıf yönlerini bildiklerinin ve ne olursa olsun uyum içinde var olduklarının kanıtı.

Şimdiye kadar, yeteneğimi tekrar kullanmak zorunda hissetmemiştim bile. Belki de Kykeon yüzündendir? Riot, Bullet ve Wild da bu insanların varlığından tamamen memnun görünüyorlardı, üzerlerine acı yağdırmak gibi acil bir ihtiyaçla baskı altında değillerdi.

"Buraya nasıl geldin?" Riot Foster'a sordu. Yan yana oturuyorlardı, Foster'ın daimon *arkadaşı* Estrella onun diğer tarafındaydı ve kesinlikle arkadaşça olmayan bir şekilde saçlarıyla oynuyordu.

Ben dinlemek için Riot'a doğru eğilirken Foster bize alaycı bir gülümseme attı. "Kolay bir yolculuk değildi. Benim görevlendirildiğim sosyal yardım gezisi Romanya'daydı. En hafif tabirle iyi bir deneyim değildi. Yönergeleri takip etmekte hiçbir zaman iyi olmadım, ki bildiğin gibi bu bir agathos için pek arzu edilen bir özellik değildir. Sosyal yardım liderim beni kendi iyiliğim için disipline etme fırsatından yararlandı."

Estrella onaylamaz bir ifadeyle dudaklarını büzdü ve Foster devam etmeden önce kendini toparlamak için bir an durdu. "Her zaman ruh bağımı bulacağımı düşünmüştüm. Bunu yapamayacağım hiç aklıma gelmemişti, sosyal yardım programlarına hiç kafa yormamıştım ki aniden bir tanesine gönderildim, bir gecede gönderildim, böylece yolumdan çekildim ve artık ailem için bir utanç kaynağı değildim. Orada bir yıl geçirdim ve evle olan iletişimim giderek azalıyordu. Bir gün uyandım ve "hayatımda ne yapıyorum ben?" diye düşündüm. Neden orada kalıyordum? Agathos beni kovmuştu, neden beni içine attıkları sürgünde kalayım ve bundan mutluymuş gibi davranayım ki?"

"Yani çekip gittin mi?" Riot etkilenmiş gibi bir sesle sordu.

"Ben yaptım. Kendimi Bükreş'e attım ve İngilizce arandığı bir çağrı merkezi için iş ilanı buldum. Orada çok fazla agathos var ve dikkatlerini çekmek istemedim, bu yüzden beni rahat bırakacaklarını umarak şehrin daimonlara daha yakın bir kısmına taşındım. Çoğu öyle yaptı," dedi gözlerini deviren Estrella'ya hoşgörölü bir sırıtışla.

"Kuzenimin evinde kalıyordum ve bu agathos'un gelip gittiğini görüyordum ve merak ettim. Ve o çok güzel," diye mırıldandı Estrella. Foster

Kafa derisini kaşımaya devam ederken başını geriye doğru eğdi ve göğsümde bir sızı hissettim, istedikleri ilişkinin onun ne olduğuyla, ruh bağı *olmadıkları* gerçeğiyle sınırlı olup olmadığını merak ettim. "Onu takip edip durdum, neden burada olduğunu sordum, bunun gibi şeyler. Onu kırmaya çalışıyordum. Onunla oynamak çok eğlenceli."

Foster ukalaca gülümsedi ama gözlerindeki özlemi gizleyemedi. "Her neyse, sonunda benimle konuşmaya başladı. Ve sonra vizesi vardı. sorunlar yaşıyoruz." Sabırsız bir ses çıkararak elini salladı. "Böylece evlendik ve onu İspanya'ya geri götürdüm."

"Evlendin mi?" Kaşlarım havaya kalkarak tekrarladım.

"Kelimenin yasal anlamıyla," diye yanıtladı Foster, yanakları pembeleşerek. "Biz *yasal olarak* karı kocayız."

Estrella gözlerini devirdi. "Açıklamana gerek yok, *guapo*. Benim için kaldıramayacağını herkes biliyor." Zavallı Foster masanın üzerindeki sürahideki şarap kadar kızardı. "Valencia'da birkaç ay evli oda arkadaşları olarak birlikte yaşadık ama tanıdığım daimonlar Foster'ın orada olmasından rahatsızdı. Bazıları şiddet uyguluyordu. Vasileios'la apartman kapımızın hemen yanındaki koridorda komşumuzla sarhoşken sevişirken tanıştık."

Vasileios gülerek Alesa'yı kucağına aldı ve elini yanındaki genç insanın saçlarında dolaştırdı. *Mathias*'tı, hayal meyal hatırlıyordum. Fransızdı, uzun boyluydu, sarışındı, açık tenliydi ve olimpik bir yüzücü gibi yapılydı. Ayrıca Vasileios'a onu seviyormuş gibi bakıyordu ama bu duygunun karşılık bulup bulmadığından emin değildim.

Vasileios kıkırdayarak, "Estrella dışarı fırlıyor, bu öfkeli daimon, bana İspanyolca bağılıyor ve ben ne anlamıyorum," dedi. "Sanırım o

Bana saldıracaktı ki Foster kapıda belirdi, bana ve hâlâ sevişmekte olduğum bu zavallı şaşkın insana saldıramadan onu geri çekti." "Hayatımın en garip anları arasında ilk ona girer," diye kabul etti Foster kızarmaya devam ederek. "Her neyse, Vasileios bizi bir arada görmekten pek de rahatsız olmuşa benzemiyordu, sadece yaşadığı yerde karma bir topluluk olduğunu söyledi ve bizi ziyarete davet etti. Duvara yasladığı zavallı kadın *çok* kafam karıştı."

Kendime rağmen güldüm. "Demek buraya geldin?"

"Ziyaret ettik ve hiç ayrılmadık," diye yanıtladı Estrella şarap kadehini doldururken. "İki yıl oldu, belki? Bu masadaki insanların çoğu - daimonlar ve agathoslar, insanlar değil - buraya yalnız geliyorlar. Agathoslar bir yerlerden Vasileios'u duyup buraya sığınmak için geliyorlar. Daimonlar ise merak ettikleri için geliyorlar."

Alesa şimdi Vasileios'a sarılmıştı, Mathias eğilmişti, eli ikisinin arasında, Vasileios'un belinde bir yerde kaybolmuştu. Vasileios sandalyesinde arkasına yaslanmış, kollarını başının arkasında kavuşturmuş ve yüzünde ukala bir sırıtış belirmişti. "Ben çok ünlüyüm. Bu benim taşımam gereken bir yük."

Mathias'ın eli aşağıya uzandığında gözleri bir an için titredi, Alesa rahatsızlıkla tepemdeki ışık dizisine bakmama neden olan sesler çıkardı. "O bir Philotes," diye fısıldadı Riot kulağıma, sessiz bir kahkaha attı. "Yürüyen, konuşan bir insan afrodizyak olmak zor bir iş."

"Philote'ların yaptığı bu mu? Etraflarındaki insanları... tahrik mi ediyorlar?" Bunun Daimonların Yaptığı Kötü Şeyler yelpazesinde nereye düştüğüne karar vermeye çalışarak fısıldadım.

Eğer kendimi agathos yetiştirilme tarzımın ötesine bakmaya zorlarsam... aslında *o kadar* da kötü görünmüyordu.

"Hemen hemen," diye onayladı Bullet diğer tarafımdan. "İnsanlar için çok çekicidirler ama *dürtüleri* arzu uyandırmaktır."

Masanın karşı tarafından kesinlikle keşfetmek istemediğim bazı sesler geliyordu, bu yüzden dikkatimi benim alanıma doğru eğilen ve kahkahalarla titreyen Riot'a odakladım.

Tüm bu olanları çok komik bulmasına sevindim.

"Hepsi böyle değil," diye ekledi Riot. "Dare bir Philotes ve onu yemek masasında sevişirken hiç görmedim."

Bir anda ciğerlerimdeki tüm hava kayboldu. Dare bir *seks* daimon'u muydu? Dare'e sürekli azgın insanlar mı saldırıyordu?

Bullet kucacağımın üzerinden Riot'a bir dolmades fırlattı. "Dick. Dare kırık bir Philotes'tir - sırf sikişmek için etrafta dolaşmaz."

"Ah evet, kesinlikle hayır," dedi Riot hemen. "Dare bir Philotes olmakta gerçekten zorlanıyor. Önce bir insana duygusal olarak bağlanması gerekiyor."

Nedense bu beni *daha da kötü* hissettirdi. Onun benim ruh bağım olduğundan bile emin değildim ama dışarı çıkıp başka insanlara duygusal yatırım yapma fikri kalbimi acıtıyordu. Aklımı kaçıırıyordum.

"O senin dördüncü ruh bağın mı?" Foster merakla bizi izleyerek sordu.

Riot ve Bullet iki yanımda o kadar hareketsiz kaldılar ki nefes aldıklarından bile emin değildim. "Onunla henüz tanışmadım. Sanırım tanıştığımda öğreneceğim," diye dikkatle cevap verdim. "Şu anda saklandığımız için bu biraz zor."

"Doğru, kasabanızdaki agathoslardan, ailenizden ve Anesidora'dan." Foster düşünceli görünüyordu. "Bir insan *Dünya* Tanrıçası'ndan ne kadar etkili bir şekilde saklanabilir ki?"

"Kahretsin, Foster," diye inledi Vasileios. "Tam boşalmak üzereyken. Bu sıkıcı şeyleri daha sonra konuşamaz mıyız?"

Alesa onun kollarında titredi ve Vasileios hemen - kabaca olmasa da -Onu Mathias'ın kucağına taşıdı ve Mathias onun saçlarını nazikçe okşadı ve yükseklerden aşağı inerken kulağına yumuşakça mırıldandı.

"Bunu konuşmak için senin gelmeyeceğin bir anı beklemek zorunda kalırsak sonsuza dek bekleriz," dedi Estrella sert bir sesle, bacaklarını Foster'ın kalçasının üzerinde sallayarak ve başını onun omzuna yaslayarak.

"İyi bir noktaya değindin," diye güldü Vasileios, masanın altında kendini hiç incelik göstermeden ayarlarken. "Burası senin savaş odan, Agathos Grace. Şarap içip peynir yerken bize stratejini anlat. Bazen çeviri yapmak için durmamız gerekebilir - buradaki herkes İngilizce bilmiyor."

"Oh. Um. Stratejim mi?" Masanın etrafına bakındım ve herkesin beklentiyle bana baktığını görünce telaşlandım. Bullet yanımda kahkahalarla sarsıldı ve ben de onun bileğini masanın altından tekmeledim.

Bunu gerçekten yapabilir miydim? Kendi karar verme yeteneklerime, başkalarından onlara güvenmelerini isteyecek kadar güvenebilir miydim? Hayatımda pek çok aptalca şey yapmıştım. Daha da ötesi, pek çok *korkakça* şey yapmıştım. Kendi anneme cevap verecek cesareti bulmam *yıllarımı* almıştı.

Akıllı olmak yeterli değildi. Merhametli olmak, öfkelenmek ya da değişim istemek bile yeterli değildi. *Cesur* olmalıydım, her şeyden önce cesur olmalıydım ve cesur olduğumdan emin değildim.

Ugh. Aklıma tavsiyelerle gelmeyi seven o gizemli tanrıça şimdi neredeydi? Bu, bilgece sözler için gerçekten harika bir zaman olurdu.

Bullet boğazını temizledi ve bocaladığımı hissedince herkesin dikkatini çekti. "Grace'in benim olduğunu çocukluğumuzdan beri bildiğimi biliyor muydunuz? Her gece rüyalarına girdim, uyandığında her şeyi unutsa da onu rüya aleminde tanıdım."

"Bu çok romantik," diye insanlardan biri, dirseklerini masaya dayamış ve dinlemek için öne doğru eğilmişti.

"Yani, sayılır. Romeo ve Juliet tarzında," diye cevap verdi Bullet, yalnız geçirdiği onca yılı hatırlayınca içinden bir keder parıltısı geçti. Masanın altından elini tuttum ve sıkıca kavradım. "Bana bir keresinde, on sekiz ya da on dokuz yaşındayken, bir grup genç agathosla birlikte sokakta beklediği bir Agathos Nasıl Olur etkinliğini bitirdikten sonra, bir insan çocuğun gruplarına rastladığını, gerçekten çok kötü göründüğünü, kesinlikle perişan olduğunu söyledi."

Gözlerimi kırıştırdım ve Persephone'un bana bahsettiği anılar arasında gezindim. O günü hatırladım, bununla nereye varmak istediğini hatırladım, ama o konuşmaya başlayana kadar ona bundan bahsettiğimi fark etmedim.

"Çocuk kötü kokuyordu, gerçekten dayak yemişti, pahalı ciplerine gitmeden önce etrafta dolaşan tiki kıyafetli süslü Auburn çocuklarının tam zıttıydı. Ve sen de onun yanında duruyordun... Ne tür bir agathos'tu o?" Bullet gözlerinde bir eğlence parıltısıyla bana bakarak sordu.

"Bir Soteria. Güvenlik armağanı verebilirler. Zarardan korunma," diye sıraladım nefesimin altında mırıldanarak.

"Doğru. Ve kendisinden çok daha büyük biri tarafından dövülen bir çocuk için zarardan biraz korunmak muhtemelen iyi bir şey olurdu. Ama Küçük Bayan Soteria bu çocuğa yardım etmek istemedi çünkü çocuk darmadağınktı ve kötü kokuyordu. Çünkü bazı insanların diğerlerinden daha fazla yardıma layık olduğunu söyleyen agathos eğitimi, henüz içki içecek yaşta bile olmamasına rağmen iyice yerleşmişti. Ve Eutychia hediyeler konusunda bilinmeyen bir faktör olsa da -şans vefasız bir yaratıktır- Grace devreye girip bu çocuğa bir hediye vermekte tereddüt etmedi.

yaşıtları fakir bir insana dokunduğu için burunlarını kırıstırarak etrafta dolanırken, o elinden geldiğince çok şey yaptı."

Akranlarımın bu şekilde nitelendirilmesine itiraz etmek için ağzımı açtım ama yalanı boğazımdan çıkaramadım. Onların yaptığı da *buydu*. Bu çocuk için yeterince *sevimli* olmadığı için tanrı vergisi yardım etme ve bakma içgüdülerıyla savaşımlardı. Benim yardım etme isteğimi, kendileri hiçbir şey yapmamak için bir boşluk olarak kullanmışlardı.

"Sanırım anlatmak istediğim Grace'in o işe yaramaz Soteria'ya kendini toparlayıp yardım etmesini söylemediği, bunun yerine çocuğa yardım etme yükünü kendisinin üstlendiği." Bullet'e bakakaldım, bana iltifat mı ediyordu yoksa hakaret mi ediyordu karar vermeye çalışıyordum. Söze başladığında bunun bir iltifat olduğundan o kadar emindim ki. "Ve biz birbirimize bağlıyız, bu yüzden şu anda bana ne kadar kızgın olduğunu ve kendinden ne kadar şüphe duyduğunu hissedebiliyorum. Bu iş için uygun olmasaydı Kader'in Grace'i bu iş için düşüneceğine bile inanmıyorum ve bunu ona mümkün olan en utanç verici şekilde, hepinizin önünde söylemek istedim."

Konuşması bittiğinde daimonların çoğu gülüyordu ve birkaç kişi yeni gelenlere farklı dillerde çeviri yapıyordu. Yanaklarımın kızarmasının loş ışık altında belli olmamasını umarak Bullet'e alaycı bir bakış attım.

"Bunun için teşekkür ederim."

"Oh, ne zaman istersen, Amazing Grace. Sadece seni bir süreliğine kendi kafandan çıkarmam gerekiyordu," diye fısıldadı Bullet, kalçamı rahatlatıcı bir şekilde sıkarak. Wild, Bullet'in başının üzerinden gözüme takıldı ve "rahatla" dedi.

oldukça benzer pozisyonlarda oturan Wild ve Riot'a baktım, kollarını kavuşturmuş sandalyelere yaslanmışlardı, Bullet ve ben aralarında sıkışmıştık. Riot'un yüzünü hissedebiliyordum.

Wild bana başını salladı ve ben bunu onun cesaretlendirme şekli olarak algıladım ve en azından sahte bir cesaret gösterebileceğime karar verdim. Belki bir gün bunu gerçekten hissedebilirdim.

Wild'ın duruşunu taklit etmek için elimden geleni yaptım - adam gibi yayılmak değil - ama biraz daha dik oturdum ve çenemi onun yaptığı gibi yukarıda tuttum. Her zaman bir orduyu savaşa götürmeye hazır görünürdü.

Vasileios, "Sana baskı yapmak istemem Grace ama biz çok motive bir grup değiliz," derken masadaki diğer daimonlardan belli belirsiz onay sesleri yükseldi. "Destegimize ama bizi organize etmen gerekecek. Size yardım etmemize izin verin, belki karşılığında tanrılar da bize yardım eder."

Foster da diğer agathoslar gibi sandalyesinde öne doğru oturdu. Belki topluluklarından zorla çıkarılmışlardı ama agathosların bildiği bir şey varsa o da grup projeleriydi.

"Tartarus'un diyarına girip Olimposluları serbest bırakmasını talep edemeyiz," dedim yavaşça. "Onun açık daveti olmadan oraya hiç gidemeyiz. Sanırım tabiri caizse kafesi içeriden sarsmayı denemeliyiz."

"Tartarus'u *ziyaret* etmeye çalışmaktan kesinlikle daha iyi bir alternatif gibi görünüyor," diye mırıldandı Foster, Estrella'nın uyluğunu ovuşturarak.

"Tanrıları güçlendiren şey inançtır, değil mi? Gaia'nın onları hapsedmesine neden olacak kadar zayıf olmalarını sağlayan şey inançlarının azalmasıdır ve onları serbest bıraksak bile, her şeyi *yapabilecek* kadar güçlü olmalarını sağlayacak olan şey inançtır," diye devam ettim.

"Bu mantıklı," diye kabul etti Foster. "Yani *inanıyor* muyuz? Hepsi bu mu? Sanki onlar peri ve sadece yeterince *inanmamız* mı gerekiyor?"

Bu şekilde söylediğinde kulağa aptalca geliyordu.

"Bundan biraz daha teknik bir konu. İnaniyoruz, adaklar adıyoruz ve bunun gibi şeyler yapıyoruz," diye araya girdi Bullet. "Elimizden geldiğince eski gelenekleri uyguluyoruz. Kehanet bize güzel kokulu dumanın onlara ulaşamayacağını, dolayısıyla bu tür bir kurbanın anlamsız olacağını söylüyor. Ayrıca duaların da onlara ulaşamayacağını söylüyor ama buna inandığımdan emin değilim. Dua *istekleri*, elbette. Bize cevap verecek durumda değiller. Ama inanç duaları? Saygı duaları?" Omuz silkti. "Belki."

"Duman sunusu değilse, o zaman ne?" Kaşlarımı çatarak sordum. Agathoslar Anesidora'ya toprak aracılığıyla adak adardı ama bunu sadece Yaşlılar ya da Basilinna yapardı, benim alışık olduğum bir şey değildi.

Vasileios gülerek, "Sakin ol," diye cevap verdi. "Bunu ben bile biliyorum. Bu gece şarap içip sarhoş olacağız, birbirimizi becereceğiz ve bu ayrıcalık için Dionysos'a teşekkür edeceğiz."

İlk tepkim bu öneriyi bir şaka olarak yazmak oldu, ama sonra tekrar... belki de değildir? Dionysos diğer şeylerin yanı sıra Şarap ve Şenlik Tanrısıydı. Ve daha sakın gelenekleri ve ritüelleri olan başka tanrılar olsa da, hepimiz zaten buradaydık... Şarap buradaydı. Katılımcılar istekliyd.

"Ritüel seks partisine 'evet' demeyi düşünüyor musun?" Bullet ateşimi kontrol ediyormuş gibi bir elini alnıma bastırarak sordu. Elini geri ittim ve gülümsememeye çalışarak ona bıkkın bir bakış attım.

"Bu geleneksel, değil mi? Meşru bir ibadet şekli miydi?"

"Elbette. Muhtemelen önce içki içmeli, dua etmeli ve bunu resmileştirmeliyiz," diyerek Bullet heyecanla kabul etti ve dikkatini Vasileios'a çevirdi. "Süslü çanak çömleğin var mı?"

Uygun bir şekilde, Vasileios'un süslü çanak çömleği vardı. O ve Bullet avlunun sonunda sunak benzeri küçük bir masa kurdular ve Vasileios'un görünüşe göre duvarında sergilediği dekoratif bir kaseyi ortaya koydular.

"Bu bir *phiale*," diye açıkladı Bullet, bir şarap amforası alıp kâsenin yanına koydu. "Bir içki kâsesi."

Bullet bana gergin bir bakış atarak yaklaşmamı sağlarken Vasileios bir leğen suyu yere bıraktı ve kalabalığın arasına geri döndü.

"Her şey yolunda mı?" Endişesini anladığım için sordum. "Bunu yaparken rahat mısın? Özür dilerim, bunu yapacağını düşünmüştüm..."

"Oh, sorun değil. Burada rahibe en yakın kişi benim sanırım. Ben sadece... Amazing Grace ayinine çok dikkat eder misin? Olur da kendi başına yapman gerekirse diye."

"İhtiyacım olmayacak," dedim inatla, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. "Ama dikkatimi vereceğim çünkü sen istedin."

Bullet memnun bir şekilde başını salladı, çömelip ellerini su dolu kaptan yıkadıktan sonra Vasileios'un getirmesini istediği temiz bir havluyla kuruladı. Alesa yaklaşıp Bullet'e bir tabak taze dolma uzattı ve o da saygıyla sunağın üzerine koydu.

"Normalde bir Olimposlu için ellerimi gökyüzüne kaldırırdım," diye açıkladı Bullet sessizce, benim yararına. "Ama Tartarus'ta olduklarını bildiğimiz için, bir yeraltı tanrısı için yapacağım gibi onları yere doğru indireceğim."

Bullet parmaklarını yere doğru uzattı, kollarını iki yana açtı ve avuç içleri yukarı bakıyordu.

"Bu sunuyu sana yapıyoruz, Dionysos, ve bu gece senin değer verdiğin şarap ve zevki kutluyoruz. Bizler sadece ölümlüyüz ama bu gece Onikiler'in dönüşüne kadeh kaldırıyoruz."

Masaya doğru bir adım attı, amforayı aldı ve şarabı dikkatlice kâseye boşalttı. Hepimiz Bullet'in testiye yere bırakıp bize dönmesini sessizce izledik; saygılı rahip gitmiş, yerine yaramaz daimon gelmişti.

"Tanrılara layık bir parti verelim."

Elimde taze bir kadeh şarap belirdi, daimonlar ve onların insan takipçileri o kadar yüksek sesle tezahürat yapıyorlardı ki meyve bahçesinin diğer tarafında olsaydık onları rahatlıkla duyabilirdik.

Riot beni belimden yakaladı, kendisine doğru döndürdü ve ağzıma sert bir öpücük kondurdu. "Pişman mısın?"

Şarabımı bir elimle dikkatlice tuttum, böylece ona sıçramayacaktı, diğer avucumu göğsüne dayayarak arkasında gelişen eğlenceye baktım. Vasileios çoktan çıplaktı, Mathias Vasileios'un ayaklarının dibinde diz çökmüştü, Alesa saçlarını kavrayıp hareketlerini yönlendirirken başını sallıyordu.

"Um," diye ciyakladım. Vay canına, gerçekten etkiliydiler.

Riot güldü ve bir eliyle kışımı tuttu. "Hey, Dionysos için sevişmelerini istedin. *Sevişecekler*. Şey, o adamlar değil."

Çenesini masanın etrafında rahatça oturmuş, sanki etraflarında bir seks partisi yokmuş gibi yemek yiyen ve kendilerine şarap dolduran agathos adamlarına doğru eğdi. Dokuz agathos ve tam olarak *bir* daimon.

Estrella hiç tereddüt etmeden Foster'ın önündeki masayı temizledi, tırmanarak Foster'ın önüne oturdu ve bacaklarını onun omuzlarına attı. Azgın bir çiftin etrafındaki tüm rahatlık ve kolaylıkla

Yabancılar, iç çamaşırını bacaklarından aşağı çekip cebe indirdi ve elbisesini başını altına gömecek kadar yukarı kaldırdı.

"*Dik dik bakıyorsun,*" diye mırıldandı Wild, görüş alanına girerken gözleri eğlenceyle parlıyordu.

"Sanırım... Sanırım hâlâ ona zevk verebiliyor? Bu güzel," diye mırıldandım. Riot'un elleri elbisemin altından geçti, kumaşın kalkıp beni herkesin önünde teşhir etmemesine dikkat etti.

Gelmiş geçmiş en ezik seks partisi üyesi ben olmalıyım.

Bullet'i sırtımda hissettim, kısa bir süreliğine diz çöküp iç çamaşırımı çekiştirerek çıkardı ve keyifle güldü. "Ee, ne yapıyoruz?" diye alay etti.

Hâlâ Riot'un arkasında duran Wild'a baktım. "*İzleyeceğim,*" diye imzaladı, bakışlarını vücudumda gezdirirken hafifçe sırttı, gözleriyle beni tamamen soydu. Vay be, bu gece burası *çok sıcaktı*.

"Bunun çok fazla olmayacağından emin misin?" Yüzümü buruşturarak sordum. Wild'ın ellerini üzerimden çekemeyeceği *kadar* karşı konulmaz biriymişim gibi konuşmak istememiştim ama bir sonraki birlikteliğimizin bağı mühürlemek için olacağı konusunda anlaşmışken kazara işleri çok ileri götürmemizi de istemiyordum.

Wild başını salladı, gözleri Bullet ve benim aramda dans ederken parlıyordu. Bizi birlikte izlemek mi istiyordu? Vay canına, burası *gerçekten çok sıcaktı*.

"*İzleyeceğim,*" diye tekrarladı ve kollarını göğsünün üzerinde pazılarını *şişirecek* şekilde kavuşturdu.

Riot homurdanarak, "Sanırım seni izleyecek, ki zaten bu konuda epey tecrübeli olduğumu biliyoruz," dedi. "Ve Bullet bu sabah seni tamamen kendine sakladı. Kendimi biraz dışlanmış hissediyorum Gracie."

Bullet neşeyle, "Vasileios'un kanepesinden bir battaniye aldım, sorun etmez," dedi. O battaniyenin neler yapabileceğini çok fazla düşünmemeye çalıştım.

gördük. "Utangaç agathos'umuzu öfkeli teşhircilerden biraz daha uzağa taşıyalım."

Beni evden uzaklaştırıp portakal bahçesinin kenarına götürdüklerinde hiç itiraz etmedim, Wild ve Bullet kirletmemiz için kocaman bir battaniye sererken Riot beni sıcak bir kucakla sardı... kirletmek mi? Yaptığımız şey için en doğru kelime bu gibi görünüyordu.

"Burada yetki sende biliyorsun Gracie," diye mırıldandı Riot kulağıma. "Eğer yapmak istemediğin bir şey olursa, dururuz."

"Bunun bir seks partisi olduğunu biliyorum ama gerçekten soyunmak istemiyorum." Bir an için alt dudağımı çiğnedim. "Ben de hiçbirinizin soyunmasını istemiyorum."

Riot sessiz kahkahalarla sarsıldı. "Bu konuda endişelenmene gerek yok. O piçlerin hiçbirisi seni çıplak göremez."

"İyi ki elbise giymişsin," dedi Bullet, battaniyenin üzerine uzanıp ellerini başının arkasında birleştirerek. "Daha önce yaptıkteniden canlandırabilirdik. Riot ve Wild'ın bizi izlemesi fikrinden ne kadar hoşlandığını *hissettim*."

Bu... oldukça cazipti.

"Devam et," diye cesaretlendirdi Riot, ellerini kalçalarımaya koyup beni ilerlemeye teşvik ederek. "Daha önce tam olarak ne yaptın?"

Wild battaniyenin kenarına oturup rahat olup olmadığını iki kez kontrol ederken ona sorgulayan bir bakış attım. Başını salladı ve beni gösteriye başlamaya davet edercesine Bullet'ın bedenine doğru oldukça cömert bir hareket yaptı.

Tanrılar merhamet etsin, bu adamlar beni öldürebilir.

Bullet'in başının yanında dizlerimin üzerine çöktüm, şarabın verdiği cesaretle kendimi onun üzerine kaldırıp yüzüne oturdum ve elbisemi dikkatlice etrafımıza yerleştirdim.

Riot alçak bir ıslık çaldı. "Artık gerçekten ileri seviyelere mezun oluyorsunuz, ha?"

Bullet'in elleri elbisemin altına girmeden önce kısaca böyle *bir şey* düşündüm, dili işe koyulurken beni genişçe açtı. Kahretsin, bu sabahtan beri bu işte daha da iyi olmuştu. Ben utanç verici derecede yüksek bir takdir sesi çıkaramadan Wild eğildi ve dudaklarını usulca dudaklarıma bastırdı. Öpücüğü derinleştirmekte tereddüt etmedim, çıkardığım sesleri yutmasına izin verdim, eli saçlarımı zevk ve acının sınırında gezinecek kadar sıkıca kavradı.

Bu kesinlikle onun *sadece izlemesi* olmasa da, hem duyguları hem de hareketleri aracılığıyla iletmeye çalıştığı güvenceyi hissedebiliyordum. Bundan daha ileri gitmeyeceğimizi ama bunun sorun olmadığını bilmeme izin veriyordu.

Riot, Bullet'in yanındaki battaniyeye uzanmış, yüzünde memnun bir yarım gülümsemeyle onu izliyordu. Bu, genellikle onun mutlak bir pisliği kusmasından önce gelen türden ukala bir ifadeydi ve görünüşe göre vücudum bu bakışa bir tür Pavlov tepkisi verdi çünkü içimden bir arzu titremesi geçti ve beni Bullet'in beni özenle çalıştırdığı zirveye doğru daha da itti.

"Yüzüme ne zaman bineceksin Gracie?" Riot tembelce sordu, gözleri arzuyla kaplanmıştı. "Kalçaların başımın etrafına sarılmışken ve güzel amın dilimin üzerindeyken biraz zaman geçirmeyi çok isterim."

"İsyan," diye tısladım, beni dik tutmak için Wild'in omuzlarını kavrarken nefesim daralmaya başlamıştı bile. Stoik, ciddi Keres daimon'um sessiz kahkahalarla sarsıldı, kocaman avucu tüm kalçamı kavrarken çok cömertçe hareket etmeme yardım etti.

"Ne?" Riot güldü, belki de onu hiç duymadığım kadar kaygısızdı. "Acele et ve üzerine ık, güzelim. Sikimin üzerinde zıplamadan önce o kasların yorulmasını istemem."

Riot'un beni aynı anda hem azdırıp hem de utandırabilmesi gerçek bir yetenektir. Kendinden emin bir şekilde söylediği sözler, Bullet'ın ağzının klitorisimi cesurca *emmesiyle* birleşince, Wild'ı peneledim ve zevk beni ele geçirirken iniltimi onun pazusuna bastırdım.

Wild beni dikkatlice Bullet'ın üzerinden kaldırdı, nefesimi tuttuğum bir an için beni kucağına aldı, Riot'a gönülsüz bir bakış fırlattı ve Bullet dudaklarını yaladı, sanki hiç olmadığı kadar rahatlamış gibi gözlerini kapattı.

Wild'ın da Bullet'ın ağzını izlediği gözümden kaçmadı ve bastırmaya fırsat bulamadan *onun* Bullet'ın dudaklarını yalayıp temizlediği görüntüsü aklımdan geçti.

"Onu pmelisin," diye fısıldadım Wild'ın kulağına, Bullet'ın duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Bullet tembelce sırtıtarak bana baktı ve Wild'ın hararetli bakışlarından kararlılıkla kaçındı. "Dionysos için mi?"

"Senin için," diye karşılık verdim, kolumu Wild'ın boynuna doladım ve Bullet'ın üzerine eğilirken onu da kendimle birlikte aşağı çektim. Wild benden üç kat daha güçlüydü ve onu hareket ettirmeme kesinlikle izin veriyordu ama kolayca boşaldı, dudaklarımı tatlı Oneiroi'mın çenesine bastırđıđımda yüzü Bullet'inkine yaklaştı. "Ama sadece ikiniz de isterseniz," diye mırıldandım tenine karşı.

İkisi de hareketsiz kaldı ve bir an için haddimi aştığım için paniğe kapıldım. *Senin için çok fazla şarap ve seks partisi*, diye içimden azarladım. Ama sonra ikisi de aynı anda hareket etti -ikisi de biraz çekingen, ikisi de dikkatli- dudakları bir pcğn en ufak ipucuyla birbirine değdi. Küçük bir hareketi ama

Büyük bir adımdı ve daha ileri gitmek yerine ayrıldıklarında şaşırmadım.

Ama sonra Wild tekrar öne eğildi, dili Bullet'ın dudaklarından benim tadımı almak için dışarı çıktı ve hangimizin daha yüksek sesle inlediğini söyleyemedim.

"Hâlâ buradayım biliyorsun," diye homurdandı Riot, kolumdan tutup beni Bullet'ın bedeninin üzerinde yarı sürükleyerek.

"Sanki seni ve o pis ağzını unutabilirmişim gibi," dedim gülererek. Bullet ve Wild birbirlerinden ayrılarak yan yana oturdular, ancak kolları birbirine değecek kadar yakındılar. Her zamankinden daha yakın.

"Bunu duyduğuma sevindim Gracie," diye cevap verdi Riot özür dilemeden, doğrulup şortunun kemerinin altına uzanarak. *Bana* ait olan şeyin bir başkası tarafından görülebileceği ihtimali bile beni harekete geçirdi, piercing ortaya çıkmadan önce kendimi hızla Riot'un kucağına attım.

"Selam," diye mırıldandı tembel bir yarım gülümsemeyle, bir kolunu belime doladı, diğeri hâlâ bedenlerimizin arasındaydı. Piercing'inin soğuk metali hâlâ hassas olan klitorisime değdiğinde bir nefes çektim.

"Merhaba," diye nefes nefese kaldım, omuzlarını kavradım.

Riot bana fazla düşünme şansı vermedi, kendini girişime yerleştirdi ve yukarı doğru itti. Vücudumun gevşemesine izin verip sikinden aşağı doğru kayarken, takdir dolu iniltimi tam olarak yakalayamadım.

Kalçalarım çoktan yanmaya başlamıştı ve Riot'ın bedenine yarı yarıya yaslanmış, hızımı onun ayarlamasına izin veriyordum. Dişleri kulak mememe doğru ilerlemeden önce boynumu sıyırdı ve ben beklentiyle onun etrafında kenetlendim.

"Buradaki daimonlardan kaçının şu anda benim yerimde olmayı dilediğini tahmin bile edemezsiniz. Onları izlerken görebiliyorum, kendilerine ait güzel bir Agathos prensesine sahip olmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorlar. Ama hepiniz benimsiniz. Benim, Bullet'ın ve Wild'ın. Değil mi Gracie?"

Başımı salladım, omzuna karşı tutarsız bir şeyler mırıldandım, kalçalarımı kavradı ve tamamen devrildi, kasları ikimizi de dik tutma çabasıyla büküldü ve esnedi. Wild ve Bullet daha da yaklaşmış, varlıklarıyla bana güven veriyorlardı, aralarındaki cinsel gerilim o kadar açıktı ki fiziksel olarak *göremediğime* şaşırdım.

Belki şarap yüzündendi ama onların etrafımda olması, serin havanın tenime değmesi ve yıldızların tepemde parlaması... Kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

"Bu kukunun kime ait olduğunu söyleyecek misin Gracie?" Riot kulağımı tırmaladı, omzumun üzerinden verandada olup bitenlere bakarken koyu bir kıskançlık içindeydi.

"Ruh bağlarım," diye soludum, orgazmım beni gafil avlamıştı. Etrafında sıkılaştığımda Riot şaşkınlıkla homurdandı, kendi salıverilmesini bulurken hareketleri dalgalı hale geldi.

Kollarımı Riot'un omuzlarına doladım, o da aynısını benim belime doladı, Wild saçlarımı usulca okşarken ve Bullet kulağıma nazikçe cesaretlendirici sözler mırıldanırken ona yapıştım. Birdenbire inanılmaz derecede bunalmıştım. Bitkin, hassas ve biraz da muhtaçtım ve onların güvencesi her şeydi.

"değil," dedi Bullet nazikçe. "Sen çok güzelsin. Çok iyi iş çıkardın. İstersen şimdi sarılıp peynir yiyebiliriz."

"Evet, lütfen," diye burnumu çektim. "Ve zeytin."

"Nasıl istersen," diye güldü Bullet ama ayağa kalkıp yemek masasına geri dönen Wild oldu.

"İyi misin?" Riot sessizce sordu. "Çok mu ?"

"Hayır, asla," diye temin ettim onu, saçlarının uçlarıyla oynayarak. "Sadece biraz bunalmış durumdayım, neden bilmiyorum."

"Bu hâlâ bir *ritüel*," dedi Bullet sessizce, tekrar yanımıza sırt üstü uzanarak. "Yani, evet seks ve içki var ama içinde bir fedakârlık unsuru da var. Bu zevkin bir kısmını ilahi olana veriyoruz. Bu çok yorucu."

Wild kocaman bir tabak yemekle döndü ve Riot'ın kucağından inip peçetelerle beceriksizce kendimi temizlerken ve elbisemin altından aceleyle külotumu geri çekerken öfkeyle kızardım.

"Artık açık havada seks yok," diye mırıldandım, Riot'un uzanmış bacaklarının arasına oturup göğsüne yaslandım. "Bir daha asla. Bu çok dağınık ve kulübeye döner dönmez düş almam gerekiyor."

Wild tabağı kucağıma bırakırken Riot arkamda kahkahalarla titriyordu. Çok açık bir gösterinin ön sıralarında oturuyorduk ve kimseye ya da özel bir şeye çok fazla bakmamaya çalışsam da daimonların en iyi hayatlarını yaşadıkları inkâr edilemezdi. Eğer Dionysos coşkudan ekstra güç alıyorsa, bu grupta onu kısa sürede tam gücüne kavuştururduk.

Her biriyle ve orada bulunan insanlarla çiftleşirken, agathoslar hafifçe izliyordu ve itiraf etmeliyim ki, her şey hakkında etkileyici bir şekilde sakindiler. Burada bir süre yaşadıklarını ve bazı şeyler *gördüklerini* tahmin ettim.

Estrella Foster'ın kucağındaydı ve düşük ışıktaki çok iyi göremesem de ve tam bir sapık olup bakmak istemesem de, öyle görünüyordu

Sanki diğerk agathos ile sohbet ederken bir *yandan da* elleriyle onu tatmin ediyordu.

"Zavallı adam," dedi Riot, yiyecek bir şeyler almak için yanıma uzanırken, dikkatinin benimkiyle aynı yerde olduğu belliydi. "Ruh bağımız olduğu için gerçekten çok mutluyum."

Ben de öyleydim, ama bu diğerk agathos için daha iyi sağlamadı.

OceanofPDF.com

Bölüm 21

"W" "Hoş geldiniz," dedi Bullet cömertçe, soluk mavi bir perdeyi çekip süslü bir çadıra girerken dramatik bir şekilde eğilerek

Bir sebepten dolayı bir çiçek tarlasının ortasında oturuyordum. "Neredeyim ben?" diye sordum. "Neler oluyor?"

Rüya aleminde bile sikim acıyordu. Grace'in Bullet'in suratına mekanik bir boğa gibi binmesini izlediğimden ve ağzından bir yudum tat çaldığımdan beri ağrıyordu. Bu üç gün önceydi ve ereksiyonum henüz tam olarak geçmemişti.

Tek başıma yatmadan önce Grace'e iffetli bir iyi geceler öpücüğü vermek şimdiye kadar yaptığım en zor şey olabilirdi. Bullet'a verdiğim ezik vedadan bahsetmiyorum bile. El sallamak. Lanet bir dalga. Ne aptalım.

"Grace ile randevun var. Sürpriz! Buradan ayrılamam - ne de olsa burası benim hayal dünyam - ama siz ikiniz birbirinizi biraz daha yakından tanırken ben de burada takılacağım."

"Ben olsam böyle bir randevu ayarlamazdım," diye mırıldandım, aramızdaki küçük mesafeyi geçip çadıra doğru ilerlerken kendimi garip bir şekilde dengesiz hissediyordum. Belki de Bullet'in bu kadar rahat davranmasının sebebi buydu. Bullet'in bunu daha önce de yaptığı açıktı ve ben hatırlamadan kaç kez rüyalarımın girdiğini merak ettim.

Bullet bilgece bir tavırla, "Biraz özgürlükçü davrandım," dedi. "Hüzünlü, boş bir spor salonunun Grace'in romantizm anlayışı olduğunu düşünmemiştim."

Oh, evet. Kesinlikle kafamı daha önce ziyaret etmişti.

Yaklaşık beş bin pastel renkli minder ve bir ruh bağıyla dolu, beyaz bir güneş elbisesi giymiş ve mahcup bir gülümsemeyle çadıra doğru ilerlerken ona biraz kızgın bir bakış attım.

"Spor salonunun boş olmasına aldırmazdım," dedi hızla, yanına oturabilmem için dizlerini yukarı çekerek. "Sadece seninle vakit geçirmek istedim. Bunun biraz bencilce olduğunu biliyorum, çünkü bunların hiçbirini hatırlamayacaksın-"

"Sorun değil," diye araya girdim, sessizliğe bu kadar alışmışken kelimelerin bu kadar kolay aklıma gelmesine şaşırmıştım. "Hatırlayacaksın. Bana soru sorabilirsin. Bilmek istediğin her şeyi."

"Çok nazıksınız ama yine de bana sorular sorabilmenizi ve cevapları da hatırlayabilmenizi isterdim." Grace, Bullet'in diğer tarafta beklediği yere doğru düşen çadır perdesine bakarak içini çekti. "Son birkaç gündür kişiliğin hakkında çok şey öğrendiğimi ama temel bilgilerden hiçbirini öğrenemediğimi hissediyorum. Özellikle de üzerinde çalıştığımız ritüeller sayesinde."

Onlar ritüeller üzerinde çalışmakla meşguldü, ben de çoğunlukla onların arkasını kolluyor ve bir noktada katılmak zorunda kalmayacakmışım gibi davranıyordum. İlahi olandan sonsuza kadar kaçamazdım.

"Sor bakalım," diye Grace'i cesaretlendirdim. "Oh, tamam. Doğum adın ne?"

Zararsız soru karşısında dudaklarım kıpırdarken, bacağını Bullet'in suratına attığı görüntüler aklımdan geçti. Bullet'in dudaklarında onun amının tatlı tadı. Birbirimizi tanımaya oldukça geriden başlamıştık. "Levi. Levi Connor. Otuz yaşındayım. Ringlerdeki ilk günlerimde 'Vahşi' ismini kazandım ve bu isim bana yapıştı."

"Keşke benim de havalı bir lakabım olsaydı," dedi Grace, bana yeterince görmediğim rahat gülümsemeyle. "Agathos'un bunu yapmamasına sevindim gerçi, yaşıtlarım benim için korkunç bir şey bulurlardı. Londra'da mı büyüdün?"

"Evet, Samira teyzemle. Benim hikayem oldukça tipik bir daimon hikayesi - daimon babam insan annemi hamile bıraktı ve terk etti. Hâlâ Londra'da. Dövüşleri kazanıp isim yaptığım zamanlarda bana oldukça bağlandı. Benim sırtımdan çok zengin oldu."

"Peki ya annen?" Grace sordu, şüphesiz Riot'un annesi gibi bir başka ölü insan bekliyordu. Daimonların insanlığa karşı yürüttüğü sessiz savaşta ölen bir insan.

"Hâlâ buralarda bir yerlerde. Ben bir yaşındayken velayetimi kaybetmiş. Samira teyze aslında onun halası. Samira hep çocuk istemiş ama sahip olamamış. Beni yanına almaktan çok mutlu oldu. Yıllar önce öldü," diye ekledim, tüm çabalarımın rağmen sesim titriyordu.

"Özür dilerim," dedi Grace yumuşak bir sesle, biraz daha yaklaştı ve bacağını benimkine bastırabilmek için bir yastığı önümden çekti. Hâlâ bakıyordu

Dokunmayı başlatma konusunda tereddütlüydüm, bu yüzden elini tuttum ve parmaklarımızı birbirine bağladım, kendime sadece kararı onun elinden aldığımı ve beni topraklamak için buna ihtiyacım olmadığını söyledim.

"Ben senin gibi bir adalet savaşçısı değilim. Tanrıların keyfi adaletsizliği beni hiçbir zaman Riot'u rahatsız ettiği gibi rahatsız etmedi ve Bullet'in yaptığı gibi tanrıların büyük planlarını pek umursamıyorum. Bir tanrıyla şahsen etkileşime girdikten sonra, tek önemsedğim şey bunu bir daha asla yapmamaktı." Gözlerimi çadırın dalgalanan perdesine dikmiş, Bullet'in ambiyans için bilinçli olarak hafif bir esinti yaratıp yaratmadığını merak ediyordum. "Yine de Samira Teyze gibi insanları önemsiyorum. Benimle ilgili farklı bir şey olduğunu bilmeden bir daimon çocuğu yetiştirmenin onun için ne kadar zor olduğunu ilk elden gördüm. Çok fazla parası yoktu ama tüm parasını öfke kontrolü ile ilgili sorunlar yaşadığını düşündüğü konularda bana yardım etmek için harcadı."

Eğer hala hayatta olsaydı, buradaki insanların içtiği kykeon'dan bir şişeyle doğruca Londra'ya uçar ve o hepsini bitirene ve ben ona her şeyi açıklayana kadar oradan ayrılmazdım.

Grace'in parmakları benimkilerin etrafında büküldü. "Görünüşe göre hepimiz kendi yöntemlerimizle aynı şey için savaşıyoruz. Her birimizin önemseydiği bir şey var. Sanırım bu bir tesadüf değil."

Hayır, öyle olduğundan şüpheliyim.

"Eğer tanrılarla etkileşime girmekten kaçınmaya çalıştıysanız, neden kulübünüze yeraltı dünyasının adını verdiniz?" Grace düşündü.

Homurdandım. "Sanırım kendimce yanlış yönlendirilmiş bir tür fedakârlık. Onları bir daha görmek zorunda kalmamak umuduyla yeraltı tanrılarına bir adanmışlık."

"İşe yaramadığı için üzgünüm," dedi Grace gülerek. "Oraya geri dönmek için sabırsızlanıyor olmalısın. Kulübü yeniden yönetmek için."

Sözlerine şaşırarak bir an için ona göz kırptım. "Milton'a geri dönmeyi planlamıyorum Grace. Sen istemediğin sürece, ama bunun uzun bir süre bizim için söz konusu olacağından şüpheliyim. Eğer kehanette başarılı olursak, bunun sonuçları olacaktır. Normal hayatlarımıza geri dönemeyeceğiz."

Grace ağzını açıp tekrar kapattı ve bir süre boş gözlerle çadırın girişine baktı. "Yani, sanırım bunu biliyordum. Mantıken. Bullet bana gelecekte kesitler gösterdi ve her türlü yeri ziyaret ettik - sahillerden dağlara ve aradaki her şeye. Bunun ne kadar nihai olacağını hiç düşünmemiştim. Eski hayatlarımızın sona ereceğini."

Thanatos bizi yeraltı dünyasına sürüklediği anda eski hayatlarımızı geride bırakmıştık ama Grace ondan önce de uzun süredir kaçıyordu, belki de göçebe hayatını kalıcı olarak görmek zordu.

"Onyx'in kulübü ayakta tutmak için harika bir iş çıkardığına eminim. Seyahat etmeyi de seviyorum," diye Grace'e güvence verdim. "Sesimi kaybettikten sonra ve Milton'a taşınmadan önceki üç yıl boyunca seyahat etmekten başka bir şey yapmadım. Geleceğin beni mutlu edeceği konusunda endişelenmene gerek yok. O geleceği ben istiyorum."

"Öyle mi? Tüm bu ruh bağı meselesi hakkında ne hissediyorsun?" Grace çekingen bir tavırla sordu.

"Geçen gecedен sonra mı? Çok kışkandım." Grace yüzünü buruşturdu, her şeye rağmen sevimli bir şekilde utangaçtı. "Burada olduğum için mutluyum Grace. Bu tür şeyleri ifade etmekte pek iyi değilimdir. Sadece şunu bil ki... seninle olduğum için mutluyum. Seninle olmak istiyorum."

Tanrı aşkına, her şeyi berbat ediyordum.

"Ben de seninle olmak istiyorum," dedi Grace elimi sıkarak. "Ben de seninle olmaktan mutluyum."

Belki de tamamen batırmıyordum. Belki de bu kadar kolaydı.

"Agathos'un dört ruh bağı var, değil mi?" Bu konuyu açma ihtiyacı duyarak sordum çünkü bu konu beni yavaş yavaş delirtmeye başlamıştı. Hafif esinti aniden durdu, sanki onu yaratan kişi soruya şaşırmış ve cevabı dikkatle dinliyormuş gibiydi. Gözlerimi perdeye diktim ve Grace'in dudaklarının kıpırdamasından onun da değişikliği fark ettiğini anladım.

"Öyle."

"Ve sen onun kim olduğunu biliyorsun."

"Sanırım öyle. Evet," diye yanıtladı Grace dikkatle, bakışları tekrar perdeye kaydı, yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Onunla buluşmayacağım."

"Evet, öylesin," diye şarkı söyledi Bullet, kulak misafiri olmuyormuş gibi davranmaktan vazgeçerek.

"Hayır, ," diye yanıtladı Grace inatla. "Bullet'in şu anda güvende olduğunu biliyorum ve bunun dışında hiçbir şeyin önemi yok."

"Aynı fikirde değilim," dedim yavaşça. "Ama son zamanlarda Bullet'in göremediği çok şey oldu. Belki başka şeyler de değişti, belki o gelecek eskisinden daha az kesin."

"Buna itiraz edemezsin, Amazing Grace!" Bullet neşeyle seslendi.

"Buna kesinlikle karşı çıkabilirim," diye karşılık verdi oflayarak gülerek. Başını omzuma yasladı ve belirsiz bir şekilde bana baktı. "Bu iyi mi?"

Homurdandım, bir kolumu beline doladım ve Riot'un kucağındayken ne kadar kıskanç olduğumu hatırlayarak onu yarı kucağıma sürükledim. "Sormana gerek yok, yine de sorman güzel. Daha önce insanlara dokunmaktan hoşlanmıyordum, çok fazla enfeksiyon kapmışım gibi hissediyordum. Bir şekilde onlara da bulaştıracakmışım gibi ama seninleyken hiç böyle hissetmedim. Sanki senin iyiliğin bana bulaşıyor gibi hissediyorum," diye alaycı bir şekilde ekledim.

Öyle hissediyordum ama durumun böyle olmadığını biliyordum. Ben neysem oydum, Grace de neyse oydu. Belki birbirimizden bir şeyler öğrenebilirdik ama ikimiz de birbirimizi bir şey yapmıyorduk.

Birlikte geçirdiğimiz zamanı boşa harcamak istemediğim için konuşmaya başladım. Leyton'daki çocukluğumdan, Drapers Field'da soğukta futbol oynadığımdan, teyzemin yanında dairemizdeki küçük mutfak-yemek-oturma odasında saag paneer yaptığımdan bahsettim - bir teras evin alt katında dolap büyüklüğünde bir banyo, iki küçük yatak odası, birleşik bir yaşam alanı ve başka hiçbir şey yoktu. Ona teyzemin dövüş kariyerimden nasıl nefret ettiğini ama kazandığım parayla nasıl gurur duyduğunu anlattım. Kanserin onu nasıl perişan ettiğini çaresizce izlediğimi, hastanenin onu rahat ettirmek için elinden geleni yapmasına rağmen sonunda sefil ve acılar içinde vefat ettiğinde hissettiğim rahatlamaadan nasıl utandığımı anlattım.

Samira Teyze'yle birlikte sahip olduğum alçakgönüllülük ve tevazu nasıl da yok oldu ve işte o zaman kibrimle Thanatos'un dikkatini çektim.

Tüm bunlar olurken Grace sessizce dinliyor, başını göğsüme yaslıyor, ara sıra elimi sıkarak beni rahatlatıyor ya da anladığına dair güvence veriyordu. Bullet'ın dışarıda oturup her kelimeyi dinlediğinin belli belirsiz farkındaydım ama umursamadığımı fark ettim. Grace için hissettiklerimden farklı ama önemsiz olmayan bir bağ hissettiğim gerçeğinin yanı sıra, uyandığımızda ve tüm bu konuşmayı unuttuğumda bu bilginin yükünü tek başına taşımasını da istemiyordum.

Ayrıca, yıllar önce o motel odasının önünde durmuş ve konuşmalarını dinlemiştim. Turnabout adil bir oyundu.

"Napoli yakınlarındaki yeraltı dünyasından çıktığında ne oldu?" Grace sordu, parmakları ön kolumdaki damarları çok cazip bir şekilde izliyordu

yol.

"İlginç birkaç haftaydı," diye cevap verdim, saçlarına doğru sessiz bir kahkaha attım. "Sesimi yeni kaybetmiştim, İtalyanca'dan hiçbir şey anlamıyordum ve gerçekliğimin dokusu tamamen çözülmüştü. Şanslıydım - ya da belki de şanssızdım - birkaç hafta sokaklarda çöp toplayıp yaşadıktan sonra bir İtalyan Keres beni fark etti ve beni oradaki yeraltı dövüş sahnesine attı. Nereye bakacağınızı bilerseniz her yerde bir tane var ve ben büyük bir piçim. Daimonlar bana bir bakışta Keres olduğumu anlıyorlar. Sonunda, birkaç yıl boyunca para için dövüşerek Avrupa'ya geri döndüm."

"Ve sonra Milton'a mı taşındınız?"

"Ringlerde ne kadar başarılı olursam olayım, dövüşlerden ne kadar para kazanırsam kazanayım, Londra'daki büyük bir gölde sadece küçük bir balık olacaktım. Kendi imparatorluğumu kurabileceğim bir yer istedim. Neden Milton'ı seçtiğimi bilmiyorum. Belki de kader beni sana doğru itiyordu," diye itiraf ettim ve son zamanlarda aklıma takılan düşüncayı dile getirdim.

Geçen kış Milton'da lanet bir kar fırtınası olmuştu ve oraya taşınarak akıl sağlığımı sorgulamak için çok zaman harcamıştım. Her yere gidebilirdim, neden güzel, tropik bir adaya gitmemiştim?

Grace yüzünden. Çünkü perde arkasında bizi gitmemizi istedikleri yöne doğru iten güçler vardı.

"Sanırım Kader beni de Milton'a itti. Bunu yaptıklarına memnunum," diye ekledi Grace. Çadırın duvarları bir an için dalgalanır gibi oldu, az önce bozulmuş bir su birikintisi gibi dalgalandı.

"Kahretsin, Riot," diye güldü Bullet. "Üzgünüm, buradan gidiyoruz. Riot'un horultusu hepimizi uyandırıyor."

Grace güldü ve beni bir an için sıkıca kavradı. "Uyandığımızda bunu sana hatırlatacağım, tamam mı?"

"Söz mü?" diye sordum, sesimdeki kırılganlık niyet ettiğimden daha belirgindi. Grace'le geçirdiğim bu an, onunla gerçekten bağ kurabilme, ona daha önce kimseyle paylaşmadığım bir şekilde hayatımı anlatabilme becerisi... Her şeydi.

Her şeyi. Ve her şeyi unutacaktım. Grace'in onu hatırlamayacağını bile bile her gece bunu yaşamak Bullet'ı ne kadar öldürmüş ? Herkesin ona verdiğiinden çok daha cesur, çok daha güçlüydü.

"Söz veriyorum," dedi Grace ciddiyetle ve etrafımızdaki rüya manzarası hiçliğe karışırken dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

Beni neyin uyandırdığını merak ederek tavana baktım. Bu odada tek başıma uyurken rahat edeceğimi düşünmüştüm - Grace'le sürekli kalmaya başladığımda bile yatağımı kimseyle paylaşmamıştım - ama aslında değildim. Dev bir harem yatağında ya da agathos'un yaptığı her neyse onda uyuma fikrine hâlâ tam olarak ikna olmamıştım ama Grace'den bu kadar uzakta olmak ve yalnız kalmak hoşuma gitmiyordu.

Yukarı çıkıp onu görmeli miyim? Onu her sabah görmek isterdim ama bu sabahki his her zamankinden daha zorlayıcıydı. Aşağıda onun küçücük şortuyla aşağı inmesini beklemek, saçlarını başına yığarken esnemek ve bana o uyuklu gülümsemelerinden birini vermek beni kesmeyecekti.

Kararsızlığım için kendimi daha fazla azarlayamadan alt kattaki *odanın* kapısı açıldı ve Grace içeri dalıp kendini yatağa fırlattı, benden bir *oof* sesi kaçtı

Beni görmeye gelmişti. Bana *sarılıyordu*.

Onu kollarımın arasına aldım, yan yana yatacak şekilde yuvarladım, başı pazuma yaslandı ve kolum beline dolandı. Üzerimde yatmasından hoşlanmadığımdan değil, ama sabah odunlarımla onu korkutmak da istemiyordum.

"Hatırlamadığını biliyorum -bu çok sinir bozucu- ama dün gece rüyalar aleminde ."

Öyle mi yaptık? Bu, bu sabah ona duyduğum kalıcı ihtiyacı açıklıyor.

"Bana Londra'daki çocukluğundan, Samira teyzenle saag paneer yaptığından, karanlıkta futbol oynadığından ve Napoli'de sana bir yeraltı dövüş kulübü gösteren Keres'ten bahsettin-"

Dudaklarımı dudaklarına bastırdım, çünkü bir saniyeliğine konuşmayı kesmesi gerekiyordu yoksa oksijensiz kalacaktı.

Grace dudaklarıma gülümsedi ve beni yatakta daha fazla kovalarken kalçalarımı dikkatlice ondan uzaklaştırdım. "Özür dilerim," diye kıkırdadı. "Çok mu abarttım? Muhtemelen sabah ilk iş seni hırpalamamı istemezsin."

Bu saçma ifade karşısında yüzümdeki inanmaz ifadeyi görebileceği kadar yüzümü geri çektim. Ona her zaman sahip olabilmek için onu her şekilde istiyordum. Yanaklarının kızarmasından ve aramızdaki bağdan duyduğu memnuniyetten bunu yüz ifademden anlayabileceğinden emin olarak yüzünü kavradım ve onu tekrar kendime çektim, öpmezsem ölecekmişim gibi öperken sabahki nefesimin anlaşmayı bozmamasını umuyordum.

Bunu bırakıp gidebileceğimi nasıl düşünmüştüm? Grace'den?

Öpüşmeyi derinleştirdim, sırtüstü yatırdım ve kendimi vücuduna yasladım, sikim coşkuyla kalçasını okşuyordu. Grace mutlu bir şekilde iç çekti, daha da yaklaştı, yüzden tahmin ettiğim gibi aletimden korkmadığını tahmin ettim. Belki de tatlı bir agathos olduğu için yakınlığın ona yabancı bir kavram olacağını varsaymam yanlıştı.

Ne de olsa Agathos'un birden fazla sevgilisi vardı ve o da birkaç gece önce bir seks partisine gönüllü olarak katılmıştı.

Öpüşmeyi derinleştirirken elim Grace'in kalçasında geziniyor, parmaklarım uzun zamandır uzaktan baktığım o nefis poponun yanlarında geziniyordu. Grace bacağına benimkinin arasına kaydırды, kalçalarını döndürdü, elleri göğsümde gezindi.

Beklememiz gerektiğini kendime hatırlattım. Bağ için hazır olana kadar beklemek.

Hazır mıydık? Grace hazır mıydı? Çünkü aniden mükemmel bir netlikle fark ettim ki ben kesinlikle hazırdım. Nasıl hazır olmayabilirdim ki?

Belki henüz birbirimize derinden aşık değildik - gerçi bunun zamanla olacağından emindim. Ama bağlanmak, ruhlarımızı birbirine bağlamak, aşktan daha fazlasıydı. Bu bir söz ve bağlılıktı, tüm dünya bizi ayırmaya, *Grace'i parçalamaya* çalışıyormuş gibi hissettiğimizde birbirimize bağlanmaktı.

Sonsuza dek onun yanında olmak istedim. Ona destek olmak, ona bakmak ve onu korumak istedim. Ve sonunda, birbirimizi onun diğer bağlılarını sevdiği kadar seveceğimizi umuyordum.

Grace başını salladı, ellerini uyku pantolonumun bel bandına doğru kaydırды ve parmaklarını kumaşın içine soktu. "Beklediğimizi biliyorum, bunu biliyorum. Hadi be. Şimdi duracağım. sadece... hayır, hayır, duracağım."

Lanet olsun, umarım rüyalar alemindeki Wild, Grace'e ona ne kadar ihtiyacım olduğunu, onu istediğimi ve ona layık olmadığımı söyleyecek kadar akıllıdır.

Ayağa kalktım, bu Grace'in elini yerinden oynattı ve yüzünde kısa bir süreliğine reddetme ifadesi belirdi, bunun için kendimden nefret ettim ama ellerimi görmesine ihtiyacım vardı.

"Seni istiyorum," diye imzaladım. B-O-N-D. Seni istiyorum.

"Bağı istiyor musun?" Grace gözlerini kocaman açarak fısıldadı. "Bundan geri dönüş biliyorsun. Bir kez bağlandık mı, o kadar. Aramızdaki bağ güçlenir ve kalıcı hale gelir."

Bana kalırsa çoktan kalıcı olmuştu. Artık geri dönüşü yoktu. Grace'le daha yüz yüze tanışmadan önce, onu takip etmek için ayrıntılı bir güvenlik sistemi kurmuştum bile. Bu onunla tanışmadan önceydi - onunla tanıştıktan sonra onu gerçekten yalnız bırakabilme şansım neydi? Neden isteyeyim ki?

Biliyorum, imzaladım. Bunu istiyorum.

"Bazen daha iyi bir insan olsaydım gitmene izin verirdim diye düşünüyorum," diye mırıldandı Grace ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Fiziksel temas bizi bir araya getirene kadar bununla savaştın, belki de yapılacak en nazik şey gitmene izin vermek olurdu, ama *yapamam*."

Son kelime şiddet ve hüsrana karışımıyla söylenmişti, Grace'in bir ömür boyu bastırmak için eğitilmesine rağmen yüzeye çıkmak *isteyen* kısmı. Tekrar uzandım, onu kalçalarından tutup kendime çektim, sıkıca kavradım ve gitmesine izin vermeyeceğimi bedenimle belli ettim. Belki savaşıyordum, belki Gaia bizi istemeden de olsa itmeseydi daha uzun süre dayanabilirdim ama *o kadar da* uzun sürmezdi.

Grace ve Bullet ile -hatta Riot ile- uzun zamandır ilk kez bir ailem oldu.

"Benim" diye mırıldandım, dudaklarımın hareketini gördüğünden emin olmak için çenesini yerinde tuttum.

"Senin," diye usulca kabul etti ve öne doğru eğilerek dudaklarını usulca, belli belirsiz benimkilere değdirdi. Utangaç ve kendinden emin olmanın böylesine ilgi çekici bir karışımıydı benim Grace'im. Öpücükleri yumuşak ve keşifçiydi; kendimi sabırlı olmaya ve şimdilik onun yönlendirmesine izin vermeye zorladım. Bir zamanlar baskın ve kendinden emin bir aşıktım ama bu *eskidendi*. Ve o insanlar benim için önemli değildi.

Grace dudağımı hafifçe ısırarak, "Kendini tutuyorsun," diye mırıldandı. "Ve bence bu çok tatlı çünkü muhtemelen seninle nasıl başa çıkacağım konusunda endişeleniyorsun. Umarım düşündüğün kadar hassas değilimdir. Geçen gece beni gördün ve Riot'un oldukça *cesur* olabileceğini biliyorsun ben bu konuda rahatım. Riot beni izlerken ilk kez Bullet ile birlikte oldum," diyerek güldü ve tekrar kızardı.

İyi ki ilk seferinde orada ben yokmuşum. Odada ben olsaydım Grace ve Bullet dizlerinin üzerine çökmüş olurdu. Grace'in kızarması derinleşti, sanki kafamdan geçen iğrenç düşünceleri görebiliyordu ya da belki de aramızdaki zayıf duygusal bağ aracılığıyla onları yakalıyordu.

"Benimleyken kendin olabilirsin," diye cesaretlendirdi, utangaç bir şekilde kalçasını bacaklarımın üzerine attı.

Bir süre onu yerinde tuttum, dikkatini çektiğimden emin olduktan sonra 'Durmak *istiyorsan bana* söyle' olduğunu umduğum bir imza attım.

Grace ciddiyetle, "Elbette," diye onayladı. "Aynı şey senin için de geçerli."

Bu... pek olası değildi ama onu ciddiye aldığımı anlaması için başımla onayladım. Sonra onu sırt üstü çevirip ön kolumu başının yanına dayadım ve soru soran bir kaşımı kaldırdım.

Grace'in göğsü alttan kabardı, göz bebekleri büyüdü. "Kontrolü ele alman hoşuma gidiyor. Düşünmek zorunda olmamak, kendi kafamın içine girip yanlış yaptığımdan ya da çok deneyimsiz olduğumdan ve beni çekici bulmayacağından endişe etmemek güzel-"

Bacağına bastıran ereksiyonumu hissedebilmesi için ağırlığımı azalttım ve onu kestim. Kontrolü ele almamı istiyorsa, kontrolü ele almak güvensizliklerini bir süreliğine unutmasına yardımcı olacaksa, canavarımı oynaması için serbest bırakmaktan çok mutluydum.

Grace'i uyuduğu tişört ve şortun sınırlarından kurtarmak uzun sürmedi ve giydiği basit, soluk pamuklu külotu ortaya çıkardı. Artık bir pamuklu külot erkeği olduğumu kim bilebilirdi? Grace dantelle çok güzel görünürdü ama açıkçası onu *rahat* görmenin daha samimi ve anlamlı bir yanı vardı.

Öne doğru eğildim, nasıl tepki vereceğini test etmek için onu öperken Grace'in çenesini yerinde tuttum, onu konfor alanının ötesine itmediğimden emin olmak için tüm zaman boyunca tepkilerini dikkatle izledim. Yumuşak bir miyavlama sesi çıkarınca sikim uyku şortumdan sıcacık kalçasına doğru seğirdi ve elimi boynundan aşağıya doğru sürükleyerek göğsünü avuçladım.

"Vahşi," diye mutlu bir şekilde iç geçirdi Grace, dişlerimi meme ucunun üzerinde kazımak için vücudunda aşağı doğru hareket ettiğimde sırtını eğdi ve dilimle acıyı hemen yatıştırdı. "Bu gerçekten çok iyi hissettiriyor," diye fısıldadı. "Gerçekten, gerçekten çok iyi."

İstediğim gibi *soramadığım* için bana söylemesini takdir ettim. Yıllar önce seks hoşuma giden bir şey olduğunda yapacağım gibi.

Garip bir şekilde bağlanmaya başladığım külotunu bacaklarından aşağı ittim ve elimi Grace'in ipeksi iç uyluğuna doğru kaydardım, ona *dokunmanın* basit eyleminden zevk aldım. Grace dizlerini yatağa bıraktı, kendini bana açtı ve ben de onu bir başka morartıcı öpücükle ödüllendirdim, dilimle ağzını becerdim, tıpkı amını becermek istediğim gibi. Bir gün. Şu anda o kadar sabrım olduğunu sanmıyordum.

Eğer amının tadına bir kez bakarsam, muhtemelen çarşafların üzerine boşalır ve kendimi küçük düşürürdüm.

Bunun yerine, elimi Grace'in amına doğru kaydardım, orta parmağımı ıslaklığına kaydardım ve bunu nasıl yapacağımı hatırladığımı umarak klitorisine doğru sürükledim. O hassas sinirlerin etrafında yavaşça dönmeye başladığımda kalçaları sallandı, onu inleten şeyi bulana kadar basıncımı ayarladım.

"Vahşi," dedi Grace nefes nefese, altımda kıvrılırken tırnakları tenime batıyordu. "Bu ön sevişmeye ihtiyacım olduğunu bile sanmıyorum, seni *şimdi* istiyorum."

Sesinde daha önce hiç duymadığım şımarık bir ton vardı ve ben de parmaklarımı yavaşlatarak karşılık verdim, küçük bir kızgınlık oflaması çektiğinde ona sııttım.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Grace alaycı bir bakışla sordu. "Dalga mı geçiyorsun, Wild?"

Çenesini ısırdım, sözleri daha az talepkar ve daha tutarsız hale gelene kadar hızımı tekrar artırdım. Bir , muhtemelen alaycı biriydim. Muhtemelen onun taleplerine kucağıma çekip düşüncelerimi tüketen o kışa şaplak atarak karşılık verirdim. Belki Grace'le birlikte o yanıımı yeniden keşfedebilirdim.

Ama alay etme eğilimim ne olursa olsun, her yerde büyük bir adamdım ve Grace'in benim için tamamen hazır olduğundan emin olmak istedim. Kahretsin, ben

Vasileios'un evinde bulunan bol miktarda kayganlaştırıcıdan biraz almalıydı.

Grace, hayatımın geri kalanında tekrar tekrar dinleyeceğim sessiz bir inlemeyle, bacakları titrerken, midesi kasılırken ve serbest kalırken kolumu tuttu.

Daha fazla bekleyemedim. O daha titremeyi bitirmeden, ben çoktan kalçalarının arasına tırmanmış, vücudunun üzerinde durmuş ve ağrıyan sikimi onun sıcak, sırlıslıkla amına sokmuştum.

Tanrılar adına.

Dişlerimi sıktım ve *hemen* boşalma dürtüsüyle savaştım. O böyle hissederken nasıl bu kadar uzun süre ondan uzak kalabilmiştim? Bu seksten daha fazlasıydı. *Her şeydi.*

Grace altımda hafifçe kıpırdandı ve nefesini içine çekti. "Sen gerçekten... büyüksün."

Bu, hemen gelmeme teklifime yardımcı olmuyordu.

"*Gerçekten* büyük gibi." Ona uyarıcı bir bakış attım ve Grace'in yüzünde hafifçe eğlenen bir gülümseme buldum. şimdi de *benimle* alay mı ediyordu? Küçük fındırdek. "Benim de yalan söyleyemeyeceğimi biliyorsun."

Deşterimi elime aldığımda, şaplak atma konusunda ne hissettiğini kesinlikle özetleyecektik.

Grace altımda kalçalarını salladı, gözlerinde muzip bir parıltıyla dudaklarını kapatıyormuş gibi yaptı. Benim tatlı, şakacı ruh bağım. Dudağını ısırarak için öne doğru eğildim, yavaşça içine girmeye başladığımda öpücüğü derinleştirdim.

Sakin ve şehvetli olmak istiyordum, gerçekten ama kontrolüm hızla elimden kayıyordu. Grace'in harika hissetmesinin yanı sıra, aramızda oluşan bağı da hissedebiliyordum ve bu şimdiye kadar yaşadığım en seksi şey değilse ne olayım?

Tecrübeliydi. Ön kolumu dizinin arkasına bağladım, bacağını yukarı doğru bastırdım ve onu bana daha fazla açtım.

"Vahşi!" Grace nefesini tuttu, içinde daha da derin bir noktaya çarptığımda sırtını kamburlaştırdı, her itişte pelvisimi klitorisine sürttü.

Bağ çiçek açtı, aramızdaki bağ kalıcı, kopmaz ve her şeyi kapsayan bir şeye dönüştü. Her şeye sahip olma, aramızdakini tamamen mühürleme dürtüsü beni daha da ileri götürdü. Yatak başlığı acımasızca duvara çarpıyor, Grace'in zar zor boğuk inlemelerinin sesi burada ne yaptığımızı ve bundan ne kadar zevk aldığını duyma mesafesindeki herkes için çok açık hale getiriyordu.

"Seni hissedebiliyorum," diye soludu Grace, elleri sanki bana doyamıyormuş gibi omuzlarımda ve göğsümde geziniyordu. "Bağ. Seni hissedebiliyorum."

Çabalarımı iki katına çıkardım, *ağlamak* gibi saçma bir şey yapmadan önce boşalmam gerekiyordu. Grace'in elini yakaladım, ince orta parmağını ağzıma aldım, nefesi kesilene kadar dilimi parmağının etrafında döndürdüm, sonra elini aramıza soktum.

Grace alt dudaklarını gergin bir şekilde ısırıyor, daha önce kendine dokunduğunu belli edecek kadar dikkatli hareket ediyordu ama bunu başka birinin önünde yaptığından emin olamayacak kadar da utangaçtı. Klitorisini ovmaya başladığı anda bu utangaçlığı kayboldu, parmak eklemleri leğen kemiğime süründü.

"Çok yaklaştım," diye fısıldadı Grace. Bunun için şükürler olsun. sıkışmaya başladığı anda işim bitmişti. Hayatımda hiç olmadığım kadar sert boşaldım, yeni bağlandığım kişiyi içten dışa doğru boğacağımın belli belirsiz endişelendim.

Sıkıştırdığım bacağını indirdim ve Grace'in üzerine yarı yarıya çöktüm, ağırlığımı vücudundan uzak tutmak için gücümün geriye kalanları kullandım. Amcığı etrafımda sıkıştı ve neredeyse zevkten bayılıyordum.

"Sen benimsin," diye fısıldadı Grace, başımı göğsüne yaslamak için aşağı çekerken, kalp atışları kulağımın altında gümbürdüyordu. "Tamamen benimsin, Vahşi Connor. Seni tutuyorum."

Lütfen beni tut.

OceanofPDF.com

Bölüm 22

*W*e'd bonded.

Wild ve ben birbirimize bağlanmıştık.

Rüyalar alemindeki randevumuzun mutluluğuyla buraya koşa koşa geldiğimde beklediğim, *niyet ettiğim* şey bu değildi ama hayal kırıklığına uğramadım. Hem de hiç. Bu beni biraz bencil yapsa da, hatta *çok* bencil yapsa da, çünkü o aslında bunu istememişti.

"Pişman mısın?" Önümü Wild'ın yanına dayayıp başımı pazusuna yaslayarak sordum. Hemen başını salladı ama önce ben onun tepkisini *hissettim*. Aramızdaki bağ güçlü ve gerçektir, Riot ve Bullet ile olan kadar parlak olmasa bile, oraya ulaşacağımızdan emindim.

"Turşu sever misin?" Aramızdaki bağa odaklanarak sordum.

Kafa karışıklığı. Ezici bir kafa karışıklığı. Muhtemelen önce ona haber vermeliydim.

"Bağ aracılığıyla iletişim kurmayı deneyebiliriz diye düşündüm," diye açıkladım mahcup bir şekilde. "Düşündüm de... belki bana bu şekilde cevap verebilirsin. Eğer istersen," diye ekledim aceleyle. "Sadece başka bir seçenek olarak."

Beni rahatlatan şey, Wild'dan gelen eğlenceden başka bir şey hissetmememdi. Kolumu dürttü ve tekrar denememi istermiş gibi cesaretlendirici bir bakış .

"Turşu sever misin?" Neden daha az saçma bir soru seçmediğimi merak ederek tekrar sordum.

Wild'ın bağ aracılığıyla belirli bir duygusal tepki göndermenin alışılmadık hissine kapılması biraz zaman aldı ama sonunda net bir tiksinti hissi oluştu. Yüzümü göğsüne bastırarak kendi kendime gülümsedim. Bağ, bağlandığım her biriyle sahip olduğum güçlü ve inanılmaz bir şeydi ama Wild ile benzersiz bir şekilde kullanışlıydı. Birbirimizi göremediğimiz ya da elimizde yazı gereçleri olmadığı zamanlarda bile kelimeler olmadan iletişim kurmamızı sağlıyordu.

"Kızarmış peynir sever misin?"

Kesinlikle olumlu bir duygu, ki bu muhtemelen şaşırtıcı olmamalıydı. Agathos, daimon ya da insan, kim kızarmış peynir sevmez ki?

"Bana saag paneer yapmayı öğretebilir misin?"

Wild'ın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı ve ardından, çok sessiz bir versiyonu olsa da biraz heyecan gibi hissettiren bir duyguyu bağdan aşağı itti. İfadelerinde sadece incelikli değildi, aynı zamanda kendi duyguları bile sanki onları serbest bırakmak istemiyormuş gibi bastırılmıştı.

"Annemin ailesi aslen Hindistanlı," diye mırıldandım, kaburgalarının üzerinde boş boş desenler çiziyordum. "Ama annem..."

Wild'dan bir cesaretlendirme hissi vardı ve onun anlayacağını bilsem de bunu yüksek sesle söylemek yine de utanç vericiydi.

"Auburn çok çeşitli bir yer değil ve annem bizim uyum sağlamamızı her şeyden çok istiyordu," diye karar verdim sonunda. "Bizi farklı kılacak hiçbir şeyi teşvik etmek istemedi. Ten rengimi aydınlatmadığı için koyu renkler giymemden bile hoşlanmazdı," diye sinirli bir şekilde güldüm. "Hala ne zaman siyah giysem kendimi bir isyan hareketi gibi hissediyorum."

Wild'ın merakını ve doğrudan anneme yönelttiği kızgınlığı hissederek, "Benim kızmana gerek yok," diye ona güvence verdim. "Onun çok daha kötülerini yapmış olması bir yana, ben ikimiz için de yeterince kızgınım."

Wild , beni yanına çekti ve bir elini başımın üzerinde yumuşatarak öfkemi yatıştırdı.

Riot kapıyı çalmadan yatak odasına girerken, "Aileye hoş geldin, sanırım," diye söylendi, Bullet arkasında, hafifçe manyakça sırıtıyordu. "Resmen."

Wild'ın dudakları kıpırdadı, bir eğlence ve gurur titreşimi bağdan aşağıya doğru titreşti. Çarşafı göğsümün üzerinde daha yukarı çekerken bile güldüm. Biraz gülünçtü, hiçbirinin yanında alçakgönüllülüğümü korumak için gerçek bir *nedenim* yoktu ama eski alışkanlıklar zor ölüyordu.

Bullet yatağın benim tarafıma oturdu ve hemen bileğimi çarşafıya sürttü, Riot ise kendini köşedeki sandalyeye attı ve tavana bakmak için başını arkaya eğdi.

Wild yatakta doğrulurken Bullet'ın ilgisini çektim, çıplak kaslı göğsünü gururla sergiliyordu ve yatak başlığına yaslanmam için bana yardım etti. Bullet'a kaşlarımı salladım, o da gözlerini bana dikti, yüz ifadesini daha az *ilgili bir* hale getirmeden önce alt dudağını dişleriyle sıyırdı.

"Bugünkü plan nedir?" Riot sordu.

"Daha fazla dua, kurban ve içki mi?" Bullet tahmin etti.

"Eğer herkes için sorun yoksa," diye cevap verdim, hayal kırıklıklarına karşı kendimi hazırlayarak. Her bir tanrıyı onurlandırmak için farklı ritüellerle dolu birkaç gün geçirmiştik ama hiçbirisi bir seks partisi kadar heyecan verici değildi. Asıl ihtiyacımız olan şey tanrıların tapınaklarını, onlar için kutsal olan ve ayinlerin daha etkili olacağı yerleri ziyaret etmektir ama Leonidio'dan ayrılmak yeraltı tanrılarının sağladığı güvenliğini terk etmek anlamına geliyordu.

"Harika." Bullet'ın sesi hiç şaşırmamış gibiydi ve Wild da aynı fikirdeymiş gibi tek omzunu silkti ama Riot'ın saklamakta pek de hızlı davranmadığı bir tedirginlik parıltısı vardı.

"Ne oldu?" diye sordum. Onu daha iyi görebilmek için yastıklara yaslanıp çarşafı da yanımda sürükleyerek sordum.

"Tüm bu dua olayını tekrar yapmak umurunda değil, sadece... Dare ile iletişime geçmek istiyorum. İstesek Vasileios bize bir telefon verir gibi geliyor. Dare Gaia'ya nerede olduğumuzu söyleyecek değil ya," diye ekledi biraz sinirli bir şekilde nefesinin altından.

"Gaia'nın bizi bulması 'eğer' değil 'ne zaman' meselesi. Dare'e nerede olduğumuzu söylemek bu konuda belirleyici bir faktör olmayacak." Bullet'ın sesindeki ketumluluğu fark etmemek imkânsızdı; bu hiç ona benzemiyordu. Bu onun her zamanki belirsiz, geleceğe dair konuşma rutini değildi. Bir şeyler biliyordu ve bildiği her neyse onu *rahatsız ediyordu*.

Riot doğruldu ve Bullet'a ters ters baktı. "Sen ne bilirsin ki?"

"Pek çok şey biliyorum," diye kaçamak bir cevap verdi Bullet. Riot sandalyede öne doğru oturdu, sanki ayağa kalkıp fırlayacakmış gibiydi ve Wild hemen sertleşti, açıkça koruyucu bir hareketle Bullet'a doğru daha da eğildi.

Ateş et. Etkisiz hale getir, etkisiz hale getir, etkisiz hale getir.

"Yerinde kal," diye emrettim, otoriter ses tonumla kendimi şaşırtarak bir elimi Riot'a doğru kaldırdım ve diğer elimle Wild'ı nazikçe geri ittim. "Bunun hakkında konuşalım. Bullet, neler oluyor?"

Tek istediğim yeni bağımın tadını çıkarmak için güzel bir andı. Ama sonra tekrar... Belki de mesele buydu. Belki de Bullet, muhtemelen dördüncü ruh bağım olan adam hakkında garip davranıyordu *çünkü* üçüncü ruh bağımın işler yoluna girmişti.

"Dare'in annesi öldü. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama şiddetli olduğunu biliyorum. Tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyorum-"

"Ama sen biliyordun." Riot'un sesi, beni ailemden kurtarmak için Agathos tapınağına girdiği zamanki kadar tehditkârdı. "Bu yüzden ona Jersey'de kalmasını söyledin."

"Orada olması gerekiyordu," dedi Bullet kararlı bir şekilde, gözlerinde acısını gizlediğini bildiğim bir öfke parlıyordu. *Endişesini*. Bullet, Dare'e Riot kadar yakın olmayabilirdi ama onu bir zamanlar arkadaşı olarak da görmüştü.

"Her zaman biliyordun." Riot başını yavaşça salladı, sesi titriyordu. "İsyan," dedim nazikçe, kendi duygularım . "Biliyorsun. Bullet bizim için en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yapar. Herkes için. Büyük resmi düşünüyor ve bu da onu bazen gerçekten zor bir duruma sokuyor."

"Ailenin bizden haberi bile yokken Milton'da Dare'in seninle buluşmasına izin vermememi söyledi. Marketteki soygun gecesi, Dare beni bıraktığında Dare'i uzak tutmamı söyledi."

Riot'un öfkesinin *derinliğini* fark ettiğimde göğsümde bir sızı hissettim. Bu yeni bir mesele değildi. Uzun zamandır Dare için endişeleniyor ve onun karanlıkta kalmasına sinirleniyordu ve Dare'in annesinin ölümü

bir dönüm noktasıydı. Bu yüzleşmeden kaçış yoktu, çok uzun zamandır yapıyordu.

"Her şeyin belirli bir sırayla gerçekleşmesi gerekiyordu," diye Bullet. "Ben yapamam
-."

"Bunun da senin de canın cehenneme Bullet. Vasileios'u bulmaya gidiyorum," diye mırıldandı Riot, sandalyeden kalktı ve hışımla yatak odasından çıktı.

Hem Riot hem de Bullet ile olan bağlarını gerginleşmişti ve beni zıt yönlerle çekiyorlardı. Sadece Wild'inki beni yerimde sabitliyordu, aniden üçü arasında en sağlam ve tutunması en kolay olanı oldu.

Bullet ayağa kalkacakmış gibi davrandı ama ben bileğinden tutup onu yerinde tutarken Wild, Bullet'a başını sallayarak onu takip etmemesini söyledi.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacı olabilir," dedim usulca, başparmağımı Bullet'ın ön koluna dövme olarak yaptırdığı dört tarot kartının üzerinde gezdirirken, hareket Dünya kartının üzerinde durakladı. "Her şey yoluna girecek."

Göğsüm ağrıyordu. Bullet beni dördüncü ruh bağımın önünde pek çok sınav ve kalp ağrısı olduğu konusunda uyarmamış mıydı? Bu bilgiyi bastırmak için elimden geleni yapmış, *onu* düşünmemeye, varlığını Bullet'ın sağlığıyla ilişkilendirmemeye karar vermiştim ama bu beni ne kadar kalpsiz yapıyordu?

Annesi ölmüştü.

"Bu benim taşımam gereken bir suç, Amazing Grace, senin değil," dedi Bullet bana bakmadan. "Sen ve Wild birlikte biraz zaman geçirmelisiniz, daha yeni bağlandınız. Ben meditasyon yapacağım."

Riot bütün sabah yoktu ve Bullet çoğunlukla dışarıda kaldı, bir şezlongu güneşe doğru sürükledi ve gömleğini çıkararak etrafta uzandı

ve yeterince güneş kremi sürmemiştim. Riot ve Bullet her zaman mükemmel bir şekilde geçinememiş olsalar da, bu kesinlikle bağlarım arasında hissettiğim en büyük kopuştu.

Ve artık sadece iki yöne çekilmiyordum. Düşünmem gereken Wild vardı. Küçük mutfakta birbirimizin etrafında çalıştık, sadece ikimiz olmamıza rağmen öğle yemeğinde dördümüzün paylaşması için Akdeniz usulü kocaman bir salata yaptık. Yatakta tembel bir sabah geçirmiş, bağ aracılığıyla iletişim kurmanın yollarını denemiştik ki bunun sadece onun dikkatimi dağıtma yöntemi olduğundan emindim ama bunu takdir etmiştim.

Bağ kurmak çok yoğun bir süreçti ve Wild ve ben bu sürece diğer ikisiyle yaşadığım gibi net bir şekilde tanımlanmış duygularla girmemiştik. İkimiz de kendimizi biraz savunmasız hissediyorduk ve bunun tek çözümü birlikte zaman geçirmektir. Ritmimizi bulmak, daha rahat olmak.

Bullet ve Riot'un bağları göğsümde baskınlık için yarışmasaydı, her ikisi de en iyi çabalarına rağmen tam olarak gizleyemedikleri yüksek duygular hissetmeseydi çok daha kolay olurdu.

"*Gidebilirsin,*" diye imzaladı Wild, çenesini kapıya doğru eğerek ve bağa bir güvence nabızı göndererek. Buna karşılık olarak hayal kırıklığıyla bir ses çıkardım, bıçağı gereğinden biraz daha sert çarptım ve yarım bir bebek domatesi uçurdum.

"Gitmek istemiyorum," diye cevap verdim, biraz inatla.

Wild kaşlarını çatmadan önce imzalamaya başladı, not defterini ve kalemini çıkarırken bağdan gelen açık bir hayal kırıklığı hissi vardı.

Neden *kendini suçlu hissediyorsun*?

Alt dudağımı gergin bir şekilde çiğnedim ve parmağımı koparmadan önce bıçağı yere bıraktım. "Oneiroi laneti olayına inanmak istemiyorum. Bunun gerçek bir şey olduğunu ve *diğer* Oneiroi'leri etkilediğini anlıyorum ama

Bullet'ı etkileyeceğine inanmak istiyorum çünkü hiçbirimiz kendi türümüzün kalıplarına tam olarak uymuyoruz, değil mi?"

Wild düşünceli görünüyordu, ondan görmeye alışık olmadığım, sevimli bir şekilde dalgın bir hareketle kalemi çenesine vuruyordu. Genelde çok kasıtlı hareket eder, kasları sürekli saldırmaya hazırmış gibi dik ve sert dururdu.

Sanırım ben oldukça sıradan bir Keres'im - ruh bağı bir yana. Dövüşün heyecanından zevk alıyorum. Bazen kana susamışlık dikkat dağıtıcı olabiliyor ama Riot'un yeteneğine kızdığı gibi kızmıyorum.

"Ayrıca yeteneğini çok dikkatli bir şekilde yönetiyorsun ve diğer Kerelerin de yeteneklerini yönetebilmeleri için tesisler inşa ettin," diyerek alaycı bir şekilde kaşlarımı kaldırdım. "Bu tüm Kerelerin yaptığı bir şey mi?"

Wild omuz silkti, bu hareket neredeyse utangaçtı. Ne kadar iri olduğu düşünüldüğünde bu çok komikti. Kendimi daha sakın hissederek bıçağı tekrar aldım ve domatesleri kesmeye devam , konuşurken ellerimi meşgul tutmam gerekiyordu.

"Bullet lanetin çok gerçek olduğuna ve onu çok etkileyeceğine inanıyor." Kalın kalın yutkundum. "Geleceğiyle ilgili her ne gördüyse, dördüncü ruh bağımıla tanıştıktan sonra daha az kesinleşiyor."

Wild sessizce yaklaştı, bıçağı elimden aldı ve beni göğsüne çekmeden önce yere bıraktı, kocaman kollarını omzuma doladı.

"Bullet'ın... yapacağına... inanmayı reddederken, dördüncü ruh bağımıla buluşarak bunu riske atmak da istemiyorum. Bullet'ı riske atmak istemiyorum ve bunu ona defalarca söyledim ve o da bana her seferinde kaderden kaçamayacağımı söylüyor."

Wild'dan bir anlaşma hissi vardı ve sanırım Kaderler tarafından zor bir yola sokulmanın ne demek olduğunu herkesten daha iyi biliyordu.

"Bullet bana Kader'in dördüncü ruh bağıma karşı çok acımasız olacağını, ikimizin de yapabileceği bir şey olmadığını ve canının yanacağını söyledi. Olacakları *bilmek* bile Bullet'ın canını yakıyordu. Dördüncü ruh bağımın bana *ihtiyacı* olacağını söyledi ve ben de bu bilgiyi aklımdan çıkarmak için elimden geleni yaptım çünkü ben bencilim ve Bullet'ın iyi olmasına ihtiyacım var."

Wild'ın kolları etrafımda sıkılaştı, bir eli saçlarımı *okşamak* için hareket etti ve başka birinin acısını görmezden gelen korkunç kişi ben olduğum halde beni rahatlatıyor olması kendi huzurumu daha da kötü hissettirebilirdi.

"Dare'in benim ruh bağım olduğundan emin değilim ama... muhtemelen. hakkında konuştuklarında, sanatını tenlerinde gördüğümde orada *bir şeyler* olduğunu hissediyorum. Ayrıca, hem Riot hem de Bullet onun hakkında gerçekten tuhaf ve ketum davranıyorlar ve sandıkları kadar kurnaz değiller."

Wild homurdandı ve ellerini kullanabilmek için beni bırakmadan önce alnıma bir öpücük kondurdu.

"Sor.

"En bariz çözüm bu olurdu," diye kabul ettim, hüzünlü bir kahkaha attım. "Bunun çok uzun sürmesine izin verdik ve şimdi bizi ısırarak için geri döndü."

Wild başını kapıya doğru eğdi, gözlerinde açık bir meydan okuma vardı.

"Tamam, tamam, tamam. Gidip onları getireyim. Eminim işler daha da kötüye gidemez,

değil mi?" Dışarıda Bullet'in uzandığı yere doğru yürürken sordum. *Meşhur son sözler, Grace.*

Kapıyı göstererek, "Sen, içeri," dedim.

"Beni azarlamaya mı çalışıyorsun, çünkü bana emir vermeni çok çekici bulduğumu biliyorsun," diye alay etti Bullet, bir kolunu gözlerinin üzerine atmış ve sandalyede arkasına yaslanırken şortunu kalçalarının üzerine indirmişti.

"Yapmak istediğim şey kesinlikle bu değil," diye iç geçirdim bıkkınlıkla. "Lütfen içeri gir de mantıklı bir konuşma yapalım ve bu işi çözelim."

"Mmk, bakalım nasıl olacak," diye neşeyle cevap verdi Bullet, sanki saatlerdir burada saklanıp kendine acımıyormuş gibi.

Bullet daha eve girmeden ben Riot'u bulmak için portakal bahçesine doğru yol almaya başlamıştım bile. *Wild ve Bullet'a biraz yalnız zaman ayırman muhtemelen iyi bir şey. Bensiz aynı odada bulunmaktan kaçınma konusunda şüpheli derecede iyiler.*

Meyve bahçesinin Vasileios'un tarafına yaklaştığımda tokuşturulan kadehlerin ve kahkahaların sesi beni karşıladı ve Riot'un duygularını içmemesi için Anesidora'ya dua etme içgüdüsel dürtümle savaştım.

"Grace!" Vasileios seslendi. Hemen gözlerimi kaçırdım ve kucağında bir başın hareket ettiğini gördüm. Neden her zaman kucağında bir baş vardı? "Bugün nasılsın?"

"İyi," diye cevap verdim, gökyüzüne bakarak. *Bugün nasıl olduğunu sormalı mıyım? Gayet iyi görünüyor.*

Riot evden çıktı, elindeki telefona bakıyordu. Hızla Vasileios'un pozisyonunu aldı, sonra da benim orada garip bir şekilde durduğumu gördü, bir kolunu omuzlarımdan geçirip beni meyve bahçesine geri döndürmek için avluya doğru koştu.

"Telefon için teşekkürler!" diye seslendi omzunun üzerinden, beni çoktan uzaklaştırmıştı. "Buraya habersiz gelmek istemezsin Gracie. Bu sabah çok fazla penis gördüm, travma geçiriyorum."

"Burada takılıp seks partisini izlemek *zorunda* değildin," diye cevap verdim, biraz sert bir şekilde.

Riot, "Kendimi çalışma odasına kilitledim, seks partisinden oldukça uzağa," diye beni temin etti. "Ben sadece sen oradayken seks partilerine katılırım."

Korunun ortasında durduk ve ona bakabilmek için Riot'un kolunun altından sıyrıldım. "Sana tamamen güveniyorum, Riot. Endişelendiğim şeyin bu olmadığını biliyorsun."

Riot'un maskelemeye çalıştığı tüm duyguların altında dizlerimi titretecek kadar güçlü bir öfke vardı ve bunun bana yönelik olmadığını biliyordum. Yine de öfkenin Bullet'a yönelmiş olması beni daha iyi hissettirmedi.

"Bunu geride bırakabilir miyim bilmiyorum Grace," diye iç geçirdi Riot, elini her zamankinden daha dağınık olan saçlarında gezdirirken. "Dare benim için bir kardeş gibidir. Acı çekiyor ve yalnız ve Bullet bunu *biliyordu*."

"Dördüncü ruh bağımın geleceğinde acı olduğunu biliyordum ve bunun Dare olduğundan şüpheleniyordum," diye itiraf ettim, utanç boğazımdan safra gibi süzülüyordu. "Eğer ona kızacaksan, bana da kızmalısın."

"Annesinin öleceğini biliyor muydun?" Riot bana cevabı zaten bildiğini söyleyen inanmayan bir bakış attı.

"Şey, hayır. Bunu bilmiyordum."

"Acı her şeyi ifade ediyor olabilir, Gracie. Bullet, Dare'in geleceğinde gerçekleşmek üzere olan belirli bir travmatik olayı biliyordu ve sadece... bunu kendine sakladı. Ve Dare'in annesi... bir daimon ebeveyn için oldukça iyiydi. Onunla çok fazla zaman geçirmedim -Philotes daimonlarının çok aktif sosyal hayatları vardır- ama çoğu daimonun çocuklarıyla olduğundan daha ilgiliydi. Dare'in nabızı atan her şeyi becermemesini garip buluyordu, ama babamın iyi bir küçük Moros olmadığım için bana kızdığı gibi ona kızmıyordu, biliyor musun?"

"Evet," cevap verdim sessizce, kaşlarımı çatarak. "Biliyorum."

O iyi bir evlat. Çok iyi bir daimon değil, ama sanırım onu bu şekilde tercih ediyorum. Yeraltı dünyasında tanıştığım daimon kadın da böyle söylememiş miydi?

"Siktir et, sanırım bunu halletmemiz gerekiyor," diye homurdandı Riot, elimi tutup beni eve doğru çekiştirerek.

Biz içeri girdiğimizde Wild ve Bullet küçük yuvarlak masada karşılıklı oturmuş, her ikisi de salata kaselerini dikkatle karıştırıyordu. Kapıyı arkamızdan kapattığımda sıcaklığın birkaç derece düştüğüne yemin edebilirdim, Riot ve Bullet arasındaki soğukluk barizdi.

"Tamam," dedim nazikçe, odanın ortasına doğru ilerleyerek kendimi fiziksel olarak onların arasına yerleştirdim. "Hadi konuşalım."

Bullet çatalını yere bıraktı, ayağa kalktı ve kollarını göğsünün üzerinde savunmacı bir şekilde kavuşturdu. "Devam et, Riot. Söyleyecek çok şeyin varmış gibi görünüyorsun."

"Söyleyecek *hiçbir şeyinizin* olmaması ne kadar şaşırtıcı," diye karşılık verdi Riot. "Senin bütün olayın bu, değil mi? Kesinlikle hiçbir şey söylememek."

"Sana söyleyebileceğim *her şeyi* söylediğimi biliyorsun." Bullet'ın hayal kırıklığı sesine yansımıştı. "Bildiklerimi paylaşmak işleri daha da kötüleştirecekse, paylaşmam. Bunun için özür dilemeyeceğim."

"Benim bilmem nasıl *daha kötü* olabilirdi? Bilmesi için mi? Belki bir şeyler yapabilirdik-"

"Yapamazdınız, bütün mesele bu! Kaderlerin izini sürüp onları bir şekilde Ruby'nin ölümlü ipini uzatmaya ikna etmek dışında -bu arada asla kabul etmeyecekleri bir istek- ikinizin de yapabileceği hiçbir şey yoktu."

"Yani alternatif bu muydu? Olmasına izin vermek mi?" Riot acı acı güldü. "Dare neden en azından burada, bizimle olamadı? Bu gerçekten de

yoksa Grace'in onunla tanışmasını istemediğın için mi geleceğın."

"İsyın," diye uyardım, gözyaşlarını geri kırarak.

"Bu bilgiyi yanımda taşımaktan hoşlandığımı mı sanıyorsun Riot?" Bullet birdenbire onu hiç görmediğım kadar yorgun görünerek tersledi. "Dare'e Jersey'de kalmasını söylemekten, bir gece dışarı çıktıktan sonra annesinin evine girip onu mutfakta yerde kanlar içinde ölü bulacağını bilmekten hoşlandığımı mı sanıyorsun? Büyürken çok iyi tanıdığım, evini ziyaret ettiğım ve yemeğini yediğım bir kadını böyle görmek hoşuma mı gidiyor sanıyorsun?"

Riot sustu ve Wild ile Bullet'a kayıtsız göründüğünü biliyordum ama yüzeyin altında gösterdiğinden çok daha fazlası vardı.

"Dare'in geleceğı için pek çok seçenek gördüm ve inanın bana, onu en iyi yola yönlendirdim. Eğer Jersey'de olmasaydı, hayatı boyunca suçluluk duygusuyla mücadele edecekti. Her zaman birkaç hafta, birkaç gün daha kalsaydı, bunun bir fark yaratıp yaratmayacağını merak edecekti ve yaratmadı da. *Etmedi*. Agathos'un Ruby'yi evine kadar takip etmesini ve ait olmadığını düşündükleri insan ağırlıklı bir bölgede var olduğu için onu mutfağının ortasında öldürmesini engellemek için hiçbir şey yapamazdı. Onun yapabileceğı hiçbir şey yoktu. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kader seçimini yaptı, onun zamanı dolmuştu."

Bullet ağır ağır nefes alıyordu ve Wild sessizce durup Bullet'in çıplak omzuna destekleyici bir el koymak için hareket etti. Riot bu hareketi kısık gözlerle izledi ve onu kesen ihanet duygusunu hayal bile edemezdım. Çeteleşmiş olma hissi.

"Onunla tanıştım," dedim sessizce, dikkatlerini üzerime çekerek. "Yeraltı dünyasında. Tanıştığım daimon kadındı. Bana söyledi..." Benim sesim

çatladı ve kendimi sabitlemek için derin bir nefes aldım. "Bana onun iyi bir evlat olduğunu ama çok iyi bir daimon olmadığını ve onu böyle sevdiğini söyledi. Bana onun üzülmelerini istemediğini söyledi. Ve dedi ki.... Bir gün onun da bir agathos ruh bağı bulmasını ve kendisine iyi davranmasını umduğunu söyledi." Bu sözleri söylerken bana attığı o ağır bakışı hatırladım. *Ruby*, *Bullet* ona *Ruby* derdi. "Sanırım biliyordu."

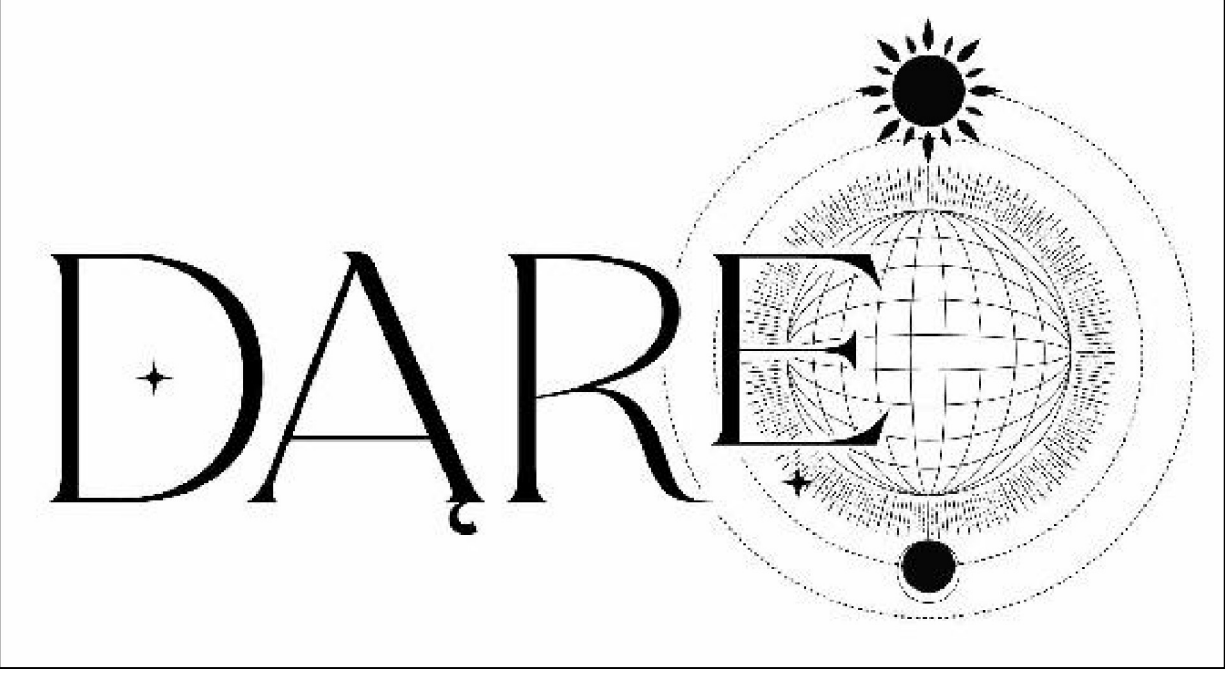
"Görünüşe göre Dare dışında herkes senin kaderinde olduğunu biliyor. Ölmüş annesi bile," diye kestirip attı Riot, telefonu kanepeye fırlatarak. "Telefonumuz var ama numarasını ezberlemedim. Belki biriniz Milton'dan biriyle bağlantı kurmanın bir yolunu bulabilir."

Bu sözlerle birlikte arkasını döndü ve hışımla evden çıktı, kapı çarparak kapandığında duvardaki resimler takırdıyordu. Gözlerimi kapattım, ağlamamak için kendimi zor tuttum ama başaramadım.

Çok üzgünüm, Dare. Lütfen iyi ol.

OceanofPDF.com

Bölüm 23

I Haki giyimli orta yaşlı agathos'un bana attığı yumruktan kıl payı kurtuldum, geniş savuruşunun altından eğildim ve Dirseğime. Arkamdan bir başkası daha geldi - muhtemelen oğlu olan daha genç, haki giyimli bir pislik - ve yüzüne vurmak için yarı tökezleyip yarı dönmeden önce böbrek darbesiyle hırıldadım.

Her an altımdan toprak kayabilirdi. Artık hayatımızın gerçeği buydu; her geçen gün artan doğal felaketler. Artık lanet olası bir dairem ya da dövme stüdyom bile yoktu, Gaia'nın öfkesi tarafından dümdüz edilmişti.

"Sen miydin?" Nefes alıp verişim acı verici bir şekilde kesilirken sordum. "Annemi sen mi öldürdün? Evine gizlice girip bir korkak gibi onu karnından mı bıçakladın?"

"Belki," diye yanıtladı yaşlı agathos kısık bir sesle. "Kim bilir? Son zamanlarda Anesidora'nın adı ve şanı uğruna dünyayı pek çok daimondan kurtardım. O sizi avlıyor, evlerinizi yerle bir ediyor ve sonunda insanlığı daimon vebasından kurtarmak için özgürüz. Bunun tek bir saniyesini bile boşa harcamaya niyetim yok."

"Tasmasından kurtulmanın mı?" Güldüm, oğlunu iterek yoldan çektim ve Bay Geveze'yi yere yatırdım. "Tam sana göre bir muamele. İyi küçük agathos, her zaman sana söyleneni yapıyorsun, kendi tek bir beyin hücreni bile kullanmıyorsun."

Daha iyi değilsin, diye fısıldadı kafamın içindeki bir ses. Belki de vicdanımın parçalanmış kalıntılarıydı ve bana annem öldüğünden beri, verimli olduğu için ya da yapılacak doğru şeyin bu olduğunu düşündüğüm için değil, sadece lanet olasıca *istediğim* için öfkелendiğimi hatırlatıyordu.

Kana kan.

Önemsediğim herkes gitmişti. Ölmüşlerdi ya da dışarıda bir yerlerde beni umursamıyorlardı. Artık neyi umursamam gerekiyordu ki? Ne *anlamı* vardı ki?

Aslında öldürmem gerektiği halde onları hiç öldürmedim. Ne zaman yaklaşısam Bullet'ın aptal mesajı aklıma geliyor, beni rahatsız ediyor ve yumruklarımı çekmeme neden oluyordu. Piç kurusu. O burada bile değildi ve bu beni rahatsız ediyordu.

Adamın göğsüne bindim ve karşılık vermeyi bırakana kadar yumruk yağdırdım, sonra ayağa kalktım, bir sonraki hedefi buldum ve her şeyi tekrar yaptım. Onları öldürmeliydim. Belki de o gün bugündür. Daimon öldürdükleri bir sır değildi, hepsi bununla övünüyor ve bildiğim kadarıyla agathos çoğunlukla yalan söyleyemezdi.

Ama sonra onları öldürürsem, onlardan daha iyi olamazdım. Her neyse, bu birkaç hafta beni neye , tek bildiğim

onlar gibi olmak için.

Bir grup genç agathos erkeği köşeyi döndü, özellikle iğrenç hazırlık okulu gangsterleri gibi görünüyorlardı ve şişen çenemin acısına rağmen güldüm.

Beşe karşı bir ve zaten kanamaları ve yaraları yoktu. İçlerinden biri muştalı gibi görünüyordu.

Çok fazla. Çok fazla şey üstlenmiştim. Çok pervasızca.

Siktir et.

Elimde başka hiçbir şey yoktu. Eğer bu benim için yolun sonuysa, o zaman benden çok şey alan şeye karşı savaşacaktım.

Yavaşça kendime geldim, tüm yüzüm sanki biri on tonluk bir kamyonla defalarca üzerinden geçmiş gibi ağrıyordu.

"Sen lanet bir aptalsın, bunu biliyor muydun? Dice seni ölüme terk , amacın açıkça buydu."

Daha önce duyduğumu bildiğim düz, ilgisiz sesi yerleştirmeye çalıştım ama beynim çorba gibiydi. Bir bebek -neden burada bir *bebek* vardı- beynimin en ağrıyan yerini delip geçen ciyaklamaya benzer ani bir ses çıkardı ve neredeyse kanepenin kenarından düşecekken kanepede yattığımı fark ederek irkildim.

Doğru. Zar. Bir bebek. Uzak bir kadın sesi. Rogue'un evinde olmalıyım. Buraya nasıl geldim ben?

Rogue üzerime baktı, tıpkı kalçasına dayadığı şişman ve etkilenmemiş görünen bebek gibi.

"Burası cehennem mi?" Bir bebeğin salyası yavaşça yanağıma doğru ilerlerken yaltaklanmaya çalışarak homurdandım.

"Ha ha. Bir dahaki sefere Dice'a seni orada bırakmasını söyleyeceğim," diye tersledi Rogue. "Seni bir grup lanet olası *genç* tarafından dövülürken gördü ve nedense seni kurtarmaya karar verdi, bu yüzden kanepemde kanlar içinde kaldın. Yardım için Viper'a gitti ama Viper Riot'un ortaklarıyla ilgilenmediğini ve onun yerine Onyx'i aramasını söyledi. Dr. Martinez'e ödeme yapmanız gerekecek, kendisi buraya geliyor."

"Harika," diye mırıldandım, gözlerimi kapatarak. "Kulağa harika geliyor."

"Hayır, değil ve belli ki bunu söyleyebilmek için kafanda bir hasar var. Senin neyin var, Dare? Hepsine birden saldırarak neyi kanıtlamaya çalışıyordun? Seni öldürür, limana atar ve unutulardı. Bundan hiçbir şey kazanamazsın."

"Doğru değil," diye zayıfça itiraz ettim. "Muhteşem bir huzur ve sessizlik kazanmış olurdum."

Rogue sabırsızlandığını belli eden bir ses çıkardı ama daha monoton bir nutuk çekmeye başlayamadan kapı çalındı. "İşte," diye homurdandı. "Ben doktoru içeri alırken yavrularımı tut."

Rogue, kırık bir kaburga kemiği olduğundan oldukça emin olduğum lanet *çocuğunu* düşürürken ciğerlerimden acı dolu bir *vınlama* sesi çıktı. Bebek hiç rahatsız olmamış gibiydi, yüzüstü yatana kadar çırpındı, kıvrandı ve tombul küçük eliyle morarmış yüzümü dürtmek için uzandı, kırmızı çerçeveli büyük mor gözleri beni incelerken sorguluyordu.

Başka bir durumda olsa muhtemelen bunu sevimli bulurdum ama ciğerimin delineceğinden endişe etmekten bebek kucaklamalarının tadını çıkaramıyordum.

"Hey, ufaklık, senin adın ne?" Hafifçe öksürerek sordum. "Gerçekten çok ağırırsın, biliyorsun. Bebeklerin küçük ve hafif olması gerektiğini sanırdım ama sen gerçekten kemiklerimi zorluyorsun."

"Adı Quinn," diye duyurdu Rogue, arkasında kayıtsız bir Dr. Martinez'le birlikte küçük oturma odasına geri dönerken. Rogue Quinn'i kucağına aldı ve çocuk bir protesto sesi çıkararak yeni bebek kum torbası olan bana uzandı. "Harika, şimdi de onu benden daha mı çok seviyorsun? Senin için perine bölgemi yırttım, spawn. En azından beni sevebilirsin."

"Perine nedir?" Dr. Martinez'e sordum.

"Muhtemelen yaralanmamış tek parçan," diye cevap verdi sertçe. "Bok gibi görünüyorsun. Bu yama için ne kadar bilinçli olmak istiyorsun?"

Daimon doktoru gibisi yoktu. "Beni bayılt doktor. Ne kadar az hissedersen o kadar iyi."

"Bir dakika, mobilyalarımın üzerinde sızıp kalmasını istemiyorum-" diye başladı Rogue, ama Dr. Martinez'in damarlarıma sapladığı gizemli meyve suyu iğnesi çoktan muhteşem sihrini göstermeye başlamıştı.

Rogue'un tiksintisine rağmen, iki hafta boyunca onun evinde iyileşmeye çalıştım.

Tiksindiğini *söylemişti* ama burada olmamdan gizliden gizliye hoşlandığından emindim. Estetisyen olarak yarı zamanlı bir işi vardı ve Quinn'e bakması için genellikle Dice'a güvenirdi, ama o başka bir ipucuyla ortadan kaybolmuş, agathos kızını arıyordu.

Rogue, açık gri kanepesinde bıraktığım kan lekelerini temizlememe nezaret ettikten sonra, beni bir süreliğine Dice'ın odasında gerçek bir yatağa yükseltti. Gaia evimi dümdüz ettiğinden beri yaptığım şey olan kamyonetimde uyumaktan kesinlikle daha iyiydi. Tıpkı

Milton'daki diğ er sakinlerin çoğ u, Şehir dışında gidecek bir yeri olmayanlar. Kırsal bölgeler Gaia'nın öfkesinden daha az etkilendi, muhtemelen orada daha az daimon olduğu için.

Rogue'un evinin hâlâ ayakta olması bir mucizeydi. Belki de Gaia bebekleri ezmeye bir çizgi çekmiştir.

"Ben dışarı çıkıyorum," diye seslendi Rogue, işten eve geleli beş dakika olmamıştı. "Quinn'e akşam yemeği verebilir misin?"

"Elbette," diye cevap verdim, topallayarak Quinn'in mama sandalyesinde oturduğu, mikrodalganın durmadan  tt ğu mutfağa girdim. Rogue siyah kıyafetleri ve sarı saçlarıyla yanımdan geçip gitti,  n kapıdan çıkmadan önce yan masadan çantasını kaptı.

Ebeveynlik daimonlara pek doğal gelmiyordu. Rogue kötü bir iş yapmıyordu ama mutlu da değildi. Bulduğu her fırsatta dışarı çıkıyordu, ki bu her zamankinden daha fazlaydı çünkü Quinn konusunda bana Dice'a güvendiğinden daha fazla güvendiğinden emindim.

"Pekâlâ Quinbee," dedim ve k seyi mikrodalgadan çıkarıp gizemli yeşilimsi kahverengi karışımı karıştırmaya başladım. "Bugünkü hedefimiz bunun yüzde kırkını ağzına götürmek. Sence bunu başarabilir misin?"

Onu yakmayacağından emin olmak için yemeği kabaca milyonlarca kez kontrol ederken mutlu bir şekilde gevezelik etti.

"Bezelye mi?" Cevap verecekmiş gibi Quinn'e bakarak sordum. " inde kesinlikle bezelye var. Belki biraz ıspanak ve ben de havuç diyeceğim. Seni bir ziyafet bekliyor," diye yalan söyledim ve soğuk kaseyi onun önüne koydum.

Hemen elini içine soktu, tüm yumruğunu soktu, sonra çıkardı ve pis eline ne olduğunu bilmiyormuş gibi inceledi. Quinn'e kaşıkla yemek verdiğimde Rogue kendini kaybetmişti.

hoşgörlü davranışlarımla onu şımartacaktım, bu yüzden şimdi sadece kaosu kucakladım ve sonrasında temizlik yaptım.

"Güzel, güzel, belki yüzde otuz," dedim ona ciddiyetle, topallayarak biberonunu almak için uzaklaştım ve aynı anda vızıldayan telefonumu çıkardım. *Onyx*. Uzun bir nefes aldım ve isteksizce cevap vermeye karar verdim. Eski telefonum kavgada parçalanmıştı ve onu ancak dün değiştirebilmiştim.

Hemen hem Riot'ı hem de Bullet'i aradım ama her ikisinin de numarası kesilmişti. Sadece Quinn'in diş çıkardığı ve ekstra rahatlık ve ilgiye ihtiyaç duyduğu gerçeği beni yeni cihazı duvara fırlatmaktan alıkoymuştu.

"Hey, Onyx," diye iç geçirdim ve damlatmaz bardağı Quinn'in hemen devirdiği mama sandalyesinin masasına bıraktım. "Ne var ne yok?"

"*Ne ?*" diye tekrarladı karanlık bir sesle. "*N'aber?! Hangi cehennemdeydin sen? Haftalardır sana ulaşmaya çalışıyordum.*"

"şehirdeyim. Telefonum bozuldu." Quinn parmaklarındaki gizemli yapışkan yiyecekleri yalayıp keyifle gülerken ben de gülümsedim.

"*Bu bir bebek mi? Artık bir bebeğiniz mi var?*"

"Belli ki o *benim* bebeğim değil."

"*Oh iyi, sen kaçtığında bu garip olurdu. Wild sonunda benimle temasa geçti.*"

"şanslısın," diye mırıldandım. "Dur tahmin edeyim, bir yerlerde yüksek bir hayat yaşıyorlar, harika zaman geçiriyorlar. Güney Kaliforniya mı? Florida? Hatta belki Hawaii?"

"*Yunanistan.*"

"Bekle, ne?"

"Yunanistan, seni pasaklı pislik. Yunanistan'dalar," diye kestirip attı Onyx, hepsinin gizemli bir şekilde ortadan kaybolup dünyanın öbür ucunda yeniden ortaya çıkmasından hiç rahatsız olmamış gibiydi. Önemli bir şey değil, her gün oluyor. "O yüzden kışınızı kaldırıp bir uçağa binmeniz gerekiyor."

"Haftalardır çalışmıyorum, Onyx. Şu anda Avrupa'ya uçak bileti alacak param yok," diye alay ettim ve asıl tepkim *olan "ne oluyor lan?"* tepkimi başka yöne çevirdim. Riot'la şebekeden ayrılmadan hemen önce konuşmuştum, Gaia'nın depremlerinden birine yakalanmışlardı ve tanıdığım en azgın Philotes daimonlarından bazılarının sahibi olduğu bir motelde saklanıyorlardı. Oradan *Yunanistan'a* nasıl gitmişlerdi?

Riot'ın pasaportu bile yoktu. Bullet'ın da olduğundan şüpheliydim, bildiğim kadarıyla Connecticut'tan hiç ayrılmamıştı.

Ben aldım. Dairemin kalıntılarından bile kurtarmıştım. Önemli değildi. Onu kullanmayacaktım.

Onyx, *"O konuda endişelenme, sana Asphodel kasasından para gönderiyorum," diye homurdandı. "Dünya parçalandığı için zaten normalden daha az uçuş var. Aylardır 7/24 dövme yapıyor olsan bile Wild'ın olmadan bunu karşılayamayabilirsin. Hemen bir uçağa bin, tamam mı? Yunanistan'ın tam olarak neresinde olduklarını bilmiyorum - her zamanki gibi belirsizdi - ama o kadar büyük bir yer olamaz, değil mi?"*

"Yunanistan'a gitmiyorum Onyx," diye iç geçirdim. "Kafanda onların küçük grubunda olduğuma dair bir fikir olduğumu biliyorum-"

"Çünkü öylesin," diye sertçe araya girdi Onyx. "Dice bana bazı agathos gençleri tarafından kışına tekme yediğini söyledi ve haftalardır dünyaya karşı öfkeli olduğunu biliyorum ve bunu anlıyorum. Benim annem seninkinden çok daha az havalı ve ben yine de lanet olası bir öfkeye kapılırdım."

Bazı agathoslar onu öldürmüştü. Yine de öfkeniz gerçekten doğru kişilere mi yönelik?"

"Agathos'a kızgıyım." Quinn kaseyi tepsinin kenarına iterken kaseye atladım, kaseyi tekrar önüne koyarken ona etkilenmemiş bir bakış attım ve elimdeki bebek mamasını yıkamak için lavaboya gittim.

"Grace de dahil mi?" Onyx sinir bozucu bir sezgiyle bastırdı. *"Annemi Grace öldürmedi."*

"Bunu biliyorum," diye tersledim. Bunu biliyordum ama agathos olduğu için ona biraz öfke duymadığımı iddia edemezdim. Neden bir daimon olamıyordu? Ya da bir insan? Neden bu kadar nefret ettiğim şey olmak zorundaydı?

Eğer benim olsaydı. Benim miydi? Her iki şekilde de bilmemek beni deli ediyordu.

"Ve sen Bullet'a geleceğinle ilgili gördüklerini sana anlatmadığı için kızgın değil misin?" Onyx sordu.

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Saçmalık," diye homurdandı. "Ben de kızardım ama sonra Oneiroi'nin gördüklerini bize söylememek için genellikle iyi nedenleri olduğunu hatırlardım. Örneğin, sizin bilmenizden kaynaklanan daha kötü bir sonuç görmüş olabilirler."

"Annem kendi mutfağında bıçaklanarak öldürüldü, *daha kötü* ne olabilir ki?"

"Bilmiyorum, ben bir Oneiroi değilim. Bullet sana ne yapmanı söyledi?"

"Jersey'de kalmak için. Bir şeyler olacaktı ve orada olmazsam kendimi affetmeyecektim." Sesim kendi kulaklarıma bile biraz huysuz .

Onyx düşünceli bir şekilde mırıldandı. *"Sanırım Jersey'de olmasaydın ve bu her halükarda gerçekleşecek olsaydı..."* 'Bu' annemin öldürülmesiydi, diye tahmin ettim.

"Belki de durduramasan bile orada olman daha iyiydi. Belki de bu şekilde... Durduramayacağını biliyorsun."

"Ama bilseydim bunu durdurabilirdim."

"Kimse kaderden kaçamaz, Dare. Bunu biliyorsun." Sesindeki sempatiyi kabul etmek zordu. Daimonların sesi genellikle sempatik çıkmazdı. Genelde bu duyguya sahip değillerdi.

Kimsenin kaderden kaçamayacağını biliyordum ama yine de bunu kabullenmekte zorlanıyordum. Annemin zamanının dolduğu fikrini. Bıçaklı bir agathos olmasaydı, farklı bir agathos ve farklı bir silah, bir kaza ya da başka *bir şey* olmayacağı fikrini kafamda oturtmak zordu. Hatta mide bulandırıcıydı.

"Onlarla çok konuşuyor musun?" Riot, Bullet, Grace ve hatta lanet olası *Wild*'ın en iyi hayatlarını yaşadıklarını, ben burada sıkışıp kalmışken sahilde uzo shoter içtiklerini, eklemlerimin kalıcı olarak morardığını ve kaburgalarımda tam olarak atlatamadığım sürekli bir ağrı olduğunu hayal ederek sesimdeki acıyı tutamayarak sordum.

Quinn gözlerimin içine baktı ve sanki onu unuttuğum için beni cezalandırıyormuş gibi dramatik bir şekilde bir ağız dolusu yemek salyası akıttı.

Merak etme Quinbee, diye mırıldandım. Sen benim yeni kankamsın. Riot berbat.

"Wild'dan Yunanistan'da olduklarına dair sadece bir mesaj aldım, burada işlerin yolunda gitmesini ve seni bulup Atina'ya giden ilk uçağa bindirmemi istiyordu. Bu arada bu iki hafta önceydi ama sen ortadan kayboldun ve işleri zorlaştırdın. Ona tekrar ulaşmaya ve haber vermeye çalıştım ama telefonu hep kapalı, sanırım kullan-at telefon."

Hah. Dr. Martinez ve Dice, kaldığım yeri Onyx'e ispiyonlamayarak bana büyük bir iyilik yapmışlardı. Gerçekten acınacak halde görünmüş olmalıyım.

buraya geldi. Ya öyle, ya da her şeyi takip edemeyecek kadar meşguldü.

"Dün gece Riot ve Bullet'ı aramaya çalıştım ama telefonları kesikti," dedim, içimde sürekli taşıdığım öfkenin bir kısmı dağılıyordu. Onların farklı bir ülkede kullan-at telefonlar kullanarak kaçtıklarını düşünmek oldukça ayıltıcıydı. Agathos'un haftalardır onların peşinde olduğunu *biliyordum*. Ayrıca, Gaia onlara saldırmıştı ve hâlâ herkese ve her şeye öfke duyuyordu.

Elbette konumları konusunda dikkatli olmaları gerekiyordu, sadece *bana* karşı dikkatli olmaları canımı yaktı.

"Kurşun muhtemelen rüyalarınıza girmiştir, sadece hatırlamıyorsunuzdur."

"Uyku hapları alıyordum," diye itiraf ettim. "Onları bana Dr. Martinez verdi. Bullet bir keresinde bana uyku ilacı alan birinin aklına giremediğini, bunun midesini bulandırdığını söylemişti."

Onyx derin bir iç çekti. *"Bu gece Asphodel'e gelin. Biraz yiyecek al, daimon arkadaşlarınızla konuş, Riot, Bullet ve Grace'in kullandığı misafir odasında kal. Eşyaları hâlâ orada. Sen bir enkazsın, Dare. Wild bana seni uçağa bindirmemi söyledi ve ben de bunu yapmaya niyetliyim ama şu anda berbat durumdasın, belki de kafanı toparlamak için gelip burada birkaç gece geçirmelisin. Nerede kalıyorsun? Gelip seni alacağım."*

Ara sıra işten izin alıp Riot'la dışarı çıktığım ve kafayı bulduğum eski güzel günleri hatırlayarak önerisini düşündüm. Milyonlarca yıl önceymiş gibi geliyordu ve şu anda yakın olmadığım daimonlarla çevrili olma fikri derimi kaşındırıyordu.

Quinn bana göz kırptı, bir kaşına yeşil lapa bulaşmıştı. "Teklifin için teşekkürler ama ben burada iyiyim."

"Dare-"

"Yolculuğu düşüneceğim," diye araya girdim, o başka bir şey söyleyemedenden telefonu kapattım ve Quinn'i temizlemek için bir bez aldım.

Quinn'in hatırı için neşeli kalmaya çalışarak çalışırken boğazım düğümlendi. Belki de Onyx'in bir süredir derinlerde yatan duygusal sorunlarım hakkında bana bazı sert gerçekleri söyleyen ilk kişi olmasından ya da belki de kendi umudum azalırken bile Grace'in ruh bağları arasında bir yerim olduğuna dair sarsılmaz güveninden kaynaklanıyordu. Her ne olursa olsun, acımı bir kenara bırakmam için yeterliydi. Hatta belki de bana umut vermeye yetti.

"Pekala, Quinbee. Atina'ya uçuşları araştıralım."

OceanofPDF.com

Bölüm 24

Daha fazlasını yapmalıyız," dedi Grace ve televizyonda sessizce "W" bir uçağın görüntüleri gösterilirken ellerini öfkeyle havaya kaldırdı.

Yunanistan açıklarında düşen New York uçağı ani bir mikro patlama sonucu düşmüştü, sanki gökyüzünün kendisi o uçağı hedef almıştı. "Buna biz sebep oluyoruz. Dualarımız, adaklarımız Gaia'yı öfkelendiriyor. Ve şu anda nerede olduğumuzu anlamış olmalı ya da en azından genel bir fikre sahip olmalı çünkü bu... yakın."

Çok yakındı. Doğal felaketlerin sayısı kıyamet günü tarikatlarının pazarlama faaliyetlerini artırmasına yetecek kadar artmıştı ama bu bize bu kadar yakın olan ilk felaketti. Biz ayrıldıktan sonra Doğu Sahili doğal felaketlerle harap olmuş, Amerika'nın batısına doğru ilerlemiş ve ardından tüm dünyaya dağılmıştı.

İnsanlar "Tanrı'nın işi" dediler. İlk başta bunu bilime bağladılar. "Dinamik gerilimler" gibi bir şey, depremlerin başka depremleri tetiklemesi, belki de öyleydi. Bu depremler aynı zamanda başka korkunç olaylara da neden olmuştu - daimon ağırlıklı kasabaları yok eden tsunamiler, karbondioksit zehirlenmesi yoluyla yakınlardaki herkesi ve *her* şeyi öldüren ani göl devrilmeleri ve *her yerde* toprak kaymaları.

Hepsi yıpranmış görünümlü TV kişilikleri tarafından açıklandı. Ama sonra seller, kuraklıklar, kasırgalar, hortumlar, lanet olası bir *yangın hortumu* geldi. Bu noktada eksik olan tek şey çekirge salgınıydı.

Ondan sonra insan açıklamaları çok daha az bilimsel ve çok daha fazla doğaüstü hale geldi.

Gaia'nın öfkesi yüzünden insanlar ölüyordu ve biz bunu durdurmak için hiçbir şey yapmıyorduk. Aksine, durumu daha da kötüleştiriyorduk. Sadece daimonlar da değil, insanlar da giderek daha fazla çapraz ateş altında kalıyordu. Belki bir zamanlar Gaia'nın gözde çocuklarıydılar, ama şimdi kesinlikle agathoları tercih ediyordu.

"Bu korkunç bir şey. Ya onunla tekrar konuşmaya çalışırsam-"

"Hayır," dedi Riot bir elimi havada gezdirirken, Grace cümlesini tamamlayamadan başımı şiddetle sallayarak. Gaia'yla tekrar iletişime geçmeyi ve katliamı durdurması için yalvarmayı ilk kez önermiyordu. Ancak bu tanrıçanın merhamet tanrıçası olmadığı açıktı ve ondan sadece durmasını *istemenin* Grace'e ve yakınlarda kim varsa onlara daha fazla zarar vermekten başka bir sonuç vereceğinden şüpheliydim.

"İyi ama yine de bir şeyler *yapmamız* gerekiyor," diye tekrarladı, hayal kırıklığı bağdan aşağı dökülüyordu.

Bu konuda hemfikir olabiliriz. Geçtiğimiz iki haftayı neredeyse sürekli bir tören halinde geçirmiştik ve buradaki insanlar başka

Kakodaimonistai aynı şeyi yapmak için dünyanın dört bir yanına dağılmıştı. Vasileios aynı şeyi yapmaları için tanıdığı tüm daimonlara ve daimon dostu agathoslara ulaşmıştı ve itiraf etmeliyim ki işe yarıyor gibi görünüyordu.

Eğer öyle olmasaydı Gaia neden bu kadar öfkeli olsun ki? Olimposlular dikkatimiz altında güçleniyorlardı ama yeterince değil. Henüz değil.

"*Tapınak,*" diye işaret ettim Grace'e. Gaia'nın büyüünün şelalede onlara döndüğünde ne kadar güçlü olduğunu dehşetle hatırlıyordum.

"Doğru! Bir Olimpos tapınağına gitmeliyiz," diye kabul etti Grace, volta atmaya ara verip bize bakarak. "Dualar onların adanmış tapınaklarından daha güçlü geliyor, değil mi? Bu yüzden Gaia'yla konuşmak için şelaleye gittik, değil mi?" "Tapınaklar ya da kutsal yerler," diye düşünceli bir şekilde onayladı Bullet, kanepeye uzanırken. Yüzü bugün o kadar solgun değildi ve gözleri parlak ve uyanıktı.

Bugün iyi bir gündü. Dün pek iyi değildi. Riot'la devam eden kavgasının gerginliği işleri daha da kötüleştiriyordu.

Grace yüzüğünü gergin bir şekilde parmağında döndürdü. "Belki de bunu filme almalıyız? Bize yardım eden Kakodaimonistai ve Vasileios'un arkadaşlarına göndeririz. Her yere yüzümü koymak istemiyorum ama *buradaki* agathos ve daimonların benden haberi var. Belki de sadece bir fikir ya da talimat yerine ilişki kurabileceğimiz bir kişi olması, yardım istediğimiz insanlar için daha motive edici olacaktır. İnsanların dua ettikleri bu tanrılara, onların gücüne ve potansiyeline gerçekten *inanmaları* gerekiyor, yoksa bunun bir anlamı kalmaz."

"Wild, Keres daimonlarından oluşan geniş ağına bir video gönderebilir," diye önerdi Riot, itiraz etmem için bana meydan okur gibi bakarak. Başımı sallayarak onayladım, bunu yapmanın en iyi yolunu düşünmeye başlamıştım bile. Kullan-at telefonda Onyx'e gönderdiğim, hayatta olduğumuza dair güvence veren ve Dare'in izini sürmesini isteyen mesaj dışında kimseyle iletişim kurmamıştım.

Grace şimdiye kadar burada güvendeydi ve başkalarına ulaşp yerini bildirme fikri en hafif tabirle istenmeyen bir şeydi.

Onyx'ten haber almak için ara sıra telefonu açıyordum ama ilk hafta hiçbir şey olmayınca daha ara sıra kontrol etmeye başladım. Grace hiçbir şey duymadığımı aramızdaki bağdan anlayabiliyordu ve onun endişesi ve hayal kırıklığı diğer ikisine de yansıyarak aralarındaki gerilimi artırıyordu.

"Bu diğer daimonların harekete geçmesini teşvik edecektir. Harekete geçmek için," diye onayladı Bullet, köşede kararlı bir şekilde pencereden dışarı bakan asık suratlı Moros'a bakarak. "Daimonların birlikte çalıştığı ya da normalde olduğundan daha fazla birlikte çalıştığı gelecekler gördüm ama sanırım hepimiz seni bu şekilde ortaya koymaktan çekiniyoruz, Amazing Grace."

"*Kendimi* ortaya atmak istemiyorum ama bu benim kehanetim. Benim sorumluluğum. Dualar ve kurbanlarla masum insanları tehlikeye atan benim ve eğer başkalarından bana yardım etmelerini, tüm bunları durdurmaya çalışmalarını isteyeceksem, o zaman en azından buna adımı koyabilirim." Grace'in sesindeki şiddetli kararlılık hepimizi duraksattı. Hiçbir zaman kararsız olmamıştı ama solgun gözleri alev alev yanıyor, elleri yumruk olmuştu. Grace savaşa girmeye hazır bir kraliçe gibi görünüyordu.

Birden söndü ve televizyona bakmak için geri döndü. Son zamanlarda yaşanan pek çok felaket nedeniyle insanlara yardım etmek için yeterli kaynak bulunamıyordu. Görüntülerde kazadan kurtulanların sahilde oturdukları, kanayan yaralarına ellerini ve gömleklerini bastırdıkları, rahatlamak için birbirlerine sokuldukları görülüyordu.

Bu son zamanlarda gördüğümüz ilk korkunç görüntü değildi ve sonuncusu da olmayacaktı ama bu olayda bir şeyler farklıydı. Grace *perişan* görünüyor ve hissediyordu ve bir şeylerin değişmesi gerektiğini biliyordum.

"Öyleyse bu gece Vasileios'la konuşalım," dedi Bullet kendini koltuktan iterek nazikçe. "Buradaki herkesi seyahat için ne kadar çabuk organize edebileceğimize bakalım, ne kadar süreceğini hesaplayalım, sonra Olympia'daki tapınak kalıntılarına gidip büyük bir olay çıkaralım. Kulağa bir plan gibi geliyor mu?"

"Evet," diye yanıtladı Grace, gözleri hâlâ ekrandaydı. "Kulağa bir plan gibi geliyor. Bakalım onları bir yolculuğa çıkmaya ikna edebilecek miyiz?"

Görüntüler değişti, Fransa'da bir yerlerde yiyecek tedariki yüzünden çıkan kavgaları gösteriyordu ve ben boynumu yuvarladım, kana susamışlığım intikam hırsıyla yükseliyordu. Bu ve sürekli kontrol altında tutmaya çalıştığım şehvet arasında Grace, Bullet'in benimle saklandığı alt kattaki yatakta (garip ve son derece rahatsız, ayrıca sürekli ereksiyonum için de ideal değil) ve Riot ile paylaştığı üst kattaki yatakta dönüşümlü olarak uyuyordu.

Grace'i parçalıyorlardı. Ve birbirlerini.

"Hadi ama," dedi Riot, bana bakarak ve biraz fazla şey görerek. "Egzersiz yapmalısın."

Başımı salladım ve Riot'u meyve bahçesine kadar takip etmek için ayağa kalktım. Sinirleri gerilmiş bir Keres'in belirtilerini bu kadar iyi tanıması beni şaşırtmamalıydı; hayatı boyunca Milton'da yaşamış ve bunun çoğunu kasabada fedai olarak çalışan Keres daimonlarını kışkırtarak geçirmişti.

Sıra sıra ağaçların arasından, kaldığımız ev ile Vasileios'un villasının ortasındaki sessiz, biraz daha büyük bir açıklığa doğru ilerlerken meyve bahçesinin narenciye kokusu bir nebze de olsa içimize işliyordu.

İkimiz de ısınmak ve esnemek için birkaç dakika ayırdık, Riot tüm bu süre boyunca beni dikkatle izledi. Başımı yana eğdim ve söyleyecek bir şeyi varsa konuşmasını işaret ettim. Ne demek istediğimi anlaması birlikte ne kadar çok zaman geçirdiğimizin bir göstergesiydi.

Kollarını başının arkasına doğru uzatarak, "Grace'e bağlanma fikrini çoğunlukla kabul ediyorum," diye söze başladı. Homurdandım. Sanki onun bu konudaki fikri bir fark yaratıyormuş gibi. "Ama kana susamışlığının yüzde yüz üstünde olmalısın, anlıyor musun? Grace daimon dünyasına çok iyi adapte oluyor ama sen öfkeyle ortalığı kırıp dökmeye başlarsan çok korkar. Biraz bile sinirli hissediyorsan, haber ver de kapışalım. Ya da gidip Bullet'la aranızdaki cinsel gerilimin tadını çıkarırsınız, tabii Grace için sorun yoksa" diye ekledi.

Riot bunu anladıysa o kadar da ince davranmış olamayacağımızı tahmin ettim ama o da bu fikirden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Buna karşı çıkmamasının benim için neden önemli olduğunu bile bilmiyorum - Bullet'la neredeyse hiç konuşmuyorlardı - ama bunun önemli olduğunu fark ettim. Her ne kadar başkalarını *yönetmeye* alışkın olsam da, şimdiye kadar onların duygu ve düşüncelerini dikkate alma konusunda pek deneyimim olmamıştı.

Dövüş pozisyonuna geçtim, yumruklarımı kaldırırken ona gözlerimi deviriyordum. Geçmişte beni ne kadar kızdırmış olursa olsun, yardıma ihtiyaç duyma kavramı bana hâlâ yabancı ve tatsız gelse de Riot'un *yardım* etme isteğini takdir ediyordum. Kana susamış bir Keres tehlikeli bir şeydi - Grace'in görmesini asla istemediğim bir şey.

'B-U-L-L-E-T,' Başımı soru sorarcasına eğerek imzaladım.

Hem Riot hem de Bullet, Grace ve beni izleyerek biraz ASL öğrenmişlerdi ve Riot alfabeyi oldukça iyi öğrenmişti.

"Bullet'i becermek istemiyorum," diye cevap verdi, ilk darbeyi indirmeye çalışırken sorumu kasıtlı olarak yanlış yorumladı. Geri çekilip ona sert bir bakış atmadan önce kaburgalarına dirsek attım.

"Ucuz bir atış," diye mırıldandı, yerine dönmeden önce ağrıyan yeri ovuşturdu. "Şu anda barışçıl oynamaya mı çalışıyorsun?"

Gözlerimi devirdim, kaburgalarının aynı noktasına iyi bir aparkat indirmek için onun garip açılı vuruşunu aldım. İkimiz de yumruklarımızı çektik ve bu asla diğerine acı çektirmekle ilgili değildi, ama ben de bir noktaya değinmek istedim.

"Ow, sikik."

Riot beni kendi alanından çıkarmak için omzuma vurdu ve ayaklarının üzerinde geriye doğru dans etti. Teknik eğitimi olmadığını düşünürsek, fena bir dövüşçü değildi. Bir Moros için.

"Dare'in nerede olduğunu ve neden ortadan kaybolduğunu öğrenene kadar Bullet ile asla iyi olamayacağım. Tek bildiğimiz, en son dövüşürken görüldüğü o küçük agathos pislüğünün onu öldürdüğü. Bilmiyorum, neler olduğunu *bilmiyorum*, elimdeki tek şey Onyx'ten aldığın belli belirsiz ikinci el bilgiler ve bu inanılmaz derecede sinir bozucu." Riot kalın kalın yutkunarak saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "*Henüz onun zamanının gelmediği* gibi soyut bir kavram ya da Bullet'in beni yatıştırmaya çalıştığı başka bir şey aslında o kadar da yardımcı olmuyor. Dare'i kendi gözlerimle *görmek* istiyorum."

'*G-R-A-C-E*,' Kaşlarımı kaldırarak imzaladım. Günün sonunda Bullet ve Riot'un ayrılığından zarar gören Grace olmuştu. İkisini de seviyordu ve arada kalmış, ikisinin de duygularını yönlendirmeye çalışıyordu. Ve mükemmel bir iş çıkarıyordu ama gerçekten de yeterince derdi vardı.

"Biliyorum, biliyorum. Ben de Grace'in kafasını karıştırmak istemiyorum. Ondan bir taraf seçmesini istemiyorum ve Bullet'a saldırmasını falan da beklemiyorum." Sabırla bekledim, Milton'daki Keres daimonlarına sık sık yaptığım gibi, öfkesine kapılıp bundan kurtulmanın bir yolunu bulması gerektiğini kafasında düşünmesini izledim. Riot derin bir iç çekerek bana bir bakış attı. "Hepimiz Dare'in Grace'in dördüncü ruhu olduğunu biliyoruz.

bağ. Hepimizin olduğu kadar onun da ruh bağı. Yani evet, bir yanım Bullet'a da kızmadığı için üzgün çünkü Dare, Grace'in verebileceği tüm o vahşi sevgiyi hak ediyor ama henüz onunla tanışmadığı için onu da aynı şekilde sevmesini bekleyemeyeceğimi anlıyorum. Tatmin oldun mu?" diye sordu temkinli bir şekilde.

Bir kez başımı salladım, yumruklarımı kaldırdım ve Riot tekrar üzerime gelirken hareketlerine odaklandım, kendi tedirginliği hareketlerini körüklüyor, her zamankinden daha sert dövüşmesine neden oluyordu.

Bullet'in arkasında durdum çünkü acısını görebiliyordum, yanında taşıdığı bilginin ona ne kadar yük olduğunu görebiliyordum, özellikle de tanıdığı birini etkilediğinde. Ama Riot'un öfkesini de anlıyordum, çünkü bu öfke endişeli bir yerden geliyordu. Riot'un Milton'daki hayatı hakkında bildiğim kadarıyla, Grace'in yanında olmak için vazgeçtiği tek şey Dare'le olan arkadaşlığıydı ve bu durum onu açıkça etkiliyordu.

"Kendini tutma," diye mırıldandı Riot. "Bu çıkışa senden daha çok ihtiyacım olabilir."

Antrenmanımızı bitirdiğimizde Riot ellerini dizlerine dayayarak, "Ben Vasileios'ta duş alacağım," diye nefes nefese kaldı. "Duşunu evde alabilirsin. Bu iyiydi. Sadece... bir dakikaya ihtiyacım var."

"*Emin misin?*" Anlayabilmesi için kelimeleri ağzıma alarak imzaladım. Eğer yalnız kalmak istemiyorsa, Grace hemen ona katılırdı.

"Eminim. Vasileios'u uyandırıp Olympia'ya gitmeyi önereceğim. Belki biraz yemek yeriz." Bana söylemediği şeyin ne olduğunu anlamaya çalışarak kaşlarımı çattım ve Riot bıkkınlıkla içini çekti. "Yola çıkacağız."

yakında, ve sonra kim bilir neler olacak. Sadece... üçünüz baş başa zaman geçirin."

Yalnız zaman mı?

Riot ben cevap veremedi korunun içinde kayboldu, muhtemelen önerisinin garipliğinden kaçmaya çalışıyordu. Yine de... haksız değildi. Riot son birkaç gecedir üstümüzde uyumuyor olsaydı, belki de üçümüzün yaptığı tuhaf dans olduğundan daha ileride olurdu.

Belki de değildir. Belki de hepsi benim kafamda ve Grace'in fantezilerindeydi ama asla olması gerekmiyordu.

Döndüğümde ev boştu ve bu çok da şaşırtıcı değildi. Köy yürüme mesafesindeydi ve Grace ile Bullet sık sık erzak stoklamak için ya da biraz huzur ve sessizliğe ihtiyaç duyduklarında oraya giderlerdi. Vasileios'a ve buralarda yaşayan diğerlerine bu kadar yakın olmak, Grace'in ilgisini çektikleri için sık sık uğramaları anlamına geliyordu.

Çok rahatsız ediciydi.

Grace'in geri döndüğünü hissederek hızla duş aldım ve şortumla oturma alanına doğru yürüdüm, omuzlarımdaki havluyla yeni yıkanmış başımı kuruladım. Bununla hiçbir şey amaçlamamış olsam da, bir koltuğa kıvrılmış beni izleyen kızımın gelen ani arzu artışını hissettiğimde izlerimde durakladım.

Bullet göz ucuyla bana baktı, bazı yiyecekleri durakladı. Grace'in meraklı bakışları sırtında bir delik açarken, elindeki mantar poşetini karıştırarak kaçırmadan önce yanakları pembeleşti.

Bir yanım hemen geri çekilip üzerime bir şeyler gerektiğini düşünürken, diğer yanım Riot'un haklı olup olmadığını merak ediyordu. Belki de biz

Yola çıkmadan ve etrafımız insanlarla çevrilmeden önce bunu çıkarmalı ve neler olduğunu görmeliydik.

Sonunda merakım galip geldi.

Grace'in Bullet'tan aldığı duygular her neyse, kendini sempatik, eğlenmiş ve tahrik olmuş gibi garip bir kombinasyonda hissetmesine neden oldu ve Bullet temizlik malzemelerine uzanmaya başlar başlamaz onu kanepeye sürüklemek için sandalyeden kalktı.

"Bullet," dedi Grace usulca, o kadar yakın oturuyordu ki neredeyse onun tepesindeydi ve kollarını boynuna dolamıştı. Hareket ettikçe elbisesi kalçalarına doğru kayıyordu ve aletim bu ince keten şortun içinde kendini iyice belli etmeden önce aklımdan geçirebildiğim kadar seksi olmayan şeyler geçirdim. "Sorun yok," diye ona güvence verdi. Bullet başını çevirdi, omzuna gömdü ve inledi.

"Bu iyi değil. Senden başka kimseye karşı böyle hissetmemem gerekiyor."

"Kim demiş?" Grace sertçe sordu. "Daimon ruhuna sahip olmamam gerekiyormuş.

bağlar, ve işte buradayım, ve bunun için daha mutluyum. Hadi ama. Aramızdaki bu gerginlikle yolumuza devam edemeyiz."

Bu konuda kesinlikle aynı fikirdeyim.

Bölüm 25

TO an kendini tehlikeli hissetti.

Son birkaç *gece* tehlikeli geçmişti. Riot'la aramızdaki gerginlik yüzünden alt kattaki yatak odasına taşınmış, Wild diğer tarafta yatarken ben yatağın en ucunda uyumuştum ve Grace her iki geceyi de aramızda geçiriyordu.

Çok yorucuydu ve hepimiz bu gerginlikten dolayı iyice gerilmiştik ama Dare'i bulana kadar bundan kaçış yoktu. Riot'un inatçılığı beni ne kadar kızdırsa da Grace'i tartışmamızın ortasına itmemeye dikkat ediyordu ve ben de aynısını yapıyordum. Wild'la aramızdaki gerginlikte bunu yapmanın imkânı yoktu. Grace istese de istemese de ortadaydı. Onun katkısı olmadan ilişkimizin dinamiğini değiştirecek herhangi bir karar almayacaktım.

Grace kararlı göz temasını sürdürürken yanakları kızararak, "Biliyorsun umurunda değil," diye tekrarladı. Kucağında biraz daha kıpırdandı ve tırnaklarını hafifçe göğsümde gezdirdi. Gömleğimin kumaşı bir bariyer gibi olsa bile, meme uçlarımın üzerinden geçerken hala şaşkın bir nefes aldım.

Küçük minx beni tamamen zorluyor, bu fikre ne kadar sıcak baktığını *hissettiriyordu*.

"Bunu gerçekten söylüyorsun," dedim kaşlarımı hafifçe çatarak. "Yani, yalan söyleyemeyeceğini biliyorum ama aramızdaki bağdan bu konuda ne kadar rahat olduğunu hissedebiliyorum."

Grace'arkasında, Wild bir koltuğa çöktü, kollarını göğsünün ve kollarının kesik kaslarını vurgulayacak şekilde başının arkasında kavuşturdu, dudakları neredeyse gülümseyecek şekilde seğiriyordu.

Ne yaptığını kesinlikle biliyordu. Etrafta gömleksiz dolaşması yasadışı olmalı.

"Bunun seni gerçekten rahatsız etmemesi-" Wild ile kendimi işaret ettim. "-Bağlılar arasında normal değil mi?"

Grace eğilip çeneme hafif öpücükler kondurarak, "Öyle olmadığından emin değiliz," dedi. Çok yumuşak dudakları vardı. Onları emmek istiyordum. "Cumartesi derslerinde bize ruh bağları öğretilirken bile, yakınlığın ayrıntıları konusunda çok muğlaktilar."

"Kadınsı kurnazlıklarınla dikkatimi dağıtmayı bırak," diye homurdandım, Grace'in daha iyi erişebilmesi için başımı arkaya eğdim. "İkimiz de Riot'a karşı herhangi bir şey hissetmiyoruz," diye ekledim.

Wild köşeden vurgulu bir şekilde başını salladı ve o anın yoğunluğuna rağmen neredeyse gülüyordum. Zavallı Riot. Yine de şu anda tam bir pislik gibi davranıyordu, her neyse.

Grace dalgınca opal yüzüğüyle oynadı. "Belki... belki de bu Kader'in nazik bir jestidir. İkiniz de çok yalnız kaldınız, ikiniz de tanrıların iradesinin ağırlığını farklı şekillerde taşıyorsunuz ve belki de hayatlarınızda biraz daha *sevgiye* ihtiyacınız olduğunu düşündüler."

Wild ve ben hızlıca birbirimize baktık ve eğer o da benim gibi garip bir şekilde utangaç hissediyorsa hiç şaşırmazdım.

Grace neredeyse 'aşk' diyecekti. Henüz o noktada değildik ve asla olacağımızdan da emin değildim. Aşk kırılabilirlik gerektirirdi. Wild da ben de savunmasız taraflarımızı sadece Grace'e saklamakta oldukça iyiydik.

"Bu güzel bir teori," diye mırıldandım, elimi kalçasında gezdirirken. "Fazladan bir *sevgi*, Grace'siz yalnız hayatlarımızın küçük bir telafisi olabilir."

"Sadece Grace'siz değil," diye azarladı. "Sadece o zaman... daha önce. Ben de yalnızdım."

"Bir daha asla yalnız kalmayacaksın, Muhteşem Grace." Bacağını kavradım, Grace'i üzerime oturana kadar vücuduma çektim, çelişkili düşüncelerime rağmen ereksiyonum kaba bir şekilde iç uyluğuna baskı yapıyordu.

Grace'in yalnız olmasından, bu kehanetler ve ilahi baskı dünyasına kendi başına girene kadar beklemek zorunda kalmamdan nefret ediyordum. Tam orada, onun ulaşamayacağı bir yerde olduğum için nefret ediyordum. Grace hayatında bir gün bile yalnız kalmamalıydı.

Wild da olmamalıydı. Beni öpmüştü ve ben de onu terk etmişim, o zamandan beri ondan kaçıyorum.

"Sen de öyle." Grace eğildi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Bunu yapmak istiyor musun? Hep birlikte? Ne olmasını istiyorsak o olabilir. İsteddiğimiz kadar ileri gidebiliriz."

"Şu haline bak, tüm kuralları çiğniyorsun, sosyal normları görmezden geliyorsun," diye dalga geçtim, elbisesinin eteklerini biraz yukarı kaydırarak.

"Pastel renkli salıncaklı eteklerim ve yüksek yakalı bluzlarımın içindeki kumral Grace bu şıfıntıyı tanıyamazdı," diye güldü Grace. Wild neredeyse gülümseyecekti, kızımızı saf, katıksız mutluluğun nadir bir anında izliyordu. Bugünlerde bu tür mutluluklar çok az yaşanıyordu. "Yani?" diye üsteledi.

"Ne yapmak istediğimizi *hissedebilirsin*," diye işaret ettim, ellerimi elbisesinin altından geçirdim ve başparmaklarımla pürüzsüz uyluklarının üzerinde daireler çizdim.

"Yapabilirim ama seni o kadar kolay bırakmayacağım. Aynı sayfada olmamıza ihtiyacım var. Bana *söylemeni* istiyorum," diye cevap verdi, silahlarına sadık kalarak.

Dönüp Wild'a baktı, o da bir kez başını salladı, kıpkırmızı gözlerini bana dikmişti. *Sakin ol, Bullet. Bu iş kesinlikle sende.* Grace dudak bükerek ona sert bir bakış attı ve bir şeyler imzalarken ona yıkıcı bir sırıtış fırlattı.

"Bunu istediğini söyledi," diye nefes nefese fısıldadı Grace, benimkiyle eş zamanlı olarak artıyordu.

Bana bağlıydı. İkisi de kartlarını masaya koymuştu ve şimdi sıra bendeydi. Hayır dersem, ikisinin de bunu bana karşı kullanmayacağından hiç şüphem yoktu.

"Kurşun mu?" Grace yüzünü bana dönerek usulca sordu. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi Amazing Grace?"

"Aklımda hiç şüphe yok," diye söz verdi. İhtiyacım olan tek şey buydu. Grace'i sevmek hayatımın her zor anını, yapmak zorunda kaldığım her zor seçimi atlatmamı sağlamıştı ve bu varlığımı bile bilmeden önceydi.

"O zaman evet," dedim ona, arzu ve utangaçlık baskınlık için savaşıyordu. Üçümüz arasındaki bu şeyin bir şeye dönüşmesini milyonlarca kez hayal etmiş miydim? Evet. Bu düşünceler seks sonrası yüz kat daha açık hale gelmiş miydi? O da evet. Ama ne yaptığım hakkında da hiçbir fikrim yoktu.

Wild muhtemelen ne yapacağını tam olarak biliyordu ama benden ve Grace'den işaretler alıyordu, ikimizin de rahat olduğundan emin olmak için açıkça kendini tutuyordu.

Bu da liderliği Grace'e bıraktı.

O da bunu biliyordu, Wild ve benim aramızdaki bağ sayesinde hissettiğimiz çelik gibi bir kararlılık hissi onu ele geçirdi ve ağzının etrafında o lezzetli sırıtışın tekrar belirmesine neden oldu.

Sakin ol, Bullet! Kendini küçük düşüreceksin.

"Yatak odası," diye emretti Grace, muhtemelen Riot'un onu travmatize edebilecek bir şeyle karşılaşmasını istemiyordu. Kucağımdan indi, şaşırtıcı bir atılganlıkla elimi tuttu ve beni alt kattaki odaya doğru çekti. Beni çekmesine *gerek yoktu*, sınırdaki utanç verici bir hevesle takip ediyordum.

Elimde değildi, Grace'in bana patronluk taslamasına bayılıyordum. Yatak odasına girdiğimiz anda beni yatağın kenarına oturmaya itti, kendinden emin bir şekilde kalçalarımın arasında durdu ve neredeyse o anda boşalıyordum.

"Yatağa, başlığın yanına," diye emretti Wild'a, biraz daha az güvenle yastıkları işaret ederek. Wild kendisine patronluk taslandığı için altına kaçırmış gibi görünmüyordu ve cüssesine rağmen kedi zarafetiyle yavaşça yatağın tepesine doğru ilerlerken Grace'in hoşuna gittiği belliydi. Yatak arkamda alçalırken kalın bir şekilde yutkundum, onu yatak başlığına yaslanmış, kollarını tekrar başının arkasında kavuşturmuş ve tüm o dalgalanan kaslarını sergilerken hayal ederken gözlerimi ileriye diktim.

Grace'in ani uyarılmasına bakılırsa, yaptığı şey tam olarak . Her neyse, bu onun kendine güvenini artırdı ve elleri şişkin sundress'ini yerinde tutan yular boyun askısını yavaşça çözmek için yükselirken bana yaramaz bir gülümseme attı. Elbiseyi göğüslerinin üzerinden kaymadan önce yakaladı, gözlerim takıntılı bir şekilde hareketi takip ediyordu.

"Merhaba," diye fısıldadı, ellerim kalçalarında dururken elbisesi hafifçe kaydı.

"Merhaba," diye fısıldadım, aramızdaki mesafeyi kapatmak için onu kucağıma çektim. Bir elini omzuma koyarak kendini tuttu, elbisesi bir meme ucunu açıkta bırakıyordu. "Sen bir rüyasın, bunu biliyor musun?"

"Rüyalarını gördüm," diye şaka yaptı, içimi ısıtmayı asla başaramayan bir hatırlatmaydı bu. "Bence daha iyisini yapabiliriz. Uzan."

"Evet, hanımefendi."

"Henüz o noktaya gelmedik," diye güldü Grace, ben uzanırken göğsüme vurarak. Ağzıma ulaşmak için vücudumda yukarı doğru hareket etti, üzerime örtündü ve bedenlerimizin arasında gömleğimin düğmelerini çözmeye çalıştı.

"Ne zaman istersen durabileceğimizi biliyorsun," diye mırıldandım dudaklarına karşı, elbisesinin kumaşını belinde toplanana kadar aşağı doğru ittim. "Kendi rahatından ziyade bizim rahatımızı ne kadar çok düşündüğünü hissedebiliyorum."

Grace biraz da agresif bir şekilde düğmelerimi iliklerken, "Çok rahatım," diye beni temin etti. "Denemek istediğim bir şey var. Yapmak istediğim ama biraz daha *rehberlik* istediğim bir şey..."

Tam ne olduğunu soracaktım ki Grace sonunda son düğmeyi de çözdü ve eli şortumun bel bandının hemen üzerinde durdu, gözlerindeki o yaramaz parıltı geri geldi. Hiçbir şey beni Grace'in kendine geldiğini görmek kadar mutlu edemezdi. İsteddiği şeyleri istemeyi ve sahip olduğu arzulardan utanmamayı öğreniyordu.

"Nasıl istersen, Amazing Grace."

Elini karnımın üzerinde gezdirerek ve şortumu çekiştirerek vücudumdan aşağı indi. Grace parmaklarını aletimin etrafına sarmadan, tutuşunu ayarlamadan ve tam istediğim yere gelene kadar tepkilerimi izlemeden önce aletime sakinleştirici bir moral konuşması yapmak için ancak bir anım oldu. Bunu daha önce de yapmıştık, yani denemek istediği farklı bir şey varsa...

Yüksek sesle nefes aldım, Grace başını eğip diliyle bir damla prekumu silerken iki yanımdaki battaniyeleri yumrukladım. *Siktir*, bu iyi hissettirdi. Grace ve ben bunu daha önce yapmamış olsak da, Riot veya Wild ile yaptığını varsaymıştım, ama horozumu özellikle büyüleyici bir lolipopmuş gibi yaladığı deneysel yola bakılırsa, belki de değil mi?

Dürüst olmak gerekirse, tek yapması gereken aletimin yanında nefes almaktı ve mide kaslarım kasılıyordu, partiyi daha başlamadan bitirmeye hazırdım.

Grace kirpiklerinin arasından Wild'a hafif yalvaran bir bakış atmadan önce gülümsedi, kendinden memnun görünüyordu, açıkça ondan yardım istiyordu. Bunun tam olarak neye benzeyeceğini bilmiyordum ama açık fikirli olmaya karar verdim. Hayatlarımızda o kadar ağır şeyler yaşıyorduk ki, neden bir süreliğine cinsel arzularımızı tatmin etmeyelim?

Wild'ın eli yatakta ilerlerken saçlarımı okşadı ve bana yaklaştığını haber verdi, ben de beklentiyle ürperdim. Onunla Grace gibi iletişim kuramıyordum, bu da aramızdaki çekimle ilgili her şeyin gizemli bir havası olduğu anlamına geliyordu. Sadece doğru *hissettiriyordu*.

Bu korkutucu olmadığı anlamına gelmiyordu.

Wild eğilip dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirirken kalbimin göğsümden fırlayacakmış gibi atmasına engel olamadı.

Dionysos için yapılan ayin gecesini paylaştı. Yavaşça, kasıtlı olarak, Wild hareketi tekrarladı. Benimle alay ediyor, beni daha fazlasını almaya davet ediyordu. Eğildim, onu kovaladım ve beni bir başka yumuşak öpücükle ödüllendirirken ağzının köşelerinin yukarı kalktığını hissettiğime yemin edebilirdim.

Eğer bu yolda ilerlersek, Wild'ın beni kovalamaktan daha fazlasını yapacağını hissediyordum. Muhtemelen beni *yalvartacaktı* ama bugün beni rahatlatıyordu.

Wild bu hareketi tekrarladığında Grace'in arzusunda bir artış oldu ve ben de tatmin edilmemiş olmanın verdiği rahatsızlıkla belli belirsiz bir ses çıkardım. Görünüşe göre, dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırırken beklediği teşvik buydu, *sonunda* beni düzgün bir şekilde öperken başımı yatağa geri itti.

Tekrar. Tıpkı iki yıl önce kulüpte olduğu gibi, ama çok *çok* daha fazlası.

Wild'ın kocaman eli çenemi kavradı, dili alt dudağımı tararken beni yerimde tuttu, karşı koymanın imkânsız olduğunu düşündüğüm o sakin, sarsılmaz güvenle giriş talep etti. Onun için uysallaştım, kalçalarımın yer değiştirdiğinin belli belirsiz farkındaydım, Grace'in sikimin etrafına sıkıca sardığı eline doğru itiyordum. Grace'in hâlâ rahat olduğundan emin olmak için bağı kontrol etmeye çalıştım ama hissettiği arzu o kadar şiddetliydi ki geri çekilmek zorunda kaldım yoksa bu gösteriyi daha başlamadan bitirecektim.

O zaman iyi olduğunu tahmin etmiştim.

Wild yavaşça geri çekildi, bir anlığına alt dudağımı dişleriyle çekiştirdi, sadece acıtacak kadar ama en iyi şekilde. Bir an üzerimde durdu ve bana öyle pis bir vaatle dolu bir bakış attı ki hiçbir kelimeye gerek kalmadı. Elini göğsümde gezdirirken nefesimi tutmaya çalıştım, soğukkanlı ve kendinden emin bir şekilde yatakta kayarak bacağımın yanına yerleşti.

Onun önünde çıplak olmaktan utanacağımı sanıyordum ama Wild bana çok seksiymişim gibi baktı ve bu çok yardımcı oldu. Elini Grace'in boynunun arkasından atkuyruğunun arkasına doğru götürdüğünde, tüm kontrollü hakimiyetiyle, bu daha da yardımcı oldu.

"Evet lütfen," dedi adamın bağ aracılığıyla sorduğu soru her ne anlama geliyorsa, bir kedi gibi onun dokunuşuna doğru eğilerek. "Bana ne yapacağımı göster."

"Uzun süre dayanamayacağım, bunu biliyorsun, değil mi?" Başımı şilteden kaldırarak onayladım.

Grace bana bir öpücük göndererek, "Dene," diye cevap verdi.

"Baştan çıkarıcı," diye homurdandım, başımı tekrar yere .

Grace beni daha fazla kızdıramadan, Wild saçlarını tutarak bakışlarını ona doğru yönlendirdi, Grace'in eli hala ritmik bir şekilde şaftımı pompalıyordu. Wild çenesini kavrayıp Grace'in ağzını yavaşça açarken, başparmağını Grace'in ağzına bastırıp parmaklarını kullanarak çenesini yukarı iterken ona o günahkâr bakışlardan birini atarken, boşalmamak için gösterdiğim çabadan dolayı yarı baygın bir halde onu izledim.

Vay anasını. Grace'in ağzını ve Wild'ın başparmağını aynı anda kısıkanıyordum.

Onunla göz temasını sürdürdü, yanaklarını deneysel olarak çukurlaştırırken yüzünde sorgulayıcı bir ifade vardı, parmağını ağzına daha da soktu ve dilini yavaşça etrafında döndürdü.

"Hayır, hayır, kesinlikle son olmayacak," diye nefes aldım. Grace'in agathos takıntılarını tamamen bir kenara bırakıp hissettiklerini benimsemesini ne kadar çok seviyordum. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Wild başparmağını çekerek Grace'in başını tekrar kucağıma indirdi, gözleri eğlenceyle parlıyordu. Wild elini Grace'in elinin etrafına sardı ve Grace sikimin başını ağzına alıp dilini tekrar alaycı bir şekilde döndürürken onun hareketlerine rehberlik etti.

"Siktir," diye tısladım. "Siktir, siktir, siktir. Bu çok iyi hissettiriyor, tahmin bile edemezsin."

Muhtemelen bir fikri vardı - zevk, bağ boyunca neredeyse bir çığ gibiydi ve Grace biraz sürtünme için pratik olarak bacağıma sürtünüyordu.

Wild, Grace'in saçını ve elini tutmaya devam ederek onun hareketlerine rehberlik etti ve bu mükemmeldi çünkü onunla yer değiştirseydi muhtemelen biraz korkardım. Bunu istiyordum, onu istiyordum ama Grace'den başka biriyle yaklaşma fikri, bir ömür boyu aksini düşündükten sonra hâlâ biraz bunaltıcıydı.

Dişlerim alt dudağıma o kadar sert batıyordu ki derimin kırılmadığına şaşırdım. Wild'ın Grace'in elini bırakmasını ve "rahatla" dercesine boğazını hafifçe okşamasını izledim ve onun sessiz talimatlarına uyarak beni daha da derine çekerken derin bir nefes verdim.

Hayır. Ondan sonra dayanmamın imkanı yoktu.

"Boşalacağım," diye inleyerek çarşafları iki yanımda düğümledim. "Grace, dur."

Kaşlarını biraz çatan Grace, neredeyse acı dolu bir iç çekişle hala seğirmekte olan karnımın her yerine boşalırken geri çekildi, hemen ardından tüm vücudum gevşedi. Her ne kadar kendimi bekletmekten hoşlandığımı düşünmesem de, nihai zevk her zamankinden daha da tüketici olmuştu.

Belki de tüm bu orgazm inkârı olayı için söylenecek bir şey vardı.

"Bir dahaki sefere durmasam olur mu?" Grace bana masumca göz kırparak sordu. "Sen zalim bir hanımefendisin," diye nefes nefese kaldım. "Şu anda alay etmek yok. Benim aletim aşırı uyarılmış gibi bir şey."

Grace homurdandı ama Wild'ın daha az şakacı bir ruh hali içinde olduğu belliydi. Çok yavaş bir şekilde parmağını karnımdaki dölün üzerinde gezdirdi ve parmağını Grace'in ağzına doğru uzattı. Dudaklarını ayırmakta bir an bile tereddüt etmedi ve Wild'ın tenindeki tuzlu sıvıyı yaladı. Kendi parmağından kalanı emerken benimle göz temasını sürdürdü ve karnımın alt kısmı o kadar güçlü bir arzuyla sıkıştı ki nefesimi içime çektim.

"Oh, kesinlikle tekrar boşalacağım," diye mırıldandım, aramıza bakarak. "Bana sadece beş dakika ver."

Wild sessiz kahkahalarla sarsıldı, zaten hareket ediyordu ve ben Grace'e çok ihtiyaç duyduğu ilgiyi göstermek üzere olduğunu bilerek arkama yaslandım ve rahatladım.

Adam şilteden inip yatağın ucunda diz çökerek kalçalarını kavradı, onu geriye doğru çekerek dört ayak üzerine kalkmaya teşvik ederken öfkeyle kızardı. Bu açık pozisyonda gözleri fal taşı gibi açıldı ve bacaklarını birbirine kenetleme dürtüsüyle savaştığını gerçek zamanlı olarak izlerken ona sıırıttım. Wild ona fırsat vermedi ve Grace'in buruşuk elbisesini ve külotunu çekerek çıkardı, sonra da elleriyle Grace'in kalçalarını saygıyla aşağı yukarı okşadı. Grace'e olan arzumu bağın içinden geçirdim, Wild'ın da aynısını yaptığından emindim, onu rahatlamaya, bizden saklanmasına asla gerek olmadığını bilmeye teşvik ettim. Grace, Wild'ın yüzü kalçalarının arasına girdiğinde nefes nefese bir iniltiye dönüşen ısıltılı bir gülümsemeyle beni ödüllendirdi.

Belki Wild başlangıçta arkasına yaslanıp Grace'in ipleri eline almasına izin vermekle yetinmişti ama artık bu dansı kesinlikle o yönetiyordu.

Wild başını yana eğip Grace'in amcığını kesinlikle sıfır tereddütle öperken daha iyi görebilmek için zayıf uzuvlarımı hareket etmeye zorlayarak yatağın aşağısına doğru ilerledim. Grace bir sesi çıkardı

Bir yerde bir boğulma ve hıçkırık ve tekniğini inceleyebilmek için kendimi ona doğru daha fazla eğdim.

Bir ustayı iş başında izlediğimi bilirdim.

"O kadar iyi, ha?" Tembel bir sırıtışla Grace'e sordum. "Not alacağım."

Wild bakışlarımı karşılamak için yarım saniyeliğine geri çekildi, tembel bir kibirle beni izlemeye ve öğrenmeye *davet eder* gibiydi.

Daha iyi bir karar vermeme rağmen aletim kıpırdadı. Bundan sonra tam on saat uyumam gerekecekti.

OceanofPDF.com

Bölüm 26

Race'in amı o kadar kaygandı ki, kokusu ve hissi beni adeta çağırıyordu. Bu pozisyonda olmaktan utandığını biliyordum, bu yüzden ellerimi vücudunun üzerinde gezdirmeye devam ettim, amını *yutarken* onu ne kadar çekici bulduğumu hareketlerimle ona bildirdim. Eğer istediğimi yaparsam Grace'in kafasında zevkten başka bir şeye yer kalmayacaktı. Bullet'la olan o muhteşem performanstan sonra olmaz. Aletim çivi çakacak kadar sertti ve kendimi gömebilmem için onun iyi ve ıslak olmasına ihtiyacım vardı.

aklımı kaçırmadan önce.

Grace nefes nefese bir iniltiyle ön kollarının üzerine düştü ve Bullet'in vücuduna yaslandı. Dilim klitorisini bulduğu an, utangaçlığın tüm izleri tamamen kayboldu. Vücudu yüzüme doğru sallanıyor, beni istediği yere götürmek için deneysel olarak sürtünüyordu ve ben onun kendi cinselliğiyle ilgili artan güveninin tadını çıkarıyordum. O iyi kız agathosunun altında

Dış görünüş benim azgın, açgözlü ruh bağımdı ve ona istediği her şeyi daha istemesine bile gerek kalmadan vermeye niyetliydim.

Grace'in yaklaştığını hissedebiliyordum ama bu sefer dilimin üzerine boşalmasını istemiyordum. Bullet'i üçümüz arasındaki cinsel ilişki fikriyle tanıştıırken olmazdı.

Ben onu arkadan becerirken Grace'in onun diline boşalması çok mu fazla olurdu?

Olabilir. En azından bu sefer.

Yine de bu sefer manzarayı takdir edebiliyordu.

Ayağa kalktım, bir kolumu Grace'in beline doladım ve amı yenilenen ereksiyonunun üzerine gelene kadar vücudunu Bullet'inkinden kolayca yukarı kaldırdım. Nefes nefese kaldı - sessiz, muhtaç bir ses - horozumu arkasına hizaladığımda, hiçbir direnç göstermeden sıırsıklam amına yavaşça ittim. Birbirimiz için yaratılmışız gibi hissetmekten asla bıkmayacaktım ama sadece birbirimiz için değil. Bullet'ın gözlerindeki morluğun büyük kısmı büyümüş gözbebekleri tarafından yutulmuşken, karın kasları kasılırken, siki Grace'in altında sanki bize yaklaştımaya çalışıyormuş gibi seğirirken değil.

"Vahşi," diye inledi Grace onu dikleştirdiğimde, sırtı göğsümle aynı hizadaydı. Bir kolumu ortasına doladım, yavaşça içine doğru sallanırken elimle göğsünü yoğurdum, Grace'in uyarılmasını körüklerken altımızda yatan Oneiroi için lanet olası bir gösteri yaptım, nefesi ciğerlerine girip çıkıyordu.

Konuşabilmeyi hiç bu kadar istememiştim. Grace'in kulağına, amcığı etrafımda kenetlenene ve yüzü kıpkırmızı olana kadar pislik fısıldayabilirdim ama yapamazdım. Ona sadece vücudumla göstermem gerekiyordu.

Gözlerim Grace'in omzunun üzerinden Bullet'inkilerle buluştu, bir elimi önünden aşağı kaydurdım, hareketlerini hareketsiz hale getirecek kadar baskı uyguladım, vücudu

benim yönetimim altında uysallaşıyordu. Orta parmağımla klitorisini daire içine aldığımda rahatlayarak nefes verdi, amı sikimin etrafında sertçe kenetlendi. Bu his karşısında benim de gözlerim kısa süreliğine yuvalarından fırladı.

"Durma," diye nefes aldı Grace, ince parmakları bileğimi sararak elimi yerinde tuttu. "Çok yaklaştım."

Durmayacağım, ona sessizce söz verdim, hiç değilse kararlılığımı hissedebilmesini umuyordum. *Tam olarak* yaptığım şeyi yapmaya devam ettiğimden emin oldum çünkü onu neyin uçuracağını söylediğinde kızım la tartışacak değildim. Saniyeler içinde Grace etrafımda sıkılaştı, tırnakları bileğime battı, kucağımda olabildiğince öne kıvrıldı, uyarılma aramızdaki bağı sular altında bıraktı.

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey," diye mırıldandı Bullet, Grace salıverilmesini tamamlarken, koyu renk saçları atkuyruğundan kurtulup yüzüne doğru dökülürken tamamen kendinden geçmişti. *Bu* ilahi bir şeydi. Araya giren tanrılar ve tanrıçalar umurumda bile değildi; Grace tutkunun sancıları içinde kutsal ebediyetin ete kemiğe bürünmüş haliydi.

Onu Bullet'in üzerine örttüğümde hiç itiraz etmeden vücudunu indirmeme izin verdi, bizi bağılı tutmaya dikkat etti çünkü sıcak, ıslak amından çekilme fikri imkansızdı. Kendime hakim olamıyordum, Grace'e Bullet'in iki yanında ön kollarının üzerinde durması için yeterli zaman verdim, sonra vücudunun üzerinde kıvrıldım ve onu *gerçekten istediğim* gibi becerdim.

Bullet'in elleri Grace'in saçlarına dolanmış, onu nazikçe yerinde tutuyordu - her itişte klitorisini sikine sürüyordu. Başımı arkaya yatırdım ve ikisinin de altımda *olmasının verdiği mutlulukla* gözlerimi kapattım. *Benimkiler*. Beslemek için benim. Korumak için benim. Hepsi benim.

"Bu çok iyi," diye Grace, sesi Bullet'in göğsünde boğuklaşmıştı.

"Lütfen gel," diye yalvardı Bullet, yüzü Grace'in saçları tarafından yarı yarıya gizlenmişti. "Çünkü kesinlikle tekrar gitmeye hazırım ve bana katılmana ihtiyacım olacak."

Grace'in kontrol eksikliğini itici bulacağından mı endişeleniyordu? Öyle mi? *Çok hoş*. Hem Grace'in hem de benim, muhtaç Oneiroi'mizden kaç orgazm çıkarabileceğimizi görmekten başka bir şey istemediğimizden oldukça emindim.

"Vahşi, Vahşi," diye nefes nefese mırıldandı Grace. Konuşma yetisini bulmakta zorlansa da benim de onunla birlikte oraya gitmemi istediğini hissedebiliyordum. Bu da bir şeyleri doğru yaptığım anlamına geliyordu.

Onu hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için hızımı artırdım, yaklaşan omurgamın karıncalandığını hissettim. Grace bunu bağ aracılığıyla olmalı çünkü bu, kendini önce serbest bırakmak için ihtiyaç duyduğu izin gibi görünüyordu, alt dudağını sertçe ısırırken Bullet'e karşı kıvranıyor, tamamen onun altında duruyordu.

O kadar sert boşaldım ki, görüşüm bir an için dalgalandı, zevk neredeyse felç edici derecede iyiydi. Ağırlığımı sadece Grace'in sırtına veriyordum - zihnim Grace'in Bullet ile benim aramda sıkışmasını gerektiren bir dizi iğrenç senaryo üzerinde çalışıyordu- ve bu görüntüler *Bullet*'in ortada sıkıştığı olasılıklara dönüşmeye çalışırken kendimi sakın ve rahatlatıcı düşünceler düşünmeye zorladım.

Hepimiz yapış yapış, dağınık ve doymuştuk ve muhtemelen ben tekrar aşırı heyecanlanmadan bir gün boyunca birbirimizin konfor seviyelerini yeterince zorlamıştık.

İsteksizce geri çekildim, Grace'in iç uyluklarındaki döllerimi görünce dudağımı ısırdım. Kürek kemiklerinin arasına hafif bir öpücük bıraktıktan sonra temizlenmek için yandaki banyoya daldım, iki nemli bezle döndüm ve birini minnetle kabul eden Grace'e, diğerini de şaşkın bakışlı Bullet'e uzattım.

"Teşekkürler," diye mırıldandı, utangaç bir şekilde üstünü başını temizlerken yüzü pembenin sevimli bir tonuna bürünmüştü. Grace'i aramızda bir tampon olarak kullanmaktan çok mutlu olmasına rağmen biraz ilerleme kaydetmiştik. Belki bir gün bunu yapmasına gerek olmadığını hissedeceği bir noktaya ulaşırdık, belki de ulaşmazdı.

Bunun için minnettardım, kelimeleri yüksek sesle söyleyebilseydim bile ifade edebileceğimden çok daha fazla minnettardım. Bir daha asla yalnız kalmayacaktım ve bu her şey demekti.

Grace elindeki bezi bir kenara fırlattı, iffetini korumak için çarşafı üzerine örttü ve beni yatağa, yanına çekmek için elime uzandı. Bullet'ın yüzünde sadece bir saniyelik bir tereddüt vardı, sonra o da diğer tarafa geçip çarşafı üzerine çekti.

Grace'in her şey hakkında konuşma ihtiyacıyla adeta titreştiğini hissedebiliyordum ve Bullet sessiz bir kahkaha atarak Grace'in kalçasına sadece kendisinin duyabileceği bir melodi çaldı.

"Bunu garipleştirmeyelim, Amazing Grace. Herkes iyi hissediyor mu?" Bullet sordu.

"Evet," diye yanıtladı Grace mutlulukla, ben de başımı salladım. "Herkes rahat mı?" diye sordu gözleri parlayarak. "Hem de çok," diye güvence verdi Grace. Ben yine başımı salladım.

"O zaman sorun yok," dedi Bullet omuz silkerek. "Bakalım kader bizi nereye götürecektir."

Başımı sallayarak onayladım, bir an için gözlerimi kapattım ve başımı Grace'inkine yasladım. Kader zaten hak ettiğimden daha cömert davranmıştı. Eğer üçümüz arasında en fazla bu kadar ileri gidebilseydi, asla şikâyet etmezdim.

Uzun bir süre bu pozisyonda kaldık, hareket edemeyecek kadar doymuştuk, Grace aramızda hafifçe uyukluyordu. Sonunda ön kapının açılma sesi beni ayağa kaldırdı ama Grace'in eli bileğime dolanarak beni yerimde tuttu.

"Riot arıyor," diye mırıldandı uykulu uykulu.

Söz konusu adam yüksek sesle oturma odasına doğru ilerledi ve yatak odasının kapısını açmadan önce bize yaklaştığına dair bolca uyarı verdi.

"Size su aldım, hepinizin ihtiyacı olur diye düşündüm," diyerek yatağın üzerine üç şişe su fırlattı, çarşafın altında hâlâ çıplak olan üçümüzü izlerken ağzı alaycı bir eğlenceyle çarpılmıştı.

"Ah, sen sıradan bir ruh bağı değilsin, *havalı* bir ruh bağısın," diye takıldı Bullet. Grace sessiz bir nefes çekti ve ben de onunla birlikteydim, bunun ikisi arasındaki buzların çözüldüğü an olmasını umuyordum.

Ne yazık ki, Bullet'in sözlerini tamamen görmezden geldiği için Riot henüz orada değilmiş gibi görünüyordu. "Her ne kadar oturup ilk üçlü seksinizin ne kadar garip olduğunu anlatmak istesem de, Vasileios'un evine gidebilmemiz için hepinizin giyinmesi gerekiyor. Agathos'ta büyük bir şeyler oluyor ve kaderin cilvesine bakın ki insanlar liderlik ve rehberlik için *bize* bakıyor."

"Ne demek 'büyük bir şey'?" Grace sudan bir yudum aldıktan sonra yataktan fırladı ve atılmış elbisesini kaptı. Bullet ve ben daha yavaş hareket ediyorduk ve Bullet'ın yanakları pembeleşirken gözlerini sürekli yere diktiği dikkatimden kaçmadı.

Çok güzel.

"Atina'da anormal büyüklükte akreplerin ani ve korkutucu bir akını var. İşte bu var. Ayrıca, burada yaşayan agatholar -ve sosyal yardım gezilerine gönderilen tüm agatholar- asıl toplulukları tarafından evlerine geri çağrıldılar. Agathos'un *örgütlü* olmasının bir sorun olabileceğini hep biliyorduk ve öyle de görünüyor. Harekete geçiyorlar."

Grace'in ifadesi orgazm sonrası tüm tatlılığını kaybetmişti. "O zaman biz de öyleyiz."

OceanofPDF.com

Bölüm 27

W Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken portakal adeta koşuyordum. Her zaman biliyorduk ki, bir noktada Agathos daha sert önlemler alacaktı çünkü *Gaia* daha sert önlemler alıyordu. Tanrıçalarının izinden gidiyorlardı ve bu her şeyden daha korkutucuydu.

Onların mantığıyla hareket edemezdik. Kendi ilahi desteğimiz olmadan olmaz.

Vasileios'un her zamanki açık, geniş, koyu zeminli ve beyaz mobilyalı oturma odası *tıklım tıklımdı*; topluluğundaki her daimon, agathos ve Kakodaimonistai burada gibiydi ve çoğu yeni uyanmış gibi görünüyordu.

"İşte buradasın," dedi Foster, elini saçlarının arasından geçirerek. Saçlarının durumuna bakılırsa bu ilk kez olmuyordu. "Ailem birkaç saattir telefonumu patlatıyor ve eve gelmem gerektiğini söylüyor. Bunu söyleyerek

Agatholar daimonlarla sonsuza dek savaşacak. İnsan hayatını hiçe sayarak daimon topluluklarını hedef alan doğal felaketlerin bunun Anesidora'nın iradesi olduğunun kanıtı olduğunu söylediler. Bizim zamanımız geliyor, agathoların hakimiyet zamanı."

Yüzüme takınmaya çalıştığım cesur ifadeye rağmen, Foster'ın sözleri karşısında çaresizlik dalgasına kapıldım. Hayatımda Anesidora'nın bir şey için onay verdiğinin söylendiğı her seferin aksine, bu sefer buna inanmıştım. Bana karşı bir kan davası vardı, daimonlara karşı çünkü Nyx'e cevap veriyorlardı ve beni desteklemişlerdi, belki şimdi *insanlara* karşı bile.

Açıkçası, insanlığı korumak için yaratılmışken *herhangi bir* agathosun bunu nasıl kabul edebileceğinden emin . Yine de birlikte büyüdüğüm agathoslar, kendi standartlarına göre yardım ve korumayı hak edenleri seçip ayırmakta her zaman başarılı olmuşlardı.

"Grace, Grace'in haremi, gelin şunu izleyin," diye seslendi Vasileios kanepeden, bir kolunu Alesa'ya dolamıştı. Biz odanın önüne doğru ilerlerken o esnedi, başını arkaya eğdi ve boynundaki büyük aşk ısırığını ortaya çıkardı.

Düz ekranda tüm gün İngilizce yayın yapan uluslararası bir haber kanalı vardı, taş suratlı muhabirler hayatımda gördüğüm en korkunç böceklerin görüntüleri arasına yerleştirilmişti.

Böcekler mi? Araknidler mi? Bacaklarını sayacak kadar yakından bakmak istemedim.

Bullet hemen yanıma eğilerek, "Bunlar akrep değil," dedi. "En azından normal akrepler değil."

Wild omzumu kavradı, beni ona bakacak şekilde çevirdi ve yavaşça nefes alıp verdi, beni nefes almaya teşvik etti onunla birlikte olarak a

Panik ve safranin birleşimi boğazıma tırmandı.

"Ev kedisi büyüklüğündeler," diye soludum sonunda, göz ucuyla ekrana bakarken. Ev kedisi büyüklüğünde parlak siyah akrepler, Atina'nın boş sokaklarında geziniyor, dehşete düşmüş sakinler binalara sığınıyor, pencerelerde panik içinde yüzler beliriyordu.

"Binalara girmiyorlar, gördünüz mü?" Foster, açık bir kapının önünden sürünerek geçen bir dizi akrebi işaret etti.

Riot, "Şu bina boş görünüyor," diye dikkat çekti. "Belki de içeride öldürecek insan olmadığı için oraya girmemişlerdir."

"Hiçbir binaya girmediler," diye onayladı Alesa, Vasileios'un yanına biraz daha sokularak. "İzlediğimiz otuz dakika boyunca da girmediler. Neredeyse.... sokaklarda devriye geziyorlar mı?"

"Gaia bir keresinde dünyaya Skorprios adında dev bir canavar göndermişti," dedi Bullet dalgın dalgın. "Bu yaratıklardan çok daha büyük olduğunu tahmin ediyorum ama akrepler Gaia ile yakından ilişkilidir."

"Nereden geldiler? Başka bir yerde ortaya çıktılar mı?" Dünya bir anlığına sallanırken Wild'a biraz tutunarak Alesa'ya sordum. Güçlü bir kolunu belime dolayarak beni dik tutarken, Riot diğer tarafıma yaklaştı.

"Herkesin bildiği kadarıyla topraktan çıktılar," diye cevap verdi Alesa, gözleri televizyona yapışmış bir halde. "Ve evet, başka birkaç yerde daha. Olympia ve Delphi'den de aynı şeyin görüntülerini gösterdiler."

Bullet ve ben aynı anda birbirimize baktık.

"Tapınaklar," diye nefes aldım. Başını salladı, ağzı acımasız bir çizgiye oturmuştu.

"İyi tarafından bakarsak, onu gerçekten korkutmuş olmalıyız. Eksi tarafı ise, ne yaptığımızı kesinlikle biliyor ve aktif olarak bizi engellemeye çalışıyor.

Çabalarımızı bir sonraki seviyeye taşıyacağız," diye iç geçiren Bullet, cebinden tarot kartlarını çıkarıp dalgınca karıştırdı.

"Ama şimdi ne yapacağız?" Akreplerle dolu ürkütücü sokaklara bakmaya cesaret ederek sordum, sonra tekrar başka tarafa baktım. "Olympia'ya gitmeyi planlıyorduk."

"Önce yemek yiyelim derim. Bu kadar açken düşünemiyorum." Vasileios esnedi. "Restoranı arayıp pizza getirip getiremeyeceklerini sorayım."

Yemek mi? Şu anda kim *yemek yiyebilir* ki?

Ancak diğer herkes bu plana uymaktan yeterince mutlu görünüyordu ve Vasileios ile Alesa yemek hazırlamak için ayağa kalktıkları anda, kanepede boşalttıkları yere çöktüm, Wild'ı da benimle birlikte aşağı çekmeye çalıştım, ancak o bir koruma gibi üzerimizde durmayı tercih ederken, Bullet'i yerini alması için sorunsuz bir şekilde çekti.

Orada sessizce ekrana bakarak ne kadar oturduğumuzu bilmiyordum, suçluluk duygusu içimde durmaksızın çalkalanıyordu. Evlerinde ve ofislerinde saklanan, şehirleri bu korkunç yaratıklar tarafından ele geçirilirken dehşet içinde pencerelerden dışarı bakan insanların buna neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Ama ben biliyordum. Uzun zamandır biliyordum, burada saklanıyordum, bağlılığımın rahat içinde yaşıyordum.

Evet, Olimposluları güçlendirmek umuduyla diğerleriyle birlikte her gün çok sayıda tören ve dua gerçekleştiriyordum ama bunlar gerçekten işe yarıyor muydu? Yoksa sadece bir şeyler yapıyormuş gibi görünmenin arkasına mı saklanıyordum?

"Bullet sessizce mırıldandı, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle konuşuyordu, "ama unutma ki agatholar tüm bu saçmalıkların Gaia'nın öfkesinden kaynaklandığını biliyorlardı ve bunu durdurmaya çalışmadıkları gibi, daimonlara istedikleri gibi saldırmak için gerekçe olarak kullandılar. Muhtemelen sizin hissettiğiniz suçluluk duygusunun onda birini bile hissetmiyorlardır."

"Daha kötü hissetmeleri gerektiği gerçeği *beni* daha iyi hissettirmiyor," diye cevap verdim, ekranda drone görüntüleri oynarken üçüncü kat penceresinden dehşete kapıldığı belli olan bir çocuğu teselli eden bir anneyi izlerken.

"Sırada ne var Gracie?" Riot yere çöküp bacaklarıma yaslanarak dehşet gösterisini izlerken sordu. Dalgınca saçlarına uzandım ve parmaklarımı saçlarında gezdirdim.

Dev bir akrebin aslında ne kadar ölümcül olduğunu ve Olympia'ya gitmeyi başarıp başaramayacağımızı sormaya fırsat bulamadan haber sunucuları son dakika haberleriyle ilgili bir şeyler söylemeye başladı ve odadaki herkesin dikkatini çekti.

Yunan agathoslarından biri olan Orion hemen, "Bu Basilinna," dedi. "Benim Basilinna'm, sanırım. Teknik olarak. Öyle görünmüyordu..."

"İyi görünmüyor," diye karar verdim, akrepler ayak bileklerinin etrafından dolanırken caddenin ortasına doğru yürüyen bu kadını izledim ve kameraman ekibinin sokak seviyesinde çekim yaptığı binaya yaklaşırken ona alan açtım.

"Lanet olası bir zombiye benziyor," diye tersledi Riot. Haksız da sayılmazdı. Kadının hareketleri sarsıntılıydı, topallayarak kadrja girerken vücudunun üst kısmı garip bir açıyla bükülmüştü.

Tuhaf zombi yürüyüşü bir yana, bu kadın bir tanrıça olabilirmiş gibi görünüyordu; beline kadar uzanan kıvrıkcık siyah saçlarının yarısı arkaya doğru toplanmış ve zarif bir altın tokayla tutturulmuştu ve dev böceklerle caddede dolaşmak için hiç de uygun olmayan geniş lacivert bir elbise giymişti. Yine de yaşını kestirmek zordu; aynı anda hem yaşlı hem de yaşsız görünüyordu, zeytin rengi teni gergindi ama bir şekilde solmuştu. Ve gözleri... Agathos

Her zaman soluk, opal renkli gözbebekleri vardı, ama bu kadında sadece bunlar vardı. Gözbebekleri yok, kenarlarında beyazlık yok.

Wild'ın yanında duran Orion ürperdi. "Eskiden böyle görünmezdi. Gözleri hiç böyle bakmazdı."

Bullet hoşnutsuz bir ses çıkardı, kadın kameraya yavaş ve korkunç yaklaşımını bitirirken yanına biraz daha yaklaştı. Haber sunucuları sessizliğe gömülmüştü, tek ses arka plandaki akreplerin durmaksızın çıkardığı seslerdi. Tüyler ürperticiydi.

"İnsanlar," diye homurdandı tamamen *insanlık dışı* bir sesle. Derin, kadim bir kaynaktan çıkarılmış gibi bir yankısı vardı.

"Gaia onun aracılığıyla konuşuyor," dedi Bullet, odanın geri kalanının duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Bu yüzden öyle görünüyor. Ölümlü zihinler bu tür şeyler için donanımlı değil, kelimenin tam anlamıyla içten dışa doğru bozuluyor."

"Saygısızlığınızla Gaia'yı öfkелendirdiniz," diye devam etti Basilinna. "Bu cenneti sizin için yarattı ve siz onu mahvettiniz. Agathos'u buraya kulağınıza zehir fısıldayan şeytani daimonlara karşı koymak için gönderdi ve siz yine de o daimonlara tapıyorsunuz."

"Onlara söylüyor," diye fısıldadım, Bullet'in kalçasını ve Riot'un saçlarını tutarak. "Bizi ifşa ediyor."

"Gaia dünyayı sizin için yeniden harika bir yer haline getirecek ama önce daimon belasının ve onların etkisiyle kirlenmiş olan agathoların kökünün kazınması gerekiyor. Atina'nın insanları, evlerinizde kalın. Akreplerim orada size zarar vermeyecektir, ama ayrılırsanız *ziyafet* çekeceklerdir."

Bu tıslama karşısında ürperdim.

"Gaia, Agathos Grace'i Atina'ya gelmeye ve sebep olduğu sefalete son vermeye davet ediyor. Bana gel Grace. Göster aptal tanrı ve tanrıçalara

Bana meydan okumak isteyenlere, sana verdikleri kehanete layık olmadığını söyle. Kendini bana feda et ve başka kimsenin acı çekmesine gerek kalmasın."

"Yalancı," diye mırıldandı Riot.

"Bana gel, Agathos Grace. Atina'ya gel. Kendini çok cesur sanıyorsun ama hiç sınanmadın. Gel ve bize gerçekte nasıl bir korkak olduğunu göster."

Basilinna'nın başı geriye ve yukarı doğru eğildi, tüm boğazını ortaya çıkaran garip bir açı ve geri çekilmeye başlamadan önce yüzüne yavaş bir sırtıma yayıldı, giderken akrep dalgası onun için ayrıldı.

Ekran, aşırı aydınlık stüdyolarında şaşkın bir sessizlik içinde oturan haber sunucularına geri döndü ve ben de buna nasıl yanıt vereceğimi için kendimi kesinlikle anlayabiliyordum.

Wild dikkatimi çekmek için omzuma dokundu, işaret etmek için ellerini kaldırdı ama söylemek istediği kelimeleri bulamamış gibi görünüyordu. Bunun yerine bana sorgulayan bir bakış attı, başı yana eğikti ve gözleri kısılmıştı.

Gidecek miydim? Bana sorduğu şeyin bu olduğuna hiç şüphem yoktu. Bu odadaki herkesin düşündüğü şeyi.

Kakodaimonistai pizzaları toplamak için ön kapıya giderken Vasileios, "Grace," diye seslenerek odanın ortasına doğru yürüdü. "Teröristlerle pazarlık yapmayız, değil mi? Bize ne yapmak istediğinizi söyleyin."

Tüm gözlerin üzerimde olduğunu görerek odaya dönmek için ayağa kalktığımda, sundress elbisemin önünü gergin bir şekilde düzelttim.

"Gitmemi istersen anlarım-"

"Bu bir seçenekmiş gibi davranmayalım bile," diye girdi Riot, arkamda durarak. "Bir, Grace Gaia'nın öfkesini yatıştırmak için 'kendini feda etmiyor', ya da her neyse. İkincisi, bile bir fark yaratmazdı. Gaia kasabaları dümdüz ediyor ve tüm türlerimizin canını alıyor - özellikle de

daimonlar- ve bu, istediğini elde ettiği için sona erecek türden bir davranış değildir. Yapabildiği için daha fazlasını talep edecektir."

Vasileios sakince, "Kimse Grace'i kurban etmeyi önermiyor," dedi ve soğuk bir bakışla odayı inceledi. "Ya da kimsenin bunu önermediğini umuyorum. Benim çatım altında, benim arkadaşlarımdan biri hakkında değil."

"Hayır, kimse bunu istemez," diye kararlılıkla onayladı Foster kollarını göğsünde kavuşturarak. Estrella ona yaslandı, başını omzuna yasladı ve kayıtsızca etrafına baktı.

"Savaşıyoruz, değil mi?" Orion sordu. "Nasıl bilmiyorum - iğneleri muhtemelen bizi öldürebilecek dev akreplere karşı nasıl savaştığınız hakkında hiçbir fikrim yok. Ama Gaia endişelenmeseydi bu kadar aceleci davranmazdı. Olimposluları güçlendirmiş olmalıyız."

"Olympia'ya gidip Zeus Tapınağı'nda bir sunu sunarak onları daha da güçlendirmeyi umuyordum," dedim sessizce. "Ama bu fikir giderek daha az uygulanabilir görünüyor. Gaia'nın öfkesi için gidip kendimi feda etmek istemesem de, düşünüyorum da... Belki de Atina'ya gitmeliyim."

"Atina'ya gitmeliyiz," diye düzeltti Bullet, Wild kelimeleri imzalarken aynı zamanda yüksek sesle.

Atina'ya gitmeliyiz," diye kabul ettim, omuzlarımı geriye itip biraz daha dik durarak. "Çünkü ben bir korkak değilim. Ya da belki korkaktım ama artık korkak olmayacağım."

"Harika," diye duyurdu Vasileios beni zıplatan bir alkış sesiyle. "Biz senin gönüllü askerleriyiz, bizi savaşa götür."

"Ah, hayır, teşekkür ederim," diye cevap verdim, ama bu biraz soru gibi geldi ve Vasileios güldü. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ve senden benimle gelmeni isteyemem. Bu çok tehlikeli-"

"Bu işte birlikteyiz," diye araya girdi Foster kararlılıkla. "Sana Leonidio'nun güvenliğinden dua ve fedakârlık yapmaktan daha fazla yardımcı olabiliriz Grace. Bizi kullan."

Sağlam bir planım olmadan onlardan benimle gelmelerini isteyebilir miydim? Destek toplamak ve hapsedilmiş tanrıları güçlendirmek için bir açıklama yapmak, bu sabah o uçağın enkazının kıyıya vurduğunu gördüğümde, o anın sıcaklığıyla devam etmek için yeterli gibi görünmüştü, ama şimdi hiçbir şey gibi görünmüyor. Aptal, toy bir çocuğun plan fikri gibi.

İşe yarayacağının garantisi yoktu ve Gaia'nın kendisi tarafından gönderilen kızgın akrep ordusu gibi daha acil bir soruna çözüm getirmiyordu.

"Başarılı olmanı istiyoruz," dedi Estrella kısık bir sesle ve Foster'a biraz daha sıkı sarıldı. "Biz değişim istiyoruz. Kaderden bize yardım etmesini, hayatlarımız üzerindeki kısıtlamaları hafifletmesini isteme şansı istiyoruz."

"Akrepler-"

"Onlar sadece büyük böcekler. Bir yolunu buluruz. Sahip olduğum tüm bıçakları çıkaracağım," dedi Vasileios kolayca, elini umursamaz bir şekilde sallayarak. "Gelin, yemek yiyelim ve toplanalım. Dimitrios'u arayacağım, onun büyük turist otobüsünü ödünç alabiliriz. Yol üç saat, plan yapmak için bolca vaktimiz var."

"Kesinlikle," diye mırıldandı Riot. "Üç saatlik bir yolculuk, dengesiz bir tanrıça tarafından gönderilen bir akrep ordusunu nasıl alt edeceğimizi planlamak için bolca zaman demektir. Neden olmasın?"

Bölüm 28

T otübüsle Atina'ya yaklaşırken gökyüzü kararıyordu. Daimon'lar yolculuğa neredeyse rahat bir ruh haliyle başlamışlardı -benim daimon'*larım* değil ama diğerleri- ama şimdi herkes sessiz ve gergindi. Yollar Atina'dan kaçan insanlarla doluydu ve yolculuk üç saatten çok daha uzun sürmüştü ama şehre yaklaştıkça her şey daha sessiz ve daha ürkütücü hale geldi.

"İleride bir barikat var," diye seslendi otobüsü kullanan daimon Ezio. "Metropol alanının hemen dışındayız, henüz akreplerden iz yok."

"Barikatı kim koruyor?" Riot, klimalı konforlu otobüsün ön tarafında birlikte otururken kolunu omuzlarıma atarak sordu. "Agathos mu yoksa insanlar mı?"

"Sanırım insanlar," diye yanıtladı Ezio, dev direksiyon simidinin üzerine gözlerini kısarak uzaklara bakarken.

"Ah, o zaman endişelenecek bir şey yok," diye söylendi Vasileios, yüzü Alesa'nın göğüslerinin arasına gömülmüş, Mathias'ı pantolonunun üstünden okşamak için uzanırken. Bu Philotes daimonları gerçekten başka bir şeydi.

Riot aniden Wild'a "Benimle değiş tokuş yap," dedi ve Bullet'ın Wild'la birlikte oturduğu arkasına bakmak için döndü. Bullet yan tarafını cama dayamış, Wild'la vücutları arasında biraz boşluk bırakmaya çalışıyordu, belli ki daha önce yaptıklarımızdan sonra biraz garip hissediyordu. Zamanlamamız gerçekten daha kötü olamazdı-Bullet'in benden biraz güvence almaya ihtiyacı vardı ve ben bunu çok geç fark etmişim.

Wild Riot'un komutuna itiraz etmedi, ayağa kalktı ve Riot'la yer değiştirebilmek için koridora doğru ilerledi. Kaşlarımı çattım ve arkamızdaki otobüste bulunan daimonların da hareket ettiğini fark ettim.

"Hey, ne-"

Daha kelimeler ağızımdan çıkmadan Wild'ın dudakları dudaklarıma , bir eli çenemi kavradı, diğeri kalçamdaydı. Alanımı en iyi şekilde doldurup, başım pencere camına yaslanana kadar beni geriye yatırırken, önü benimkine sıkıca bastırırken kendimi dik tutmak için gömleğine tutundum.

Wild'la ilgili her şey o kadar büyük ve hükmediciydi ki, banktaki küçük alanı yuttu ve ben de ona izin verdim, dili alt dudağımda alaycı bir şekilde gezinirken dudaklarımı isteyerek ayırdım. Konsantre olmam gereken başka şeyler olduğunu biliyordum ama o bunu unutmamı çok kolaylaştırdı. Sadece anı yaşamak ve onun yönlendirmesine izin vermek. Bir anlığına benim için zor kararları vermesine izin verdim, böylece zihnim biraz rahatlayabilecekti.

Otobüstesin, diye hatırlattım kendime belli belirsiz. *Etrafın diğer insanlarla çevrili.*

Ama Wild'ın eli kalçamdan uyluğuma doğru kayarak dizimin arkasını kavrayıp bacağımı gövdesine benzeyen kaslı uyluklarının üzerinden geçirmeden önce hızlıca sıkıştığında itiraz etmedim. *Yine ne yapıyorduk?*

"Bitti!" Vasileios, Wild ve ben ayrılırken otobüse giden merdivenleri koşarak çıktığını duyurdu. *Bitti mi? Ne bitti?* Vasileios benim zor durumuma bakarak sırttı. "Kendini şanslı say Grace. Diğer agathoların çoğu koltuklarında sıkışıp kaldı. Sana özel muamele yapıldı."

Tüm yüzüm alev alev yanarken Wild'a sert bir bakış attım ve o da yüzünde kesinlikle pişmanlık duymayan bir ifadeyle dik durmama yardım etti. Ben onu azarlayamadan, bir noktada gizlice kaçmış olan diğer daimonlar otobüste bize katıldı ve artık insansız olan barikatı geçerek yavaşça ilerlemeye başladık.

Bilmek istemiyorum, bilmek istemiyorum, bilmek istemiyorum, diye içimden sessizce söyleniyor, o insanları ve yapmaya teşvik edildikleri şeyi düşünmemek için elimden geleni yapıyordum. Mantıken, neredeyse insanlar var olduğu sürece, kulaklarına kötü sözler fısıldayan, onları en kötü içgüdülerini takip etmeye teşvik eden daimonların var olduğunu biliyordum ve hepsini kişisel olarak kurtarmak benim işim değildi.

Mantıken bunu biliyordum.

Wild bir kolunu omuzlarıma attı, beni yanına çekti ve ona kızgın olmadığımı hissetmesine rağmen başıma bir özür öpücüğü bıraktı. Davranışları iyi bir yerden gelmişti. Bir bakıma.

Vasileios, "Biraz daha yolumuz var ama en azından trafik yok," diye şaka yaptı, ancak hepimizin hissettiği gerginlik aşıkârdı. "Atina'ya hoş geldiniz.

Birçok antik kalıntıya ve görünüşe göre yüzlerce büyük boy akrebe ev sahipliği yapıyor. Belki binlerce? Kim bilir."

Estrella'dan ödünç aldığım kot pantolonun kenarına takılı bıçağı kontrol ettim, ayaklarım ödünç aldığım deri botlarla sıkıca sarılmıştı. Hepimiz bulabildiğimiz en kalın giysileri giymiş ve elimizden geldiğince bıçak, sopa ve elimize geçirebildiğimiz her türlü evsel zehirle silahlanmıştık.

Bunların herhangi biri Gaia'gönderdiği akreplere karşı işe yarar mı? Tartışılır.

Ancak Gaia, kendisi için bir risk teşkil etmeselerdi tapınakları korumak için gerçekten bu kadar çaba sarf eder miydi? Ben öyle düşünmüyordum. Kader'in benimle işinin henüz bitmediğine, Gaia'nın aklında her ne hain plan varsa, onları aşmanın bir yolunu bulacağımıza inanmak zorundaydım.

Şehrin içinde yavaşça ilerlerken otobüs sessizdi ve insanlar burunlarını evlerinin pencerelerine dayayıp bize geri dönmemizi işaret ederken kendimi mikroskop altındaki bir böcek gibi hissediyordum. Ezio yüzünde sınırdan neşeli bir gülümsemeyle hepsine müstehcen hareketler yapıyordu, yani en azından birimiz kendinden emindi, diye düşündüm.

Ezio omzunun üzerinden, "Normalde trafik olmasa buradan on dakika falan sürer," dedi. "Ama bilemiyorum. Böcekler ne zaman gelir? Kim bilir."

"Geri dönmek için son şans," diye imzaladı Wild, ellerini kullanmak için bir anlığına kendini kurtardı ve sonra kolunu tekrar üzerime sardı.

"Geri dönüş yok," diye kararlı bir şekilde cevap verdim. "Güç göstermeliyiz. Yıkımın izini yavaşlatmak için şimdi harekete geçmeliyiz."

Wild destek olmak için omzumu sıktı ve ben de dikkatimi dışarıya vererek şu anda ayakları üzerinde duran kabusların ilk işaretini beklemeye başladım.

bu şehre musallat oldu. Atina hayal ettiğim gibi değildi ve aynı zamanda çok daha fazlasıydı. Sanırım sadece Akropolis'in fotoğraflarını gördükten sonra, buranın aynı zamanda insanların yaşadığı, çalıştığı ve okula gittiği hareketli modern bir metropol olduğu gerçeğini hesaba katmamıştım. Dışarıda kimse yoktu, ama her yerde modern yaşamın kanıtları vardı ve etrafta insanlar olmadan görmek her şeyi biraz ürkütücü hale getirdi.

Biraz distopik.

Riot yanımızdaki koridorda yeniden belirip Bullet'in yanındaki boş koltuğa oturmak yerine ayakta durmayı tercih ederek, "Bu çok ürkütücü," dedi.

Tanrım, barikattaki insanları ölümlerine mi göndermişti?

Sorma, .

"Katılıyorum," diye mırıldandı Bullet huzursuzca. "Bu biraz kıyamet sonrası gibi hissettiriyor."

Ezio sürücü , "Kahretsin," diye küfretti. "var."

"Ne tür bir şirket?" Wild'ın bacağına tutup koridora doğru eğilerek ön camdan dışarıyı görmeye çalıştım. Uzakta, Auburn'de agathoların kesinlikle ilk tercihi olan bazı parlak SUV'ler gördüm, ama belki de sadece sıradan insanlardı?

Ezio ayağını gaza bastırarak, "Böcek olmayan türden," diye mırıldandı. Riot tökezleyerek geri çekildi ve Bullet'ın yanındaki koltuğa düştü.

"Teknik olarak, otobüste agathos varken bize zarar verememeleri gerekir," diye mırıldandım, Wild'ın duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Dudaklarını birbirine bastırdı, bu bilgiye dayanarak herhangi bir risk almak istemediği belliydi, ki olması gerekmeyen pek çok başka şey olduğu için bu *haklıydı*.

"Tamam, o zaman tapınağa gidelim ve en iyisini umalım mı?" Ben önerdim. "Bir yüzleşme istiyorlar, biz de onlara bir tane vereceğiz. Sadece önce tapınak alanına ulaşmamız gerekiyor."

"Tamamdır!" Ezio kimsenin cevap vermesine fırsat vermeden ayağını gaza basarak bağırdı. Düz ve geniş caddeye olabildiğince hızlı girerken otobüs ileri doğru savruldu, motordan protesto sesleri yükseldi. "Üzerinde hiç araba olmayan bu caddede daha önce hiç araba kullanmamıştım, bu çok eğlenceli."

"Bu hiç eğlenceli değil," diye inledi Bullet arkamdan. "Üzerine kusarsam Riot'ın benimle bir daha asla konuşmayacağı kesin."

Riot onaylarcasına homurdandı.

Ezio, içinde bir heykel bulunan bir tür dev kavşağın etrafından uğursuzca döndü ve akrepler bir anda her yerden iniyor gibiydi.

Biri çığlık attı -muhtemelen ben- ve Ezio aracı daha sert itti, bir sürü bize doğru gelirken geri adım atmadı. Neyse ki düşündüğüm kadar hızlı değillerdi ama yavaş da değillerdi.

"Onları ezip . Bakalım lastikler nasıl ," diye seslendi Ezio. Otobüsün tekerlekleri altındaki dış iskeletin ilk *çıtırtısında* midem rahatsız edici bir şekilde çalkalandı. Araç hemen yavaşladı, tekerlekler kırık akrep gövdelerinin arasından geçerek ilerleyişimizi durdurdu.

"Buradan çok uzakta değil," diye homurdandı Ezio. "Sadece biraz daha ilerlememiz gerekiyor. Neredeyse geldik."

Cipler önümüzde başka bir geniş caddede durdu, agathoslar araçlarından inip asfaltın üzerinde durdular ve akreplerin dikkatini hiç çekmediler.

Ateş et.

Kahretsin.

Burada çantada kekliktik. Otobüs tapınağı ulaşamayacaktı ve hem akreplerle hem de agathoslarla başa çıkamazdık.

Akrep geçirmez agathos.

Ayağı kalktım, bana en yakın iki agathos olan ve aynı şeyi anladıkları belli olan Foster ve Orion'a bakmak için döndüm.

"Ne düşünüyorsun Gracie?" Riot kısık gözlerle bana bakarak mırıldandı.

"Agathos'a saldırmıyorlar. Gaia onları kendisine saldırmaları için göndermedi," dedim tedirgin bir şekilde, avuçlarım yapmak üzere olduğum şey yüzünden terlemeye başlamıştı bile.

Bullet benimle kapı arasına bakarak, "O agatholara saldırmıyorlar," diye cevap verdi. "Grace-"

"Gidelim!" Foster bağırdı, agathos çoktan sürücü kapısına doğru dalışa geçmişti. Orion ön kapıları açmak için Ezio'nun yanındaki düğmeye bastığında, hepimiz aynı anda dışarı yuvarlanırken Wild'ın ulaşamayacağı bir yere yarı sıçradım, yarı tökezledim. Akrepler yayıldılar, otobüse tekrar tekrar gelmeye devam ederken bizden dikkatlice kaçındılar.

Foster kendini hâlâ kapanmakta olan otobüs kapılarından birine doğru fırlattı ve bıçağını çatırdayarak sapladı. Kendini ondan korumaya bile çalışmamıştı.

"Aşağıya!" Orion bağırarak kolumdan tuttu ve beni agathos ablukasından uzaktaki daha küçük bir yan sokağı doğru sürükledi. "Koş. Seni başka bir geniş caddeye çıkaracak, harabelere varana kadar takip et. Akrepleri uzak tutacağız. Koşun!"

"Atina'yı keşfetmeyi böyle hayal etmemiştim," diye mırıldandım, antik kalıntılar ve muhteşem müzelerden oluşan mükemmel organize edilmiş Pinterest panomu hatırlayarak, koşmaya başladım.

Yukarıdaki daireler bağırmaya ve dikkatleri üzerime çekmeye başladı. Tapınağa ulaşabilirsem iyi olacağımdan emindim. Belki de kendimi daha iyi hissetmek için kendime bunu söylüyordum.

Koşarken ciğerlerim yandı, uzun zamandır alıştırma yapmamıştım ve yer altımdan kayarken bir elektrik direğine sertçe tökezledim.

Vasileios'un evinde korunuyorduk, yeraltı dünyasının girişlerinden birine çok yakındık. Ama burada korunmuyorduk. Saklanmamıştık.

Gaia tam olarak nerede olduğumu biliyordu.

Bacaklarımın beni taşıyabileceği en hızlı şekilde kendimi zorlamama rağmen umduğumdan daha uzun sürdü. Cipler dönmeye devam etti, Agathos'un daimon ve insanlardan oluşan otobüs yerine beni takip etmeyi seçtiği açıktı ve nefes almak için küçük ara sokaklara daldım, kendimi apartman duvarlarına ve dükkan cephelerine yasladım, devam etmeden önce geçmelerini bekledim.

Diğerlerinin otobüsten inmiş olması gerektiğini biliyordum, bağırışları ve sokaklara yayılan kavga seslerini duyabiliyordum ama geri dönmeme izin veremezdim. Bunun yerine elimden geldiğince çok sevgi ve özrü bağların arasından geçirerek yoluma devam ettim ve sonunda harabelerin bulunduğu ağaçlarla çevrili alanı bulduğumda rahat bir nefes aldım.

Akropolis tepemizde beliriyor, soluk mermer kalıntılar parlak gökyüzüyle tam bir tezat oluşturuyordu. Nereye gittiğimize konsantre olmam gerektiği gerçeğine rağmen, durduğumuz yerin tarihi beni bir yük treni gibi çarptı. Bu kalıntılar çok şey görmüştü - gücünün zirvesinde olan Roma İmparatorluğu, Karanlık Çağlar, ortaçağ köylüleri ve Osmanlı İmparatorluğu, dünya savaşları ve Olimpiyat oyunları. Bu bilgi beni bir amaç duygusuyla doldurdu.

Uzun bir değişim tarihinin parçasıydım. Değişim iyiydi.

Şehrin etrafında dolaşan, tapınakları engellemeye çalışan, yollarına çıkan herkesle savaşmaya veya *onları* tehdit etmeye hazır olan bu agathoslar yanlış yoldaydı. Henüz fark etmemiş olsalar bile değişimin yanlış tarafındaydılar.

Altımdaki zemin şiddetle sarsıldı ve bir ağaca tutunarak, dal bana çok *doğal olmayan* bir darbe indirirken yüzümü kapattım. Eğer diğerleri agathosları bulunduğu yere yönlendirmemiş olsaydı, inanılmaz derecede hedeflenmiş mini deprem bunu . Yer, agathos ciplerinin yakınlarda toplanması için yeterince hareket etmeyi durdurdu, Zeus'un tapınağına doğru koşarken kapılar uçarak açıldı. Savrulan ağaç dallarından elimden geldiğince kaçtım ve agathos kalabalığı dağıldığı anda tökezleyerek sokağa geri döndüm. Kanlı ve yaralı daimonlar, agathoslar ve Kakodaimonistai'ler bana doğru tökezlediler ama akrepler artık onlara saldırmıyordu.

Onlar da tapınağın girişine akın ediyor, yolumuzu kesmek için liderlerini tapınak kalıntılarına doğru takip ediyorlardı.

"Vahşi!" Nefes nefese kaldım, yaklaştığını gördüğüm anda ona doğru tökezledim, arkasında bitkin görünen Bullet'ı sürüklüyordu. Riot bir an sonra peşlerinden koştu ve üçü birden bana çarptı.

"Bunu bir daha sakın yapma," diye tersledi Riot, kafasına sert bir öpücük . "Az önce hayatımdan bir on yıl çaldın Gracie."

"Diğerleri hâlâ yetişmeye çalışıyor," diye homurdandı Bullet, eğilip ellerini dizlerine dayayarak. "Agatholar senin orada olmadığını fark eder etmez akrepleri farklı tapınak alanlarına yönlendirmeye başladılar. Ne yapmak istiyorsun Grace? Bunu nasıl yapmak istiyorsun?"

Wild'ın strateji kurduğunu, huzursuz ağaçlara baktığını ve bizi güvende tutarken tapınak kalıntılarını barındıran kutsal toprakların geniş alanından geçirmenin bir yolunu bulmaya çalıştığını görebiliyordum. O da bunu başarabilirdi.

Bir şey bulur ve diğerlerine iletmem için bana ASL dilinde iletirdi. Bu beni güvende tutan bir şey olurdu-Riot ve Bullet da

-Ama başkaları için hiçbir garanti .

Onlardan benim almak istemediğim riskleri almalarını istemeyecektim.

Öfkeli, *organize* agathos kalabalığının içine girme fikriyle panik boğazıma yapıştı ama Wild çenemi tutarak panik başlamadan önce ona bakmam için beni yönlendirdi.

Cesursun. Güçlüsün. Yalnız değilsin, diye art arda imza attı. *Asla yalnız değilsin.*

"Sana her zaman destek olacağımızı biliyorsun Gracie," diye iç geçirdi Riot, kanlı bıçağını kot pantolonunun baldırına silerken, bana olan kızgınlığı çoktan unutulmuştu.

Yapılacak doğru şey bu muydu? Bu benden daha büyük bir şeydi. Etrafta dolanan ve yön bulmak için bana bakan agatholar, daimonlar ve insanlar doğru kararı vermemi bekliyorlardı. Bana güveniyorlardı ve ben onların güvenliğini riske atmak istemiyordum.

"Bana ne yapacağımı söyle," diye fısıldadım Bullet'a. Korkusuz rehberim, bilgi ve içgörü kaynağım. Tanıdığım en cesur adam, her gün yüzünde ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle imkânsız ihtimallerle yüzleşiyordu.

Gülümsemesi suluydu. "Ne yapacağını biliyorsun, Amazing Grace. Buradaki herkes neye imza attığını biliyor. Şimdi biraz dalga yaratma zamanı."

Başımı salladım, boğazım düğümlendi ve küçük uyumsuz grubumuzdan birkaçının toplandığı yere doğru ilerledim. Cesur ve maceraperesttiler ve daha iyi bir dünya yaratma umuduyla beni buraya kadar takip etmişlerdi. Uyum sağlayabileceğimiz bir dünya. Onları hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

Binalarda pencerelerinden bizi izleyen insanlar vardı, telefonları çoktan havaya kaldırmış, bizi kaydediyorlardı. Artık geri dönmek için çok geçti.

"Artık saklanmak yok. Grup olarak yaklaşacağız. Yavaş. Sakin. Amaca yönelik," diye talimat verdim, başımı dik tutarak. Aramızdaki agathoslar kararlılıkla başlarını salladı, yüzleri acımasız maskelere bürünmüştü ama daimonların çoğundaki vahşi sırıtışlar kendime olan güvenimi artırdı. Onlar korkmuyordu, bu yüzden ben de korkmayacaktım. Kıyafetleri yırtık ve kirliydi ama herkes buraya gelmeyi başarmış gibi görünüyordu ki en önemli şey de buydu.

"Tapınak arazisinin kenarına geldiğimizde, beni takip etmeden önce ona kadar say," diye devam ettim.

"Gracie-" Riot hemen bana doğru uzandı. Kolunu tuttum ve yanağından öpmek için eğildim.

"Persephone bana bolca yerim olduğundan emin olmamı söyledi," diye cevap verdim zayıf bir kahkahayla, cebimi yoklayarak. Belli belirsiz hasta hissetmeme neden olan bir tıkırtı sesi çıkardı. "On saniye, tamam mı?"

Yirmi kişiydik ama saklandığımız yerden çıkıp, muhtemelen biletlerin satıldığı kapıdan geçip düz çimenlik alanın kenarında durduğumuzda bundan daha az olduğumuzu hissettik. Tapınağın kalıntıları karanlıkta beliriyordu, devasa bir kaide üzerinde sadece birkaç ufalanmış sütun vardı. Yerde birkaç kırık mermer sütun parçası daha vardı ve çatı çoktan yok olmuştu.

Tapınaklar kadar görkemli bir manzara ama ondan gelen enerji. Güç.

Bullet ve Riot'ın ellerini tuttum, Wild adımlarımı gölgeliyor ve sırtımı örtüyordu ve göğsüme *bir şey* saplandı. Bir şeylerin eksik olduğu hissi. Kayıp *biri*.

Agathoslar bize ve birbirlerine hem Yunanca hem de İngilizce emirler yağdırırken, akrepler gezinirken bunu düşünecek zaman yoktu,

gruplarımız arasında bir bariyer oluşturdu. Birkaç agathos ilahi söylemeye başladı, tıpkı haftalar önce bodrumdaki sunaa bağlandığında yaptıkları gibi. Sayıları bizden çok daha fazlaydı ama bizim onların sahip olmadığı güçlü bir silahımız vardı ve bu Persephone'nin bana verdiği gizemli büyülerle dolu kese değildi.

Bu bir *sebepti*. Azim. Bir şey *için* savaşıyorduk.

Agathos'un değişim korkusu karşısında cesur davrandığını kabul edebilirim. Ama bizim inanlarımızda cesaret vardı.

Bullet, *Hamilton*'dan *My Shot*'ı mırıldanarak nefesini tuttu ve bu yüzüme küçük bir glmsemi getirdi. Hayata dair kendi kişisel epik film mziğim gibiydi.

"Bunu kaydetmek için hâlâ iyi misin?" Riot elimi sıkarak sordu.

"Hadi . Zaten buraya gelirken bizi kaydeden insanlar vardı," diye cevap verdim ve başımı bir kez salladım.

Tüm hayatım boyunca Anesidora'nın gizli yaşama emriyle yetiştirildim. Garip bir şekilde, onun tüm zorlamaları arasında en kolay sıyrılabildeğim buydu. Belki bizi ilk o ifşa ettiği için, belki de şimdi saklanıp hiçbir şey söylememek yalan söylemek gibi geldiği için ve ben yalan syleyemediğim için.

"Yakında görüşürüz," diye mırıldandım, Riot ve Bullet'ı serbest bırakıp tek başıma ileriye doğru o ilk korkunç adımı attım.

Wild'ın eli Riot'ın omzuna inip onu takip etmek için ileri atıldığında yerinde kalmasını sağlarken, Bullet "Tamam," diye onayladı.

Harabeler, tabanlarındaki ışıklarla aydınlatılmıştı ve gece karanlığındaki gökyüzüyle tam bir tezat oluşturuyordu; ben de önümdeki kalabalığa değil, bu görkemli manzaraya odaklandım; bana alev alev yanan bir nefretle bakıyorlardı

Bunu kırk adım öteden bile hissedebiliyordum. Her adımda dizlerim titriyordu ama ilk hamleyi yapmaları için onlara meydan okuyarak çenemi yukarı kaldırdım.

Ben güçlüyüm. Cesurum. Yalnız değilim.

Grubum arkamdaki tapınağı çevreleyen kuru otların üzerine yayılırken agathos gerginlikten kaskatı kesilmişti, küçük ama kararlı bir güçtü bu. Bizler savaşçıydık. Belki geleneksel türden değillerdi ama önümdeki dar görüşlü grubun bildiğinden daha büyük bir savaşta mücadele ediyorduk.

Persephone'un bana verdiği deri keseyi gevşetip bakmadan çantaya uzandığımda kalbim karnıma düştü. İçindeki her neyse pürüzsüz ama *keskindi*, derimi hemen kesti ama rahatsız edici olmaktan öteye geçecek kadar derin değildi. Yeraltı Kraliçesi'nin söylediği gibi, yürürken elimden gevşekçe düşmesine izin vererek o her neyse ondan bir avuç çıkardığımda bir mide bulantısı dalgası beni ele geçirmekle tehdit etti.

Bakma, dedim kendime, tohuma benzeyen her bir keskin şey sessiz bir gümbürtüyle toprağa inerken, keseye her uzanışımda daha küçük kesikler derimi deliyordu.

Tapınağın önünde askeri tarzda iki sıra halinde dizilmiş olan agatholardan yirmi adım ötede durdum; önlerinde iki sıra akrep daha vardı ve iğneleri yukarıdaydı. Çenemi inatla yukarı kaldırarak, keskin nesneleri daha hızlı bir şekilde çıkardım ve onlar izlerken etrafıma fırlattım, kan parmaklarımdan akararak toprağa damladı.

Muhtemelen senin deli olduğunu düşünüyorlardır, diye düşündüm alaycı bir ifadeyle, kimse beni durdurmak için harekete geçmezken. Muhtemelen La Nuit'e törensel tohumlarla bir tür ayin yaptığımı falan düşünmüşlerdir.

Persephone'ye güvenmek ve onun beni tamamen mahvetmemesini ummaktan başka ne yaptığımdan bile emin değildim.

Kese boşalır boşalmaz katlayıp cebime koydum ve etrafımızdaki sessizlik karşısında giderek daha da gerildim. Bir şeyler olması gerekmiyor muydu? Herhangi bir şey?

Bu noktada bir çiçek tarlasını tercih ederdim.

Ama sonra dünya *hareket* etmeye başladı. Kalbim göğsümde tekledi - bu da Gaia'nın öfke nöbetlerinden biri miydi? Persephone bunun onu kızdıracağı konusunda beni uyarmıştı. Ama bu Gaia'nın öfkesine pek benzemiyordu... Toprak hareket ediyordu, ama aşağıya baktığımda yüzeydeki toprak dalgalandı, sonra da *ayrıldı*. Bir *el* ortaya çıkınca çığlık attım, sonra birden fazla el, var olan en rahatsız edici çiçekler gibi yerden fişkırdı. Her tonda erkeksi eller toprağı iterek kolları ortaya çıkardı ve sonra *miğferler*, omuzlar, parlayan bronz...

"Grace!" Riot bağırdı, sesi az önce topraktan çıkan, zırhlarının tozunu alan - kırmızı... eteklerinin üstünü örten bronz göğüs zırhları- ve iki yanımda ve arkamda savaş düzeni gibi görünen bir düzende toplanan *adam* denizi tarafından bastırıldı. Hepsinin başında alınlarını ve yüzlerinin yanlarını kaplayan, ortasından bir mohawk gibi uzanan dramatik kırmızı, tüylü tüyleri olan bronz miğferler vardı ve kaval kemiklerini koruyan bronz yağlıklar, hepsinin giydiği deri sandaletlerle çelişiyor gibiydi.

Ve silahları. *Silahları*. Her birinin bir elinde devasa, yuvarlak bir bronz kalkan, diğerinde uzun bir mızrak ve kalkan kolunun arkasında kabzası zar zor görünen bir *kılıç* vardı.

Aman . Az önce bir ordu kurdum.

Geniş gözlerle yanımdaki adama baktım - Wild'dan en az bir karış daha uzundu, zeytin rengi teni, siyah saçları ve güçlü bir Roma burnu vardı - o da bana baktı, elini kalbinin üzerine koyup başını bana doğru eğmeden önce bir an sessizce baktı, bakışlarını dikkat etmem *gerektiğini* bildiğim agathos'a çevirmeden önce belinden hafifçe eğildi.

Ama yeni yetiştirdiğim toprak adam bana *boyun eğmişti*. Eller kalbe doğru eğildi.

Bir kalbi var mıydı? Onlar gerçek insanlar mıydı?

Artık bir anne miydim?

Önemli değil. Aslında biraz önemliydi ama belki de tam o anda değildi.

Perili görünümlü Basilinna bir emir verdi ve akrepler kabus gibi bir dalga halinde ilerledi, ancak ani adam ordum oradaydı, uzun saplı mızraklarını akrepleri *hiçbir şey yokmuş* gibi saplamak için kullanıyor, hepsini tekrar yapmadan önce onları uzaklara fırlatıyorlardı. Onlar çalışırken utanmadan arkalarına saklandım ve Bullet, Wild ve Riot yanıma ulaştığında rahat bir nefes aldım.

"Durdurun şunları!" diye bağırdı Basilinna, akreplerin sayılarının yok denecek kadar azalmasını dehşet içinde izleyerek. Adamlar ter bile dökmeden hem yanımdaki hem de arkamdaki saflarına geri çekildiler, beni kuşatanlar onlara yer açmak için ilerlerken bağlılarıma biraz hoşnutsuz bakışlar attılar, Wild ve Bullet bir yanda, Riot diğer yandaydı.

En az yüz savaşçının aniden ortaya çıkmasıyla paniklediğimi düşünsem de agathoların paniklemiş halleri yanında bu hiçbir şeydi. Saldırgan duruşlarını kesinlikle kaybetmişlerdi, geri çekilerek

Tapınağın gölgeleri onları koruyacakmış gibi bizi engellemeye çalıştılar.

"Gösteri zamanı," diye nefes aldım ve bir adım öne çıktım. Tüm sıra benimle birlikte hareket etti ve arkamdaki *insan* dalgasına dönüp bakma dürtüsüyle savaştım.

Riot bana olabildiğince yakın durarak, "Sanırım gösteri çoktan başladı," diye mırıldandı. "Az önce... insan mı yetiştirdin?"

"*Spartoi*," diye gönüllü oldu Bullet diğer tarafımdan, sesi korkmuş gibiydi. "Ekilmiş adamlar. Ejderhaların dişlerinden ekilen insanlar."

Bullet'in elini tutarak, "Açıkçası şu anda bunun hakkında çok fazla düşünmek istemiyorum," diye mırıldandım.

Savaş ya da kaç refleksleriyle mücadele ediyor gibi görünen kıpır kıpır agathoslara yaklaşırken hepimiz sessizliğe gömüldük.

Omuzlarımı dikleştirip önümdeki ele geçirilmiş kadına dik dik bakarak, "Çekil," dedim. Bir zamanlar olduğu kadına acı mıştım ama önümdeki Gaia kontrolündeki bu yaratık tehlikeliydi ve ona acımayı göze alamazdım.

"Ne yaptın sen?" diye tısladı o garip yankılı sesiyle. "Kendini tanrıça mı sanıyorsun Grace Bellamy? Sen kim oluyorsun da bir insan ırkı yaratıyorsun?"

Bu gerçekten harika bir soruydu.

Bunun olacağını bilseydim, *yapabileceğim* gerçeğinin *yapmam gerektiği* anlamına gelip gelmediği konusunda gerçekten biraz düşünürdüm.

"Spartoi tanrıça Persephone tarafından gönderildi. O kadar güce sahip olduğuma inanıyor olamazsın," cevap verdim. "Şimdi, çekil. Sen kim oluyorsun da Zeus'un tapınağının girişini kapatıyorsun?"

"Biz Anesidora'nın hizmetkârlarıyız!" diye bağırdı arkasından biri.

"O zaman başka bir yere git ve ona hizmet et," dedim soğukkanlılıkla, içimdeki Persephone'yi yönlendirerek, etrafındaki alana nasıl hükmettiğini hatırlayarak. Geri adım atmayacaktım. İçime kapanıp kendimi küçültmeyecek, uysallaştırmayacak ve *kimse* için daha sevimli hale getirmeyecektim. "Git buradan."

"Bize zarar veremezsiniz," dedi Basilinna kendini beğenmiş bir tavırla. "Ordunuzu agathos kardeşlerinize saldırmaya zorlayamazsınız, içgüdüleriniz buna izin vermez."

"Onları akreplere saldırmaya da zorlamadım. Onlar benim ordum değil ve onlara komuta etmek gibi bir niyetim de yok. Eğer size saldırmayı seçerlerse, bu onların ayrıcalığıdır."

Aslında saldırırlarsa onları geri çağırmaktan kendimi *alıkoyabileceğimden* emin değildim, çünkü agathos içgüdülerini küçük bir şey değildi. Ama doğru konuşmuştum, onlara komuta etmek istemiyordum. Onları yanlışlıkla hayata döndürdüğüm için onlarla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ne söylediğimizi anlayabiliyorlar mıydı? Duruşları savaşa hazır olduklarını gösteriyordu ama yüzleri tamamen donuktu.

"Tanrıların Kralı Zeus'a saygılarımızı sunmak için geldik-"

"*Kibir*," diye tısladı Basilinna. Öne doğru hamle yaptı ama benim bağlarım ve ordunun arasında hızla geriye doğru tökezledi, uzuvları sallanıyordu. Tam o anda onların desteğine ihtiyacım olduğunu bile düşünmemiştim.

-Bu topraklar kutsaldı. Buraya gelebilirim güvende olacağımıza dair bir his vardı içimde ve görünüşe göre haklıydım. "Sen bir aptalsın, Agathos Grace."

"Tanrıların Kralı Zeus'a saygılarımızı sunmaya geldik ve sen *gideceksin*. Git yıkım tanrıçana başka yerde tap. Ben *barış* için dua etmek için buradayım."

Arkalarındaki tapınağın kalıntıları *parlamaya* başladığında agathos acı dolu bir sesle çığlık attı. Çok zayıftı ama mermerin kendisi neredeyse

Yanardöner altın rengi, ejderha dişlerinden insan yetiştirmemiş olsaydım muhtemelen daha korkunç olurdu.

"Yanıyor," diye bağırdı agathoslardan biri. "Basilinna! Anesidora! Yanıyor!"

Riot ve Bullet refleks olarak beni geriye doğru çektiler ama ışık hiçbirimizi yakmıyordu. Olsa olsa sıcak ve belli belirsiz hoş bir his veriyordu.

Basilinna önce İngilizce sonra Yunanca "Uzaklaşın!" diye emrederek agathosları tapınağın kenarlarına, yanan ışıktan uzağa koşmaya teşvik etti. Rahatsızlıklarına rağmen nefret dolu bakışlarını benden esirgemeyi başarıyorlardı ve bunun diğer ucunda olmak hâlâ canımı yakıyordu ama eskisi kadar değil.

İnsanların benden hoşlanmamasının bazen sorun olmadığını öğreniyordum. Bazı insanlar aslında korkunçtu ve benden hoşlanmamaları benim için daha iyiydi.

Tapınak üzerimizde belirliyor, artık çok daha kalabalık olan grubumuzu yumuşak bir ışığa boğuyordu ama ondan korkmuyordum. Bana sıcak geldi ve agathos uzaklaştığı anda Riot ve Bullet'i de yanıma alarak tapınağa doğru bir adım attım. Grubun geri kalanı da beni takip etti ve ip çitin üzerinden tırmanıp antik mermer levhalara basarak, bunca yıldan sonra hâlâ güçlü ve gururlu bir şekilde ayakta duran on altı sütuna doğru ilerlerken gergin bir nefes aldım.

Etrafımızdaki dünyada var olan kaos duygusu, yapının merkezine doğru ilerlerken, harabelerin yıkılma zamanı olarak şu anı seçmemesi için yavaş ve dikkatli yürürken kaybolmuş gibiydi. Yine de öyle olacağını düşünmemiştim. Tapınağın sıcak ışıltısı bizi ondan koruyana kadar Gaia'nın intikam arzusunu havada ne kadar tadabildiğimi fark etmemiştim.

Bullet rahatlayarak nefes verdi ve Wild'ın savunma duruşu gevşemezken, Riot'inki biraz gevşedi. Diğer tarafta intikamcı bir tanrıçanın bizi beklediğini bilerek bu yeri, bu güvenlik hissini *terk* etmek zor olacaktı. Bizimle birlikte olan agatholar, daimonlar ve insanlar daha da yaklaştılar, etrafımda daha sıkı bir çember oluşturdular ve bunu yaparken Spartoi'yi dikkatle izlediler. Onları suçlamıyordum; Spartoi'ler yerden tamamen silahlı olarak çıkmakla kalmamış, aynı zamanda en az korkutucu yüz ifadelerini bana ve sadece bana saklıyor gibiydiler.

Bunu kesinlikle daha sonra ele almamız gerekecek.

Tapınağın ortasında durup söyleyecek doğru kelimeleri bulmaya çalışırken derin bir nefes verdim. Geleneksel bir kurban bir *hayvan* olurdu ama ne elimde onlardan biri vardı ne de bir tanesini kurban edecek midem. Ayrıca, kehanet özellikle onların 'hiçbir güzel kokulu dumanın ya da duanın ulaşamayacağı bir yerde' olduklarını söylemişti, bu yüzden onları başka şekillerde kutlayarak güçlerini destekliyorduk.

Dionysos için düzenlenen alemler gibi.

"Senin kanın," diye fısıldadı bazen bana yol gösteren o ilahi ses. Küçük bir parçam, bütün gün fazladan tavsiyeye ihtiyaç duyduktan sonra, ancak şimdi konuşmaya karar vermesine içerlemişti. "Kanını ve hizmetini sun. Tanrıların ve ölümlülerin dünyasına, agathosların, daimonların ve insanların dünyasına bağlılığını sun. İdeal olana."

İdeal olana.

Bu, uğruna fedakârlık yapmaya hazır olduğum bir gelecekti.

Bölüm 29

A Grace'in hissettiği tüm tereddütler -şüpheler, korku, şok- tapınağa girdiğimiz anda yok olup gitmişti. Aşınmış mermer zeminde transa geçmiş gibi sessizce tapınağın ortasına doğru yürüyordu ama bağ sayesinde öyle olmadığını hissedebiliyordum. Kontrol tamamen ondaydı, hiçbir tanrı ya da tanrıça kontrolü ele almamıştı. vücudunun.

Grace huzur içindeydi. Amaç, güven ve ışıkla doluydu. Hiç bu kadar görkemli bir şey görmemiştim.

Bullet, Riot ve ben Grace'in etrafında bir çember oluşturarak ona birkaç metre boşluk bıraktık. Riot'un gözleri aramızdaki noktaya kaydı ve onun da benimle aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Orada bir boşluk olması doğal gelmiyordu. İçimizden biri kayıptı ve bunu hepimiz biliyorduk. Buradan çıkar çıkmaz

yakıcı telefon ve Onyx ile takip. Artık saklanıyor değildik, muhtemelen bizi o anda yayın yapan birçok canlı yayından birinde görmüştü.

Birlikte geldiğimiz agatholar, daimonlar ve insanlardan oluşan grup arkamızdan gelerek çemberi doldururken, Spartoï'ler de onların arkasında doğal olmayan bir şekilde düzgün sıralara dizilmiş, gözlerini Grace'e dikmiş hazır olda bekliyorlardı. Onlara dikkatle baktım -sadece topraktan korkunç otlar gibi fişkırان yetişkin adamlar oldukları için değil, aynı zamanda talimat almak için Grace'e baktıkları için.

Eğer bir an için bile bu sorumluluğu istediğini düşünseydim, kenara çekilir ve dizginleri ele almasını gururla izlerdim. Ama Grace bir tabur lideri değildi ve öyle olma hevesi de yoktu. Hepimizin oynaması gereken roller vardı - o ve Bullet tanrıların habercileri olarak, Riot ise onu değişim denizinde güvende ve sabit tutan sarsılmaz destek olarak. *Kendimi* Grace'e ait *hissetsem* de, o ana kadar yerimin neresi olduğunu gerçekten anlamamıştım. *Rolümün* ne olduğunu.

Grace, akrep öldürmek için kılıfına koyduğumuz mutfak bıçağını kalçasından çıkarırken tanımadığım bir melodi mırıldanıyordu. Gözlerimi kısıtım, bu işin gidişatından pek hoşlanmamıştım ama yoluma da çıkmak istemiyordum. Herhangi bir giriş yapmadan, keskin bıçağı zaten yaralı olan elinin avuç içinde gezdirdi ve deriyi keserek açtı. Ejderha dişlerinden bir damla kan akarken, şimdi düzenli bir akış vardı.

Elindeki bıçağı alıp yarayı sarmak için içimden gelen dürtüyle savaşıarak yumruklarımı iki yana açtım ama Grace çoktan diz çökmüş, bıçağı bir kenara bırakmış ve kanayan avucunu mermerin üzerinde tutuyordu. Yarası durmadan zemine damlıyor ve zemini kıpkırmızı boyuyordu.

"Kanımı, sadakatimi ve hizmetimi ideal olana sunuyorum. Agathoların, daimonların ve insanların yan yana, güneşin veya ayın ışığı altında özgürce yaşadığı bir dünyaya. Hiçbir ölümlü hayatının diğerinden daha değerli görülmediği bir dünyaya. Kanımı, sadakatimi ve hizmetimi tanrıların ve ölümlülerin yeniden birlikte yürüdüğü bir dünyaya sunuyorum. Çok uzun süredir hapsedilmiş olanların özgürlüğüne, terk edilmiş ve unutulmuş olanların bir kez daha yerlerini bulmalarına."

Elini sıkarak kan akışını durdurdu ve bu hareketten dolayı yüzünü buruşturdu. Bir an için sessizlik oldu. Bu huzur ve güvenlik hissi biraz daha güçlendi ve bunun güvenebileceğimiz bir şey olmadığını bildiğim halde onu kucakladım. Zeus'un ölümlülerle etkileşim geçmişi... en hafif tabirle sıkıntılıydı.

Sessiz bir gümbürtü duyuldu ve aynı anda başımı kaldırdığımda Alesa'nın diz çökmüş, Vasileios şaşkınlıkla izlerken çakısıyla kendi avucunu kesmeye başlamış olduğunu gördüm. Alesa elini mermerin üzerinde tutarak Grace'in hareketlerini taklit etti ve Grace'in şaşkınlığına rağmen yemini neredeyse kelimesi kelimesine tekrarladı.

Alesa, Kakodaimonistai'nin fiili lideri gibi , bu yüzden diğer insanların da akrepler üzerinde kullanma riskini göze alamayacak kadar kısa olan, yanlarında getirdikleri temiz bıçakları bularak hemen onu takip etmeleri mantıklıydı.

Hem Riot hem de ben aynı anda Bullet'a baktık ve o arkasındaki Spartoi'ye dönüp önce adamın *kılıcını* sonra da kendi avucunu işaret etmeden önce yüzünde bir anlık eğlence ifadesi yakaladım.

Konuşabilseydim ona bağıırdım. Bunun yerine, Spartoi kılıcını geri çekerken, metal uğursuzca kazınırken hiçbir şey söyleyemedim

Bullet'in avucunu bıçağın üzerinde kabaca kaydırabilmesi için kılıfı yan tutmadan önce.

Görünüşe göre, tek bir Spartoi tarafından kafasının kesilmemesi diğer herkesin ihtiyacı cesaretlendiriciydi, çünkü temiz bıçakları olmayan diğer daimonlar ve agatholar da hemen aynısını yaptı - Riot bu konuda son derece isteksiz görünse de.

Grace yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle onu izliyordu ve benim onu takip etmemi beklemeyeceğini biliyordum. Grace tanrılarla olan geçmişimin karmaşık olduğunu ve dua etmediğimi biliyordu. Ne kadar kaprisli olabileceklerini bildiğim için tanrıların dünyasına daha fazla karışmak istemediğimden sunuların hiçbirine katılmamıştım.

Ama kafamı kuma gömmek artık işe yaramayacaktı. Ayrıca, bu tanrılarla ilişki kuracaksak, onları Gaia'nın koyduğu hapisneden kurtaracaksak, bu *bizim* şartlarımızla olacaktı. Bundan daha fazla kaçamazdım ve Gaia'nın bize zarar verecek bir şey yapmasını bekleyerek nefesimizi tutarak hayatımızı sürdürmek istemiyordum - ya öfkелendiği için ya da öfkesinin kontrolünü kaybettiği için. Bir şeylerin olması gerekiyordu.

Kulübeden aldığım yedek biftек bıçağını çıkardım, yere diz çöktüm ve kanımın damlamasına izin verdim.

Kanımı, hizmetimi ve sadakatimi ideale sunuyorum, diye düşündüm, kelimeleri söyleyemesem de hissetmemin yeterli olacağını umarak. *Daimonların, agathosların ve insanların eşit olduğu bir dünya inşa etme umuduyla bunu özgürce sunuyorum. Tanrıların ve ölümlülerin uyum içinde var olduğu bir dünya.*

Başımı kaldırdığımda Grace gözüme takıldı, benimle olan gururu bağdan özgürce akıyordu ve onun *bana* baktığını görünce boğazımda bir yumru oluştu

böyle. Onun gururunu hak edip etmediğimden emin değildim ama buna layık olmak için her gün çalışacaktım.

Bizi durdurmaya çalışan agatholar hâlâ tapınaktan gelen ışığın ulaşamayacağı kadar uzakta, arazinin en uç noktalarında takılıyorlardı. Doğrudum, Spartoi'yi inceledim ve buradan defolup gitmemiz için bize zırhlı bir koruma vermeye meyilli olup olmadıklarını merak ederken, bir yandan da nereye gideceğimizi merak ediyordum. Buraya geldiğimiz tur otobüsü, iş oraya varırsa yüksek hızda bir kovalamaca için pek uygun değildi, özellikle de lastikleri paramparça olmuşken ve bir kuyruk kaybetmemiz gerekirse çok belirgin bir araçtı.

Ama sonra tapınağın sütunları daha parlak bir şekilde parlamaya başladı ve birdenbire buradan engelsiz bir şekilde çıkabilmemiz çok büyük bir endişe gibi görünmedi, çünkü agatholar bu yerden olabildiğince uzağa koşuyorlardı. İyi oldu. Neyle karşı karşıya olduklarını görsünler. Grace, onu çok uzun zamandır suçladıkları gibi sadece asi bir agathos değildi. O tanrıların bir elçisiydi ve korkmakta haklıydılar.

Bana en yakın mermer sütun bir vınlama sesi çıkardı ve refleks olarak bir adım geri attım, çünkü zeminden bir ışık tüneli yükseldi, hareket bir tür garip çılgınlık gibi kalan on altı sütunun hepsinde tekrarlandı.

Bullet, Riot ve ben hep birlikte sessizce Grace'e doğru ilerledik ve o huşu içinde yanıp sönen sütunlara bakarken onu sıkıştırdık. Sessiz inleme sesi duyuldu ve ben Grace'in bedenini kavradım, çatlak mermer *kendini yeniden örmeye* başlarken onu göğsüme doğru çektim.

"Bunu hepimiz görüyoruz, değil mi?" Riot, sesi biraz rahatsız olmuş gibi çıkarak sordu.

"İyileşiyor," dedi Grace ısrarla. Tam olarak değil -zeminin büyüklüğüne bakılırsa muhtemelen bunun en az altı katı sütun vardı ve restore edilmiş bir tavan aniden başının üzerinde filizlenmedi ama yıpranmış, hasarlı mermer kendini iyileştirmişti, sütunlar iki bin yıl önce değil de dün dikilmiş gibi parlak ve yeni parlıyordu.

Işık gösterisi sona erdi ve Grace Bullet'e odaklanmadan önce her birimize titrek bir gülümseme attı. "Yakınlarda Gaia için kutsal bir alan var mı?"

Riot yüksek sesle inledi ve ben de sessizce aynısını yaptım.

"Evet, burada tapınak kompleksinde Gaia için kutsal olan küçük bir arazi var, ama bundan emin misin, Amazing Grace?" diye sordu, sesi onunla tekrar iletişim kurma fikrinden benim kadar heyecansız geliyordu.

Grace kararlı bir şekilde, "Onunla savaşmak istemiyorum," diye cevap verdi. "Ama ben de geri adım atmayacağım ve bunu bilmesi gerekiyor."

"Kader seni bu yüzden seçti," diye karşılık verdi Bullet sırtarak. "Merhametlisin ama aynı zamanda biraz da tuzlusun. Bu iyi bir kombinasyon. Beni takip edin."

Bizi pek de etkileyici olmayan kayalık bir yere götürdü ve garip dairesel formasyonumuz otomatik olarak yeniden oluşmuş gibiydi, Grace'in çağırdığı metanetli askerler neredeyse gözlerini kırpmadan her şeyi izliyordu. Neler olduğunu biliyorlar mıydı? Bunlardan herhangi birini anlayabilirler miydi?

Foster Grace'e taşıdığı erzak çantasından küçük bir avuç tohum uzattı ve Grace küçük bir yamacın dibinde diz çöküp yaralı olmayan eliyle toprağı kazarak bir yer açarken zaman durmuş gibiydi.

"Bu çiğdem tohumlarını Gaia'ya adamak için ekiyorum. Anesidora, Hediyeler Gönderen, Büyük Anne." Grace derin bir iç çekerek çiğdem tohumlarını

tohumları onun açtığı delikten içeri soktu. Bu her neyse, planlanmamış olduğunu biliyordum. Grace bunu kesinlikle ilerledikçe uyduruyordu.

"Ben sadece bir ölümlüyüm ve hayatım bir ölümsüzün göz açıp kapayıncaya kadar sona eriyor. Özel bir yeteneğim yok, sıra dışı bir yeteneğim yok, hizmet etmediğim bir tanrıçadan yardım istemem dışında benimle ilgili özellikle ilginç hiçbir şey yok ve o zaman bile kendi bencil nedenlerim içindi. Kendi yalnızlığım."

Bunu duyunca göğsümde bir sızı hissettim ve aynı acının Bullet'in yüzüne de yansıdığını görebiliyordum. Grace bizi tanımadan önce biz onu tanıyorduk ve farklı nedenlerle o kendi başına sessizce acı çekerken kenara çekilmiştik.

"Bu kehaneti ben istemedim, gerçekten istemedim, ama bunu göreceğim çünkü temsil ettiği şeye inanıyorum ve agathos ve daimonların insanlar için sadece iyi ya da kötü etkilerden daha fazlası olduğu bir dünya için savaşıcağım. Bizim de seçimlerimizin olduğu bir yer. İnsanların hayatlarının iplerini elinde tutan güçler hakkında bilgi sahibi olduğu bir yer."

Küçük uyumsuz grubumuzdan - dünya ordusu dahil değil - bir anlaşma mırıldanması vardı ve bunun Gaia'yı daha da kızdırıp kızdırmadığını merak ettim. Artık sadece Grace ve onun ruh bağları yoktu, yavaş yavaş hayatın her kesiminden benzer düşünen insanlardan oluşan bir grup topluyordu ve sayımız sadece artacaktı.

"Ben sadece bir ölümlüyüm, ama belki bana ayrılan zamanın azlığı kötü bir şey değildir. Belki de her şeyi bir perspektife oturtuyor. Ölümlüler bizi üzen şeylere ne kadar az dayanabileceğimizi bilirler, çünkü hayat kısadır ve öfkemiz herkesten çok kendimize zarar verir." Grace tohumların üzerindeki toprağı düzeltti ve ayağa kalkmadan önce bir süre sessizce düşüncelere daldı.

"Duayı kapatmayacak mısın?" Foster başını yana eğerek sessizce sordu.

"Artık gizli yaşamıyoruz," dedi Grace kararlılıkla, taze toprağa bakarak. Halk merkezindeki gibi çiçek açmamıştı ama bir obruk da açılıp bizi yutmamıştı, yani belki de bu bir ilerlemeydi.

Belki de ordu ile tapınak arasında, Grace eski bir ilkel tanrıçayı korkutmuştu.

Grace koluma yaslandı, diğer eli Riot'unkini buldu. Yüzündeki sakin ifadeye rağmen ne kadar bitkin olduğunu hissedebiliyordum. Hepimiz hızla bizi terk eden adrenalinin etkisindeydik.

"Sanırım başka bir otobüse ihtiyacımız olacak," dedi alaycı bir ifadeyle ve Spartoi'ye belli belirsiz bir gülümseme verdi. Onu anladıklarına dair herhangi bir işaret vermediler ama yıllardır koçluk yaptığım ve desteklediğim Keres daimonlarından tanıdığım bir hürmet ve saygı ifadesi vardı. Beni bir lider olarak görenler.

"Ve kalacak bir yer," diye ekledi Riot kaşlarını çatarak. "Tüm bunlardan sonra Vasileios'un evine dönme şansımız pek yok gibi..."

"Bildiğim bir yer var," dedi Orion, yüzünde ciddi bir ifadeyle bir adım öne çıkarak. "Buradan çok uzakta değil ve Larissa'ya geri çağrıldıklarını bildiğim aileme ait, çünkü ben de geri çağrıldım, bu yüzden boş olmalı."

Vasileios tembel bir gülümsemeyle, "Boş değilse bile yakında boş olacak," diye cevap verdi. "Pis adamları evime geri götürmeyeceğiz, orası kesin."

Grace, Spartoi'lerin arasında özel birini arıyormuş gibi etrafına bakındı, gözleri birine takıldığında parlıyordu. Yanındaki adıma düştüm

Ona yaklaşırken, gözlerini temkinli bir şekilde ona dikti. Kadın yaklaştığı anda dikkat kesildi. Rahatsız edici.

"Merhaba," dedi Grace gergin bir şekilde ve ona sevimli bir şekilde garip bir el salladı. "İngilizce biliyor musunuz?"

Sadece Grace'e odaklanmış bir şekilde hızlı Yunanca bir şeyler söylerken yüz ifadesi neredeyse hiç kıpırdamadı.

Etrafıma bakındım, önce Vasileios'a sonra da Orion'a çenemi eğerek onları cesaretlendirdim ve grubumuzu tarayarak Ezio ve Galen'in de Yunan olduğunu gördüm.

Vasileios yaklaşırken gülerek, "Sana yardım edemeyiz, dostum," dedi.

"Eski Yunanca," diye ekledi Orion özür dileyerek. Spartoi daha ısrarlı bir şekilde tekrarladı, alnı şaşkınlıkla kırışmıştı.

"Belki yazılı olsaydı?" Vasileios omuz silkti. "Okulda okumak zorunda kalmayalı uzun yıllar oldu ama muhtemelen bir kısmını çözebilirim."

"Ona bir kalem ve kağıt verirsek beyninin patlayacağını mı düşünüyorsun?" Riot mırıldandı, düşünceleri benimkileri yankılıyordu. "Adam deri etek giyiyor ve Antik Yunanca konuşuyor. Tükenmez kalem teknolojisine henüz hazır olduğundan emin değilim."

Foster, "Biz onları otobüse bindirmeden önce bunu anlasalar iyi olur," dedi. "Tükenmez kalem teknolojisine ne kadar çabuk alışılırsa, içten yanmalı motorlara o kadar çabuk geçebiliriz."

"Doğru telaffuz edip etmediğim konusunda hiçbir fikrim olmasa da birkaç kelimeyi ezbere biliyorum," dedi Bullet, omuz silkerek bir adım öne çıkarak. "Grace nereye giderse gitsin onu takip edeceklerinden oldukça eminim. Dişleri dağıtırken elinin kanadığını gördüm, eğer bir şekilde kan büyüyle sana bağlanmışlarsa hiç şaşırmam."

"*Xénos*?" Bullet tereddütle askere seslendi.

"Bu ne anlama geliyor?" Grace hemen sordu.

"Ben 'arkadaş' demek istemiştim ama daha çok 'misafir' gibi oldu," diye itiraf etti Bullet, ona özür dileyen bir bakış atarak. "Sanki onlar bizim misafirimiz, biz de onların ev sahibiymişiz gibi. Sanırım."

Grace ona gülümsedi ve ben de uzanıp omzunu sıkarak kızarmasına neden oldum. O kadar zekiydi ki, sadece tanrılar tarafından kendisine verilen tüm bilgilerden dolayı değil, sürekli daha fazlasını öğrenmeye çalıştığı için.

Adam başparmağını göğüs zırhına sıkıca sokarak kendini işaret etti ve hâlâ hazır olda bekleyen diğer Spartoi'lere eliyle işaret etti. "Stratós. *Stratós*."

"Ordu," dedi Orion kesin bir ifadeyle. "Bazı kelimeler yıllar geçse de değişmez ve bu kesinlikle ordu anlamına geliyor."

Asker Grace'i işaret ederek kulağa benzer bir şey daha söyledi.

"*Stratēgós*," diye tekrarladı Bullet başını yana eğerek. "Sizin onların Generali olduğunuzu söylüyor."

"Oh hayır. Hayır, teşekkür ederim," diye cevap verdi Grace hemen, kocaman gözlerle bana bakarak. Beni işaret ederken yüzündeki telaşlı ifade karşısında ağzımın açık kaldığını hissettim. "O. O. O. *Stratēgós*."

Konuştuğumuz Spartoi beni süzdü, bu haberden pek etkilenmiş görünmüyordu ve emirlerime uysalar bile bunun Grace'in açık onayını gerektireceğı izlenimini edindim. Dikkatini Grace'e çevirdi ve kaşlarını çatarak General değilse bile onun ne olduğunu anlamaya çalışır gibi baktı.

Ejderha-dişli-kirpi-insanlar için kesinlikle bilinçli ve zeki görünüyordlardı.

"Grace," dedi kendini işaret ederek.

"Grace," diye tekrarladı Bullet, bir kolunu Grace'in etrafına sararak. "*Prophētis*."

"Kahin mi?" Grace ciyakladı. "Eğer peygamber olan biri varsa, o da sensin," diye ekledi Bullet'a sert bir bakış atarak.

"Kahin olmak için geleceği görmene gerek yok. Sen tanrıların iradesini yorumlamakla görevlendirildin," diye cevap verdi Bullet kolayca. "Sadece yorumlamak değil, onlar adına konuşmak. Sen bir kâhinsin, Amazing Grace."

Dikkatini çekmek için eline vurdum, çünkü bugün yaptığı tüm peygamberlik saçmalıklarına rağmen bu açıklama karşısında bayılmasına bir dakika kalmış gibi görünüyordu.

"*Gitmemiz gerek*" diye imzaladım. Agathos'un gördüklerinden sonra bugün bir şey denemeyecek kadar korkmuş emindim ama işi şansa bırakamazdım.

"daimonlar," diye Vasileios. "Birkaç araç *ödünç* alalım. Orion'un aile mülkünü ziyarete gideceğiz."

Orion "ödünç alınmış" otobüslerden oluşan konvoyu Atina'ya otuz dakikadan biraz fazla mesafedeki ailesinin sahil kenarındaki evine yönlendirdi. Vasileios orada bulunan agathos'lara terk edilmiş turist otobüslerinin yasal olarak satın alındığını ve zamanında iade edileceğini yüksek sesle söylemişti; görünüşe göre bu, en azından gemiye binmeleri için yeterince iyi bir güvenceydi.

Spartoi *dehşete düşmüş* görünüyordu ama Grace onları rahatlatmak için nazikçe konuşuyordu. Konuşurken işaret ediyordu, bu onlara beni anlamayı öğretmek için bilinçli bir çaba mıydı yoksa sadece bana işaret etme alışkanlığı mıydı, emin değildim. İmza atabilselerdi kesinlikle kullanışlı olurdu - konuşabilsem bile Eski Yunanca öğrenmem için hiçbir umut yoktu.

Riot kısık bir ıslık çaldı, otobüsün orta koridorunda durdu ve öne doğru eğilerek ön camdan dışarı baktı. "Orion, ailen *burada* mı yaşıyor?"

Orion'un bize otobüsler için iyi olacağını söylediği uzun ve dolambaçlı bir araba yolundan yukarı tırmanıyorduk, çünkü görünüşe göre oraya her zaman otobüsler çıkıyordu, ancak dışarısı gittikçe karardığı için nereye gittiğimizi görmek zordu.

"Aslında burada *yaşamıyorlar*," diye buruşturarak cevap verdi Orion, direksiyonu sıkıca kavradığı için parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. "Burayı konferanslar ve benzeri şeyler için bir Agathos inziva yeri olarak kiralyorlar."

Grace'in burnu kırıştı, çağıştırdığı anılardan dolayı bir rahatsızlık parıltısı bağdan aşağı süzüldü. Muhtemelen çocuklara uyumlu haki pantolonlar giydirdikleri ve Gaia'nın en büyük niteliklerinin bir listesini ezberlettikleri bir tür telkin kampı.

"Burada olmayacaklarından emin misin?" Grace, Orion'la konuşmak için koltuğunda öne doğru eğildi ve yaralanmamış elini uyluğuma koydu. Elimi onunkinin üzerine koydum ve parmaklarımızı birleştirdim. Otobüse bindiğimizde kesik elini temizlemek ve sarmak için elimden geleni yapmıştım ama emin olmak için yerleştığımızda tekrar yapmak niyetindeydim.

Başını salladı, gözlerini ilerideki villaya dikmişti. "Annem durmadan beni arıyor ve Larissa'ya dönmemi söylüyor. Bundan önce *yıllardır* ondan haber . Ama oradaki agatholardan bazıları beni tanıdı, bu yüzden ailemin kısa süre içinde nasıl bir hain olduğumu duyacağını tahmin ediyorum."

"Özür dilerim-" diye başladı Grace ama Orion başını sallayarak onun sözünü kesti.

"Yaptığım hiçbir seçimden pişman değilim Grace. Annem telefonlarına cevap vermemi istiyorsa, belki de benimle iletişim kurma zahmetine girmeliydi," dedi otobüsü park ederken.

Vasileios ve Galen'in kullandığı diğer iki otobüs arkamızda park ederken biz de dışarı çıktık. Spartoi'liler dairesel araba yolunda toplanırken titriyorlardı, yüzlerinden ter akıyordu. Grace hızlıca sıraları dolaştı, onlara İngilizce gülümsemeler ve klişe sözler sundu, tüm bu süre boyunca imza attı.

"Bunu yapmayacağım," dedi Riot, yaptığı işi izlerken. "Grace'le tanıştığımдан beri yapacağımı hiç düşünmediğim bir sürü şey yaptım, ama topraktan fırlamış rastgele eski dostları rahatlatmak konusunda sınırı çiziyorum."

Bullet, Riot'un kendisine karşı yumuşayacağını düşünen iyimser bir tavırla, "Yine de çok iyi bir hasta bakıcısın," diye takıldı.

Riot onaylarcasına homurdandı, bu da bir gelişmeydi. "Sen Bunlardan herhangi birini *görebiliyor* musun?" diye sordu, gözlerini dikmiş önüne bakarak.

Bullet yan gözle ona baktı. "Sayılır. Antik zırhlar giymiş boş yüzlerden oluşan bir kalabalığın ve Akrep takımyıldızının bir sürü görüntüsü vardı. Bunun bir metafor olduğunu düşündüm. Kimse bu tür şeyleri önceden tahmin edemez, biliyor musun?"

O, bambaşka bir yüzyıldan yüz yetişkin insanı evlat edinmemizi ima eden ya da etmeyen imgelemleri ve gördüğü farklı kartları incelemeye başladığında evi incelemek için kulak kesildim.

Taştan inşa edilmiş, hafifçe eğimli pişmiş toprak tavanlı bir villa muhtemelen en iyi tanımlama şekli olurdu. Durduğum yerden hepimizi barındıracak kadar büyük görünmüyordu ama okyanusun sesini duyabiliyordum ve villanın benim görebildiğimden daha geriye uzandığını tahmin ediyordum.

"İçeri girmeye hazır mısın?" Orion bizimle buluşmak için ön merdivenlerden aşağı koşarak bana sordu. "Hızlı bir tarama yaptım ve burada kimse yok."

İtirazı olmadığından emin olmak için Grace'e bakarak başımı salladım. Ön kapıya çıkan merdivenleri tırmanırken elini benimkinin arasından geçirdi ve parmak uçlarına basarak kulağıma sessizce konuştu. "Spartoi'nin normal yemek yediğini düşünüyor muyuz?"

Riot homurdandı, kulak misafiri olacak kadar arkasından yaklaşarak. "Bana oldukça normal insanlar gibi görünüyorlar-dünyada doğmak bir yana. Sence göbekleri var mıdır? Umarım buranın dolu bir mutfağı vardır, Orion."

"Bunu başaracağız," diye cevap verdi, bizi krem sıva duvarları, açık kirişli yüksek ahşap tavanları ve yerdeki arduvaz grisi karolarıyla oldukça büyük bir odaya götüren devasa ahşap kapıları açarken sesinden pek emin değildi. İyi büyüklükte bir mutfak, tuğla şömineli ve kitaplıklı rahat bir oturma alanı ve birkaç kanepeler ile ortada muhtemelen yirmi kişilik uzun bir masa ve bankların bulunduğu bir yemek alanı vardı.

Evlere göre oldukça büyüktü ama şu anda yaklaşık yüz yirmi kişiydik. Grace'in yüzü düştü, konakladığı yeri incelerken endişe bağın içinde durmaksızın titreşiyordu.

"Merak etmeyin, dışarıda daha fazlası var," diye güvence verdi Orion, yemek masasının etrafından dolaşp çift kapıyı açtı ve dış ışıkları yaktı. Grace, üzerinde ikinci bir uzun yemek masasının bulunduğu, asmaların sarktığı taş verandaya çıktığımızda rahat bir nefes aldı. Verandayı üç taraftan çevreleyen kapılar ayrı ayrı yatak odalarına açılıyor gibiydi ve taş merdivenlerin dibinde devasa bir havuz vardı. Bunun ötesinde, ay ışığında parıldayan okyanusa doğru neredeyse dik bir uçurum varmış gibi görünüyordu.

Umalım da burada kaldığımız sürece Gaia bize bir heyelan yaşatmasın.

Orion, "Her odanın kendi banyosu var ve bazılarında çocukların uyuması için çatı katları bulunuyor," diye açıkladı. "Yolun karşısında dönüştürülmüş bir ahır var ve içinde yere serilebilecek birkaç yatak var."

Riot, "Spartoi orada daha rahat olabilir," diye belirtti. "Otobüsler yüzünden şoktalar ve tekerlekler onların zamanında kesinlikle bir şeydi, değil mi? Bir televizyon gördüklerinde ne yapacaklar?"

"Televizyon görmek bile istemiyorum," diye mırıldandı Grace. "İçinde biz de olabiliriz."

"Henüz değilsek bile yakında olacağız," diye kabul etti Bullet. "Bu da ne yaparsak yapalım, muhtemelen hızlı hareket etmemiz gerektiği anlamına geliyor. Başımızda sadece agathoslar değil, aynı zamanda yönetmemiz gereken dehşete düşmüş insanlar da olacak."

"*Video mu?*" İmzaladım. Grace soruyu yüksek sesle tekrarladı.

Vasileios boş telefon ekranını göstererek, "Alesa ve ben canlı yayın yapıyorduk ama şarjımız bitti," diye cevap verdi. "Elbette bunun sahte olduğunu söyleyen pek çok insan vardı ama bunun olacağını biliyorduk. Diğerleri bunun bekledikleri işaret olduğunu, felaketlerden sonra savaşmak istediklerini ama düşmanın kim olduğunu bilmediklerini söylüyor. İvmen var Grace. Şimdi bir tür eylem çağrısı yapmak için iyi bir zaman olabilir."

Grace burnunu kırıstırdı ve bu teklifi reddettiğini duyar gibiydim.

'Prophêtis' başlığı
kafasında. "Üzerinde
uyuyabilir miyim?"

"Ne zaman istersen," diye kabul etti Vasileios. "Artık çok fazla takipçim var." Bu konuda neredeyse kendini beğenmiş görünüyordu.

Riot şakaklarını ovuşturarak, "Evet, şu anda uyku düzenine ve yemeğe odaklanalım," dedi. "Bugünlük tüm bu saçmalıklar için limitimi doldurmak üzereyim."

Başımla onayladım. Sadece herkesten uzakta yeniden toparlanmak için birkaç dakika istedim.

"Siz büyük odayı alın," dedi Orion çabucak. "Ana yaşam binasındaki tek yatak odası, merdivenlerin hemen yukarısında. Okyanusun en iyi manzarasına sahip. Geri kalanımız kimin kiminle yatacağına karar verecek. Grace ve Wild, Spartoi'yi ahıra götürmemize yardım etmeniz gerekebilir. Bizi dinleyeceklerinden emin değilim."

Tamam. Yeni ordumuzu geçici barakalarına yerleştirme zamanı.

OceanofPDF.com

Bölüm 30

I bağılılığımdan önce uyandım, işgal ettiğimiz ahşap panelli üst kattaki odada hep birlikte sıkışmıştık. Perdeler üzerimize çekilmişti.

Tüm araziye ve okyanus manzarasını gören ızgaraya benzeyen devasa pencereyi açtım ama erken olması gerektiğini biliyordum. Uyumak için yapacak çok şey vardı. Bana bağlı çok fazla insan vardı. Biraz zorlukla Riot ve Wild'ın arasından sıyrıldım. Bullet, Wild'ın diğer tarafında yatıyordu, uykusunda her zaman olduğu gibi bir heykel gibi hareketsizdi.

Bozulmayan yiyecekler için tesisteki dükkanları yağmalamıştık ve dün gece odalarımıza dönmeden önce hepimiz konserve domatesle pişirilmiş makarna yemiştik. Spartoî'ler tam bir sessizlik içinde yemek yemişlerdi, çevrelerinden korktukları her hallerinden belliydi ama normal yemeklerini yediler ve yakındaki ahırda bulunan açılır kapanır minderlerde uyumaktan çok mutlu görünüyorlardı. Aslında, onları şimdiye kadar gördüğüm *en* rahat yerd.

Persephone'nin kararlarını sorgulayacak değildim ama bana hiç haber vermeden koca bir *ordu* vermiş olması biraz ürkütücüydü. Hem de zar zor iletişim kurabildiğimiz bir ordu.

Elimden geldiğince sessiz bir şekilde bitişikteki banyoda üzerimi tazeledim ve sabah soğuğuna karşı beni sıcak tutması için şort, tişört ve büyük boy kapüşonlu bir tişört giyerek merdivenlerden aşağıya, ana yaşam alanına indim. Kakodaimonistai enkaz halindeki otobüsten topladığımız çantaları almıştı ve herkesin yeterli kıyafet ve banyo malzemesine sahip olduğundan emin olmak için bir noktada elimizdekileri gözden geçirmemiz gerekecekti.

Spartoi normal kıyafetler giymek ister mi? Belki de bu onlar için çok fazla değişiklik olur.

Orion çoktan mutfakta iki Kakodaimonistai -Leonie ve Marek- ile birlikte sessiz bir ses tonuyla kahvaltı hazırlıyordu.

"Seni uyandırdık mı Grace?" Orion yüzünü buruşturarak sordu. "Buradaki tek düzgün mutfak burası, gerçi dışarıda kocaman bir barbekü var."

"Beni uyandırmadın," diye onu temin ettim ve ne yaptıklarını görmek için mutfak adasının etrafından dolaşım. "Bırak yardım edeyim."

"Sen *Prophêtis*'sin," dedi Leonie çabucak. "Sakin olmalısın. Sadece yulaf yapıyoruz ve konserve meyve açıyoruz."

"Bu konuda kesinlikle yardımcı olabilirim" dedim ve bir konserve açacağı kaptım.

"Spartoi uyandı," Orion. "Kafamı ahırdan içeri uzattım. Onlar sadece... uzanıyorlar. Eski Yunanca konuşuyorlar. Önemli bir şey değil."

Dudaklarım kendime rağmen seğirdi. "Önemli bir şey değil. En azından birbirleriyle etkileşim halindeler, değil mi? Dün çok... robotik görünüyorlardı."

"Daha robotik ve daha az insan olsalardı onları yönetmek daha kolay olabilirdi," diye mırıldandı Orion, yulafların sorumluluğunu üstlenerek. Bu doğrudu. Ben

Spartoi'lere inanılmaz derecede minnettarım, bizi akreplerden korudular ve Gaia'ya büyük bir korku yaşattılar, ama anlamıyor gibi göründükleri bir dünyada onların iyiliğini gözetme sorumluluğu en hafif tabirle ürkütücüydü.

Dördümüzün yüz yirmi kişilik kahvaltı hazırlaması tahmin ettiğim kadar uzun sürmedi. Belki bir sistem kurar ve birkaç erzak daha alırsak, öngörülebilir bir gelecek için burada kamp yapabilirdik. Ta ki... Ta ki bundan sonra ne yapacağıma karar verene kadar, çünkü görünüşe göre bu artık benim işimdi.

Alo? Bazen benimle konuşan yardımsever ses, orada mısın? Gerçekten biraz tavsiyeye ihtiyacım var.

Hiçbir şey. Sanırım işler böyle yürümüyordu.

Çocuklar merdivenlerden indi ve Wild hemen kahvaltı için Spartoi'leri getirmek üzere ahıra yöneldi, Riot ve Bullet ise hem iç hem de dış masalarda her şeyin kurulmasına yardım etti, ancak yeterli tabak ve çatal bıçak takımımız olmadığı için gruplar halinde yemek zorunda kaldık. Emin değildim ama dünden beri Bullet ve Riot arasındaki garipliğin bir kısmı dağılmış gibi görünüyordu. Hâlâ her zamanki şakalaşmalarına geri dönmemişlerdi ama en azından göz teması vardı.

Yemeğimi karıştırdım, Spartoi'leri yemeleri için cesaretlendirdim, onlar da büyük bir zevkle yediler ve isimlerini öğrenmeye çalıştım. Dün konuştuğum kişi liderleri gibi görünüyordu ve adı Theras'tı, ancak neden bilmek istediğim konusunda biraz şaşkın görünüyordu. Ayrıca Damatrios, Theodoros, Lycus, Philon ve Ariston da vardı ama ondan sonra hepsi kafamda birbirine karışmaya başladı.

Wild'dan kullan-at telefonu alıp biraz Eski Yunanca'ya bakmam gerekiyor. Antik Yunan'a nasıl ulaştıkları hakkında ne kadar şey bildiklerini anlamak istedim.

ve neden burada olduklarını.

Eğer burada olmak .

Riot'un tanışmamızdan kısa bir süre sonra bana söylediği sözler aklıma geldi. *"Bir insana hediye veremezsin Gracie. Onların kendi özgür iradeleri, hedefleri, seninkiyle uyumsuz olabilecek hayalleri vardır."*

Spartoi burada olmak istemiyorsa, onları kalmaya zorlamayacaktım. Nereye ve nasıl gideceklerinden tam olarak emin değildim ama bir yolunu bulurdum.

Kahvaltıdan sonra Wild onlara dövüşme talimatı verdi ve ne yapmalarını istediğini göstermek için Theras'a dramatik bir şekilde işaret etti. Theras kesinlikle Spartoi'nin defacto lideri gibi görünüyordu ama başıyla onayladı ve Wild'ın talimatıyla diğerlerini organize etti.

Spartoi'ler ellerinde silahlarıyla havuzun etrafına yayılırken Wild bana *"Rutin,"* diye işaret etti, onlar pratik yaparken metal metale çarpıyordu.

"Rutin iyi bir fikir," diye sessizce kabul ettim. Burası bir inziva yeri olarak kullanıldığından nispeten düşük teknolojiye olduğu için muhtemelen şanslıydık ama elektrik *ışıkları* bile Spartoi'leri ürkütüyor gibiydi. Eğer Wild onlar için bir tür militarist tarzda yapı oluşturabilirdiye, belki de bu iyi bir şeydi.

Keres daimonlarının da bundan etkilenmesi uzun sürmedi - Vahşi de dahil. Tişörtünü çıkardığı anda utanmadan sırtındaki dalgalanan kaslara baktım ve Spartoi'nin gerçek *kılıçlarla* pratik yaptığını bir anlığına unuttum.

Her ne kadar rahatsız edici bulsam da, dün yeryüzüne çıktıklarından beri en rahat göründükleri andı, bu yüzden bir şey söylemedim. Eğer silahlar onları rahatlatıyorsa, sanırım bununla yaşamayı öğrenebilirdim.

Son kahvaltı tabaklarını da üst üste koydum ve Foster onları benden almaya çalıştığında el sallayarak onları kendim yapmakta ısrar ettim. Bir şeye ihtiyacım vardı.

Düşünmek için kendime alan açmak için akılsız, tekrarlayan görevler. Dün büyük bir sıçrama yapmıştık ve bugün bunu *eylemle* takip etme günüydü.

Bir şeyler söylemem gerekiyordu. Kendimi açıklamak için. Her şeyi açıklamak için. "Grace!" Orion evin önünden seslendi. "Sen ve senin buraya gelir misiniz lütfen?"

"Bir saniye!" Ellerimi kurulayıp Riot, Bullet ve Wild'ı kapmak için arkadan dışarı fırlayarak bağırdım. Orion'un sesinde beni biraz endişelendiren bir şey vardı ve üçü de bağdan bunu anladılar, hiçbir soru sormadan evin önüne dönerken peşimden koştular.

Elim ön kapının koluna dokunamadan Wild önüme geçti ve önce kendini dışarı bırakmadan önce bana sert bir bakış attı. Riot sessizce homurdandı ve biz onu takip ederken bir elini belimde tuttu.

"Grace," dedi Orion, ön basamaklarda durup araba yolunda gergin bir şekilde toplanmış bir gruba bakarak. "Bunlar birlikte büyüdüğüm bazı agathoslar." İki kadın ve üç erkekten oluşan beş kişiyi işaret etti. "Onları iyi tanımıyorum, benden daha gençler. Bize katılmak istediklerini söylüyorlar."

Kesinlikle daha genç görünüyorlardı -gerçek liseliler olmasa da Mercy'nin yaşına daha yakınlardı. Kadınlardan biri iki erkekle el ele tutuşuyordu, bu yüzden burada birbirlerine bağlı olduklarını tahmin ettim. Diğer ikisi hafifçe yana sarkmış, endişeyle bizi izliyordu.

"Neden bize katılmak istiyorsun?" Gerçekten merak ederek sordum. Şimdiye kadar bizim tarafımızda yer alan agatholar reddedilmiş ve sosyal yardım gezilerine gönderilmiş olanlardı. Bize katılarak kaybedecekleri bir şey yoktu, aksine kazanacakları çok şey vardı.

"İşlerin gidişatından rahatsızdık," dedi iki bağlanmış kadın, ağır aksanlı bir İngilizceyle yavaşça konuşarak. "Bize sizi bulmamızı, korkunç olduğunuzu, daimonlarla bağ kurduğunuzu söylüyorlardı. Ama benim kendi bağlarım var ve biliyorum ki siz bağ *yapamazsınız... bağ yapamazsınız*. Ruh bağları göklerden gelir."

"Kendimizinkini avlamak istemiyoruz," diye ekledi bağı, konuşurken yere bakıyordu. "Daha fazla düşündüğümüzde daimon avlamak istemediğimizi fark ettik. Şiddet çok kötüydü. Depremler ve felaketler... Pek çok kişi acı çekti."

Bize doğru belli belirsiz bir bakış attığında başımı sallayarak onayladım. Agathos'un daimonlara karşı uyguladığı şiddet dehşet vericiydi ve bu beni halkımdan hayatımda hiç olmadığım kadar utandırmıştı. "Söylediğiniz her şeye sorgusuz sualsiz inanmak istiyorum ama kuzenim bir agathos ve yalan söyleyebiliyor. Artık körü körüne inanma konusunda biraz temkinliyim."

Hafifçe kenarda duran genç adam sessizce soluklandı, ayaklarının üzerinde beceriksizce kaydı ve hemen hepimizin dikkatini çekti.

"Sen, çocuk," dedi Riot açıkça, onu işaret ederek. "Yalan söyleyebilir misin?" "Onun adı Alekos," dedi Orion sert bir sesle.

Alekos başını salladı. "Evet. Tüm hayatım boyunca. Sadece ben varım sanıyordum."

"Sanırım bunlar yeni model agathoslardan bazıları," dedi Bullet neşeyle. "Bence onları içeri alalım, bakalım ne yapabilecekler. Aptalca bir şey yapmaya karar verirlerse sayıca çok üstünler."

Tüm grubun rengi soldu, gerçekten yardım etmek için burada olduklarına ve bize asla ihanet etmeyeceklerine dair güvenceler kekelediler.

"Telefonlarınızı bize bırakır mısınız?" diye sordum. "Ne olur ne olmaz."

"Elbette," dedi bağlı kadın, bir adım öne çıkarak ve cebinden telefonunu çıkararak. "Bu arada benim adım Xenia. Bunlar da bana bağlı olan Nikolas ve Phoenix."

Hiçbir şey söylemeyen kadın bir adım öne çıktı, telefonunu bana uzattı ve kollarını gergin bir şekilde beline doladı. Orion ona hızlıca Yunanca bir şeyler söyledi ve o da hızla başını salladı.

"Adı Evanthia, İngilizce bilmiyor," dedi bize. "Hiç bağı da yok. Nerede kalmak isteyeceğinden pek emin değilim, burada hiç bekar Agathos kadını yok. Belki bazı insanlarla birlikte kalabilir."

Haklısın. Çünkü erkeklerle aynı odada kalmaktan rahatsız olurdu. Bekâr bir agathos kadını olmanın nasıl bir şey olduğunu ne çabuk unutmuştum. "Bir yolunu buluruz," diye kabul ettim. "Hadi içeri girelim."

Sadece birer sırt çantası taşıyorlardı ve hepsi de aceleyle yola çıkmış gibi görünüyordu. Onları evin içine doğru yönlendirdim, karınlarını doyurduklarından emin olmadan önce uyku düzenlerini çözmeye niyetliydim. Ancak verandaya çıktığımız anda tüm planlar suya düştü.

Bu geziye gelmeye karar vermeden önce Vasileios'ta sadece bir kez karşılaştığım Nijeryalı Dolos daimon' Ovie aniden havuzdan çıktı, merdivenlerden çıkarken yüzündeki suyu siliyordu. Bana herhangi bir şekilde çekici geldiğinden değil -sadece ruh bağlarım için gözlerim vardı- ama taş zemini geçip merdivenleri kararlılıkla tırmanırken, gömleksiz ve her yere su damlatırken film yıldızı kalitesindeki bakışlarını takdir edebiliyordum.

"Ne oluyor lan?" Riot sordu, sesi benim hissettiğim kadar şaşkıındı. "Çekil," diye havladı Ovie. Hızla yana doğru bir adım attım, böylece bana saldıramayacaktı.

Sonra Evanthia'nın üzerine çıktı ve onu ıslak vücuduna doğru çekti.

ve dudaklarını onunkilerle birleştirdi. Kadın şaşkınlıkla ciyakladı, kolları tereddütle adamın omuzlarına dolandı ve onun kucağında rahatladı.

Bullet alçak bir ıslık çaldı. "şu halimize bak, çöpçatanlık yapıyoruz."

"Onun da mı daimon ruh bağı var?" Xenia sordu, iki agathos bağına daha sıkı sarılırken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Kuzenim de öyle. Yalan söyleyen," diye cevap verdim dalgınca. "Sanki Kader iplerimizi birbirine daha yakın dokuyor. En azından bu oda sorununu çözüyor," diye ekledim Orion'un yararına. Ovie yeni ruh bağına çoktan taşımaya başlamıştı ve onunla birlikte gitme konusunda oldukça rahat görünüyordu. Riot'la tanışmamın üstesinden hiç de iyi gelememiştim.

"Belki senin de daimon ruh bağların vardır?" Phoenix, Xenia'ya bakıp havuz kenarında uzanan daimonlara göz atmadan önce, sanki içlerinden birinin gelip kızının ayaklarını yerden kesmesini bekliyormuş gibi konuştu.

"Bu aşamada ya hep ya hiç gibi görünüyor," diye yanıtladı Bullet. "Tüm daimon ruh bağları ya da tüm agathos ruh bağları. Bir kombinasyonun neye benzeyeceğini bile bilmiyorum," diye ekledi bana sırtarak. "Birbirimizi öldürebiliriz."

Bu düşünce beni ürpertti. "Hayır teşekkürler, sanırım daimonlardan oluşan haremimle iyiyim."

"*Sorun* değil mi?" Bullet sahte bir öfkeyle nefesini tutarak sordu. "Belli ki yeterince iyi bir iş yapmıyoruz. Kızını yukarı kaldır da sana ne kadar *iyi* yapabileceğimizi gösterelim."

şimdi *bu* cazip bir teklifti, ama yapmam gereken planlar vardı ve Riot, Bullet'ın kendisini bu 'biz'e dahil etmesinden rahatsız olmuş gibi bakıyordu.

"Başka bir şey istemezdim ama çünkü çılgınlığı canlı yayınladıktan sonra herkese ne diyeceğimi bulmam gerekiyor," diye iç geçirdim. "Ve buralarda bir yerde kahve olup olmadığını öğrenmeliyim."

Alesa, Mathias'la birlikte kollarını kavuşturarak yaklaşırken, "Alışverişe çıkacağız," diye duyurdu. "Biz insanız ve şehir dışında dikkat çekmemiz daha az olası. Sen sadece yapman gereken şeye odaklan *Proph tis*. Gerisini bize bırak."

Bu sözler muhtemelen sandığı kadar rahatlatıcı değildi.

OceanofPDF.com

Bölüm 31

I Yunanistan'da kaçak gibi yaşarken öğrendiğim bir şey varsa, o da normallğe uygun olmadığımdı. Kartlarımı karıştırdım.

Her şeyden çok istememe rağmen okuma yapma dürtüsüyle savaşarak ellerimde tutuyordum. Bir yol ayrımında, bir dönüm noktasında, hayatımızda önemli bir karar verme zamanındaydık ve elimde sadece birkaç bölük pörçük rüya görüyordum.

Bu şekilde nasıl yaşayabilirdim ki? Bir insan geleceğe bakma seçeneği olmadan nasıl yaşayabilirdi? Bu bir işkenceydi.

Hayır, kesinlikle normal bir hayat için biçilmiş kaftan değildim.

Bir an için gözlerimi kapattım, ellerim kartların üzerindeydi, beni Kaderlere bağlayan o büyü uzanıyordum, ama gözlerimin arkasında keskin bir acı bıçak gibi kesildi ve geri çekilmek zorunda kaldım. Sonrasında görüşüm her zaman biraz bulanık olan gözlerimi açtım ve

kartları öfkeyle havuza atmadan önce uzaklaştırdım. *Hayatım* boyunca Kaderleri çağırabilmişim ve aniden beynim artık bunu kaldıramaz hale gelmişti. Bir uzvumu kaybetmek gibiydi.

Bıçak gibi saplanan ağrı yavaş yavaş hafifledi ve su şişemin kapağını açıp çoğunu bir dikişte içtim. Bu ataklar, yeteneklerimi kullanmaya çalışmadığım zamanlarda bile sık sık başıma geliyordu ve onları yönetmekte giderek daha iyi oluyordum. Acı hissettiğimde kendimi zorlamadığım sürece, en dramatik kısımlar olan burun kanaması ve bayılmadan kaçınabiliyordum. Grace, Wild ve Riot zorlandığımı her zaman anlıyorlardı ama diğerleri anlamıyor gibiydi, ki bu da iyi bir şeydi. Onların ellerindeki göreve, Grace'e odaklanmalarını istiyordum, aralarındaki ölümün kıyısında sallanan Oneiroi'ye değil.

Grace üst kattaki yatak odasına kapanmış, dünden sonra dünyaya ne söylemek istediğini düşünüyordu. Kendine bir dakika ayırmak istediği için onu suçlayamazdım. Özellikle de Spartoi'ler ona canlanmış bir tanrıça gibi bakarken, Wild'ın talimatlarını dinlemeyi gönülsüzce kabul etmiş olsalar bile.

Yani, herkes o bakışları korkutucu bulurdu. Dün, onların geçici, golem benzeri varlıklar olduğunu düşünmüştüm. Persephone onları Grace'e yardım etmeleri için yeraltı dünyasından göndermişti ve görevleri tamamlandığında tekrar ortadan kaybolacaklardı.

Şimdi, o kadar emin değildim. Çok... insani görünüyorlardı. Yemek, su ve uyku gibi insani ihtiyaçları varmış gibi görünüyordu, anlamadıkları şeylerden korkuyorlardı ve dil engellerine rağmen onlarla iletişim kurma konusunda biraz ilerleme kaydetmiştik. Bu durum işleri daha da karmaşık hale getirdi.

Tembellik eden daimonlarla dolu havuzun önünden geçtim - Grace'i beklerken herkes zaman öldürüyordu - ve gölgede bir koltuk aldım

Wild'ın yanında. Bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum, gerçekten. Evet, dün her ne yaptıysak... üçlü mü yapmıştık? Bu üçlü sayılır mıydı?

-Ama o zamandan beri tam gaz devam ediyorduk ve kazara bir ordu edinmiştik, bu da belki de üçlüyü gündeme getirmemek için harika bir bahane olmuştu.

Artık insan yetiştirmiyor ya da asırlık tapınakları kendiliğinden onarmıyor olmamız dışında, bunu düşünmeden edemiyordum ve Wild'ın bu konudaki düşüncelerini öğrenmek istiyordum. Ve bu hayatımın en sıcak deneyimiydi, yani bu da vardı.

Temel olarak, çok fazla duygum vardı ve yapılacak en olgun şey bu duygular hakkında bir şeyler yapmak gibi görünüyordu.

Acı çekecek zamanım yoktu ve bu mantıkla korkak olmaya da zamanım yoktu.

Wild bana baktı, gözleri o anda açmakta olduğu kullan-at telefondan yukarıya kayıyordu. Bakışları yavaşça kolumdan aşağı indi, görünüşte dövmelemlerimi inceliyordu ama sanki gözleriyle beni soyuyormuş gibi hissettiriyordu.

Hayır. Bu kötü bir fikirdi. Görevi iptal et. Bu aptalca duyguları bastır, yoksa her şey olduğundan daha da rahatsız edici bir hal alır.

Riot zaten benimle konuşmuyordu, daha fazla arkadaş kaybetmeyi göze alamazdım.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama Wild kolumu nazikçe kavrayarak beni yerimde tuttu. Kaşları hayal kırıklığıyla çatıldı ve ASL öğrenmek için daha fazla çaba sarf etmediğim için kendime lanet ettim. Grace'le geçirdiği son birkaç haftada buna gerçekten güvenmeye başlamıştı. Telefon ekranı titreyerek canlanırken eli kolumda kaldı ve hızla not alma uygulamasını açıp yazdığı mesajı bana gösterdi.

Kal.

"Tamam," diye cevap verdim biraz nefes nefese. *Oyun falan yok. Çok utanç vericiydi.* "Ben kalacağım."

Wild elini kaldırdı, avuç içi yukarı bakacak şekilde koltuğa dayadı ve bana bir kaşını kaldırdı. Çekingen bir tavırla elimi onunkinin içine koydum ve parmaklarımızı birleştirdim.

Tamam, tamam. Tamam, sanırım artık el ele tutuşuyoruz. Güzel. Böyle iyi.

"Bugün nasıl hissediyorsun? Wild bana telefonu göstererek yazdı. Karşı çıkmayı düşündüğüm anda gözlerini bana dikti ve ben de derin bir nefes verdim. Wild çok fazla şey görüyordu.

"Pekâlâ. Bugün iyi bir gün." Bana bir kaşını kaldırdı. "İyi, Kader'in büyüüne birazcık dalmaya çalışmış ve bu yüzden başım ağrıyor. Biliyorum, biliyorum, bana öyle bakmayı kes."

Wild ofladı, elimi sıktı ve telefonda yaptığı şeye devam etmeden önce bana onaylamayan bir bakış attı.

"Onyx ile iletişime mi geçiyorsun?" Ekranı benden gizlemek için herhangi bir girişimde bulunmadığı için sordum. Başını salladı ve bir tür gizli Wild-Onyx kodu olduğunu tahmin ettiğim bir dizi harf ve rakam yazdı. Çok 007. "Grace onunla tanıştığında Onyx'i kıskanmıştı, biliyorsun."

Ben de öyleydim ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Wild ona tokat atmışım gibi geri çekildi ve notlar uygulamasını hızla tekrar açtı.

Oniks benim çalışanım. Benim için sadece bu kadar.

"Ve arkadaşın," diye işaret ettim. Wild şiddetle başını salladı. Tanrıça beni arkadaşları olduğunu kabul etmeyi reddeden aptal daimonlardan korusun. Telefon çaldı ve Wild başparmağını yeşil dairenin üzerinde gezdirirken kaşlarını çatı. Onyx'in arkadaş olduğu bir adamı araması oldukça garipti.

Konuşamayacağını çok iyi biliyordu, ama görünüşe göre merakı galip geldi, çünkü Wild sonunda cevapla tuşuna bastı, telefonu hoparlöre aldı ve ikimizin arasında tuttu.

"Oh, şimdi de benimle temas kurmaya karar verdin," diye tersledi Onyx, sesi alışılmadık derecede tedirgindi. "Hangi cehennemdeydin sen? Aslında merak etme. Nerede olduğunu biliyorum. Atina'da her ne bok yiyorsan onun video görüntülerini izledim, açıkçası bilmek de istemiyorum. Konuşamadığın için memnunum, sadece beni dinleyebilirsin-"

"Konuşabilirim," diye araya girdim çünkü Wild kızgın görünüyordu. Huysuz suratı bir üst seviyedeydi, Milton'ın yarısının ondan korkmasına şaşmamalı. "Ne oldu Onyx? Bir şey mi oldu?"

"Bir şey mi oldu?" diye tekrarladı histeriye varan bir kahkahayla. "Atina'daki acayip şeyler dışında mı? Evet, bir şeyler oldu. Sonunda Dare'in izini buldum ve ona işlerini halledip Yunanistan'a uçuşmasını söyledim. Olan bu."

"Tamam. Bu iyi, değil mi?" Yavaşça cevap verdim. Dare'i kontrol etmek için rüya aleminde ona ulaşmaya çalışıyordum ama ulaşamamam o kadar da şaşırtıcı değildi. Tarihsel olarak, hiçbir zaman çok uyuyan biri olmamıştı ve daimonların uyku programlarıyla birleşen zaman dilimleri işleri karmaşıktırılıyordu. "Buraya gelmesini istedik. O istemedi mi?"

"Hayır, istemedi ama annesi öldüğünden beri enkaz halindeydi, hiçbir şey hakkında doğru dürüst düşünemiyordu... Bakın, tek bildiğim ona Yunanistan'a uçuşmasını söylediğim. Bilet parasını ben gönderdim - Asphodel hesabından - ve o herhangi bir taahhütte bulunmadı. Ama o zamandan beri ona ulaşmaya çalışıyorum ve ulaşamıyorum."

"Yani yine şebekeden ayrıldı. Son zamanlarda bu onun işi gibi görünüyor," dedim, korku yavaş yavaş ortaya çıkıyordu. Hayır, eğer kötü bir şey olduysa

görürdüm..

Wild yutkundu, telefonu daha sıkı kavradı ve gözlerini kocaman açarak bana baktı.

"Uçak kazası" diye mırıldandı. Hay sikeyim.

Hayır, kesinlikle değil. O uçakta olamazdı. Elbette, kader beni *bu* konuda uyarırdı.

"Nerede kaldığını bulmam biraz zaman aldı - bir sebepten dolayı Rogue'un evinde kalıyordu ve sanırım herkes bana bundan bahsetmemeye karar verdi çünkü onu çok zorlayacağımdan falan endişeleniyorlardı. Rogue ve ne zaman döneceğini bilmediğini söyledi," diye devam etti Onyx sessizce, tüm o şamatası onu aceleyle terk etmiş gibiydi. *"Gördünüz mü bilmiyorum ama New York'tan kalkan bir uçak Yunanistan açıklarında düştü."*

"Gördük," diye mırıldandım.

"Uçuşta olup olmadığını öğrenmeye çalıştım ama bulamadım. Pasaportunda hangi ismin yazdığını bilmiyorum ama listede olmadığından eminim..."

Ölenlerin listesi.

"Hayır." Başımı salladım, kararlıyım. "Hayır, buna imkân yok. Onu *gördüm*, yüzünü değil ama o olduğundan eminim. Grace'le birlikte. Ruh bağlarının dördüyle de buluştuğunu biliyorum."

"Az önce yüzünü görmediğini söylemiştin," dedi Onyx kederli bir ifadeyle, Wild ise son zamanlarda imgelemlerimin en iyi ihtimalle güvenilmez olduğunu bana açıkça hatırlatan sivri bir bakış attı. *"Belki de yanılmışımdır. Belki de hepimiz yanıldık ve Dare asla Grace'in dördüncü ruh bağı olmadı. Belki de başka birini görüyorsun ve Dare..."*

"Hayır," diye tekrarladım, sesim daha kararlıydı. "Grace'le ilgili imgelemlerimde Dare'in yüzünü görmedim ama bunun onun sonu olmadığını bilecek kadar Dare'in geleceğinden kesitler gördüm. O hâlâ hayatta, sadece onu bulmamız gerekiyor."

Yine de kartlara danışmadan ve başka bir bölümü riske atmadan bunu nasıl yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Kahretsin, buna değerdı.

Dare'e daha önce gelmesini söylemeliydim. Belki de annesinin öleceğini bile bile onu New Jersey'de kalmaya ikna etmekle hata etmişim. Daha önce gittiği imgelemlerde öfkesiyle mücadele etmişti ve kendini toparlaması uzun zaman almıştı, ama bu gerçekten daha mı iyiydi?

Wild notları açtı ve bana ekranı göstermeden önce hızlıca yazdı.

Eğer herhangi bir agathos veya daimonla karşılaşırsa, muhtemelen bizi bulabilir.

Tamam, bu doğruydı. O Agathos sığınmacıları bizi çok fazla sorun yaşamadan bulmuştu, umarım bu Dare'in de bizi bulabileceği anlamına geliyordu. Tabii çok kötü yaralanmadıysa.

"Onu arayacağız," diye güvence verdim Onyx'e. "Onu bulacağız ve buraya getireceğiz. O iyi olacak, göreceksin."

"Her şey kaos içinde," diye homurdandı Orion, kulaklıktan gelen bekleme müziğini bastırmak için telefonunu omzuna bastırarak. "Kaynaklar kısıtlı, işler karmakarışık. Altı kez transfer edildim ve kimsenin bir cevabı yok."

"Bir şeyler olmalı," diye mırıldandım, kartlarımı çalgınca karıştırırken. Wild beni bir şahin gibi izliyordu ve gözlerimi kapatıp bir okuma girişiminde bulunduğum anda onları ellerimden hiç şüphem yoktu.

Orion'u diğerk dört Agathos'lu adamla paylaştığı odada köşeye sıkıştırmış, uçak kazasıyla ilgili bazı telefon görüşmeleri yapmasını talep etmiştik çünkü anadili Yunanca olan birine ihtiyacımız vardı ama şu ana kadar bir şey çıkmamıştı. Orion'un odasının penceresinden Riot'un havuzun yanında volta attığını, telaşla saçını ve çakmağını karıştırdığını görebiliyordum ve henüz *haberi* bile yoktu.

Açıkçası, Dare'in kendi iyiliğı için iyi olmasını istiyordum, ama aynı zamanda kendi bencil nedenlerim için de. Dostum Riot'ı özlemiştim ve Dare'in başına kötü bir şey gelseydi benimle bir daha asla konuşmazdı.

Bu haberi Grace ve Riot'tan saklamak istemedim ama önce onlara biraz daha bilgi vermeyi umuyordum.

Darbeyi yumuşatmak için.

Grace'den bağa doğru bir çekiş geldi ve Wild şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak göğüs kafesine baktı. Gülmemek için kendimi zor tuttum; onun *çağrılmaya* alışık bir adam olduğundan şüpheliydim. Dürüst olmak gerekirse, Grace'in de aslında bizi çağırarak *istediğini* sanmıyordum, bunu yaptığını fark etse muhtemelen çok utanırdı.

"Grace'in bize ihtiyacı var," dedim Orion'a.

"Arama yapmaya devam edebilir misin? Wild telefonuna bir şeyler yazdı ve hızla Orion'a gösterdi. "Şehirden ayrıldığını doğrulamak için Milton'daki bağlantılarını takip edeceğim.

"Elbette," diye kolayca kabul etti Orion, alt ranzaya oturup komodinden bir kalem ve not defteri çıkardı. Wild onayladı ve bir elini sırtıma koyarak beni odadan çıkarıp tüm kabin tarzı odaların açıldığı verandaya götürdü.

Parmağındaki spermi yaladı, bu yüzden sırtındaki bir el için neden bu kadar telaşlandığını anlamıyorum, diye sessizce kendimi azarladım.

Kalbimin göğsümde normalden biraz daha hızlı attığını duyabiliyordum. Bayılma koltuğuna ve tuz kokusuna ihtiyaç duymama bir saniye kalmıştı.

"İşte buradasın," dedi Grace, bizim durduğumuz alt kata inen merdivenlerden koşarak inerken. Riot havuzun yanındaki volta attığı yerden oraya doğru yürüdü, Grace'i görünce yüz ifadesi biraz yumuşadı. Riot, Grace ve *belki* de diğer bağlıları dışındaki insanların etrafında olmaktan hoşlanmıyordu ve giderek kalabalıklaşan grubumuz onu açıkça strese sokuyordu. "Burası çok güzel."

Grace okyanusun üzerinden güneşin ufukta *alçaldığı* yere baktı ve bir an için kendisinin de ne kadar ruhani olduğunun farkına varmış gibiydi.

Belki Grace kendisinin ne kadar önemli olduğunu fark etmemiş ya da tam olarak kabul etmemişti ama şimdi görevinin önemini gayet iyi anlıyordu. Yapması istenen şeyin büyüklüğünü ve bundan kaç kişinin etkileneceğini - başarı ya da başarısızlık-.

"Bitirdin mi?" Riot, Grace'in elindeki kâğıt parçasına başını sallayarak sordu.

"Yaptım. Ve sanırım bunu şimdi, güneş batarken kaydetmek istiyorum. Gaia'nın gündüzünden Nyx'in gecesine geçiş."

"İyi optik," diye kabul ettim. Artık tamamen anlamaya başlamıştı. Keşke anlamak zorunda olmasaydı, tüm bunlarla uğraşmak zorunda kalmasaydı ama Kader'in onun için planladığı şey bu değildi.

Wild, Vasileios ve Alesa'ya el salladı ve bizi hemen daha önce keşfettikleri sarmaşıklarla çevrili bir taş duvarın önünde bir noktaya sürüklediler, telefonlarını kaydetmeye hazırlarken Grace'i duvarın önüne yerleştirdiler.

"Gerginim," diye yüksek sesle itiraf etti Grace, giydiği beyaz keten bluzu düzeltirken ve saçının ucundaki bukleleri eliyle bükerken

Parmaklar. "İnsanların şöyle diyeceğini hissediyorum... Mesela, sen kim olduğunu sanıyorsun?" Garip bir şekilde güldü, gökyüzüne baktı ve hızla gözlerini kırptırdı. "Ve haklılar. Ben kim olduğumu sanıyorum? Ben yanlış zamanda yanlış yerde olan bir hiçim ve şimdi dünya parçalanıyor - kelimenin tam anlamıyla

-Ve bir şekilde bunu düzeltmek benim sorumluluğum haline geldi. *Dünya üzerindeki* hiç kimse bu düzeyde bir sorumluluk için yeterli değil, özellikle de ben."

Wild dikkatini çekmek için onun alanına girdi ve Grace'in sessizce başını sallayarak onayladığı bir şey imzaladı. Bunun şiirsel ve duygusal bir şey olduğunu düşünmedim, Wild'ın tarzı bu değildi. O doğrudan ve açık sözlüydü ve o anda Grace'in onu topraklamak için buna ihtiyacı vardı.

"Canlı yayın yapıyoruz, değil mi?" Vasileios telefonunun üzerinden Grace'e bakarak sordu.

"Evet," diye hızla onayladı Grace, Wild kadrajdan çıkıp Alesa'nın yanında bana katılırken, Riot da Vasileios'un diğer tarafındaydı. "Sen hazır olduğunda ben de hazırım."

Alesa ve Vasileios canlı kayda başlarken Grace kendini sabitlemek için yere baktı ve başını kaldırdığında, alçak altın ışık opal gözlerindeki renk girdabını seçerken, bağ aracılığıyla içinden bir sakinlik dalgasının geçtiğini hissettim.

"Merhaba. Benim adım Grace Bellamy, Agathos Grace ve ben tanrılar için bir *Prophêtis*'im. İnanın bana, bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğini biliyorum ve bunu birçok kez inkâr etmeye çalıştım ama artık inkâr edemeyecek kadar çok şey gördüm ve öğrendim." Derin bir nefes verdi, yüzünü gergin bir gülümseme kapladı. "Eminim birçoğunuz için Gaia'nın dün rahibelerinden biri aracılığıyla gönderdiği mesaj, 'agathos' kelimesini ilk kez duyduğunuz andı. Benim türüm her zaman insanların arasında gizlenmiş olarak yaşadı, başlangıçta Gaia tarafından insanları iyi, doğru ve ahlaki olanı yapmaları için etkilemek üzere gönderildi. Gaia'dan gelen kötü etkilere karşı koymak için gönderildik.

Ayrıca aranızda yaşayan ve kulaklarınıza karanlık ve ahlaksızlık sözleri fısıldayan şeytanlar da var."

Grace kamera dışında üçümüze alaycı bir şekilde gülümsedi. "Onlar Nyx'in, Gece Tanrıçası'nın çocukları ve ben onların düşmanım olduğunu düşünerek yetiştirildim. Ama değiller. Hepimiz farklı şekillerde hizmet etmek zorundayız, üzerimize konan kısıtlamalarla bağlıyız ve özgür olmak istiyoruz. Yaşamakta, aşık olmakta ve hata yapmakta her insan kadar özgür olmak, kontrolümüz dışındaki içgüdülerle sonsuza kadar bağlı olmamak."

Diğerlerinin çoğu arkamızda toplanmış, Grace'in konuşmasını dinlemek için sıkı bir yarı çember oluşturmuşlardı. Daimonlar, agathoslar ve insanlar ona doğru yönelmişlerdi. Hepimiz bir noktada kim ya da ne olduğumuz için yargılandığımızı hissetmiştik ama Grace hiç kimseye böyle hissettirmedi.

"Son birkaç ay içinde, Kader bana birçok kişinin, hatta agathos dostlarımın bile inanmakta güçlük çekeceği bir el uzattı. Mükemmel bir agathos kızı olarak yetiştirildim, hiçbir şeyi sorgulamadan büyütüldüm, her zaman başkalarına hizmet ederek yaşamaya çalıştım, ta ki bir gün benim olmayan bir tanrıçaya dua etmeyi seçene kadar. O zamandan beri tanrıların kulağıma fısıldadıklarını duydum, Gaia'nın kendisiyle konuştum, yeraltı dünyasını ziyaret ettim ve orada ikamet eden tanrılarla tanıştım ve Zeus'un gücünü kendi tapınağında hissettim." Tüm bunların aklına yerleşmesi için durakladı. "Fiziksel olarak yalan söyleyemem ama söylediklerime inanmıyorsan seni suçlamıyorum. Kulağa inanılmaz geliyor."

"Belki de benimle ilgili en önemli şey, tüm bu kötü şeylerin olmasının, dünyanın ayaklarımızın altında parçalanmasının sebebinin ben olmamdır." Riot ve ben aynı fikirde olmadığımızı belirten sesler çıkardık ve Grace devam etmeden önce bize güven verici bir bakış attı. "Nyx'e dua ettiğimde - yalnızlıktan, hayal kırıklığından- istemeden de olsa kendimi bunun için gönüllü kıldım."

Var olduğunu bilmediğim bir kehanet. Birinin omuzlarına düşmesi gerekiyordu ve bu benim omuzlarım oldu. Ama şimdi bile, bildiklerimi bilsem, her şeyi yine yapardım."

"Kehanet, Gaia'nın onları yüzyıllardır tuttuğu Tartarus hapishanesinden Olimpos tanrılarını -evet, *o* Olimpos tanrılarını- kurtarmak için Kaderlerin kendisinden geliyor. Bu kehanetin neden olduğu acı ve yıkım için üzgün olsam da, var olduğu için üzgün değilim. Olimposluları özgürleştirmek, onlara güçlerini geri vermek, hepimiz için daha eşit bir dünya anlamına geliyor. Çok fazla ya da çok az şeye sahip olan insanlar için, bu insanlara hizmet etmek için var olan agathoslar ve onları mahvetmek için var olan daimonlar için. Çok uzun zamandır Gaia'nın merhametine ve Gaia'nın yalnızlığına terk edilmiş olan tanrıların kendileri için. Böylesine kadim ve güçlü bir varlık bize karşı döndüğünde neler olduğunu kendi gözlerinizle gördünüz. Kendimizi savunmasız hissetmek kolay, ama değiliz."

Grace düşüncelerini toparlamak için tekrar uzaklara baktı ve Ales'a'nın telefonundaki video akışının altında sürekli bir yorum akışı belirdiğini gördüm. Gözlerimi kaçırdım, Grace hâlâ çekim yaparken onları okuyacak midem olup olmadığından emin değildim. Eğer onun hakkında ileri geri konuşuyorlarsa, soğukkanlılığımı koruyamayacaktım.

"İlkel tanrılar - Gaia, Nyx ve Erebus gibi orijinal, kadim tanrılar - ebedidirler. Onlar ölümlüler olarak tek başımıza hesaplaşamayacağımız güçler. Ancak başka tanrılar da var, kontrol ve denge sağlayabilecek başka tanrılar ve bu tanrılar, Olimposlular, *inançla* ayakta duruyorlar. Sizden tek istediğim bu. Lütfen zaten çok kan dökülmüşken daha fazla kan dökmeyin. Eğer yardım etmek istiyorsanız, eğer dünkü görüntüleri izlediyseniz ve merak ettiğiniz şeyleri açıklıyorsa ve getirmeye çalıştığımız değişimin bir parçası olmak istiyorsanız... Sadece *inanın*. Eski tanrılara inanın, belki onların şerefine bir kadeh şarap için ve

Belki de aynı anda ölen pek çok kişinin onuruna bir tane. Dünyanın etraflarında parçalanmasını asla istemeyenler, Toprak Ana'nın *neden* insanlığa karşı öfkelenildiğini bilmeden ölenler. Değişimin mümkün olduğuna ama kaçınılmaz olmadığına inanın. Sahip olmaya değer bir gelecek için savaşmaya değer."

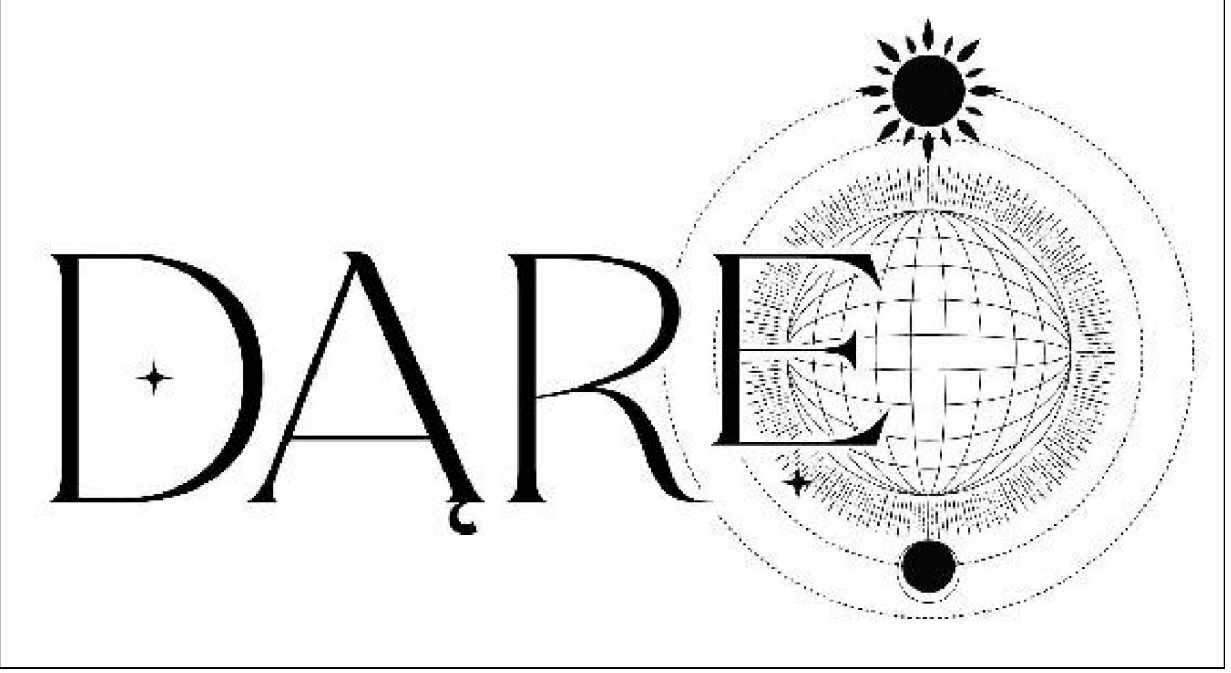
Kahretsin, Grace bu işte *iyiydi*. Olmayacağını düşündüğümünden değil, ama beklediğimden daha sakin ve kendinden emin bir şekilde hallediyordu.

Umarım bu iş bittikten ve Wild ile ben ona Dare'den bahsettikten sonra da bu sakinliğini ve güvenini koruyabilirdi.

"Bu dünya için nasıl bir gelecek istediğinize karar verin. Halkınız için. Halkımız için. Ve eğer siz de benim gibi değişim istiyorsanız, o zaman *inanın*.

OceanofPDF.com

Bölüm 32

***I** On saatlik uçuşun çoğunda uyukladı, film izledi ve bebek Quinn'i özledi, uçuş görevlisinin verdiği kırmızı şarabı minnetle içti*

En son annemle birlikte uçağa bindiğimi hatırladım. Norveçli zengin sevgilisini, onu ziyarete giderken benim için de bilet almaya ikna etmişti ama sevgilisinin cömertliği ve annemin ilgisi burada sona ermişti. Oslo'da otobüs ücretini karşılayamadığım için yürüyerek dolaştığım birkaç gün geçirmiştım.

Uçak ani bir türbülansla sarsıldı ve koridorun karşısındaki yolcu gergin bir şekilde kendi kendine güldü, sabitlenene kadar kol dayanağını sıkıca kavradı.

Hepsi şu anda ne yapıyordu? Uzun zamandır Yunanistan'da saklanıyorlardı, hangi gizemli görevle görevlendirilmişlerse

ve ben hiçbir şey bilmiyordum. Bunca zamandır gizemli tanrı işleri yapmakla mı meşguldüler?

Ege'ye bakan bir tatil köyünde saklanmış, tavşanlar gibi sevişiyor ve dünyanın geri kalanı yokmuş gibi mi davranıyorlardı?

Uçak tekrar titrerken kendime bunu gerektiğini hatırlattım. Aylardır kimseye bu şekilde dokunmamıştım, ki bu bir Philotes daimon için cehennem gibiydi ve derimin altındaki bitmek bilmeyen kaşıntıyla başa çıkabilmemin tek yolu inkârdı.

Uçak tekrar sallanırken emniyet kemeri ışığı sessiz bir çınlamayla yandı. Normalde oldukça sakin bir insandım ama uçağın bu kadar sallanması ve titremesi beni bile biraz tedirgin etmeye başlamıştı. Yukarıdan gelen garip bir basınç vardı, sanki dev bir el bizi gökyüzünden aşağıya doğru itiyordu.

Hayır, hayır. Saçmalıyordum. Muhtemelen şarabı fazla kaçırdım. Ya da yeterince şarap içmedim. Belki de çözüm daha fazla şaraptı.

Ancak uçuş görevlilerinin hepsi koltuklarına bağlanıyordu, bu yüzden şimdilik daha fazla şarap olmadığını tahmin ettim.

Ani bir sarsıntı oldu, insanlar çılglık attı, başımda keskin bir ağrı oldu. Sonra hiçbir şey olmadı.

Bir kumsalda uyandım, insanlar etrafımı sarmış, anlamadığım bir dilde bir şeyler bağıryorlardı. Her şey acıyordu. Her şey.

"Vay anasını."

Bullet'in dehşete düşmüş sesi beni yeniden yaşadığım kâbustan kopardı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum, bir an için gözlerimi kırıştırdım. dik oturuyordum, tüm ağrılarım ve acılarım geçmişti. Sahil enkazdan, yaralılarından ve ölenlerden temizlenmişti. Sadece bir kumsaldı, kayalık ve huzurlu.

Bir Oneiroi'nin gücü.

"Belli ki seni arıyordum," dedi ve beni ayağa kaldırmak için elini uzattı. Her şeye rağmen, uzun zamandır içimde tuttuğum öfkeye, hayal kırıklığına ve incinmişliğe rağmen, avucumu onunkine yapıştırdım ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim. "Haftalardır uyumadın mı? Seni bulmaya çalışıyorum ama rüyalarım hiç girmiyorsun."

"Bir süredir uyku hapı alıyordum. Almadığım zamanlarda da uyumamaya çalışıyordum," diye itiraf ettim, kelimelerin bu kadar kolay çıkmasına şaşırarak. Bunu yarın hatırlamayacak olmam Bullet'in de hatırlamayacağı anlamına gelmiyordu.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadı sarı saçlarını gereğinden fazla çekiştirerek. "Kazayı görmedim. Önünde zorlu sınavlar olduğunu biliyordum ama lanet olsun. Lanet olsun! Sadece bana nerede olduğunu söyle. Uyanır uyanmaz gelip seni alacağız."

"Gerçekten bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Bu sahilde uyandım ve bu ses -Çılgınca geldiğini biliyorum- bana kalkmamı, hareket etmem gerektiğini, koşmam gerektiğini çünkü agathos'un geldiğini söyledi."

Kıyı şeridini takip eden sessiz bir sahil yolu ile arkamdaki kayalıkları işaret ettim. "Bana oraya çıkmamı söyledi ve ben de çıktım. Nasıl çıktım bilmiyorum. Zar zor hareket edebiliyordum. Bırakın koşmayı, ayakta bile zor duruyordum ama o beni gitmem için ısrar etmeye devam etti. Bana yol tarif ediyordu."

Bullet sanki benim çektiğim acı ona da acı veriyormuş gibi kalın kalın yutkundu. "Nereye gittin? Yapabiliyorsan anıya konsantre ol, bana göster."

Jack'in zemin kattaki dairesinin girişinde olduğumuzu hayal ederken dudaklarım seğirdi, hayatını uyuşturucu kullanarak ve video oyunları oynayarak geçirdiği boktan bir yerdi.

"Bu ne lan!" Jack beni şaşırtan bir İngiliz aksanıyla çığlık attı, açık ön kapıdan tökezleyerek geri dönerken gözleri vahşiydi ve göz bebekleri kocaman açılmıştı. "Zombi! Sen lanet bir zombisin! Gözlerine bir bak!"

"Ben bir daimon'um. Sen de öylesin," diye hırıldadım, iki büklüm oldum ve kapı pervazına . Bu gizemli sesin beni ne olduğunu bilmeyen bir daimon'un kapısına getirmiş olması benim şansındı.

"Ben bir Daimon'um, sen bir zombisin. Şu haline bak! Tamamen grisin!" Jack tişörtünü çıkarmaya çalıştı ama kumaş gerildi ve bir arada kaldı. "Tamam, tamam. Tamam, seninle dövüşmek için tişörtümü çıkarmama gerek yok, zombi adam. Sen ve senin gri tenin. Siktir git."

Bu gizemli sestten hoşlanmadığıma karar verdim ve Jack'in yanından geçerek pis dairesine girdim. Neyse ki açık planlıydı ve mutfak tezgahına yaslanıp musluğu açmayı başardım, paniklediği "gri derinin" sadece kum ve döküntü olduğunu göstermek için elimi altına soktum.

"Gördün mü? Ben sadece duşa ve ilk yardıma ihtiyacı olan bir daimon'um."

"Oh. Oh kahretsin," diye nefes nefese duvara yaslandı, gözleri hâlâ kafatasından fırlayacak gibiydi. "Sorun değil. Hey, içki ister misin?"

"İşte böyle dost olduk," dedim Bullet'a omuz silkerek. "Bir tür dev akrep istilası olduğunu söyledi ve ben de kalmak zorunda kaldım. Gidecek başka yerim de yoktu zaten."

"Lanet olsun. Seni bulmam lazım. Atina'da, sahile yakın bir yerde olmalısın. Biz de oradayız. O sahile gideceğim ve adımlarını takip etmeye çalışacağım. Grace ve Riot senin o uçakta olabileceğini öğrendiklerinden beri harap oldular. Yani hepimiz öyleyiz ama onlar odadan çıkmadılar. Seni bulacağım Dare."

Ona gülümseyerek "Umarım yaparsın," dedim. "Tek başıma gerçekten boktan bir durumdayım, biliyor musun? Umarım beni bulursun."

"Uyanık mısın, kardeşim?" Jack -yeni daimon arkadaşım- boş odaya doğru tepinerek seslendi. Muhtemelen tepinmiyordu ama artık her şey her zaman acıyordu.

"Hayır," diye inledim ve bana tahsis ettiği, hafif kedi kokan yedek yatağa yaslandım. Şikayet ettiğimden değil, burada olduğum için şanslıydım. *Hayatta* olduğum için şanslıydım.

Şimdi annemin ölü bedeninin kâbusları ile içinde bulunduğum uçağın lanet olası gökyüzünden düştüğü kâbusları dönüşümlü olarak görmem gerekiyordu. Sadece düşmek değil. Haberlerde buna "mikro patlama" demişlerdi. Uçağın hemen üzerinde, alçalan bir hava sütunu. Psikopat yer tanrıçalarına inanmıyorsanız, en mantıklı açıklama buydu.

Gaia haftalardır dünyayı kasaba kasaba, şehir şehir parçalıyordu. Daimonların yaşadığı yerlerde durum her zaman daha kötüydü ve ben içinde olmasaydım o uçağın Atina'ya gayet iyi varacağını düşünmeden edemiyordum.

"Uyanmışsın gibi görünüyor. Akrep olayında gerçekten halüsinasyon gördüğümü sanmıştım ama şu anda bir yargıç kadar ayıgım ve görünüşe göre görmemişim. Bu çılgınca değil mi?" Jack başını yavaşça sallayarak sordu, omuz hizasındaki siyah saçları bu hareketle birlikte sallanıyordu. Yıllar önce buraya taşınmış bir İngiliz gurbetçiydi ve detayları tam olarak bilmesem de video oyunları oynayarak bir şekilde para kazanıyor gibiydi.

Hem iyileşmek için hem de daha iyi bir fikrim olmadığı için birkaç gündür onun evinde kalıyordum. Kazada telefon dahil her şeyimi kaybetmişim ve buradan nereye gideceğimi bilmiyordum. Ayrıca, dünya etrafımızda parçalanıyordu, yani o da vardı. Doğal felaketler son birkaç gündür biraz hafiflemişti ama dünya hâlâ ara sıra *titriyor* gibiydi. Çok uğursuzdu.

Jack telefonunu uzatarak, "Şuna bak," dedi.

"Hayır." Ekrandan gelen ışık, neredeyse sürekli mücadele ettiğim baş ağrısını daha da kötüleştirdi. "Başka bir hileli atış videosu izlemek istemiyorum."

"Hadi ama, baksana," diye mızızlandı Jack, birçok yarımı hiç umursamadan yanımdaki yatağa uzandı. Uzun boylu ve sıskaydı - henüz doğru dürüst bir şey yediğini görmemiştim - bu yüzden en azından yatağı fazla sarsmıyordu. "Bu sefer hileli çekim videosu değil, söz veriyorum."

"Ne oldu?"

"Şu tanıdığım daimon, Vasileios, çok popülerdir. O da senin gibi bir Philotes ve oldukça ünlü çünkü dünyayı dolaşıp herkesin partnerini beceriyor," diye homurdandı Jack. "Bana agathoslu bir kadının tüm daimonların bunu görmesi gerektiğini söylediği bir video gönderdi ve kulağa clickbait gibi geldiğini biliyorum-"

Gözlerimi kırpıştırarak beynimi söylediklerine odaklanmaya zorladım. "Bir Agathos kadını mı? Adı ne onun?"

"Bekle, tekrar oynatacağım," dedi Jack. "İki gün önceki bir canlı yayın. Buyurun. İzleyin."

Telefonunu havaya kaldırdı ve *Grace-Grace* ekranı doldurdu, kameraya ve doğrudan ruhuma bakmadan önce bir an için gözleri kısıldı. Grace.

Grace'im.

Her kelimesine takıldım, gördüğü şeylerden bahsederken göğsüm çatırdıyordu. *Yeraltı dünyasına* mı gitmişti? Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

"Oraya gitmem gerek," diye nefes aldım ve Jack'in kolunu tuttum. "Beni oraya götürebilir misin? Bunu sana gönderen adama sorabilir misin?"

"Ah, tabii. Sanırım. Onu o kadar iyi tanımıyorum ama bakalım ne ," dedi Jack, sanki ben ona manik gözlerle bakmıyormuşum gibi,

videoyu kapattı ve bir gün öncesinden farklı bir video getirmeden önce bir mesaj yazdı. Grace tapınak kalıntılarının dışında toplanmış bekleyen agathos kalabalığına doğru tek başına yürürken yere bir şeyler saçtı.

Ayaklarının dibindeki toprak kayarak yuvarlanırken, eller topraktan ürkütücü çiçekler gibi fışkırırken Jack, "Lanet olsun," diye fısıldadı. Ellerin ardından *miğferler*, silahlar ve lanet olası *adamlar*. *Adam* yetiştirmişti.

Mızraklı savaşçılar kedi büyüklüğündeki lanet olası *akrep* dalgasına saldırmak için dalışa geçtiklerinde, "Vay anasını!" diye belli belirsiz onayladım.

"Mesajlarımı daha sık kontrol etmeliyim," dedi Jack ciddiyetle. "Agathos artık insan yetiştiriyor."

Buna verecek bir cevabım yoktu. Bunu nasıl yapmıştı? Tüm o hoplitlerin yanında güvende miydi? Yunan hoplitlerine benziyorlardı, etek zırhları falan. Grace bir *ordu kurmuştu*.

"Oraya gitmek istediğine emin misin?" Jack telefonu gelen bir mesajla çınlarken sordu. "Benimle kalabilirsin. Gerçek hayatta biriyle takılmayalı yıllar oldu."

"Oraya gitmek zorundayım," diye kararlı bir şekilde cevap verdim, çirkin başlarını kaldıran güvensizlikleri susturarak, Grace'in üç bağı ve sihirli bir ordusu varken bana gerçekten ihtiyacı olup olmadığını sordum. "Yunanistan'a gelmemin tek nedeni o. Ona ulaşmam gerek. Sen de benimle gelebilirsin. Bizimle kal."

"Sakin ol dostum, yaralısın falan. Gel hadi. Komşumun arabasını ödünç alıp seni götüreceğim, sokaklar hâlâ bomboş. Gidip insan yetiştiren kızını alalım."

Kolay bir yolculuk değildi. Sürekli yer değıştiren toprak nedeniyle yollar hasar görmüştü ve yolun her adımında barikatlar ve genel bir kaos vardı. Evlerini terk edecek kadar cesur olan insanlar, anlamadıkları felaketlerden, her an topraktan çıkabilecek dev akreplerden ve Grace'in Atina'ya gelmesini isteyen korkunç zombi agathoslardan korunacaklarını umarak kırsal bölgelere kaçıyorlardı.

Panikliyorlardı. Grace'in mesajının nasıl algılandığını kim bilebilirdi ki? Agathos ve daimonların bunu duyması bir şeydi ama böyle bir şeyin varlığından haberi olmayan insanlar için bambaşka bir şeydi.

Jack, gece yarısından hemen önce parlak ışıklarla aydınlatılmış bir villanın önünde durup geniş gözlerle villaya bakarken, "Burası güzel bir yer," dedi.

"İçeri geliyor musun?"

"Önce sen, dostum. Ölürsen giderim. Ölmezsen, belki ben gelirim."

Yüzümden yayılan acıdan hemen irkilerek homurdandım ve kendimi yaralarımın arasından yenilenmiş bir amaç duygusuyla ilerlemeye zorlayarak yolcu tarafından çıktım. Kalbim daha hızlı atıyordu - aslında endişe verici derecede hızlıydı - ama bunun bir önemi yoktu. İçeri girmekten ve her zaman benim olan bir kaderi gerçekleştirmekten başka hiçbir şeyin önemi yoktu, bunun bir olasılık olduğunu bilmediğim zamanlarda bile.

Evin önüne doğru ilerlediğimde etrafta kimse yoktu. Çok büyüktü - reality şovların çekildiği türden bir yerdı - ve daimonlar tarafından işgal edildiğini hayal bile edemezdim, ama Bullet ve Wild'ı yan yana otururken bulmak için kapıyı çalmadan ön kapıyı ittiğimde

Diğerleri mutfak taburelerde oturuyordu ve orada tamamen evlerindeymiş gibi görünüyorlardı.

"Bunun için tanrılara şükürler olsun," dedi Bullet sırtarak, tabureden atlayıp mutfak tezgahının etrafından dolanarak bana doğru geldi. "Kahretsin, berbat görünüyorsun ama buradasın. Önemli olan tek şey bu. Bizi buldun."

Ona çok kızmıştım ama yüzündeki rahatlamaı görünce içimde tuttuğum tüm öfke yok oldu. Kim bilir, son zamanlarda hepimiz çok zor günler geçirmiştik. Bullet elinden geleni yapıyordu. Hepimiz öyleydik.

Onu tek kolumla kucakladım ve her zamankinden daha uzun sarı saçlarını karıştırdım. Her şeyden sonra, tüm o saçmalıklardan ve acılardan sonra, nihayet *buradaydım*. Aniden bastıran duygular boğazımı acıttı.

Ayrıca Philotes daimonlarının dokunulmaya ihtiyacı vardı ve uzun zaman olmuştu. Bullet sırtımı nazikçe sıvazlıyordu, sayısız yaram konusunda endişelendiği belliydi ama yine de kucaklaşma kotamı dolduruyordu.

"Sabahtan *beri seni* bulmaya çalışıyordum ama sen benden önce davrandın. Cevap isteyemediğim için üzgünüm," dedi ve beni bırakıp yaralarımı kataloglamak için geri çekildi. "Sakin olmaya çalışıyorum," diye ekledi parmağıyla başının yan tarafına vurarak.

Wild'ın gözüne takıldım, Bullet'ı dikkatle izlediğini fark ettim. Bullet'ı *sahiplenerek* izliyordu.

"Şimdi buradayım. Diğer her şeyi daha sonra çözebiliriz," dedim Bullet'a. Bakışlarımı yaşam alanının geri kalanında gezdirmeden önce Wild'ı selamlamak için çenemi eğdim. Dışarıya açılıyormuş gibi görünen çift kapıdan gelen sesleri duyabiliyordum ama dikkatimi çeken yaşam alanının arka tarafındaki merdiven oldu. Ben daha ne yapacağıma karar vermeden ayaklarım hareket etmeye başlamıştı.

"Bekle," diye seslendi Bullet gülerek. "Şimdi oraya çıkarsan görmek istemeyeceğin bir şey göreceksin. Ya da belki görmek istersin, bilemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, katılmaya pek hevesli görünmüyorsun ama seni gördüklerine çok sevinecekler."

Ona aldırış etmedim. Wild ve Bullet dışarıdaydı, Grace ve Riot dışarıda değildi. Bu da onların içeride, merdivenlerin tepesinde olduğu anlamına geliyordu. Ve ben daha fazla bekleyecek değildim.

Bekledim, bekledim, *bekledim*. Grace'in benim olduğunu haftalardır biliyordum ve tek başımaydım, annemin ölümüyle ve agathos saçmalığıyla uğraşırken, hepsi burada bensiz mutlu aileleri oynuyordu ve beklemekten bıkmıştım.

Daha fazla değil. Beş dakika bile değil. Ya da on beş, Riot'ın ne kadar süreye ihtiyacı varsa.

Kapıyı açıp yatak odasına girdiğimde Riot'ı yatakta oturmuş, Grace'in bacaklarını beline dolamış, dudakları birbirine yapışmış, elbisesi darmadağınık bir halde buldum. Kapı arkamdan kapandığında bana bakmak için dönerek ayrıldı.

Çok güzel. Çok güzel.

Grace yorgun görünmesine ve gözleri ağlamış gibi şiş olmasına rağmen göz kamaştırıcıydı. Hem o hem de Riot iyi bir gece uykusuna ihtiyaçları varmış gibi görünüyorlardı. Birbirlerine çaresizce sarılmışlardı, sanki biri diğerini bu dünyaya bağlayan tek şeymiş gibi. "Dare?!" Riot şaşkınlıkla konuştu. "Sen iyi misin? Öyle görünüyorsun ki... Siktir, dostum.

Burada olmana sevindim ama *kapıyı çalıyor* musun?" Grace'in mütevazılığını korumak için elbisesini düzeltirken içinden irkilerek bir kahkaha patladı.

"Benim," dedim Grace'e bakarak. "Sen benimsin."

"Hayır," diye nefes aldı, Riot'un ilgisinden şişmiş dudaklarıyla bana geniş soluk gözlerle bakıyordu. "*Sen benimsin.*"

OceanofPDF.com

Bahsedilen agathos türleri:

Arete = Erdem Eusebia

= Dindarlık Eutychia=

İyi Şans Hygeia= İyi

Sağlık Sophia =

Bilgelik

Sophrosyne= Özdenetim Soteria

= Güvenlik

Bahsedilen daimon türleri:

Apate = Aldatma

Ate = Yanılgı

Dolos= Hile Geras

= Yaşlılık

Keres= Şiddetli Ölüm

Moros = Kıyamet

Oizys = Sefalet

Oneiroi= Rüyalar

Philotes = Seks, Sevgi

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

İşte yine buradayız! Bir başka Zarafet Devleti kitabının daha sonuna geldik. Bu beş kitaplık bir seri, yani artık yarıyı geçtik. Umarım Grace'in hikayesinden ve ona mantıklı gelmese bile kurallara uymaya çalışan utangaç agathos'tan, cesur ve cesur bir karaktere dönüşme yolculuğundan hala keyif alıyorsunuzdur. Grace'i yazmak gerçekten büyük bir keyif, tıpkı haremi gibi! Bu ekibe çok bağlandım.

Serinin bir sonraki kitabı [Dare Not](#) 20 Aralık 2022'de yayımlanacak. Serinin beşinci ve son kitabı da o tarihlerde . Hades ve Persephone'yi daha fazla görmek isterseniz, [Dead of Spring](#) Ağustos 2022'de çıkacak. duyurulacak

Söylemem gereken birkaç teşekkür var - her şeyden önce sana, sevgili okuyucu! Şu anda bu serinin üç kitabındasınız ve benimle birlikte bu yolculuğa çıktığınız için ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Her birinize çok minnettarım.

Rawls Reads'ten muhteşem editörüm Steph'e - sen bir sihirbazsın, beni her zaman hikayenin derinliklerine inmeye ittiğin için teşekkür ederim. Teşekkür ederim.

Ayrıca Becky's Edits'ten Becky'ye de redaksiyon konusunda harika bir iş çıkardığı için teşekkür ederim.

Ve yazma süreci boyunca aklımı kaybetmemi engelleyen insanlardan oluşan ekibe - Max, Lucy, TS, Rachel, Rory, Ashley bunlardan birkaçı - her zaman yanımda olduğunuz ve ben haftalarca düzenleme konusunda durmadan sızlanırken beni engellemediğiniz için teşekkür ederim.

Bir dahaki sefere kadar!

En son haberler ve tanıtımlar için [Colette Rhodes Facebook Grubuna](#) [olun](#)katılın veya [haber bültenime abone](#) .

Colette x

OceanofPDF.com

Colette Rhodes tarafından da yazılmıştır

State of Grace:

[Run Riot Silver](#)

[Bullet Wild](#)

[Game Dare Not](#)

Grace'in Durumu #5

Shades of Sin:

MF canavar romantizm serisi

[Luxuria](#)

[Subergia](#)

Üç Ayı düeti:

[Yaldızlı Karışıklık](#)

[Altın Kaos](#)

Küçük Kırmızı düet:

[Scarlet Felaketi](#)

[Kırmızı Görmek](#)

Knotty By Nature:

T.S. Snow ile RH omegaverse

[Allure Bölüm 1](#)

[Allure Bölüm 2](#)

Empat Bulundu:

[Empath Found: Eksiksiz Üçleme](#) .

Ölümcül Ejderhalar:

[Lanetli \(Değil\) Ejderha](#)

[Tatmin \(Değil\) Ejderha](#)

Olmuş Tek Başına:

[Baharın Ölüsü](#) (MF - Hades & Persephone yeniden anlatımı)

[Blood Nor Money](#) (RH - vampirler)

[Ateş ve Benzin](#) (MF - kurt değiştiren kader arkadaşları)

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.